YABANCI

Her Şeyden Önce Sen

"Kesinlikle büyüleyici. Şahane yazılmış bir aşk romanı."
—SAMANTHA YOUNG

New York Times Çoksatan Yazarı

MIA SHERIDAN

Crystal yaralı bir kadındı. Aşkın acıdan başka bir şey getirmediğini uzun zaman önce öğrenmişti. Yaralı kalbini herkesten korumaya çalışıyor, özellikle de erkeklere asla güvenmiyordu. Çünkü bugüne dek tanıştığı herkes ya onu kullanmış ya da ondan bir şey almıştı.

Ta ki Gabriel Dalton hayatına girene kadar. Geçmişini saran o korkunç karanlığa rağmen Gabriel'ın içindeki iyiliği inkâr etmek mümkün değildi. Onun sessiz gücü Crystal'ın sert kabuğunu kırmış, o nazik sabrı bildiği her şeyi yeniden sorgulamasına neden olmuştu.

Belki de kırık bir kalbi tamir edebilecek tek şey aşktı.

"*Başka Dilde Aşk*'ı sevdiyseniz *Her Şeyden Önce Sen*'e bayılacaksınız... Gerçekten şahane bir anlatımı var ve kendinizi ânında hikâyenin içinde buluyorsunuz." —**Aestas Book Blog**

"Şahane yazılmış ve kesinlikle eşsiz. İki kırgın insanın yüreklere dokunan iyileşme yolculuğu." —**Natasha is a Book Junkie**

"Bu romanın sizi hemen içine çekeceğine hiç şüphe yok. Tam Mia Sheridan'dan bekleyeceğiniz gibi." —**VILMA IRIS**

"Birbirine benzeyen iki yaralı ruhun umudu, arkadaşlığı ve nihayet aşkı buluşunun müthiş hikâyesi." —**Washington Post**

"Mia, yaralı iki insanın sağlam kalan yanlarını almış ve koşulsuz sevginin iyileştirici gücüne dair duygusal [illegible] hikâye dokumuş." —**JB SALSBURY**

Çeviren: Asuman Yaşar

www.yabancıyayinlari.com

YABANCI

9 786258 387780

/yabancıyayinlari

Yetişkin okurlara önerilir.

www.ithakiyayingrubu.com

Her Şeyden Önce Sen

için övgüler

DBO_

"İçinizi sızlatacak, size ilham verecek ve kalbinize dokunacak."
—*RT Book Reviews*

"*Her Şeyden Önce Sen*'in her kelimesinden keyif aldım.
Bu hikâye içimde sonsuza dek yaşayacak."
—CORINNE MICHAELS

DBO_

"Bu kitap sizi aşkın her şeyi düzeltebileceğine ve insanları
iyileştirebileceğine inandıracak."
—K. BROMBERG

"Mia'nın, insanın aklını başından alan hassas ruhlu
erkekler yazmasına bayılıyorum."
—JB SALSBURY

"Mia Sheridan çıtayı arşa çıkarmış."
—A.L. JACKSON

Her Şeyden Önce Sen
Özgün Adı | *Most of All You*
Mia Sheridan

Yabancı Yayınları | 465

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-78-0

© Mia Sheridan, 2017
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Asuman Yaşar, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eser Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

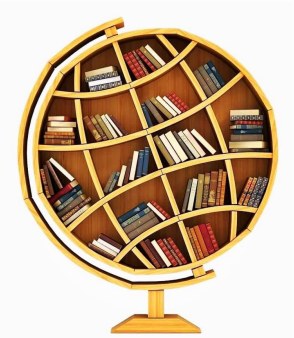
Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

MIA SHERIDAN

Her Şeyden Önce Sen

Çeviren
Asuman Yaşar

Bu kitap kendi Gabriel'ine sahip olan
Danita'ya

ve kendisinden vazgeçilmiş olan
herkese ithaf edilmiştir.

GİRİŞ

Ellie

Gitmek istemiyordum. "Lütfen, anneciğim, yarın gidebilir miyiz?"

Annem sarı saçlarını geriye doğru atıp alnında ve dudağının üstünde biriken ter damlalarını silene kadar cevap vermedi. Yanakları yüksek ateşten kıpkırmızı parlıyor ve yeşil gözleri tıpkı yağmur sonrası apartmanımızın park yerinde oluşan su birikintileri gibi aynı anda hem ışıldıyor hem de donuk görünüyordu. "Gitmemiz gerekiyor, Ellie. Bugün kendimi yeterince iyi hissediyorum ama yarın iyi olur muyum bilemem."

Annem iyi hissediyormuş gibi görünmüyordu. Onu haftalardır hiç bu kadar kötü görmemiştim. Kapımızın önünde o kâğıt yığınını bulup ağladığı, sonra da üç gün yatak döşek yattığı günden bile daha beter hâldeydi. Bu kadar hasta durması beni korkutuyordu ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Bizim komşumuzken Bayan Hollyfield'ın kapısına vurur ve ondan yardım isterdim. O da bir kâse tavuk suyuna çorba ya da bir kutu buzlu şeker getirir ve ben çizgi film izlerken annemle yatıştırıcı, alçak bir sesle konuşurdu. Bayan Hollyfield gittikten sonra kendimi hep daha iyi hissederdim ve annem de öyle görünürdü. Ama Bayan Hollyfield artık bizim binada yaşamıyordu. Başına kan pıhtısı dedikleri bir şey gelmiş ve onu beyaz bir sedyeyle alıp gitmişlerdi.

O olaydan sonra daha önce hiç görmediğim genç insanlar gelip onun yaşadığı apartman dairesini temizlediler. Onların cenaze masraflarını kimin ödeyeceğini tartıştıklarını duyduğumda, Bayan Hollyfield'ın öldüğünü anladım. Annem durmadan ağlıyor ve "Şimdi ben ne yapacağım? Ah, Tanrım şimdi ben ne yapacağım?" diye tekrar ediyordu. Ama ben ne kadar ağlamak istesem de ağlamadım. Çünkü bir keresinde annem doktorun muayenehanesindeyken Bayan Hollyfield bana öldüğümüzde tıpkı bir kuş gibi cennete uçtuğumuzu söylemişti. Bana cennetin altın taşlarla döşeli yolların ve dünyada bulunmayan renklerdeki çiçeklerin olduğu bir yer olduğunu anlatmıştı. Hayal edebileceğimiz en muhteşem yermiş. Bu yüzden onun bana sarılışını, kahkahalarını, en sevdiğim kırmızı renkli lolipopu ve annemi gülümsetmesini özleyecek olsam da Bayan Hollyfield adına mutlu olmaya çalıştım.

"Ayaklarını yerden kaldır, Ellie. Seni sürükleyemem ya." Anneme yetişebilmek için adımlarımı sıklaştırdım. O kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişebilmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. "Babanın evine yaklaştık."

Zorla yutkundum. Başım dönmeye başlamıştı. Babamla tanışmak isteyip istemediğimi bilmiyordum ama onun neye benzediğini ve annemin izlediği pembe dizilerdeki aktörler gibi yakışıklı olup olmadığını merak ediyordum. Annem pembe dizilerdeki adamlardan oldukça hoşlanıyor gibiydi. Bu yüzden onun öyle birini seçeceğinden emindim. Hayalimde takım elbise giymiş, gür dalgalı saçları ve inci gibi dişleri olan bir adam canlandırıyordum. Özensiz kıyafetime rağmen beni güzel bulmasını umuyordum. Ben daha doğmadan bizi terk etmiş olmasına rağmen benden hoşlanmasını umuyordum.

Boyaları dökülen ve çarpık bir panjuru olan küçük bir evin önüne geldiğimizde annem durdu ve elimi sıktı. Dönüp önümde diz çökmeden evvel, "Lütfen Tanrım, bana güç ver. Başka bir seçeneğim yok, başka bir seçeneğim yok," diye mırıldandı. "İşte geldik, bebeğim." Gözleri yaşlarla dolmuştu, dudakları titriyor-

du. Bu hasta görüntüsü beni paniğe sürüklüyordu. Ama tatlı bir şekilde gülümsedi ve tam gözlerimin içine baktı. "Ellie, tatlım benim, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, anneciğim."

Başını salladı. "Bu hayatta iyi şeyler yapmaya pek fırsatım olmadı, bebeğim. Ama yaptığım harika bir şey varsa o da *sensin*. Sen çok iyi ve akıllı bir kızsın, Ellie. Bunu sakın unutma, anlaştık mı? Ne olursa olsun bunu unutma."

"Tamam, anneciğim," diye fısıldadım. Şimdi daha fazla korkuyordum ve sebebini bilmiyordum. Annem ayağa kalktı ve eteği sökülmüş, eksik düğmeli hırkamı düzeltti. Ayakkabılarıma bakıp kaşlarını çattı ve sırtını düzleştirip elimden tutarak beni o çirkin, küçük eve yönlendirmeden evvel bakışları ayakkabımın burnundaki delikten fırlayan başparmağımda bir süre daha takılı kaldı.

Annem kapıyı çaldı ve kapının diğer tarafından bir adamın bağırdığını duydum. Sesi sinirli geliyordu ve beni korkuttu. Anneme iyice sokuldum. Kolunu bana doladı ve beklemeye başladık. Annem çok sıcaktı ve bütün vücudu titriyordu. Bana yaslandı ve ikimiz birlikte devrileceğiz diye korktum. Bir doktora ihtiyacı olduğunu biliyordum ama durumu daha iyiye gitmemesine rağmen aylar önce doktora gitmeyi bırakmıştı. Doktorların sizi iyileştirmesi gerekmiyor muydu?

Bir dakika kadar sonra kapı açıldı, dudaklarının arasında sigara sallanan uzun boylu bir adam karşımızda durdu. Annem derin bir nefes aldı. Adama bir bakış attım, o da annemle bana bakıyordu. "Evet?"

Annem elini saçlarımda gezdirdi. "Merhaba Brad."

Adam sigarasından bir nefes çekerken sessizliğini korudu ve sonra gözleri şaşkınlıktan kocaman açılarak en nihayetinde, "Cynthia?" dedi.

Annemin gevşediğini hissettim ve kafamı kaldırıp ona baktım. Kiramızı geciktireceğimizde Bayan Gadero'yu ikna etmeye çalıştığı zamanlardaki gibi yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Brad'e yani *babama* yeniden baktım. Pembe dizilerdeki ak-

törler gibi uzun boyluydu ama tek ortak noktaları buydu. Saçları uzundu ve yağlanmış gibiydi, dişleriyse çarpık ve sararmıştı. Ama ikimizin gözleri de maviydi ve –annemin dediğine göre açık kumral– saç rengimiz de benziyordu.

"Şuna bakın hele, başımıza taş yağacak. Burada ne işin var senin?"

"İçeri girebilir miyiz?"

Eve girdik. Mobilyalar annemle benim evimizdeki mobilyalardan daha iyi durumda değildi. Annemin derin bir nefes aldığını duydum. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Brad gözlerini kıstı ve konuşmadan evvel bakışları annemle benim aramda gelip gitti. "Tabii, yatak odasına gel," dedi.

"El, sen kanepede otur, tatlım. Ben hemen dönerim," dedi annem. Sonra hafifçe sendelediğini fark edip kendini hemen toparladı. Yanaklarındaki kırmızı lekeler şimdi daha da belirginleşmiş gibiydi.

Oturdum ve önümde duran televizyona baktım. Bir futbol maçı açıktı fakat sesi kısılmıştı. Bu yüzden annemle babamın koridorun diğer ucundan gelen seslerini duyabiliyordum.

"O senin, Brad."

"*Senin* derken ne demek istiyorsun? Bana kürtaj olduğunu söylemiştin."

"Şey, ben... olmadım. Onu istemediğini biliyordum ama bebeğimi aldıramadım."

Babamın küfrettiğini duydum, boğazıma bir yumru oturdu. Babam beni istememiş miydi? Hem de başından beri. Şu âna dek annemin beni doğurduğunu bile bilmiyordu. Benim yaşadığımdan habersizdi. Annem bana böyle bir şey söylememişti ama kendi kendime hep babamın beni bırakıp gitmesi için iyi bir sebebi olduğunu düşünmüştüm. Ve hep görür görmez beni kollarına alacağını, her şeyin iyi olacağına dair teminat vererek benim gibi bir kızı olduğu için gurur duyduğunu söyleyeceğini umut etmiştim. *Tıpkı anneciğimin bana her zaman söylediği gibi.* Ve sonra babam annemi iyileştirmek için bir doktor bulacaktı.

"O çok iyi bir kız, Brad. Ne kadar güzel olduğunu görüyorsun. Ve çok da akıllı. Çok tatlı ve iyi huylu..."

"Ne istiyorsun, Cynthia? Para mı? Hiç param yok. Sana verecek hiçbir şeyim yok."

"Para istemiyorum. Onu almanı istiyorum. Ben... ben ölüyorum, Brad." Sesini alçalttığı için onu neredeyse duyamayacaktım. "Dördüncü evre kanserim. Çok az zamanım kaldı – haftalar, belki sadece günler. Yaşadığımız apartman dairesinden mahkeme kararıyla çıkarıldık. Bir komşumun Ellie'ye bakabileceğini düşünüyordum... ama o öldü ve benim başka kimsem yok. Ellie'nin bu dünyadaki tek yakını sensin artık." Oda etrafımda dönüyordu. Yanağımdan bir damla yaş aşağı süzülürken kalbim sıkışmıştı. *Hayır, anneciğim, hayır.* Bunu duymak istemiyordum. Bunların gerçek olmasını istemiyordum. Ben annemin bir kuş gibi cennete uçmasını istemiyordum. Onun burada benimle kalmasını istiyordum. *Benimle.*

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama onu almak mı? Kahretsin, onu yedi yıl önce de istemedim ve şimdi de istemiyorum." Dişlerimi sıkıp tırnaklarımın kenarındaki deriyi yolmaya başladım. Kendimi annemin yiyecek vermeme asla izin vermediği sıska kedi gibi küçük ve aptal hissediyordum.

"Lütfen, Brad, ben..." Sanki annem oturmuş gibi karışık sesler ve yatak gıcırtısı duydum. Ondan bir bardak su istedi ve babam odadan çıktığında sinirli görünüyordu. Bana kızgın bir bakış attı ve oturduğum koltuğa daha da gömüldüm. Evin arka tarafından bir kapının açılıp kapanma sesini duydum ama emin olamadım. Sonra babam mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden elinde bir bardak suyla çıkıp yeniden koridor boyunca ilerledi.

Küfrettiğini duydum. Annemin adını seslendi ve sonra alelacele oturma odasına gelip elindeki suyu duvara fırlatıp bardağı kırdı. Çığlık attım. Dizlerimi kendime çekerek bir top gibi kıvrıldım.

"Şuna bak hele, ne hoş değil mi? O sürtük kalkıp gitmiş. Arka kapıdan kaçmış. Fahişe."

Kalbim hızla çarparken gözlerimi kırpıştırdım. *Anneciğim? Hayır, anneciğim, beni burada bırakma! Lütfen beni burada bırakma!*

Yerimden fırlayıp arka kapıyı bulduğum koridoru geçtikten sonra kapıyı savurarak açtım ve alelacele evin arkasındaki sokağa fırladım. Görünürde kimseler yoktu.

Annem gitmişti.

Bana veda bile etmemişti.

Bana veda bile etmemişti.

Beni burada bırakmıştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkırıklara boğuldum.

Anneciğim, anneciğim, anneciğim.

Brad beni yerden kaldırdı ve yanağımda patlayan tokadının acısı gözyaşlarımın ânında kesilmesine neden oldu. "Kes sesini, çocuk. Annen gitti." Beni içeri sürükleyip kanepeye fırlattı. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Uzun müddet ayaklarımın üzerine oturduğumda tenime batan minicik iğnelere benzeyen bir korku damarlarımda dolanıyordu. Gözlerimi açtığımda Brad dik dik bana bakıyordu. Suratındaki ifade beni daha da korkuttu. Gırtlağından iğrenmiş gibi bir ses çıkardı ve sanki saatler geçmiş gibi gelen bir süre boyunca beni yalnız bıraktı. Gün geceye dönerken koltuğun üstünde dizlerimi göğsüme çekmiş, ileri geri usulca sallanarak bekledim.

Anneciğim beni asla bu kadar uzun süre yalnız bırakmaz. Her zaman iyi bir kız oldum ve bana söyleneni yaptım ama o asla bu kadar uzun süre ortadan kaybolmaz. Buranın kokusunu sevmedim. Damlayan suyun sesini sevmedim. Tenimi kaşındıran bu koltuktan hiç hoşlanmadım. Korkuyorum. Anneciğim, lütfen geri gelip beni al.

Brad nihayet geri geldiğinde ışığı açtı ve aniden odayı dolduran aydınlık gözlerimi kamaştırdı. Bu sefer öncekinden de öfkeli görünüyordu. Oturup bir sigara yaktı ve içine çekip dışarı üflediği duman gözlerimi sulandırdı. "Ben seninle ne yapacağım, çocuk? Ne bok yiyeceğim?"

Boğazımdan kaçmaya çalışan hıçkırığımı bastırmak için bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

Bayan Hollyfield bizi hayatta tutmak için kalbimizin sürekli atması gerektiğini söylemişti. Bayan Hollyfield demişti ki; eğer kalbimiz atmayı bırakırsa cennete gider ve artık acıyı hissetmezmişiz. Bayan Hollyfield'ın kalbi artık atmıyordu. Anneciğimin kalbi de yakında duracaktı. Benim kalbimse sanki göğsümde paramparça olmuş gibi gelse de hâlâ atıyordu. Artık canımın yanmasını istemiyordum. Kalbimin artık atmayı bırakmasını ve böylece Bayan Hollyfield'ın yanına cennete uçabilmeyi istiyordum. Ve annemin.

Kalbime durmasını söyledim.

Kalbime artık acımamasını söyledim.

Kalbime bir daha acı çekmesine *izin vermeyeceğimi* söyledim.

Asla.

Benimle gel, ben sana yardım edeceğim.
Görünüşe bakılırsa bir arkadaşa ihtiyacın var.

Racer, Serçelerin Şövalyesi

Crystal – Günümüz

Buraya ait değildi. Onu görür görmez neden bunu düşündüğümden emin değildim. Ama düşünmüştüm. Sorun görünüşü değildi – daha önce de yakışıklı, temiz giyimli, eli yüzü düzgün çocuklar görmüştüm. Hepsi de birkaç damla alkol alınca ya da havada gezinen kokusunu içlerine çekince tıpkı diğer ahmak sarhoşlar gibi paralarını ve sahip oldukları ahlaki değerleri bırakmaya hazır olurlardı. Ve buraya ait olmadığını düşünmem korktuğundan da değildi. Bunu daha öncede görmüştüm – gözleri etrafta dolanır, gergin ve heyecanlı görünürdü. Ama hayır, bu adam gerilerde bir masada tek başına oturuyor, Miller Lite içiyor ve korkmuş değil, sadece meraklı görünüyordu. Başını yavaşça çevirip odayı taradı. Ben de nereye baktığını merak ederek bakışlarını takip etmekten kendimi alamadım.

Bu merakım aklımı karıştırdı ve beni rahatsız etti. Buraya gelen adamları merak etmek çok benlik bir şey değildi ve buna bir açıklama getiremiyordum. Gözlerimi kapadım ve yüksek sesli müzik kafamın içini doldururken bu düşüncelerden uzaklaştım. Gösterim bittiğinde alkış sesleri yükseldi, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Anthony hiç kimsenin sınırı aşmadığından emin olmak için kalabalığın arkasından çıkıp geldi ve aşanlarıysa onlar itiraz ederken benden uzaklaştırdı. Beş dakika sonra gitmek için döndüğümde gözlerim hâlâ aynı masada oturan ve beni seyreden arka taraftaki adamın bakışlarıyla buluştu. Omurgamı dikleştirdim. Yüzündeki bir şey aklımı kurcalıyordu. Onu daha önce görmediğimi biliyordum. Ya da görmüş müydüm? Dikkatimi çekmesinin sebebi bu muydu?

Kulise geçtiğimde nakit parayı iç çamaşırımdan çıkardım ve kalın bir tomar hâline getirene kadar hepsini düzelttim.

"İyi iş çıkardın, tatlım," dedi Cherry. Sahneye giderken bana doğru yaklaştı.

"Teşekkürler," dedim yanımdan geçerken nazikçe kolunu sıkıp gülümseyerek.

Koridordaki dolabımın kilidini açtım ve iki kızla daha paylaştığım soyunma odasına geçmeden önce parayı cüzdanıma tıkıştırdım. Bu akşam çalışmıyorlardı. Bu yüzden her zaman aşırı kalabalık olan bu oda bir kereliğine de olsa bana aitti. Üzerinde küçük kutular, tüpler, kompakt makyaj malzemeleri, krem kavanozları, losyon ve parfüm şişeleri bulunan küçük makyaj masasının önündeki sandalyeye oturdum. Odanın sessizliğinde az önce beni dans ederken seyreden kalabalık erkek topluluğunun ulumaları, bağırtıları ve bana ne yapmak istediklerini detaylıca anlatan sözleri kafamın içini dolduruyordu. Hâlâ o erkeksi bağırtıların ve uzanan ellerin üzerine doğru eğildiğimde duyduğum bira kokan nefeslerin, ağır kolonyanın ve vücutlarının kokusunu alabiliyordum.

Masanın üzerinde duran her şeyi kolumun tersiyle ittiğimi, yere çarpıp kırıldıklarını ve birbirlerine karışıp pudramsı bir doku, koku ve renk oluşturduklarını hayal ettim bir anlığına. Başımı iki yana sallayıp aynadaki aksime baktım ve aniden elime bir havlu alıp yüzümdeki makyajı bozma isteğime engel oldum. *Tanrım, benim neyim vardı?* Boğazıma bir yumru gelip oturdu ve o kadar hızlı ayağa kalktım ki az önce oturduğum sandalye geri doğru devrilip yere çarptı.

"Crystal?"

Anthony'nin sesini duyunca döndüm ve yüzümde her ne gördüyse alnının kırışmasına neden oldu. "Sen iyi misin, tatlım?"

Başımı sarsak hareketlerle aşağı yukarı salladım. "Evet, evet, ben iyiyim. Sadece susadım." Su soğutucusuna doğru yürüdüm, karton bir bardak aldım ve tekrar Anthony'ye dönmeden evvel çabucak doldurup içtim. "Ne oldu?"

"İki tane özel dans isteğin var."

Karton bardağı yeniden doldurup bir yudum su içtim. "Tamam."

"Biraz ekstra paradan kimseye zarar gelmez, değil mi?" Dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Asla gelmez," diye mırıldandım.

Anthony yerinden kımıldamadı, dudakları yeniden ince bir çizgi hâlini alırken ciddiyetle beni inceliyordu. "Onlara senin hastalandığını söyleyebilirim."

Öyleyim. Hastayım. Bu şey beni hasta ediyor. Bu hayattan usandım. Beynimi meşgul eden negatif düşüncelerden kurtulmaya çalışarak başımı salladım. "Hayır, bana bir dakika müsaade et, hemen geliyorum."

Anthony başını eğdi ve kapıyı arkasından kapattı. Derin bir nefes alıp makyaj masaya giderek eğildim ve makyajımın bozulan yerlerini parmağımla düzelttim. Sonra dimdik durdum ve aynadaki yansımama sırıttım. "Gösteri vakti," diye mırıldandım. Arkamı döndüm, kapıdan çıktım ve koridoru geçip kıvırcık sarı saçları ve uzun bir yüzü olan cılız adamın beni beklediği yere gittim. Ben ona doğru yaklaşırken yerinden sıçradı ve boğazındaki âdemelması aşağı yukarı hareket ederken oturduğu yerde iyice dikleşti. Benimse midemdeki safra boğazıma yükseldi. Ona ihtiraslı bir gülümseme gönderdim. "Selam şekerim. Benim için hazır mısın?"

Son dansımı yaptığımda kapanış saati iyice yaklaşmıştı. Yeniden soyunma odasına döndüm ve boynumu iki yana çevirerek gevşetirken hem bitkinlikten hem de rahatlamayla iç geçirdim. Biz kızlar sahnede ya da kapalı kapılar ardında dans etmediğimiz zamanlarda içki servisi yapıyorduk. Müdürümüz Rodney, ortalarda içki servis etmek için masaların üzerine eğilmemizden ve yanlarından geçtiğimiz adamları heyecanlandırıp daha fazla para harcamaya teşvik etmemizden hoşlanırdı. Böyle çirkin bir grupla uğraşmak ve onların bakışları altında soyunmak gerçekten mide bulandırıcı ve bıktırıcıydı. Ama aynı zamanda da sahneye çıktığımda bana karşı daha *cömert* davranmalarına neden olduğu için yapmam gereken şeyi yapıyordum. Yerinde bir göz kırpış masanın etrafındaki ahmakların her birine bir sonraki dansın onun için olduğunu düşündürüyordu.

Üzerime çabucak kısa, beyaz bir şort, siyah beyaz çizgileri olan boyundan bağlamalı bir bluz ve kırmızı topuklu ayakkabılardan oluşan üniformamı giydim ve son birkaç tur içkiyi dağıtmak için bara gitmek üzere kapıyı açtım. Korkarak irkildim. Kapının hemen karşısındaki duvara yaslanmış adam da irkildi. *Neler oluyor?* Anthony nerelerdeydi? Gözlerim çabucak boş koridordan aşağı kaydı, görünürlerde Anthony falan yoktu. Adam –bu, daha önce dikkatimi çeken adamın ta kendisiydi– bir anlığına ne yapacağından emin değilmiş gibi görünerek olduğu yerde dikleşti ve elini kumral saçlarının arasından geçirdi.

"Burada olmaman gerekiyor," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kenetleyerek. Daha önce muhtemelen alık alık baktığı şeyi neden örtme ihtiyacı duydum, ben de bilmiyordum.

"Üzgünüm. Protokol ne tam olarak emin değildim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Protokol mü?"

Hafifçe başını salladı. "Şeyden, ah, seninle görüşmek için gerekli prosedürün ne olduğundan."

Başımı yana yatırdım. Pekâlâ, bu adam muhtemelen delinin tekiydi. "*Prosedür* şöyle, öncelikle Anthony'yle görüşüyorsun. İri siyahi adam var ya hani? Kaba görünüşlü? Eğer kızlarından

birine dokunacak olurlarsa adamları ortadan ikiye ayıran kişi." Gözlerim yeniden koridoru taradı.

"Ah. Evet, o dışarıda bir kavgayı ayırıyor."

Yeniden ona baktım. "Hı hı... Ve sen de harekete mi geçtin?" Herhangi bir şeye kalkışırsa diye kendimi koruyabilmek için odaya doğru bir adım geriledim.

Gözlerini kırpıştırdı ve ceketinin cebine uzanmadan evvel bir an duraksadı. Elini cebinden çıkarıp bana doğru bir şey fırlattığında içgüdüsel olarak uzanıp onu yakaladım. Bu bir dizi anahtardı. Şaşkınlıkla ona bakarak kaşlarımı çattım.

"Eğer seni tedirgin edecek bir şey yapacak olursam bunlarla gözümü oyabilirsin."

"Gözünü mü oyabilirim? Bunu yapmamayı tercih ederim."

"Buna gerek kalmayacak. Amacım zarar vermek değil."

Sanki incinmiş gibi elini sallayan Anthony koridorun aşağısında göründü. "Hey, sen, burada olmaman gerekiyordu." *Ah, Tanrı'ya şükürler olsun.*

"Biliyorum. Üzgünüm. Kuralları bilmiyordum."

"Bu konuda bilgisiz olman bahane sayılmaz, adamım. Bir daha işletmemizden hizmet alamayacaksın. Sen iyi misin, Crys?" Başımla onayladım.

"Sadece on dakikaya ihtiyacım var," dedi adam hızlıca, ellerini havaya kaldırarak. Ben *zararsızım* demeye mi çalışıyor yoksa parmaklarıyla istediği on dakikayı mı işaret ediyor emin değildim.

"Üzgünüm ama bu akşamki kucak dansı limitimi doldurdum, şekerim."

"Kucak dansı istemiyorum. Sadece konuşmak istiyorum."

Ah, *şunlardan* biriydi. Neredeyse gözlerimi devirecektim. Ama içimden bir şey buna engel oldu. Ne olduğunu söyleyemezdim. Adam yakışıklıydı, orası kesin. Hatta yakasına gelen dalgalı kumral saçları ve klasik maskülen kemik yapısıyla güzel bile denilebilirdi. Ama daha önce de birkaç yakışıklı adam tanımışlığım vardı. Her birinin kendini üç kilometre uzaktan belli eden hatları vardı. Günün sonunda yakışıklılık sizi bir yere gö-

türmezdi. Hatta bazen daha beter ederdi. Deneyimlerime göre yakışıklı adamlar kendilerini kadınlar için Tanrı'nın birer lütfu sayar ve bu yüzden de mümkün olduğunca geniş bir alana ve uzaklara yayılmayı bir görev bilirlerdi.

Hayır, bu adamda başka bir şey vardı. Sorun gözleriydi. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir tür masumiyet saklıydı. Benim kesinlikle aşina olmadığım bir nezaketle doluydu. İfadesi umutluydu fakat çaresiz değildi ve ayrıca gözlerinde şehvet izi bulamamıştım. Sanki... samimi gibiydi. Belki gerçekten istediği şey konuşmaktı. "Sorun yok, Anthony."

Anthony adamın kolunu yakalamak üzere kaldırmış olduğu kolunu indirip bir adım geriledi. "Emin misin?"

"Evet." Adama baktım. "On dakika." Birini parmaklarımın arasında tehditkâr bir şekilde tutarak anahtarları havaya kaldırdım. "Beni bunları kullanmak zorunda bırakma sakın. Bunu hiç istemem ama mecbur bırakırsan, bu odadan kör çıkmak zorunda kalırsın, şekerim."

"Gabriel," dedi adam küçük bir gülümseme yüzünü aydınlatırken. "Adım Gabriel." Meleğinki gibi mi? Neden buraya ait olmadığı şimdi anlaşılıyordu.

"Peki." Kenara çekildim ve beni geçip odaya girdi. Anthony'ye başımı salladım ve kapıyı yarı aralık kalacak şekilde ittim. Anthony'nin yakınlarda olacağından emindim.

"Ee, senin gibi hoş bir adamı bu günah çukuruna getiren şey nedir, şekerim?"

"Adım Gabriel. Ve sen de Crystal'sın, değil mi?"

"Burada öyleyim."

Gözünü ayırmadan bana bakıyordu ve bu endişe vericiydi. Bir süre sonra sanki benim anlamadığım bir şeyi fark etmiş gibi başını salladı. "Anlıyorum."

Kullandığı kelime ve yüzündeki bilmiş ifade langırt masasında seken top misali karnımda bir öfke patlamasına neden oldu. İmalı bir biçimde gülümsedim ve küçük, kirli, altın rengi kanepeye yerleşip bacaklarımı uzatarak üst üste koydum. Ellerim, me-

melerimin arasındaki bağcıklarla aylak aylak oynuyordu. Gözlerinin hareketlerime kayışını ve uzağa bakmadan hemen önce içlerinde hafifçe parlayan kıvılcımı izledim. Ah, işte oradaydı – şehvet. Tıpkı diğer erkekler gibi. *Tanıdık.* Bir nefes aldım, tatmin ve huzur içimi doldurmuştu. "Konuşmak istediğin şey ne?"

Boğazını temizledi ve ellerini cebine sokup başını hafifçe eğerek saçlarının alnına dökülmesine sebep oldu. Duruşu, bana bakarken hafifçe kıstığı gözleri hafızamda bir şeyleri tetikledi ve aniden onu nereden tanıdığımı hatırladım. *Kayıp çocuk.* Birisi sanki kelimeleri aklıma kazımış gibi kafamın içinde dolandılar. İsmi Gabriel Dalton'dı ve çocukken kaybolmuştu. Onu kaçıran kişinin elinden kurtulup eve geri dönüşü büyük olay olmuş ve ulusal haberlerde yayınlanmıştı. Ben ergenliğe girmeden hemen önceydi ama orada burada çıkan haberlerini görmüştüm. Tabii Gabriel'ın tam da eve geri döndüğü vakitlerde benim dünyam –yeniden– yıkılıyordu.

Onun fotoğrafını haberlerde göreli epey zaman geçmişti ama şimdi onun kim olduğundan emindim. "Böyle bir yerde olmamalısın. Eğer birileri seni tanıyacak olursa, eminim fotoğrafını çekmek için can atacaklardır."

Yeniden rahatlamadan evvel bir anlığına donup kaldı. Benim tam karşımda duran metal sandalyeye geçip oturdu ve kucak dansı bekleyen adamlar gibi beklenti içinde beni seyretmeye koyuldu. Sadece... bir şekilde onlardan daha farklıydı. Orada otururken onunla ilgili neyin bu kadar farklı olduğunu bulabilmeyi çok istedim. Belki *hoş* göründüğü içindi. Ve bu kulübün kapısından içeri giren hiç kimse için bu şekilde düşündüğümü hatırlamıyordum. Usulca nefes verdi ve elini saçında gezdirerek alnına dökülen buklelerini geri itti. "Sanırım beni tanıman iyi oldu. Bu işimizi daha da kolaylaştırabilir." Benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi, bu yüzden cevap vermedim. Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Belki buraya böylece gelmek yerine bu konunun üzerinde biraz daha düşünmeliydim." Avuçları terlemiş gibi ellerini uyluklarına sürdü.

"Ne istediğini söyleyecek misin yoksa benim tahmin etmem mi gerekecek?"

Başını salladı. "Hayır, hayır, üzgünüm. Vaktini almak istememiştim." Yeniden duraksadı. "Olay şu ki, Crys–" Boğazını temizledi. "Olay şu, geçmişimden dolayı... ki senin de bildiğin belli oluyor, ben, ee, insanlarla yakınlaşmaya... tahammül edemiyorum." Elmacıkkemiklerinde iki küçük kızarıklık belirdi. *Kızarıyor muydu* o? Tanrım, erkeklerin yanaklarının kızardığını hiç bilmezdim. Sanki benim bu konudaki fikrim bir şekilde onun için önemliymiş gibi. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım küçük, ılık bir şey içimde gezindi.

"Yakınlaşmak mı?" Sesimdeki yumuşaklıktan rahatsızlık duyarak kaşlarımı çattım.

Yanaklarındaki kızarıklık artarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Fiziksel olarak insanlarla yakınlaşmakta güçlük çekiyorum. Ya da şöyle diyebilirim, bu beni duygusal olarak strese sokuyor." Utanmış bir şekilde usulca güldü. "Tanrım, bu kafamın içindeyken bu kadar zavallıca gelmiyordu." Bakışları arkamda bir noktaya kaydı. "Ya da belki de geliyordu ama yüksek sesle dile getirmek daha beter."

"Senin için tam olarak ne yapabilirim, şekerim?" Sesim hâlâ yumuşak çıkıyordu. Kalbim feci hâlde sıkışmıştı ve Gabriel'ın karşımda bu şekilde zorlanması içimi ürperten bir şefkat duymama neden oldu. Bu yabancı duygu dengemi bozuyordu. Oturduğum yerde biraz dikleştim.

"Gabriel," diye düzeltti.

"Peki, senin için ne yapabilirim, *Gabe*?" Dudakları gülümsemiyordu fakat gözlerinin içi sanki gülümsüyormuş gibiydi. Ama sonra gözlerinin hatları yumuşadı ve ben bunun *bir tür* gülümseme mi yoksa hayal gücümün bir ürünü mü olduğunu merak ettim.

"Bir kadın tarafından dokunulma konusunda pratik yapmama yardım edebilirsin. Birileri kişisel alanıma girdiğinde bunu nasıl rahatlıkla karşılayabileceğimi bana öğretebilirsin."

Ben gözlerimi kırpıştırıp ona bakarken o da kucağında duran ellerine bakıyordu. "Bunun için *benden* yardım mı istiyorsun?"

Bakışları benimkilerle buluştu ve içlerinde yeniden aynı nezaketi gördüm –umut– ve o bakışlardaki bir şey beni tam kalbimden vurarak bana kendimi iyi ve... gerekli hissettirdi. Ânın parlaklığında, bu kulübe gelen diğer adamların aksine bende bedenimden daha fazlasını görüyormuş gibi.

"Tabii ki sana karşılığını ödeyeceğim. Buradaki işinden arta kalan zamanda yapacağın bir iş olacak, daha fazlası değil. Giysilerini çıkarmana gerek bile kalmayacak."

Giysilerini çıkarmana gerek bile kalmayacak.

Kelimeleri buz kesmeme neden oldu ve onun da beni *tıpkı* diğerleri gibi gördüğünü hatırlatarak gerçeğe döndürdü. Aslına bakılırsa tam da olduğum gibi görüyordu. Savunma duvarlarım yeniden devreye girince ayağa kalktım, kanepenin üzerinde duran anahtarları aldım ve ondan tarafa fırlattım.

Tek eliyle anahtarları havada yakaladı. "Beni dinle, her ne kadar para getirecek bir anlaşmayı reddetmek pek tarzım olmasa da ben terapist değilim, tamam mı? Birine dokunmayı öğrenmek istiyorsan, git kendine bir kız arkadaş edin. Yakışıklı adamsın. Eminim dışarıda, üzerinde ücretsiz deneme yapmana izin verecek pek çok tatlı ve sağlıklı kız vardır."

O da ayağa kalktı. "Gururunu kırdım."

Kahkaha attım. "Şekerim, benim gururum kırılamaz."

"Herkesin onuru kırılabilir." Ses tonundan pişmanlık akıyordu. Ellerini ceplerine soktu ve başını yeniden alnına buklelerinin düşmesine neden olan o kendine özgü tavırla öne eğdi. Parmaklarım saçlarını gözlerinin önünden geri çekme isteğiyle âdeta seğiriyordu. *Benim neyim var böyle?*

Huzursuzluktan tenimin karıncalandığını hissediyordum. Gabriel'la ilgili her şey beni tedirgin ediyordu. Buradan bir an önce gitmesini istiyordum. "Beni tanımıyorsun, Gabe. İş teklifin için teşekkür ederim ama reddedeceğim. Küçük sorununla ilgili sana iyi şanslar. On dakikan doldu."

Yerinden kımıldamayarak iç geçirdi. "Gerçekten çok üzgünüm. Tanrım, bu hiç de istediğim gibi gitmedi."

"Gitmediğinden eminim." Kapıyı açık tuttum.

Dışarıda Anthony bir sandalyeye oturmuş, incinmiş eline bandaj sarıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Gabriel yanımdan geçerken sarsakça başımı salladım. Eşiği geçince durdu ve bana döndü. "Gerçekten üzgünüm," dedi.

Gözlerim onunkilerle buluşurken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu kadar yakın dururken ela gözlerinin içindeki bakır renkli çizgileri görebiliyordum. Kirpikleri gür, kalın ve hafifçe yukarı doğru kıvrıktı – her kızın sahip olmak için ölebileceği türden kirpiklerdi bunlar.

Bir adım geri çıkıp aramıza biraz daha mesafe koyarak nefes verdim. "Sorun değil, gerçekten. Sana bol şans."

Tam dönecekken yeniden bana baktı. "Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. "Tabii."

"Sahneden bana bakarken ne düşünüyordun? Göz göze geldiğimizde."

Önce inkâra hazırlanarak kaşlarımı çattım ama sonra bir öneminin olmadığına karar verdim. Nasılsa onu bir daha asla görmeyecektim. "Senin buraya ait olmadığını düşünüyordum." Ve haklıydım.

Duraksadı. Bakışları yüzünde dolanırken ifadesi esrarengizdi. "Hah. Komikmiş," diye mırıldandı sonunda. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum."

Kahkaha attım. Kısa ve küskün bir kahkahaydı. "Bu konuda yanılıyorsun. Burası benim ait olduğum *tek* yer, şekerim."

"Gabriel." Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve arkasını dönüp uzaklaşmadan önce gözleri bir saniyeden biraz daha uzun bir süre üzerimde gezindi.

2

Ne kadar basit de olsalar iyi şeylere odaklan. Ardından onları öyle derinlere göm ki yerlerini yalnızca sen bil.

Gölge, Lades Baronu

Gabriel

Feci batırmıştım. *Bir kadın tarafından dokunulma konusunda pratik yapmama yardım edebilirsin.* Tanrı aşkına. Neden benden gitmemi istediği ortadaydı. Kulağa psikopat gibi geliyordum. Arabayı park edip motorunu kapadım ve sonra garaj yolunda bir dakika kadar oturdum. Ne düşünüyordum ki? İşleri berbat etmekle kalmamış kendimi de tamamen zavallı durumuna düşürmüştüm. Üstelik bir de ona hakaret etmiştim.

Crystal.

Gerçek adı neydi? Kim olduğunu, neden güzel yüzünde mesafeli, silik bir ifadeyle sahneye adım attığı anda kalbimin –sanki dikkatimi bir şeye çekmek istiyormuş gibi– çılgınca çarpmaya başladığını merak ettim. *Sanki taştan yapılmış gibiydi.* Ama vücudu öyle akışkan, öyle zarafetle hareket ediyordu ki beni büyülemişti. Oraya Platin İnci'nin arka odalarında verdikleri hizmetten –deyim yerindeyse– daha az "ellerini kirletecek" bir ek işi kabul etmeye istekli olabilecek bir kadın bulmaya gitmiştim. Ama Crystal dikkatimi çekmiş, beni ele geçirmiş ve gitmeme izin vermemişti. Ondaki bir şey... beni çağırıyordu. Ve bunun üzerindeki bir parça kıyafetle ve gözler önüne serilen seksepalite-

siyle alakası yoktu. Benim ilk kez orada olmamla alakası yoktu. İnlemeye dönüşen keyifsiz bir kahkaha atarken ellerimi saçlarımda gezdirdim.

Onu çekici bulduğumu inkâr edemezdim. Ama ben bile bir striptizciye abayı yakacak kadar aptal ya da deneyimsiz değildim.

Şimdi dönüp bakınca, bu en başından beri kötü bir fikirdi. Bunu orada olma sebebimi yüksek sesle dile getirirken ve yüz ifadesinin şaşkınlıktan... incinmişe dönmesini izlerken fark etmiştim. Evet, yeniden maskesini takmadan evvel yüzünden geçen ifade buydu. Gözler kalbin aynasıysa, tek bir göz kırpışta onun tam tersine dönüşmesine tanıklık etmiştim. *Bunda ustalaşması ne kadar zamanını almıştı?*

Sanki moralini bozmasına gerek yokmuş gibi ona kıyafetlerini çıkarmasına gerek kalmayacağını söylemiştim. Ama asıl planım bu değil miydi? Onu kullanmak? Bu fikri düşünürken bu *isimsiz kadın* hakkında pek fazla düşünmemiştim – sadece kendimi düşünmüştüm. Bir pislik gibi davranmıştım. Korkunç bir fikirdi. *Utanç verici* bir fikirdi. Hikâyemi anımsamasıyla birlikte durum daha da beter hâle gelmişti ki muhtemelen soyadımı da biliyordu.

Bunu beklemiyordum. Son on iki yıldır düzenli olarak görmeyen çoğu kişi beni tanıyamıyordu. Spot ışıklarından uzak durmuştum, hiçbir röportaj vermemiştim ve büyümüştüm. Çocukluğumdan bu yana hiç uğramadığım, kilometrelerce uzakta bir kasabada yaşayan insanların beni tanıyacaklarından endişe duymamıştım. Ama o kız beni tanımıştı. Teklifimi reddetmesinin sebebinin bu olup olmadığını merak ediyordum...

Kendi düşüncelerimden kurtulmak başımı iki yana salladım ve kapısını mümkün olduğunca sessiz kapatmaya çalışarak arabadan indim. Soluk ay ışığının altında bir anlığına durup derin bir nefes aldım ve ardından gözlerimi kapatıp aldığım nefesi yavaşça dışarı verdim. Akşamım tek bir yanlış hamlede yanıp kül olmuştu ama bu anı tenime değen ve ciğerlerimi dolduran taze

gece havasına ve etrafımdaki açık alana şükran duymaya ayırabilirdim.

Oturma odasından gelen televizyon ışığı haricinde ev karanlıktı. Çoğu akşam olduğu gibi erkek kardeşimin koltukta yine kendinden geçtiğine şüphem yoktu. Koridorda onun yanından geçip giderdim, yine de ne kadar geç kaldığımı fark etmezdi. Zaten sorularına cevap verecek havada değildim. *Özellikle de bu gece.*

"Nerelerdeydin?"

Anahtarlarımı kapının kenarındaki sepete atarak şaşkınlıkla ofladım. "Kasabada birkaç kadeh içki içtim."

"Kasabada mı?" Şaşırmış gibiydi. Neden şaşırmasındı ki? Kasabaya gitmekten itinayla kaçındığımı biliyordu.

"Havenfield."

Dominic elindeki bira şişesinden bir yudum aldı ve göbeğini kaşıdı. "Hımm, kırk beş dakika uzaktaki kasaba." Duraksadı. "Ben de seninle gelebilirdim."

"Yalnız kalmak istedim."

Başka bir yudum daha alırken tek kaşı usulca havaya kalktı. "Bir kadınla mı buluştun, sevgili abiciğim?" Sesi alaycıydı ama aslında umut doluydu ki bu da kendimi daha zavallı hissetmeme neden oldu. Hemen arkasında bir kadın yüksek sesle inledi ve bakışlarım bir porno filmin açık olduğu televizyona kaydı. Kardeşim bakışlarımı takip etti ve sonra bana doğru dönüp sırıttı.

"Şu şeyi odanda izleyebilir misin?"

"Neden? Sen evde değildin."

"Çünkü ben de o mobilyaların üstünde oturuyorum ve artık bunu yaparken iki kere düşünmem gerekecek."

Başını sallayıp hiç pişman olmadığını göstermek için ikinci kez sırıttı. "Evet, muhtemelen bu pek iyi bir fikir olmaz."

"Çok hoş, Dominic," diye mırıldandım odama doğru ilerlerken.

"Hey, Gabe, şunu oturma odasında bırakmışsın."

Arkamı döndüğümde üzerinde benim adım ve Vermont Üniversitesi'nin amblemi olan büyük zarfı görerek donup kaldım. Çabucak gidip zarfı elinden kaptım.

"Bunu oturma odasında falan bırakmadım. Odamdaki bilgisayarın yanındaydı," dedim ona öldürücü bir bakış atarak.

Omuz silkti. Dönüp odama giderken kızgınlıkla homurdandım.

"Sana yazdığı mektup hoşmuş. Dediklerini yapacak mısın peki?" diye sordu.

Kapının eşiğinde durdum ve başımı çevirip ona baktım. "Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

"İyi olabilir."

"Olabilir."

"Kadın çok ateşli. Ona internetten baktım, çok kolay oldu. Ve senin de baktığını gördüm, arama geçmişinde duruyordu. Biyografisine birkaç kez bakmışsın. Son zamanlarda telefonda onunla mı konuşuyordun?"

Tanrım. "Bir kereliğine de olsa kendi işine bakmayı dene." Dominic'in kıkırtılarını duymamak için kapıyı arkamdan kapattım.

"Benim işim sensin, Gabriel Dalton," diye bağırdığını duydum.

Erkek kardeşimin alaycılığını sindirmeye çalışırken dişlerimi sıktım ve kapının yanında bekledim. Dominic'i seviyordum ama onun sürekli etrafımda olmasından nefret ediyordum.

Elimdeki zarfa baktım. Chloe Bryant tarafından yazılmış olan mektup içinden çıkarıldığı için zarfın ağzından görünüyordu. Zarfı masama fırlatıp açmak için pencereye gittim. Sallanan ağaçların, yakınlarda bir yerlerde öten kurbağanın sesinin ve serin akşam havasının içeri girmesine ihtiyacım vardı. *Huzur. Dinginlik.*

Yatağıma uzanıp hayalimde Chloe'nin görüntüsünü canlandırdım. Makalesiyle birlikte gönderdiği ve okumamı tavsiye ettiği özgeçmişinde bir de fotoğrafı vardı. Chloe'nin kahverengi

dalgalı saçları, kocaman yeşil gözleri ve saf, dürüst bir gülümsemesi vardı.

Birkaç ay önce, çocukken kaçırılmış ve bir şekilde kendi kendine kurtulmayı başarmış veya esir edildikleri kişiler tarafından serbest bırakılmış insanların yaşadıkları travmanın uzun vadedeki etkilerini araştırdığı son sınıf tezi için röportaj yapmak istediğini belirterek benimle iletişime geçmişti. Birleşik Devletler'de buna benzer çok fazla dava yoktu ama ben onlardan biriydim ve tesadüfe bakın ki Chloe'yle aynı eyalette yaşıyordum.

Chloe'nin terbiyesi, onun arkadaşça ve açık doğası beni çeken şey olmuştu. Ayrıca bir televizyon programı ya da magazin dergisi için değil de mezun olmak üzere olan bir öğrencinin tezi için böyle bir şey yapmak bana kendimi çok daha iyi hissettiriyordu. Duygularımla oynanamayacak, reyting için kullanılmayacak ve halka yem edilmeyecektim. Yeniden.

Birkaç kez e-posta atmış ve temel birkaç bilgi vermiştim. Hatta telefonda konuşurken benimle biraz flört ettiğinden bile şüphelenmiştim. Fakat flörtle ilgili deneyimlerim ne yazık ki oldukça azdı. Chloe'ye karşı duyduğum çekim içimde yepyeni umutların yeşermesine neden oluyordu. Güzel ve akıllıydı. Eğer teklifini kabul edersem onunla oldukça fazla vakit geçirecektim. Düşüncelerimin eğer aramızdaki çekim karşılıklı olursa bu konuda harekete geçeceğim şekilde ilerlemesine izin verdim.

Röportaj teklifini kabul edip etmeyeceğime karar vermeye çalışarak Chloe hakkında biraz daha düşündüm. Bir kez daha umudun içimde yarattığı garip heyecanı bir kenara iterek bunun eksilerini ve artılarını hesaplamaya özen gösterdim. Ama zihnimi hiç tanımadığım bir kızla ilgili muhtemel olasılıklar yerine başka biri işgal ediyordu. Gördüğüm kadarıyla uzun, bal rengi saçları ve yapayalnız, temkinli bakışlarıyla Chloe Bryant'ın tam zıddı olduğunu söyleyebileceğim biri. İhtiyatlı ve gönülsüz gülümsemesiyle Crystal.

Bir daha asla karşılaşmayacağım Crystal.

Aklımdan geçen şeyler bana huzursuzluk veriyordu, kendimi

tuhaf bir şekilde yoksun hissederek ayağa kalkıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. Belki de yapmam gereken, kendimi güvenli alanımdan çıkmaya zorlamaktı. Çok uzun süre gölgelerde yaşamış, işten eve evden işe bir hayat sürmüş, ara sıra birkaç kişiyle görüştüğüm kasaba ziyaretleri dışında günlük rutinimin tahmin edilebilirliğinin bana verdiği hazzın keyfini çıkarmaktan başka bir şey yapmamıştım. Rutinde rahatlığı bulmuş, kitaplarla arkadaşlık etmiş ve özgür olmanın tadını çıkarmıştım ama aynı zamanda kendimi yalnızlığa mahkûm ettiğimi de inkâr edemezdim.

Açık olan pencerenin yeniden önünde durdum ve etrafıma ördüğüm duvarları genişletip genişletemeyeceğimi hayal ettim. *Eğer başarabilirsem.* Evet, bu duvarları ben örmüştüm ama bu aslında kendime inşa ettiğim bir hapishane değil miydi? Bunu değiştirmek için bir şeyler yapmanın vakti gelmemiş miydi?

Kendimi bundan vazgeçirmeden önce bilgisayarımın başına oturdum, e-postalarıma girdim ve Chloe'den gelen son e-postayı açtım. Ona kısa bir cevap yazdım:

> Chloe, cevabım evet. Herhangi bir tarih benim için uygundur. Beni seyahat planlarından haberdar etmen yeterli. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Gabriel.

Sonra da fikrimi değiştirmeden gönder butonuna tıkladım.

3

Bazı insanlar iliklerine kadar kabadır.
Onları yenemesen bile, hayatta kalmak zorundasın.
Daha iyi bir el dağıtılana kadar, sana düşen eli oynamaya devam et.

Gambit, Hırsızlar Kralı

Crystal

Arabamın motoru tekleyip durmadan evvel bir kez daha vızıldadı. Son anda direksiyonu kırdığım yolun kenarında ise tamamen kapandı. Öfkeyle haykırıp avucumu direksiyona vurdum. "Hayır, hayır, hayır," diye tekrar ediyordum mağlubiyet hissi içime yayılırken. "Tanrım, bana biraz acı." Başımı yavaşça direksiyona vurdum ve omuzlarım düştü.

Gözlerimi kısıp aralık camdan dışarı bakarken güneş etrafı kavuruyordu. Yakınlarda ne bir ağaç ne de kaya vardı. Glendale kasabasından en az üç saat uzaktaydım ve yol üzerinde de pek fazla benzinlik yoktu. Telefonumu çantamdan çıkardım ve kasabadaki tamirhaneyi arayıp Ricky'yi istedim. Orada olmadığını söylediklerinde canım sıkılarak ofladım ve telefonu kapattım. Ricky arabamı ücretsiz çekecek tek tamirciydi. Sonra Kayla'nın numarasını çevirdim ama doğrudan sesli mesaja düştü.

"Selam Kay, benim. Aptal arabam yolun kenarında bozuldu. Bu mesajı alırsan ve işte değilsen beni ara."

Telefonumu çantama geri fırlatıp arabamın camını kapadım ve dışarı çıktım. Arka koltukta duran beş torba yiyeceği ne ya-

pacağımı düşünerek bir dakika durdum. En sonunda onları bırakmaya karar vererek ofladım ve yürümeye başladım. Kasabaya gidip birinden beni buraya getirmesini rica edecektim. En azından bozulmayan şeyler kurtarılabilirdi. Kahretsin, akşamki bahşişlerimin hepsini bu malzemeleri almak için harcamıştım.

Güneş ensemi yakıyordu ve sadece birkaç dakika içinde kürekkemiklerimin arasında ter birikmeye başlamıştı. Yürüyüşümü kolaylaştırmak için kot eteğimi biraz daha yukarı çektim. Topuklu sandaletlerim üç kilometrelik bir yürüyüşe kesinlikle uygun değildi. Eğilip onları da çıkardım ama asfalt o kadar sıcaktı ki ayağımı yaktı. *Kahretsin.* Görünüşe bakılırsa sandaletlerimi giydiğimde ayaklarımın daha az su toplayacağını ummaktan başka çarem kalmamıştı.

Yoldan birkaç araba geçti. Ama nüfusu altı yüzün altında olan bir kasabada trafiğin yoğun olmasını zaten beklemiyordum.

Bir kilometre kadar sonra yaklaşan kamyonetin yüksek sesli motoru arkamı dönmeme ve yolun kenarındaki ölü çimenlere daha fazla yaklaşmama neden oldu. Kafamı kaldırıp bana doğru yaklaşan beyaz kamyonete bir bakış daha attım. Yanımdan geçerken yavaşladı ve ardından yolun kenarında durup aracı rölantiye aldı. Yavaşladım, Tommy Hull camdan dışarı kafasını uzatıp bana bakınca gerginlik karnımda dolanmaya başladı.

"Selam tatlım, yardıma ihtiyacın var mı?"

Nefes vererek hızlandım. Yolcu kapısını açtım ve arabaya bindim. Tommy'yi görmeyeli epey zaman olmuştu ama birkaç ay önce kasabadan biriyle evlenene kadar Platin İnci'nin müdavimlerindendi. "Teşekkürler, Tommy, çok iyi olur. Dışarısı çok sıcak." Arabasındaki klima muhteşem hissettiriyordu ve arkama yaslanırken iç geçirdim.

Yeniden yola koyuldu ve bana bir bakış attı. Bakışları çıplak bacaklarımda dolaştı. "Gerçekten öyle." Araba hafifçe yoldan çıkınca kafasını kaldırıp önüne baktı, sonra kamyonetin istikametini düzeltip yeniden bana döndü. "Geride gördüğüm senin araban mıydı?"

"Evet." Keyifsiz bir kahkaha attım. "Hurda yığını." Gözleri bacaklarıma kilitlenmiş gibiydi, bu yüzden eteğimi biraz aşağı çektim. Benim bu hareketim onun iyice dikkatini çekti. Gözkapaklarını hafifçe indirdi ve bana sırıttı.

"Bugün çok hoş görünüyorsun, tatlım. Bir yerlere gitmek ister misin?"

Dişlerimi sıkma isteğime karşı gelirken başımı hayır anlamında salladım. "Hayır, yine de teşekkürler, Tommy." Aniden arabamın arka koltuğunda bıraktığım yiyecekler aklıma geldi. Ama Tommy'den beni geri götürmesini istememeye karar verdim. Sadece eve geri dönmek istiyordum. Yiyeceklerin canı cehennemeydi. Arabamın da hayatımın da Tanrı cezasını versindi. Sadece yatağıma uzanmak, anlamsız bir televizyon programı açmak ve her şeyi unutmak istiyordum.

"Ya hadi ama." Elini bacağıma koydu ve usulca okşadı. "Kahretsin, çok yumuşaksın. Ne kadar yumuşak olduğunu unutmuştum, bebeğim. Bana yaptığın kucak danslarını özledim." Direksiyonu toprak bir yola kırmadan evvel elini çekip vitesi değiştirdi.

"Tommy..."

"Seni yolun kenarından aldığım için bana borçlusun, sence de öyle değil mi? Onca yolu sıcak güneşin altında yürümen için seni orada bırakabilirdim. Hâlâ bırakabilirim." İşte oradaydı. Sesindeki soğuk alaycılık yüzünden omuzlarım düştü. Etrafımızdaki manzara, kamyonetin içi ve kucağımda duran ellerim bir sis perdesine büründü, sanki hiçbiri gerçek değildi. Gerçek olmamasını dilerdim.

Tommy'ye boş boş baktım, üzerime tanıdık bir boşluk hissi çökmüştü. Kamyonetinde beni okşamasına izin vermemin ne önemi vardı ki? Burada, ıssız bir yol kenarında Platin İnci'nin bana sunduğu güvenlik yoktu. Hem Tommy'nin yüzündeki kaba ifadeden onu ikna etmenin hiç de kolay olmayacağını biliyordum.

Evli olmasının Tommy için bir önemi olmadığı apaçık ortadaydı. Karısı ne şanslı bir kadındı.

Dudaklarımda gülümseme benzeri bir şey oluşması için kendimi zorladım. "Eğer istediğin buysa, şekerim." Sesimde bitkinlik ve kopukluktan başka bir şey yoktu. *Zaten bu da onun umurunda olmazdı.*

Yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle kamyoneti durdurdu. "Aferin kızıma." Gözümü kırpmaya fırsat bile bulamadan üzerimdeydi, elleri vücudumda gezinirken ağzı benimkine kilitlenmiş, dili dudaklarımın arasından kayıp bir hazineyi arıyormuşçasına dilimi bulmuştu. Kaskatı kesilip ağzındaki tütün ve yakın zamanda yediği tuzlu bir şeyin tadını alamaz hâle gelene kadar zihnimin oradan uzaklaşmasına izin verdim. Başımı arkamdaki cama doğru eğdim, mavi gökyüzüne doğru baktım ve hemen tepemizde siyah bir kuşun havada yükseldiğini fark ettim. Küçük siyah bir nokta hâline dönüşene ve ardından gözden kaybolana kadar onu seyrettim.

Tommy kendini bana doğru itiyordu, nefes nefeseydi ve elleri umutsuzca iç çamaşırımı aşağı doğru çekerken çenemi yalıyordu. "Tanrım, beni deli ediyorsun, bebeğim. Çok muhteşemsin. Ah, siktir." Fermuarını aşağı indirmişti, tek eliyle kemerini çözmeye çalışıyordu ve hâlâ vücudunu deli gibi bana bastırıyordu. Nefesi kesildi, yüksek sesle homurdandı ve o hareketsiz kalırken ben kalçama akan ılık ıslaklığı hissettim. "Siktir!" diye küfür etti kendini aniden geri çekerek.

Çabucak doğrulup oturdum ve içine düştüğüm şaşkınlıktan sıyrılarak eteğimi aşağı çekip çenemdeki ekşi kokulu salyasını sildim.

Pantolonunun fermuarını çekti, koltuğuna geri oturdu ve parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi. "Tanrının cezası! Eve bu şekilde nasıl giderim? Karım bana ne der sanıyorsun?" Pantolonunun önündeki geniş ıslaklığı işaret ediyordu.

Bir anlığına oraya baktım, sonra boğazımdan tutmakta zorlandığım kahkahalar yükseldi. *İyi iş çıkardın, keskin nişancı.* Kahkahalarımı tutmak için çabalarken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Tommy tişörtünün ucuyla ıslaklığı silmeye çalışıp onu iyice

büyüttüğünde kendimi daha fazla tutamadım. Ağzımdan bir kahkaha gümbürderken karnımı tutarak iki büklüm oldum. O kadar şiddetli gülüyordum ki gözümden yaşlar akıyordu.

Tommy'nin yüzündeki kini görmek için tam da zamanında gözlerimi açtım ama kafamı cama vurmama neden olan tokadından kaçacak kadar vaktim olmadı. Bu, kahkahamı kesti. Elimi yanağıma götürdüm ve kahkahalarım yerini küçük, vızıldayan nefeslere bıraktı.

"Artık gülmüyor musun, seni ucuz kaltak? Kamyonetimden siktir git." Kolunu etrafımdan uzatıp kapımı açtı ve kapıya yaslandığım için geri doğru devrilip arkama öyle bir düştüm ki yere çarptığımda nefesim kesildi. Çantam sol tarafıma, kuru bir tutam ot yığınının üzerine düştü, tepemdeki kamyonetin kapısı çarparak kapandı. Nefes alabilmek için elimden geleni yapıyordum. Ben toprağın içinde geri geri emeklerken kamyoneti çalıştırdı, döndü ve anayola doğru hareket etti.

Bir müddet orada oturup nefes almaya çalıştım. Bütün neşem dudaklarımda sönmüştü. En nihayetinde acıyan sırtımın ağrısıyla homurdanarak ve Tommy'nin vurduğu yeri ovarak yerden kalkmayı başardım. Anayola doğru yürüdüm. En azından şimdi eve öncekinden daha yakındım. Bu da bir şeydi.

Kırk beş dakika sonra kan ter içinde ve su toplayan ayaklarım yüzünden topallayarak yaşadığım apartman dairesine girdim. Çantamı yere bıraktım ve duşa doğru giderken kıyafetlerimi tek tek çıkarıp arkamda bıraktım. Son bir buçuk saati vücudumdan yıkamak için soğuk suyun altında dururken sabunlu suyun giderden akıp gidişini seyrediyordum. *İstediğim tek şey kendimi temiz hissetmekti.* Duştan çıktığımda kendimi daha iyi, en azından serinlemiş hissediyordum. Dışarıda rüzgâr esmese de apartman dairesinin penceresini açtım ve vantilatörü çalıştırıp çantamdan cep telefonumu alarak yatağıma uzandım.

Hiç kimse aramamıştı. Kayla çalışıyor olmalıydı. Arka koltuğundaki malzemelerle hâlâ yolun kenarında duran araba-

mı düşündüm ve boğazıma bir yumru oturdu. İşe gitmek için o arabaya ihtiyacım vardı. Hayatta kalmak için o arabaya ihtiyacım vardı. Önüne gelenin yol kenarında fırsatını yakalayıp vücudumdan istifade etmemesi için o arabaya ihtiyacım vardı. Tommy aklıma gelince midem bulandı. Ama bu düşünceleri bir kenara itmek için elimden ne geliyorsa yaptım.

Bunları düşünmek beni neredeyse tamamen tüketecekti, yatağıma kıvrılıp bütün günü uyuyarak geçirmek istiyordum.

Şimdi ne yapacaktım? Ah, Tanrım...

Doğrulup oturdum ve yeniden tamirhaneyi arayıp arabam bozulduğunda bana her zaman iyi davranan, hatta bazen faturayı taksit taksit ödememe izin veren Ricky'yi sordum.

Telefona kim cevap verdiyse besbelli ahizeyi masaya bırakmıştı. Ardından Ricky'ye seslendiğini duydum ve yüzüne yağ bulaşmış olan Ricky'nin elinde İngiliz anahtarıyla bir arabanın altından çıktığını hayalimde canlandırdım. Telefona gelip, "Ben Ricky," dediğinde sesime biraz neşe katarak ona yardımına ihtiyacım olduğunu anlattım.

"Ay, beni dinle bebeğim, senin için arabanı çektirip ne sorunu olduğuna bakarım ama biliyorsun alternatör için bana hâlâ borcun var. Borcunu ödemeden senin için başka bir iş yapamam. Yaparsam ihtiyar beni mahveder."

Tüm umutlarım suya düşmüştü. Değil borcumu ödemek, çekiciye verecek param bile yoktu. Şimdi bir de hiç şüphesiz daha pahalı bir şey bozulmuş olmalıydı. "Tamam, Ricky. Arabayı çektireceğin için minnettarım. Çok cömertsin. Teşekkür ederim."

"Tabii ki, bebeğim."

Ona arabanın yerini tarif ettim ve arka koltuktaki malzemeleri Kayla'yla birlikte ilk fırsatta gelip alacağımı söyledim. Belki bazıları hâlâ yenilebilir hâlde olurdu.

Karnıma yalnızlığın acısı dolarken birkaç dakika kadar öylece oturdum. Nasıl? Bu işi nasıl çözecektim?

Tabii ki sana karşılığını ödeyeceğim. Buradaki işinden arta kalan zamanda yapacağın bir iş olacak, daha fazlası değil.

Zihnimden Gabriel Dalton'ın sözleri geçti ve telefonumu yeniden elime alıp tarayıcıya adını yazmadan evvel birkaç saniye duraksadım. Bilgiden bol bir şey yoktu. En üstte çıkan bağlantıya tıkladığımda önüme on iki yıl öncesinden bir haber açıldı.

> Morlea Polis Teşkilatı 29 Haziran Perşembe günü bir basın toplantısı düzenleyerek Gabriel Dalton davasıyla ilgili detayları paylaştı. Dokuz yaşındaki Gabriel adlı oğlan çocuğunun 1998 yılında evlerinin yakınındaki boş arazide, sekiz yaşındaki erkek kardeşi Dominic'le oynarken kaçırılması Vermont halkının yanı sıra bütün ülkenin dikkatini çekmişti. Bir hafta önce bir evin kapısında kanlar içinde belirerek kendini Gabriel Dalton olarak tanıtıp yardım isteyene kadar da kayıptı. Polisin araştırmaları sonucunda Gabriel'ın altı yıldır, yardım istediği ve 911'i arayan kadının komşusunun bodrumunda alıkonulduğu ortaya çıktı. Gabriel'ın onu kaçıran ve Gary Lee Dewey olarak teşhis edilen şahsı ucu sivriltilmiş bir taş parçasıyla bıçaklayarak kurtulduğu anlaşıldı. Polis olay mahalline ulaştığında Gary Lee Dewey çoktan hayatını kaybetmişti. Şimdi on beş yaşında olan Gabriel Dalton erkek kardeşiyle yeniden buluştu ve her ikisi de Dalton Morgan Taş Ocağı İşletmeleri'nde babalarının iş ortağının velayetindeler. Gabriel ve Dominic'in ebeveynleri Jason ve Melissa Dalton, 2003 yılında geçirdikleri bir trafik kazasında hayatlarını kaybetmişlerdi.

Oğulları eve dönmeden sadece bir yıl önce. Tanrım.

Birkaç habere daha baktım ve benzer bilgiler buldum. Bakışlarım tatlı, gülümseyen ve kulise geldiği günkü gibi masum görünen dokuz yaşındaki Gabriel Dalton'un yüzünde gezindi. Gabriel'ın on beş yaşındaki hâlini gösteren sadece birkaç fotoğraf vardı. İlkinde saçları uzundu, gözlerini kocaman açmıştı ve kameranın flaşından dolayı stresli görünüyordu. İkincisinde, onu hatırlamama neden olan o pozu vermişti: elleri ceplerinde, kafasını hafifçe yana yatırmış, saçları alnına dökülmüş, kameraya hafifçe kısılmış gözlerle bakıyordu. Onun hikâyesini verirken tüm haber kanallarının kullandığı fotoğraf buydu.

Dudağımı ısırıp telefonumu bir kenara bıraktım ve arkamdaki yastıklara dayanırken Gabriel'ın o çocuk istismarcısının bodrumunda altı yıl boyunca ne tür bir cehennemden geçtiğini düşündüm.

Bir kadın tarafından dokunulma konusunda pratik yapmama yardım edebilirsin.

Boğazımdaki yumruyu yutkunurken çoktan nedenini tahmin etsem de onun tensel temastan neden bu kadar çekindiğini düşünmemeye çalıştım.

Gabriel'ın kendi kendine bulduğu terapi yönteminin bir parçası olmak istememiştim. Ama şimdi burada otururken ona neden hayır dediğimi bile hatırlamıyordum. Açıkçası arzulanan bir vücudum vardı ve anladığım kadarıyla onun da bütün istediği buydu. Onun bana, benimse fazladan paraya ihtiyacım vardı. Dün gece bu teklifi diğer dansçılardan birine de yapabilirdi ama o beni seçmişti. Ve ben sanki bu iş için fazla iyiymişim gibi işi reddetmiştim. Ama aslında fazla iyi falan değildim.

Başkasının kişisel alanına girmesi ve ona dokunması konusunda Gabriel'a yardım edebilirdim, karşılığında o da bana arabamı tamir ettirmem için gerekli olan parayı verebilirdi. Böylece her ikimiz de kazançlı çıkardık. Ne kadar zor olabilirdi ki? Neden omurgamdan aşağı tuhaf bir his yayılıyordu? Göğsümdeki havluyu sıkılaştırıp bu hissi ezdim ve telefonu yeniden elime alarak Dalton Morgan Taş Ocağı İşletmeleri'ni araştırmaya koyuldum. Morlea kasabasının yakınındaydı ve her ne kadar Gabriel'ın orada çalışıp çalışmadığıyla ilgili bir bilgim olmasa da numarayı aradım. Eğer onu bu şekilde bulamazsam yoluma devam edip B planını uygulamaya koyacaktım. Artık B planı her neydiyse. Birinin telefona cevap vermesini beklerken kalbim hızla çarpıyordu.

"Dalton Morgan Taş Ocağı İşletmeleri."

Emin olamayıp gerilince bir anlığına tereddüt ettim.

"Alo?"

"Ah," diyebildim en sonunda. "Ah, evet, şey, Gabriel'la görüşebilir miyim? Gabriel Dalton?"

Kısa bir duraksama oldu. "Tabii." Telefonun ucundaki adamın –*genç* bir adam olduğunu düşündüm– sesinde gülüyormuş gibi bir tını olduğunu hissettim. "Ona kimin aradığını söyleyeyim?" Evet, ses tonundan güldüğü anlaşılıyordu.

Boğazımı temizledim. "Crystal. Ah, sadece Crystal."

Adam en sonunda, "Ha," demeden evvel yeniden kısa bir duraksama oldu. Sesi kulağa hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. *Bu da neydi böyle?*

Kaşlarımı çatıp bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki adam benden önce davrandı. "Tabii ki. Beklemede kalın." Hattan müzik sesi duyuldu. Bir elimle havlumu, diğeriyle telefonumu tutarak ayağa kalktım ve yatağın yanında ileri geri yürümeye başladım. Neredeyse aradan beş dakika geçtikten sonra hatta başka bir ses duyuldu.

"Alo?"

En azından hatırladığım kadarıyla Gabriel'ın sesine benziyordu ve yürümeyi kestim. "Selam Gabriel? Şey, ben Crystal. Beni hatırlamıyor olabilirsin ama..."

"Tabii ki seni hatırlıyorum. Selam." Ayak sesleri geldi, ardından da başka odaya geçmiş gibi bir kapının kapandığını duydum.

"Selam," dedim sonunda rahatlayarak, sesim kısık ve nefes nefeseydi.

"Tanrım, aramana sevindim..."

"Şey için aramıştım..."

İkimiz de aynı anda konuştuk ve sonra aynı anda durduk, hattın diğer ucundan kıkırdaması duyuldu. Gergin olmama rağmen gülümsedim.

"İlk önce sen söyle," dedi nazik bir şekilde.

"Ah, tamam. Şey, ben... Konuştuğumuz konuyu yeniden düşündüm ve umarım hakkında araştırma yapmış olmamı sorun etmezsin ama senin eğer hâlâ ihtiyacın varsa, yani... eğer hâlâ ihtiyacın varsa... bana, seve seve yardım ederim."

Bir duraksama oldu ve onun konuşmasını beklerken yeniden

ileri geri yürümeye başladım. "Aslına bakarsan, hayır ve sana bunu sorduğum için bir özür borçluyum. Enine boyuna düşünmemiştim. Bunun için üzgünüm. Eğer sana kendini şey hissettirdiysem... biliyorsun işte, kötü hissettirdiysem özür dilerim."

"Kötü hissettirdiysen," diye mırıldandım yatağıma çökerek. Düşmemesi için üzerimdeki havluyu hâlâ elimle tutuyordum.

İç geçirmeyle biten küçük, utangaç bir kıkırdama duydum. "Evet, kötü hissettirdiysem." Kötüden başka bir şey hissedilebilir miydi ki? En azından benim için hayatın olağan hâli bu gibiydi.

İçinde bulunduğumuz âna geri döndüm. "Özür dilemene gerek yok. Kendimi kötü hissetmiyorum. Eğer başka bir fikir bulduysan ne âlâ ama bulamadıysan uygun olduğumu sana haber vermek istedim." Konuşması için bekledim ama hemen cevap vermeyince boşluğu doldurmak için aceleyle ekledim. "Benim üstümde pratik yapabilirsin. Demek istediğim, bunu hâlâ istiyorsan."

Hattın diğer ucunda yeniden sessizlik oldu ve bu kez konuşması için bekledim. En nihayetinde Gabriel sesini daha da alçaltarak cevap verdi. "Peki tam olarak nasıl olacak?"

Güldüm. "Bunu bana söyleyecek olan sensin. Dün geceki gibi kulübe gelebilirsin diye düşündüm. Anthony kurallara uyduğundan emin olur."

Nefesini verdiğini duydum ve gülümsediğini umut ettim. Ardından bir an daha sessizliğini korudu. "Bundan emin misin? Bu senin için uygun mu?"

"Evet."

"Tamam o zaman." Sesi hâlâ tereddütlüydü. "Bir daha ne zaman çalışıyorsun?"

"Yarın gece."

"Tamam, yarın gece orada olacağım. Ve eğer kararını değiştirecek olursan..."

"Kararımı değiştirmeyeceğim. O zaman görüşürüz, Gabe."

"Artık 'şekerim' demek yok mu?" Sesinde bir gülümseme esintisi vardı ve bu beni de gülümsetti.

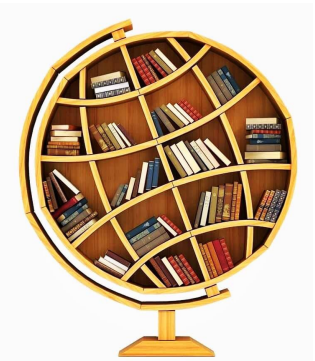
"Seni nasıl çağırmamı istersen öyle çağırırım, şekerim."

"Gabe iyidir. Gabe diyebilirsin."

"Yarın gece görüşürüz, şekerim."

Yeniden kıkırdadı. "Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattım ve kendimi biraz daha iyi hissederek bir oh çektim. Tamam, sorunumu çözmüştüm. Biraz daha fazla para kazanacaktım –detayları yarın gece konuşmamız gerekecekti– ama buna vakit ayırdığıma değmesi için kucak dansından kazandığım paranın en azından iki katını almalıydım. Kendimi daha iyi hissederek üzerimdeki havludan kurtuldum ve temiz kıyafetler giydim. Aynaya baktığımda yüzümde farkında bile olmadığım küçük bir gülümseme olduğunu görünce şaşırdım. Gözlerimi kırpıştırıp gülümsememin kayboluşunu izledim. Tommy'nin bana elinin tersiyle vurduğu yerde kocaman bir kızarıklık ve elmacıkkemiğimin hemen üzerinde alyansının neden olduğunu tahmin ettiğim bir çizik duruyordu. Saç fırçamı alıp ıslak saçlarımı kafa derimi acıtıp gözlerimi kırpmama neden olana kadar sertçe taramaya başladım.

4

En karanlık köşelerde, en tuhaf yerlerde bile umudu bulabilirsin.
Onu kendine yakın tut, canım. O senden başkasına ait değil.

Limon Güzeli, Mereng Kraliçesi

Gabriel

Platin İnci çok hareketliydi. Yine iki gece önce oturduğum masaya geçtim ve kokteyl dağıtan garsondan bana bir bira getirmesini istedim. "Crystal'ın sahneye çıkıp çıkmayacağını biliyor musun?" diye sordum. Bana Miller Lite getiren koyu saçlı garson biramı masaya bırakırken bana doğru gerekenden biraz fazla eğildi. Ben neredeyse suratıma yapıştırdığı memelerine bakmak yerine göz kontağını koruyunca kafası karışmış göründü.

"Sanırım sırada o var," dedi doğrulmadan hemen önce.

Sahneye doğru dönüp sıradaki şarkıyı beklerken kalp atışlarım hızlandı. Beni arayıp fikrini değiştirdiğini söylediğinde şok olmuştum. Şok olmuş ve serseme dönmüştüm. Fikrini değiştirme sebebini merak etmiştim. Beni araştırıp aramasına neyin sebep olduğunu. Berbat bir fikir olduğunu düşündüğüm için ona olanları unutmasını söyleyecektim neredeyse. Ama sesini telefonda duyunca onu geri çevirme cesaretini kendimde bulamamıştım. Doğrusu hem korkmuş hem de heyecanlanmıştım. Ve bu da daha önce hiç yaşamadığım, insanı neşelendiren bir histi. Daha fazlasını istiyordum. Ve bir şey *istiyor* olmanın benim için

olumlu bir şey olabileceğini düşündüm. Ama ya onun için? Sürekli bu soruya geri dönüyordum.

Işıklar parladı, ardından yeniden kararda ve müzik başladı. Kalbim basın sabit ritmine ayak uydurdu. Etrafıma bakınırken kafam karışarak yüzümü buruşturdum. Sahnenin hemen yakınında bekârlığa veda partisi yapan bir grup vardı ve o kadar sarhoşlardı ki neredeyse oturdukları sandalyelerden düşeceklerdi.

Işıklar yeniden yandığında, Crystal'ın üzerinde kenarlarında fırfırları olan gümüş renkli bir bikini ve bir çift gümüş rengi uzun çizme vardı. Ona o kadar odaklanmıştım ki etrafımda yükselen bağırtılar beni korkuttu. Biramdan bir yudum alıp onun dansını seyretmeye başladım.

Uzun saçları düzgün vücudunun etrafında salınırken ışığı yakalayarak kırmızı, sarı ve kahverengi tonlarında, daha önce hiç görmediğim bir rengin ortaya çıkmasına neden oluyordu. Bu, bana bir kavanoz bala vuran ışığı anımsattı. Elimi saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Vücudu ritme ayak uydururken gözleri kapalıydı. Yüzündeki soğuk ve mesafeli ifadeyse bir zırh kadar sağlamdı.

Kristal. Hayır, kristal değildi. Kristal tamamen şeffaf ve saydam olurdu. Bir insan bir kristalin içini cam kadar rahat görebilirdi. Ama oradaki kızın içini görmek mümkün değildi. Kristal değildi, hatta yanından bile geçmiyordu.

Adın ne? Gerçek adın ne? Tanrım, öğrenmek istiyorum.

"Bu sürtüğü hayvanlar gibi becerirdim!" diye bağırdı bekârlığa veda partisinden biri kahkahayı basarak, kadehlerini onun şerefine kaldıran arkadaşlarını eğlendirmek için. Onun bayağı sözleri beni kendime getirdi. Ayağa kalktı ve kasığını az önce tarif ettiği şeyi taklit etmek için sandalyeye dayayıp çekmeye başladı.

Bu sahne içinde anlamsız bir öfkenin büyümesine aynı zamanda da kendimi üzgün hissetmeme neden oldu. Masanın üzerine bahşiş fırlatarak ayağa kalktım ve kulisin yolunu tuttum. İlk gece Crystal'ı beklediğim koridora döndüğümde koru-

ma Anthony'nin bir taburede oturduğunu gördüm. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kalın, bariton sesiyle.

"Dansını bitirdikten sonra Crystal'la görüşmem vardı."

"Sen Gabe misin?"

"Evet," dedim şaşırarak. Crystal'ın benim adımı Anthony'ye vermesini beklemiyordum.

"Sana yolu göstereyim."

Anthony bu sefer beni Crystal'la ilk görüştüğümüz odaya götürmedi. Oda loştu ve duvarlarında mor renkli kadife kumaşlar asılıydı. Duvarlardan birinin önünde siyah deri bir kanepe duruyordu. Perişan durumda birkaç kadife sedir, köşede bir ses sistemi, kanepenin tam karşısına asılmış geniş ekran bir televizyon.

"Sen keyfine bak," dedi Anthony. "Crystal işi bitince gelecek."

"Tamam," dedim odaya adımımı atarak.

Arkamdan kapının kapandığını duydum ve derin bir nefes aldım. Kaygılarımla başa çıkmaya çalışarak kanepenin ucuna oturdum. *Loş oda. Kilitli kapı. Sessizlik.* Bu oda bir mağarayı ya da karanlık bir bodrum katını andırıyordu. Gözlerim ânında kapıyı buldu ve kendime istediğim zaman buradan ayrılabileceğimi hatırlattım. Bu aynı değildi. Hem de hiç.

Ama acaba bu da rutubetli ve karanlık bir bodrum katının Crystal versiyonu mu diye düşünmeden edemiyordum.

Bunu neden sorguladığımı bilmiyordum fakat orada bir kaya kadar hareketsiz otururken bu düşüncenin ağırlığı zihnimi zorluyordu.

Birkaç dakika sonra kapı savrularak açılıp da Crystal içeri girince irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım. Ayağa kalkmak için hareketlendim fakat eliyle oturmamı işaret edince yerimden kıpırdamadım. Üzerinde omuzlarından düşen ve kalçasının altına kadar inen uzun bir kapüşonlu vardı ama hâlâ gümüş rengi çizmeleri giyiyordu. Kıyafeti beni gülümsetti. Koltuğa oturup bana doğru döndü. İçimde bir şeylerin altüst olduğunu hissettim. Tanrım, çok güzeldi. Bu oda için fazla güzeldi. Bu *mekân* için fazla güzeldi.

Saçını tepesinde toplayıp kocaman, dağınık bir topuz yaptı. Saçının rengi loş ışıkta sarıdan çok kumralı andırıyordu. Badem şeklindeki gözlerinde siyah maskara ve gereğinden uzun duran takma kirpikler vardı. "Geleceğini düşünmemiştim." Gözlerine ulaşmayan gülümsemesi dudaklarında söndü.

Ensemi ovuşturdum, kendimi tuhaf, utangaç, olduğumdan farklı ve... suçlu hissediyordum. "Gelip gelmeme konusunda kararsızdım."

Yüzü düşmüştü, aceleyle ekledim, "Ben sadece... sanırım vicdan azabı çekiyorum."

Bakışları yüzümde gezinip kendince söylediklerimi tartarken bir kaşını havaya kaldırdı. Ardından ayağa kalkıp bana doğru dönmeden evvel baştan çıkarıcı bir şekilde ses sistemine doğru yürüdü. "Ah, aman Tanrım, bu kulağa çok acı verici geliyor. Bulaşıcı değildir, değil mi?" Elini kalçasına koydu ve bana tatlı tatlı gülümsedi.

Biraz şaşkınlık ve sıcak bir haz göğsümü doldururken güldüm. Bu iyi gelmişti. "Hayır, bulaşıcı olduğunu sanmıyorum."

"Ah, iyi o zaman." Müziği açıp sesini kıstı ve bana doğru yürüyüp yeniden yanıma oturdu. "Şuna ne dersin peki, bunu bir seans deneriz; eğer işe yaramazsa, eğer kendini... *kötü hissedersen* bırakırız, kimseye bir zararı olmamış olur." Hafif, muzip bir tebessümle baktı bana ve sanki kaburgalarımın arasında bir kuş kanat çırparmış gibi oldu.

Bir seans. Bunu gerçekten terapi gibi düşünüyordu. Sanırım bu yeterince açıktı. Hâlâ emin olamayarak altdudağımı emdim. Ama aslında gitmek istediğim falan yoktu.

Ondan hoşlanmıştım. Bakışlarından, bana sataşmasından, gözlerinin arkasında yatan keskin zekâsından, hazırcevap ve aynı zamanda hem çok sert hem de yumuşak oluşundan hoşlanmıştım. *Ah, Gabriel, seni sersem.*

"Önce bir ücret belirlemeliyiz."

"Sen ne kadar istediğini söyle sadece," dedim. "Sen uygun olanın ne olduğunu düşünüyorsan benim için de uygundur."

"Uygun olan," diye mırıldandı. "Şey, kulüp biz buradayken kucak dansı ücretini benden kesiyor, bu yüzden para kazanabilmem için bunun iki katı ücret almam gerekir. O zaman elliye olur." Sanki çok fazla isteyip istemediğinden emin olamıyormuş gibi tereddütlü bir ifade geçti yüzünden.

Yaptığı işin karşılığında ne kadar az kazandığını duyunca yüzümü buruşturmamaya çabalayarak, "Elli dolar mı?" diye tekrar ettim. *Kulüp biz buradayken kucak dansı ücretini benden kesiyor.* Tanrım.

"Eğer bu çoksa kırk beşe de olur," diye ekledi aceleyle. Sesinde çaresizliğin izi vardı. Ah. Şimdi anlaşılıyordu. Ne kadar küçük bir miktar olursa olsun, bu paraya *ihtiyacı* vardı. Bu yüzden bunu yapmaya karar vermişti.

Vicdan azabı geri gelmişti ve bu defa bir öncekinden de güçlüydü. Karnıma keskin bir sancı saplandı. Oturduğum yerde duruşumu değiştirdim. "Ergenlik dönemimde Middlebury'de seansına yüz elli dolar ödediğim bir psikoloğa gidiyordum. Sana bundan azını ödeyemem."

İfadesini yeniden maskelemeden hemen evvel gözleri hafifçe büyümüştü. "Ah, tamam. Şey, harika. Öpüşerek mi başlasak?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve sonra hafifçe kıkırdadım. Ama hemen ardından dişlerimi sıkıp utanarak boynumu ovaladım. "Kişisel alanla ilgili rahatsızlığımın boyutu hakkında yeterince açık davranmamış olabilirim. Öpüşmeye hazır olsaydım, zaten burada olmazdım."

Hafifçe kaşlarını çatıldı ve sanki beni yeniden tartıyormuş gibi kafasını yana eğdi. Başını sallarken bakışları yumuşamıştı ancak yargılayan bir ifadesi yoktu. Bu ufacık merhamet belirtisine minnettar olarak tuttuğum nefesimi bıraktım.

"İnsanlar bana fazla yaklaştıklarında yaptığım şeyi sana öğretebilirim. Kendimi tamamen kapatıyorum ve bu bazı şeyleri daha katlanılabilir hâle getiriyor." Kaşları yeniden çatıldı ve sanki bir şey düşünüyormuş gibi dudağını ısırdı. "Sanırım bunu nasıl yaptığımı sana öğretebilirim."

Ona bakarken kaskatı kesilmiştim. Sözleri kalbimi paramparça etmişti. *Ah, Tanrım.* "Benim istediğim şey tam olarak bu değil. Kendimi nasıl kapatacağımı biliyorum. Bunu biliyorum. Ben sadece yaşadığım anda kalmak istiyorum. Senin yardımına bunun için ihtiyacım var. *Anda kalmak* için."

Yanakları kızardı ve başını çevirmeden evvel bakışları bir müddet yüzümde dolandı. "Ah." Tırnağının kenarındaki deriyle oynadı ve gözleri benimkilerle buluşmadan evvel alnı yeniden kırıştı. İfadesinde okumakta zorlandığım bir şey vardı. Korkuyor muydu?

Oturduğu yerde kımıldandı. Kollarını önce kendine doladı, hemen ardından yeniden çözdü. Suratına bütün yüzünü kaplayan fakat gözlerine ulaşmayan kocaman bir gülümseme yayıldı. "Peki, o zaman başlayalım, olur mu? Ben?.." Parmağıyla oturduğu yerden bana daha fazla yaklaşıp yaklaşamayacağını işaret etti. Bakışları benimkilerle buluştu ve ben başımı sallarken öyle kaldı. Panik damarlarımda dolanıyordu.

Kalp atışlarım hızlanırken kanepenin üzerinde bana doğru kaydı. O, bacaklarımız birbirine değecek kadar yaklaşırken vücudum huzursuzlukla doldu ve tenim karıncalanmaya başladı. Bu kadar yakınımdayken, elmacıkkemiğinin üzerinde makyajının kapatmayı başaramadığı kırmızı bir çizik olduğunu görebiliyordum. Bunun nasıl olduğunu ona sormak istedim ama kelimeleri toparlamayı başaramadım. Adrenalin vücudumda dolanıyor, onun yakınlığı başımı döndürüyordu. Kaçmak, ortadan kaybolmak istiyordum. Alana ihtiyacım vardı ama bunun saçma olduğunu biliyordum. Geri kaçma isteğimi durduramıyor, *güvende* hissedebilmek için onunla arama mesafe koymak istiyordum. Derin bir nefes aldım. Bakışları hâlâ benimkilerden ayrılmamıştı.

"Eline dokunacağım," diye fısıldadı. "Bu sorun olur mu?" Gözbebekleri kocamandı, dudaklarını aralamıştı ve hızla soluk alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Onun da gergin olduğunu, kendinden emin olmadığını ama buna rağmen bana yardımcı

olmaya çalıştığını görebiliyordum. Ve bir anlığına içime tatlı bir sükûnet yayıldı.

Tuhaf bir ses döküldü dudaklarımdan; yarı nefes, yarı sözcük gibiydi. Bir an tereddüde düşse de göz kontağını korudu. "Gabriel," diye mırıldandı. Adımı söylediğinde yüzüme çarpan ılık nefesini hissettim. Makyajının ağırlığı ve üzerindeki elbiselerin azlığıyla tezat oluşturan, bana bahar yağmurlarıyla taze kesilmiş çimen kokusunu anımsatan taze ve narin parfümünün kokusunu duyabiliyordum. *Kimsin sen, Crystal? Sen gerçekten kimsin?*

Nabzı boğazında sabit bir ritimle atıyordu ve bir anlığına dudaklarımı oraya bastırmanın, dilimi üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Buna izin verir miydi? Daha da önemlisi, bunu ister miydi?

Eli elime dokundu. Yumuşak ve temkinliydi. Ten tene temas yüzünden gerildim. *Kaç!* Gergin kaslarım kaçma dürtüsüyle kasıldı ama gözlerimi sımsıkı kapatarak olduğum yerde kaldım. Kelimeler, cümleler ve sesler zihnime üşüşüyor, bana saldırıyor, beni bulunduğum andan koparıp geçmişe, *oraya* sürüklüyordu.

Uslu çocuk.

Sadece rahatla.

Bunu seviyorsun, değil mi?

Hayır!

Crystal'ın elini sımsıkı kavradım, dudaklarından acıyla küçük bir inleme döküldü. Gözlerim ânında açıldı ve onu serbest bırakıp hızlıca ayağa kalktım. Terliyordum, kalbim deli gibi atıyordu. Oturduğu yerden onun da benim kalbimin atışını duyabildiğine yemin edebilirdim. Aramıza koyduğum mesafe beni hem rahatlatmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. Rahatlamayı bekliyordum ama hayal kırıklığı yeniydi.

"Üzgünüm," dedim nihayet konuşmayı başardığımda. "Üzgünüm."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Yeniden denemek ister misin?" Kelimeler dudaklarından hızla dökülmüştü ama sesi yumuşaktı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır... Bu gece değil. Bu kadarı yeterliydi." Utangaç bir kahkaha attım. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Ben ayağa kalktığımdan beri aynı pozisyonda oturuyordu. Elleri hareketsizce az önce benim oturduğum yerde, koltuğun üzerinde duruyordu. Başını hafifçe yana eğmişti ve nedenini anlayamadığım bir şekilde yanakları kızarmıştı. Dudağını ısırırken kafası karışmış gibiydi. Soruma hâlâ cevap vermemiş olsa da dudaklarında yine üzerinde çalışılmış şu gülümsemeyle birlikte ayağa kalktı.

Kollarını bel hizasında kavuşturdu ve bana baktı.

O da en az benim kadar korkuyor. Bu düşünce kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bu düşüncenin nereden geldiğini ya da neden böyle bir şey düşündüğümü hiç bilmiyordum. O *da bu konuda ne düşüneceğini bilmiyor.*

Bir anlığına ikimiz de tuhaf bir şekilde birbirimize baktık. "Ah, şey..." Elimi cebime attım, cüzdanımı çıkarıp içinden sayarak çıkardığım parayı ona uzattım. Küçük bir gülümsemeyle parayı alıp sutyenine sıkıştırdı.

"Yarın gece çalışmıyorum ama ondan sonraki gece buradayım. Yani eğer tekr–"

"Bu harika olur."

Başıyla onayladı. "Aynı saatte?"

"Tamam. Aynı saatte."

"Tamam, Crys–" Duraksadım. "Gerçek adını kullanabilir miyim? Artık daha samimi olduğumuza göre... El ele tutuştuk falan."

Kahkaha attı. "Sana söylemiştim, şekerim. Buralarda benim gerçek adım bu."

Hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. "Tamam. Sonra görüşürüz o zaman." Benim için açtığı kapıdan dışarı çıktım. Ellerimi ceplerime soktum ve köşeyi dönmeden önce son bir kez arkama baktım. Hâlâ kapıda dikilmiş, canı sıkkın bir hâlde benim gidişimi izliyordu.

5

Tut elimi ve nergis bahçelerine gel peşimden.
Biliyorsun, çiçeklerin tatlı kokusu görünmez kılacak seni.
Sen ve ben, birlikte saklanacağız. Asla yalnız bırakmayacağım seni.

Bayan Eloisei, Nergis Bahçelerinin Hanımı

Gabriel

Arabamı postanenin önüne park edip yaz sıcağına adım attım. Havalar son iki haftadır Vermont için alışılmışın dışında sıcaktı ve bu hafta sonuna doğru gelecek olan yağmuru iple çekiyordum.

Postane serin ve sessizdi. Hafta içi saat sabahın onu olduğundan boştu da. Etrafta tanıdık gelen eski kâğıt kokusu vardı. Bridgett Hamill bankonun arkasında tırnaklarını boyuyordu. Ona doğru yaklaştığımda kafasını kaldırıp bana baktı ve önündeki dosyayı düşürürken gözleri kocaman açıldı, sonra dosyayı çabucak önündeki çekmeceye atıp kapattı.

"Sana yardımcı olabilir miyim?"

"Selam Bridgett."

Sakızını şişirip patlatırken gözleri deli gibi iki yana bakıyordu. "Selam."

Onun bariz soğukluğu karşısında utanarak keyifsizce gülümsedim. Okula birlikte gitmiştik. İkinci sınıftayken kabadayı bir çocuk kitaplarını düşürüp onu ağlattığında ona yardım etmiştim. Ama bu, şu malum olaydan *önceydi.* Sanırım bunu hatırladı-

ğında, yani *eğer* hatırlıyorsa, onun düşündüğü şey de tam olarak bu olmalıydı.

Bridgett gözünü dikmiş bana bakarken duraksadım. Nihayet önündeki tezgâha bıraktığım paketleri fark etti. Kutuları ona doğru ittim ve üste koyduğum neredeyse yere düşüyordu. "Kahretsin." Kutuyu yakaladım ve diğerinin yanına koydum. "Bunları postalamak istiyordum."

"Tabii ki." Kutuları tartıp üzerlerini damgalamaya gitti, sonra da beni çağırdı. Döndüğünde dudaklarını birbirine yapıştırarak bana gülümsedi. Arkamda sıraya geçmiş bir iki kişi daha vardı. Tutuk bir ifadeyle Bridgett'a teşekkür ettikten sonra onları başımla selamladım. Sıradaki ilk kadının –adının Penny olduğundan neredeyse emindim– yanında küçük bir oğlan çocuğu vardı ve onu kendine çekip ben yanlarından geçerken elini saçlarında gezdirdi. Bana hafifçe gülümsedi. Gözlerinde alışık olduğum bir hüzün vardı.

Cam kapıyı iterek açtığımda sıcak hava dalgası yüzüme çarptı. Kapı arkamdan tam olarak kapanmadan hemen evvel Penny yüksek sesle Bridgett'a fısıldadı; "Şeyi duydun m–" Dedikodunun devamını duyamadan kapı tamamen kapandı.

Kamyonetime bindim ve klimayı çalıştırdım. Arkama yaslanıp birkaç dakika öylece oturdum ve hissettiğim huzursuzluğun geçmesini bekledim. Kasabadaki bazı insanların bana niye böyle davrandıklarını biliyor ve anlıyordum. Şimdiye kadar tüm bunlara alışmış olmam gerekirdi. Aslında alışmıştım da ama kasabanın delisi gibi muamele görmekten bıkmıştım.

Park alanından çıkarken bugün kasabaya gelmemin sebebi olan diğer işleri yapmaktan neredeyse vazgeçecektim. Ama son anda direksiyonu hırdavatçı dükkânına kırdım. Eğer normal bir hayatım olsun istiyorsam etrafıma ördüğüm duvarlardan kurtulmalı ve güvenli alanımın dışına çıkmayı öğrenmeliydim. Ayrıca, Sal'in Yeri bu kasabada kendimi mikroskobun altındaki böcek gibi hissetmediğim tek yerdi. Her an tuhaf bir şey yapma-

ya açık ya da annelere en korktukları kâbusu hatırlatan, sürekli sempatiye maruz kalan bir böcek.

Binanın hemen arkasına arabamı park edip etrafından dolandım. Loş ve ağzına kadar dolu olan dükkânın kapısını açtığımda üzerindeki zil çınladı.

"Selam Gabriel," diye karşıladı beni Sal.

Gülümsedim. "Selam Sal. Nasılsın?"

"Cehennemde yanıyorum sanki. Eğer tişörtsüz çalışma ruhsatım seneler evvel iptal edilmeseydi, bugün tişörtsüz çalışırdım," diye şaka yaptı koca göbeğine vurarak.

Kahkaha attım. "Merkezi havalandırmaya para yatırmanın vakti gelmedi mi?"

İç geçirdi. "Gina geldiğini söylüyor ama babam ve büyükbabamın ihtiyaçları olmamış, benim de yok. Sıcak, bir erkeği güçlendirir. Bütün gün madende çalıştığın için sen bunu iyi bilirsin."

"Gerçi genelde ofiste çalışıyorum ama seninle aynı fikirdeyim. George çalışmaya başladıkları günkü kadar güçlü."

Sal başını salladı. "Baban da öyleydi. Şimdi, senin sipariş ettiğin eldivenlerin yanı sıra George'un listeye koyduğu şeyleri de getirdim." Ben beklerken Sal arka tarafa geçti. Eldivenleri internetten sipariş edebilirdim ama böyle küçük şeyleri bile Sal'den satın almayı seçiyordum. Bu sayede düzenli olarak kasabaya gelmeye mecbur kalıyordum ve bu iyi bir şeydi sanırım.

Sal arka taraftan bir kutu getirip tezgâha bıraktı. "Bunlar sizi uzun bir süre idare eder."

"Evet."

"Hesabına yazarım."

"Tamam, iyi olur. Teşekkür ederim, Sal," dedim kutuyu alarak. Tam gitmek için dönmüştüm ki Sal bana seslendi. Ona baktığımda yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Şey, ah, duydun mu bilmiyorum ama dün bir oğlan çocuğu kayboldu ve hâlâ bulunamadı."

Kanım dondu. "Bir oğlan mı?" Sesim kulağa pürüzlü geliyordu.

Sal kaşlarını çatarak başını salladı. "Evet. Kasabanın havuzunun yakınlarında bisiklet süren on yaşında bir çocuk. İsmi Wyatt Geller. Onu tanıyor musun?"

Kolumun altındaki kutuyu sıkıca kavrayıp elimi saçlarımın arasından geçirirken güçlükle yutkundum. Dükkânın duvarları üzerime geliyordu. "Hayır. Haber verdiğin için teşekkür ederim, Sal."

Sal başını onaylar gibi salladı. "Evet. Kendine iyi bak, Gabriel."

"Sen de." Dışarı çıktığımda güneş gözlerimi kısmama neden oldu. Kamyonetime doğru giderken hızla nefes alıyordum. *Öylece kaybolmuştu. Tanrım.*

Motoru çalıştırıp hırdavatçı dükkânının park yerinden ayrılışımı anımsamıyordum bile. Birden kendimi yolda buldum ve aklıma evimizin yanındaki boş arsada oynadığımız o gün geldi. Aradan on sekiz yıl geçmişti ama havadaki kokuyu, çitlerin dibinde büyüyen gülhatmi çiçeklerinin kokusunu hâlâ çok net hatırlıyordum. Gökyüzünün o günkü maviliğini ve dalga dalga yükselen beyaz bulutları anımsıyordum. Huzur doluydu. Her şey çok huzurluydu. Sonra bunların hepsi benden alınmıştı... Çalınmıştı. *Öylece kaybolmuştu.*

Bilinçsiz bir şekilde kendimi oraya giderken buldum. Tabii arsa artık boş değildi. Verandası olan küçük beyaz bir ev yapılmıştı oraya ve bahçe çiti hâlâ yerinde duruyordu. Burada yaşayan insanların olaydan haberleri olup olmadıklarını merak ediyordum. Beni hiç düşünüp düşünmediklerini... Bir yaz akşamı verandalarında oturmuş buzlu çaylarını yudumlarken, şeytanın ta kendisi tarafından dünyamdan koparıldığım günü merak etmişler miydi? Tam da bu noktada. Eğer etmişlerse, eminim başlarını sallayıp cık cıklamış ve "Ne kadar da korkunç. Zavallı annesi. Zavallı annesi. Bunu düşünmek bile istemiyorum," diye mırıldanmışlardı.

Sonra tam da dedikleri gibi bir daha düşünmemişlerdi.

Ama benim böyle bir lüksüm olmamıştı.

Yine de kamyonetimle bu kenar mahallede aylak aylak gezinirken bile içimde huzura benzer bir his vardı. Buradaydım. Hayatta kalmıştım. O günden ve altı yıl boyunca onu takip eden her günden sağ çıkmayı başarmıştım. Üstelik yalnızca hayatta kalmakla da yetinmemiş, önemli olan her açıdan kendimi geliştirmiştim.

Gary Lee Dewey benden çok fazla şey çalmış olabilirdi ama her şeyi alamamıştı. "En iyi parçamı benden çalamadın," diye mırıldandım. "Yaklaşamadın bile." Tüm uğraşlarına rağmen o rutubetli bodrumdan ruhuma dokunulmamış hâlde çıkmayı başarmıştım.

Wyatt Geller.

Tanrım, lütfen o küçük çocuğu koru!

Çocukluğumun geçtiği evin olduğu yere sürdüm ve kamyonetimi kenara park edip yolun karşısından eve baktım. Yeni sahipleri panjurları canlı bir yeşile, dış cepheyiyse soluk griye boyamışlardı. Beyaza boyalı tahta çitler aynı görünüyordu. Babamın yaptığı evin ön bahçesindeki ağaca asılı çocukluk salıncağım hâlâ duruyordu. Kafamda annemin sesi, babamın kahkahaları ve köpeğim Gölge'nin havlayışları canlanırken dudaklarımda küçük bir gülümsemenin şekillendiğini hissettim. Gözlerimi kapadığımda, annemin ben seviyorum diye özel günlerde yaptığı limonlu mereng turtasının kokusunun burnuma kadar geldiğine yemin edebilirdim. Bunu yeniden yaşamak istiyordum. Kendi ailemin olmasını, birini sevmeyi ve onun tarafından sevilmeyi...

Ve orada öylece oturmuş geçmişe dair mutlu anıları hatırlarken aklıma gelen şey Crystal'ın yüzüydü. Fazlasıyla sert ve dünyaya karşı her daim ihtiyatlı güzel Crystal. Neden? *Sana ne oldu, Crystal? Seni bu mor kadife perdelerin olduğu odaya getiren şey ne?* O mor duvarlı hapishaneye? *Crystal.* Düşüncelerimde bile olsa, bu isim bana hâlâ yanlış hissettiriyordu. Tanrım, onun gerçek adını bilmek istiyordum. *Onun* gerçekte kim olduğunu bilmek istiyordum.

Peki sonra, Gabriel? Sonra ne olacak? Onun ayaklarını yerden kesip sonsuza dek mutlu mu yaşayacaksın?

Nefes verip elimi saçlarımın arasından geçirdim. O sadece işini yapıyordu ve bildiğim kadarıyla aramızda daha fazlası yoktu. Ama kanepenin üzerinde bana doğru yaklaşırken gözlerinde kendi içinde verdiği mücadeleyi görmüştüm. Eğer bu konuda mücadele veriyorduysa... Tanrım, kadınlarla o kadar az deneyimim vardı ki... Üstelik içimden bir ses bana Crystal'ın pek çok kadından daha karmaşık olduğunu söylüyordu.

Kafamın karıştığını ve kendi düşüncelerime yenildiğimi hissettim. Arabamı çalıştırdım ve maden ocağına doğru yola koyuldum. Oraya vardığımda kutuları ofise götürüp tezgâhın üzerine koydum. Dominic teşhir odalarından birinde müşterilerle birlikteydi, o yüzden ona başımla selam vermekle yetindim. Eli çenesinde, önündeki iki granit örneğine bakan kadına dönmeden önce elini kaldırıp sallayarak karşılık verdi.

Yeniden dışarı çıkıp taş ocağının ucuna doğru ilerledim. George yükleyicilerden birinden indi ve bir dakika kadar sürücüyle konuştu. Gözlerim dibi su dolu olan devasa kanyonda dolandı. Büyüklüğü, doğanın mucizevi yapısı ve dünyanın en güzel şeylerinin doğrudan topraktan geliyor olması karşısında her zamanki gibi şaşkındım. George beni görünce el salladı ardından da şapkasını çıkarıp yanıma doğru yürüdü.

"Selam. Kasabaya gittiğini duydum."

Gülümsedim. "Evet."

"Nasıldı?"

"Çok kötü sayılmazdı." George bir anlığına beni tarttı ve ardından yüzümde her ne gördüyse memnuniyetle başını salladı.

"İyi, buna sevindim." Yürümeye başlayınca onu takip ettim. "Yaptığın şömine rafı nasıl gidiyor?"

"O iş tamamdır. Bu sabah kasabaya gitmeden önce bitirdim."

"Vaay! Bana da göster."

Güldüm ve birlikte tepedeki atölyeme yürüdük. Dışarıdaki kuru ve sıcak havanın ardından klimanın soğuttuğu hava iç geçirmeme neden oldu. Büyük şömine rafı ve çerçevesi duvara dayalı duruyordu. Üzerindeki örtüyü dikkatle kaldırıp yeniden

George'a döndüm. Yaklaştı. Önce bir an durup seyretti. Ardından önünde diz çöküp detaylara baktı. Yüzünde saygılı bir hayranlık ifadesiyle soluk altın rengi mermerin her iki tarafına işlenmiş çiçek ve yaprak desenlerini inceledi, parmakları bir gülün gövdesini takip etti.

Newport, Rhode Island'dan gelen ve 19. yüzyılın sonlarından kalma bir malikâneyi satın alan bir çift tarafından bu şömine rafını ve çerçevesini yeniden yapmam istenmişti. Ben de özellikle o döneme ait unsurları elimden geldiğince kullanmaya özen göstermiştim. Bu parça resmî bir oturma odası için istenmişti.

George başını sallayarak ayağa kalktığında gözlerinde yaşlar vardı. Onun bu duygusal hâli beni gülümsetti. Yaptığım eserlerden birini her gördüğünde bu tepkiyi veriyordu.

"Bu işte ustasın. Bekleme listenin neden bu kadar uzun olduğu ortada. Baban seninle çok gurur duyardı." Kolları iki yanına düştü. George'un benimle gurur duyduğu zamanlarda tıpkı Dominic'e yaptığı gibi sırtıma vurmak ya da omuzumu sıkmak istediğini biliyordum. Ama benim bundan hoşlanmadığımı bildiği için kendini fazla yaklaşmamaya şartlamıştı. Bu durum beni hem utandırıyor hem de kendimi rahatlamış hissetmeme neden oluyordu. "Enfes olmuş."

"Teşekkür ederim. Bu sabah bir fotoğrafını yolladım. Beğenmiş gibiydiler."

George gülümsedi. "Beğenmiş gibi miydiler? Fazla mütevazı olduğunu biliyorum. Ama hoşlarına gittiğine sevindim." Bana göz kırpıp hafifçe gülümsedi. "Nakliye işlemini ayarladın mı?"

"Henüz değil ama bugün halledeceğim."

George başını salladı. "Harika. Sırada ne var?"

"Chicago'daki teras için tırabzanlar var. Fazla zamanımı almaz diye düşünüyorum. Hemen ardından da Fransız projesine başlayacağım."

"Tamam. Yardıma ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun." Kapıya doğru ilerlerken kahkaha attı. Hayatı pahasına bile olsa oymacılık yapamadığını ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Kapıya vardığında arkasına döndü. "Seninle çok gurur duyuyorum, Gabriel."

"Teşekkür ederim, George." Gerçekten de ona minnettardım. Babamı ilk kaybettiğimde dokuz yaşındaydım. Ama o yaşta bile büyüyünce onun gibi bir adam olmak istediğimi biliyordum. Bana olan sevgisini, merhametini ve gücünü hatırlayarak hayatta kalmıştım. Bir gün o bodrumdan çıkabilirsem hasretini çektiğim güvenli kollarının arasında olacağımı biliyordum. Ve kaçtığımda onu yeniden kaybettiğimi öğrenmiştim. Kurtulduğumu asla bilemeyecek oluşu kalbimde hiç kapanmayacak bir yara açmıştı. Ama babamın en iyi arkadaşı ve iş ortağı George, babamın benimle gurur duyduğunu bana sık sık anımsatırdı. Ve bunun çok yardımı dokunuyordu. Son on iki yıl boyunca her gün hatırlatmıştı bunu bana.

Zamanımı yaptığım parçayı paketleyip stüdyomu temizleyerek ve gerekli nakliye detaylarını ayarlayarak geçirdim. Bazı malzemeleri kaldırırken gözüme dolabın arka tarafında kalmış ve bir zamanlar hayatımı kurtarmış bazı şekiller takıldı. Tek arkadaşlarım onlardı. Onlara bakmak artık bana hüzün değil aksine küçük bir mutluluk hissettiriyordu. Onlar da burada olmamın bir sebebiydi ve hatta belki de esas sebebiydi.

"Selam çocuklar," dedim her birini tek tek selamlayarak. "Sizi görmek ne güzel." Kendime yüzlerce kez onları çöpe atmam gerektiğini söylemiştim. Onlara tutunmamı sağlayan neydi? Yıllarca maruz kaldığım acıyı bana hatırlatan tek şey onlardı. Yine de onları atamıyordum. Gözlerimin en sonda duran ve elinde çiçek tutan taştan kız figürüne neden takılıp kaldığından emin değildim. Onun adını fısıldadım. "*Eloise.* Nergis Bahçelerinin Hanımı Bayan Eloise."

6

Her şey yoluna girecek. Belki bugün değil
ama bir gün. Buna inanıyor musun?

Racer, Serçelerin Şövalyesi

Crystal

Sahneden aşağı indim ve meraklı bakışlardan uzaklaştığım an hafifçe topallamaya başladım. "Lanet olasıca yara," diye mırıldandım. Son iki gündür her yere yürüyerek gidiyordum ve otobanda arabamın bozulduğu gün su toplayan ayağım henüz iyileşme fırsatı bulamamıştı. Sanırım işimde artistik dans hareketlerine pek ihtiyaç yoktu. Dışarıdaki pislikler için kalçamı sallasam yeterdi. Ama ben kendimi denemek için ara sıra yeni şeyler denemekten keyif alıyordum. *Onlar* için değil, tamamen kendim için.

Rodney'nin ofisinden gelen bağırışlar duyduğumda bahşişlerimi dolabıma koyuyordum. Ofisin kapısı ardına kadar açıktı ve Rodney etrafında daireler çizerken Kayla ayakta duruyordu. "Bana beş kilodan fazlasını almışsın gibi geliyor," dedi Rodney. Gözleri kızın vücudunda aşağı yukarı gezinirken yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Uzanıp poposuna dokundu, sıkmış olmalı ki Kayla zıplayıp küçük bir çığlık attı. Gözleri utançtan kocaman açılmıştı ve boynu kızarmıştı.

"Zor günler geçiriyorum, Rodney," dedi. "Benim herif beni terk etti..."

"Eh, nedeni ortada!" dedi adam kollarını havaya kaldırarak. "Koca kıçlı bir kız arkadaşı ne yapsın?" Kayla yüzünü buruşturup başını önüne eğdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Başkalarına diyet tavsiyesi verebilecek kişi sen misin?" Doğrudan koca göbeğine baktım.

Rodney bana pis pis sırıttı. "Çatlaklarla dolu popomu para ödeyen müşterilere sallayan ben değilim," diye cevap verdi çirkin bir tonda. "O yüzden bana bunlarla gelme. Sizin değerinizi kıçınız ve memeleriniz belirliyor, onları formda tutmaya bakın." Tekrar Kayla'ya döndü. "Kilo vermek için bir ayın var yoksa git kendine çalışacak başka yer bul. Tabii sana iş verecek başka bir yer çıkarsa. Ve sen Crystal, müşterilere kaltaklık yapmayı bırak. Erkekler sıcakkanlı ve davetkâr kadınları sever, buzlar kraliçesini değil. Şimdi defolun."

Kayla keyifsizce bana doğru geldi. Kapının eşiğinde dururken midemin bulandığını ve aciz bir öfkeyle dolduğumu hissettim. *Erkekler sıcakkanlı ve davetkâr kadınları sever, buzlar kraliçesini değil.* Rodney yanılıyordu. Erkekler bana dokunmalarına izin verdiğim müddetçe ne olduğumu umursamıyorlardı. Kayla bakışlarımı yakaladı, ona başımı salladım. İfadem her nasılsa Rodney'yi parçalamak üzere olduğumu ele vermiş olmalıydı. *İğrenç pislik.* Düşüncesi bile baştan çıkarıcıydı ama söylediğim her şeyin Kayla'yı ve beni daha da zor bir duruma sokacağını biliyordum. Bu berbat işe ihtiyacım vardı. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve Kayla'yı soyunma odamıza kadar takip ettim. Önünde duran küçük çöp kovasını kenara itip kapıyı arkamızdan kapattım. Plastik kova duvara çarpıp tatmin etmeyen bir ses çıkardı ve sanki yerini biliyormuş gibi sağ tarafa devrildi. Aslında yaptığım tek şey onu yerine geri koymak olmuştu.

"İyi geldi mi?" diye sordu Kayla alaycı bir sesle ve koltuğa oturdu.

"Kahrolasıca soytarı," diye mırıldandım. "Sen iyi misin?"

İç geçirdi. "Evet. Zaten haklıydı. Kilo aldım. Wayne gittiğin-

den beri abur cubur yemeden duramıyorum. Dün saat üçe kadar yataktan çıkmadım. Bir kutu donat ve bir paket cips yiyip DVD izledim." Kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. "Onun benim için doğru kişi olduğunu sanmıştım. Çok aptalım. Evleneceğimizi ve günün birinde anne olacağımı sanmıştım." Gözlerinde yaşlar birikirken duraksadı. "Ama şimdi... şimdi çok yalnızım."

Kalbim acıyla sıkıştı. "Ah, Kayla," dedim iç geçirerek. "Dünkü gibi olursan beni ara, olur mu? Ben de gelir seninle birlikte Doritos yerim."

"Olmaz, ben Doritos'umu kimseyle paylaşamam."

Kahkaha attım, o da titrek bir gülümsemeyle bana baktı. "Hey, eğer yeniden gülebiliyorsak yarı yarıya iyileşmiş sayılırız, öyle değil mi?"

Gülümsemesi kayboldu. "Yarı yarıya iyileştik. Evet. Daha fazlası var mı ki?"

Aramızdaki sessizlik bir süre uzadı. Kayla'nın yüzündeki o yenilmişlik ifadesi kalbimi kırıyordu. Bu işe girdiğimden beri burada bana gerçekten dostluk göstermiş olan tek kız oydu. Karşısındakini asla küçümsemiyor, asla yüzeysel davranmıyor ve diğerleri gibi rekabete girmiyordu. Ona, daha fazlası var demek istedim. Hayatta bizim gibiler için daha fazlasının olduğuna dair taşıdığım umudu onunla da paylaşmak istedim. Ama bu umuttan uzun zaman önce vazgeçmiştim. Uzun zaman önce umudun tehlikeli ve zalim olduğunu fark etmiştim.

"Bilmiyorum, Kayla," dedim dürüstçe. "Ama ben yarı yarıya iyileşmiş olmaya da razıyım. Bu tam bir zavallı ya da yarı ölü olmaktan iyidir. Ve ben her ikisini de oldum." Hafifçe gülümsedim, o da bana kederli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Fırçamı alıp saçımı taramaya koyuldum.

"Evet," dedi iç geçirerek. "Rodney haklı olabilir, biliyorsun. Bizim gibi kızların memelerinden ve popolarından başka neyi var ki? Ve bunlar yerçekimine yenilince ne yapacağız? O zaman bizi kim isteyecek?"

Hiç kimse. Hiç kimse istemeyecek.

"Hem," diye devam etti Kayla, "hastalanırsak ne olacak? Bize kim bakacak? Ne yapacağız? Bir köprü altında ölüp gidecek miyiz?"

Şimdi ben ne yapacağım? Ah, Tanrım, şimdi ben ne yapacağım?

Annemin sözleri. Annemin yaşadıkları. Ben de o yolda mı ilerliyordum? Hiç alışık olmadığım bir korku yayıldı omurgama. Tahta saç fırçası elimden kayıp düştü ve yere çarptı. Onu almak için eğildiğimde ellerim titriyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Kayla. Aynadaki aksine baktığımda yüzü endişeyle kırışmıştı.

"Evet," dedim aceleyle. Kelimelerim sesten çok nefes gibiydi. Kendimi toparlayarak daha net bir sesle, "Evet," diye tekrarladım. Fırçayı masaya koydum ve Kayla'ya doğru döndüm.

Yeniden iç geçirdi. "Bir keresinde hamile kalmıştım. Sana bunu hiç anlattım mı?" Başımı hayır anlamında hafifçe salladım. Ellerine baktı. "Wayne beni kürtaja zorladı." Gözleri yaşlarla doluydu. "Aldırmak istememiştim ama bana çocuk için hazır olmadığını söyledi. Eğer aldırmazsam beni terk etmekle tehdit etti. Bu yüzden kürtaj yaptırdım." Karnımın içinde bir şeyler tepetaklak oldu, kusacak gibi oldum.

"Ah, Kay. Çok üzgünüm."

Bana kürtaj olduğunu söylemiştin. Onu yedi yıl önce istemedim ve şimdi de istemiyorum.

Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Benim hatamdı. Onu dinledim. Söylediği şeyi yaptım. Onu bebeğime tercih ettim ve bak sonunda ne oldu, beni yine de terk etti. Yaptığım şey yüzünden kendimden nefret ediyorum ve kendimi asla affetmeyeceğim. Bebeğim şimdi beş yaşında olacaktı."

Yanına oturdum ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Sen iyi birisin, Kayla." Bundan başka ne diyebilirim bilmiyordum. Bu yüzden sessiz kaldım. Sadece ellerini tutup sıktım. Gerçekten iyi biriydi. Keşke ona kendini nasıl affedeceğini söyleyebilseydim ama bunun cevabını biliyor olsaydım belki bundan daha iyi bir hâlde olurdum. İç geçirdim ve ellerini son bir kez sıkıp bıraktım.

"Şimdi kendimizi hırpalamayı bırakalım, Kay. Eminim Rodney de bize utandığımız her şeyi hatırlatmak isterdi. Ona bu gücü vermeyelim. Sen sadece Doritos yemeyi bırak ve ihtiyacın olduğunda beni ara, tamam mı? Diğer konuya gelecek olursak, sanırım yerçekiminin bizden bir şeyler çalmasına daha vakit var." Ellerimi memelerime götürdüm ve bikini üstümün üzerinden sıkarak göz kırptım. Kayla'yı biraz olsun neşelendirebilmek için kayıtsızmış numarası yapıyordum. Oysa aslında her an kırılacakmışım, biri bana yanlış bir bakış atsa parçalanacakmışım gibi hissediyordum.

Kayla gülümsedi. "Tamam. Bu gece erkek arkadaşınla randevun var mı?"

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Erkek arkadaşım mı? Hiç de bile. O sadece parasını ödeyen bir müşteri."

"Ah, bilemiyorum. Gelirken arabada bana ondan bahsettiğinde sesinde özel bir şeyler var gibiydi."

Gözlerimi devirip bozulan makyajımı düzeltmek için aynaya doğru gittim. "İyi para ödüyor." Bu akşamki seansın ardından tamirhaneye borcumu ödeyecek kadar param olacaktı. Böylece arabamı tamir etmeye başlayabileceklerdi.

"Ah. Belki ayaklarını yerden kesecek kişi o olur. Bunu istemez misin? Sana bakacak birini?"

"Ah, Kay, hayat öyle bir yer değil. Ayrıca ben kendi kendime bakabiliyorum." Ona doğru döndüğümde kalbimde tuhaf bir sızı vardı. Son gördüğümden bu yana Gabriel Dalton hakkında çok sık düşünür olduğum bir gerçekti ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Gözlerindeki nezaketi, gülümsediğinde dudaklarının aldığı şekli ve ona yaklaştığımda kapıldığı telaşı gözümde canlandırdım. Ona yaklaştığımda sanki derinlerde bir yerde yarasına tuz basmıştım. Onu öyle görmek canımı yakmıştı. Ona acıdığım için değildi, gerçi bir parça acımıştım da ama çoğunlukla benim de canım yandığı ve sebebini bir türlü anlayamadığım içindi. Bu beni huzursuz ediyor, elimin ayağımın birbirine dolanmasına

sebep oluyordu. *Gabriel* beni huzursuz ediyor, elimin ayağımın birbirine dolanmasına neden oluyordu.

Senin yardımına bunun için ihtiyacım var. Anda kalmak için.

Bu kelimeleri unutmak istiyordum. İnsanlar bana yaklaştığında kendimi kapattığımı ona söyledikten sonra bana bunları dediğinde utanmış ve ifşa olduğumu hissetmiştim. İstemeden de olsa kendimi ona açmıştım ve şimdi hakkımda istediğimden çok daha fazlasını biliyordu.

Kapı vuruldu ve Anthony başını içeri uzattı. "Gabe geldi, Crystal."

"Şeytanı anmışken," dedi Kayla gülerek. *Şeytan* mı? Hayır, o bir melekti, tıpkı onu ilk gördüğüm an düşündüğüm gibi. Ve melekler cehenneme ait değildi. Bana ne demişti? *Komikmiş, ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum.* Neden benim hakkımda böyle düşünmüştü ki? Burası benim ait olduğum yerdi. Zaten başka da gidecek bir yerim yoktu. *Hiçbir yerim.*

Çığlık atmak istiyordum. Tanrım kendimi bu... korkudan çıkarmalıydım.

"Teşekkürler, Anthony. Birazdan geliyorum." Başını salladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kayla ayağa kalktı. "On beş dakika sonra bir dansım var. Hazırlanmam gerek." Bana sarıldı. "Konuşma için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diye mırıldandım. Kayla kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Etrafıma koruyucu kalkanımı örmek ve dengemi bulmak için birkaç dakika boyunca orada öylece durdum. Gabriel'ın varlığı bana kendimi *çırılçıplak* hissettiriyor, sanki sakladığım her şey ortaya saçılmış gibi ağlama isteğimi körüklüyordu. *Ağlamak.* Bu his beni şok ediyordu. En son ne zaman ağlamıştım? Gerçekten hatırlamıyordum. Sulu gözlü biri değildim. Bu hiçbir şeyi çözmeyecekken neden ağlayacaktım ki? Neden *onun* gibi olacaktım? Annem sulu gözlü biriydi. Her dakika ağlardı ve bu en nihayetinde ona ne kazandırmıştı? Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.

Kapüşonlumu alıp kostümümün üzerinde geçirdim. Ardından derin, titrek bir nefes alıp soyunma odasından çıktım. Odanın kapısını açtığımda Gabriel kanepenin yanında ayakta duruyordu. Bu sefer ilk iki akşam olduğu gibi gömlek değil tişört giymişti. Onun bronzlaşmış kollarına ve kaslarının şekline bir kez bakmak bile spor salonunda saatlerini harcayan birinin değil de işi için kaslarını kullanan bir adamın düzgün ve şekilli vücuduna sahip olduğunu anlamaya yeterdi. Bunu fark etmiş olmam bile beni şaşırtıyordu. Bir noktadan sonra tüm erkeklerin vücudu gözüme aynı görünmeye başlamıştı. Şişman olsun, zayıf olsun, kaslı olsun... Ne önemi vardı ki? Hepsi vücudunu aynı şey için kullanıyordu: Başkalarına acı verip kendileri zevk almak için.

Gabriel benim aniden içeri girişim karşısında önce hafifçe irkildi ve sonra beni sarsan sıcacık bir gülümseme yayıldı yüzüne. Ama beni görünce gülümsemesi yüzünde soldu. "Her şey yolunda mı?"

Kaşlarımı çattığımı fark edip kendimi gülümsemek için zorladım. "Tabii ki."

Elini kaldırdı ve küçük bir buket beyaz renkli çiçeği bana doğru uzattı. "Bunları senin için aldım."

Bir anlığına çiçeklere baktım. "Bana çiçek almana gerek yok, şekerim. Bana sadece nakit getirmen yeterli." Gülümsemesi soldu ve yüzünü buruştururken bir elini ensesine götürüp masaj yaptı. "Aslında bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Kamyonetime giderken önlerinden geçiyordum ve çiçekleri görünce aklıma sen geldin."

"Çiçekleri görünce aklına ben mi geldim? Eh, bu daha önce hiç duyulmamış bir şey," dedim hafiften alaycı bir tavırla.

Yanakları pembeleşti. Onu utandırıp incittiğimi biliyordum ve içimdeki kötülük bundan keyif alıyordu. Bu sığ duyguya tutunmaya çalıştım ama vicdan azabı beni ele geçirdi. Ve gözlerimdeki pişmanlığı göremesin diye başımı çevirdim. Yeniden ona döndüğümde çiçekleri koltuğun kolçağına koyuyordu. Reddedilmiş bir hediye.

"Başlamaya hazır mıyız?" Sesim kulağa bomboş ve hissiz geliyordu.

Duraksayıp kaşlarını çattı. "Tabii. Ama öncesinde biraz konuşmamız mümkün mü?"

İç geçirdim. Her şey hakkında konuşmuştum zaten. "Olur. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Ben koltuğa oturdum, o da geçen seferki gibi yanıma ilişti.

Ellerini dizlerine koydu ve bana dönüp gülümsedi. Bir anlığına düz koyduğu ellerini inceledim. Ellerinin bir erkek için ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedim. Parmakları uzun ve düzgündü, teni yumuşak ve bronzdu. "Günün nasıl geçti?"

"İdare eder." Bacak bacak üstüne attım, bakışları hareketimi takip etti. Zorla yutkundu ve yanakları yeniden hafifçe kızardı. "Senden ne haber, şekerim? Senin günün nasıldı?"

Bir anlığına beni tartıyormuş ve en derinlerdeki sırlarımı bilmek istiyormuş gibi bakışlarını üzerimde gezdirdi. İçime bir tür çaresizlik hissi doldu. "Çok kötü değildi," diye mırıldandı. "Şimdi daha iyi. Seni gördüğüme sevindim."

Titrek bir kahkaha attım. "Eğer gününün en güzel ânı buysa pek de iyi geçmemiştir, şekerim."

Kaşları yeniden çatıldı ve başını yana eğdi. "Neden öyle söyledin?"

Tırnaklarımı inceleyerek omuz silktim. "Başlamak istiyor musun, istemiyor musun? Zamanını ziyan etmek istemem."

"Neyin var? Lütfen bana anlat."

"Hiçbir şeyim yok," dedim ama sesim istemsizce yüksek çıkmıştı. Kulağa kötü ve oldukça tuhaf geliyordu. "Lütfen, Gabe, başlayabilir miyiz? Sana yardım etmek istiyorum."

Beni yeniden incelemeye koyuldu. İfadesi öyle şefkatliydi ki bana kendimi yeniden çırılçıplak ve çaresiz hissettirdi. Muhtaç. Bana neden öyle bakmak zorundaydı ki? Bu bakışa nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. İçimden odadan koşarak kaçıp gitmek geliyordu.

"Ben de sana yardım etmek istiyorum," dedi yumuşak bir tonda.

İşte o zaman kendi kulağıma bile sevimsiz ve nahoş gelen bir kahkaha attım. "Ama ben senden yardım istemedim, *Gabe*."

"Doğru, istemedin. Ama arkadaşın olabilirim. Kahve içip konuşabiliriz. Buradan başka bir yerde."

Başımı salladım. "Sen benim arkadaşım değil, müşterimsin. Ve bana ödeme yapıyorsun." Ellerim titriyordu, bu yüzden avuçlarımı kalçamın yanından deri koltuğa kaydırıp bastırdım.

Bakışları ellerimden gözlerime kaydı ve bana küçük bir gülümsemeyle baktı. "O zaman *benim* kahvemi sen ödersin. Küçük bir parça turta bile yiyebilirim. Senin ikramın." Başını yana eğdi ve tatlı bir şekilde flört ederek yalvaran bakışlarla beni süzdü. Kaburgalarımın arasında kelebekler uçuşarak ben de ona baktım. Ne kadar çekici olduğunun farkında bile olmadığını biliyordum.

"Kahve mi? Çoğu erkek grup seks teklif eder. En son burada tanıştığım bir adamla dışarı çıktığımda buluştuğumuz restorana yanında bir arkadaşıyla geldi ve tuvalette benimle birlikte olup olamayacaklarını sordu. Kafalarında acayip fanteziler vardı, bilirsin ya?"

Bir anlığına şok geçiriyormuş gibi durdu ama hemen ardından hüzünlendi. Onun midesini bulandırmak ve kendimden uzaklaştırmak istemiştim, niyetim üzmek değildi. Bakışlarımı uzağa çevirdim.

"Sanırım ben çoğu erkek gibi değilim," dedi yumuşak bir sesle.

Hayır, kesinlikle değildi. Panik atak yaşamadan elimi bile tutamıyordu. Belki de gezegenimizdeki en güvenilir adamdı. Peki, niye bana kendimi *kesinlikle* güvensiz hissettiriyordu? Tırnağımın kenarındaki deriyle oynadım. Yeniden ona baktığımda yüzünde yine o üzgün ifadeyle dikkatle beni inceliyordu.

"Sanırım yanlış fikirlere kapılıyorsun, Gabe."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yüzün nasıl yaralandı?" diye sordu, başıyla elmacıkkemiğimi işaret ederek. Makyajla yüzüm-

deki morluğu kapatmaya çalışmıştım ama son iki gündür rengi iyice koyulaşmıştı. Ve görünen o ki bunu o da fark etmişti. Parmaklarımı usulca üzerinde gezdirdim. "Bu işin cilvelerinden biri bu. Yüzümü dans ederken direğe çarptım."

Usulca başını salladı ama ikna olmuşa benzemiyordu.

"Lütfen başlayabilir miyiz?"

"Peki."

Titrek bir şekilde başımı yukarı aşağı salladım ve yanına yaklaştım. Taş kesildi ve ifadesi hafifçe değişti ama yerinden kımıldamadı. Ona doğru yaklaşırken göz kontağını korudu ve bacaklarımız birbirine değince hafifçe nefes aldı. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve tıpkı geçen seferki gibi yanaklarım yanmaya başladı. Bundan hoşlanmıyordum. Zihnimin uzaklaşmasına izin vererek bakışlarımı çenesine, yeni uzamaya başlayan sakallarına kaydırdım. Aralara altın tonlar serpiştirilmiş sakalları koyu renkliydi. Eğer sakalını uzatacak olursa, saçlarından daha açık bir rengi olurdu.

"Beni bırakma," diye fısıldadı.

Kelimeler tam dudaklarından dökülürken bakışlarım oraya kaydı. "Hiçbir yere gitmeyecektim," diye mırıldandım aklım karışarak. Neden böyle düşünmüştü?

"Hayır." Titreyen elini çeneme götürdü ve onu yukarı kaldırdı. "Benimle kal." Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Sana ihtiyacım var."

Gözlerimi bir kez kırptım ve sonra bakışlarım onunkilere kilitlendi. Aramızdaki bağın kuvveti beni şaşkına çeviriyordu. Sanki bana uzanmış ve hiç bilmediğim, daha önce hiç tatmadığım bir şekilde bana dokunmuştu. Bakışları beni bırakmıyordu. Zihnimde başka bir yere gittiğimi biliyordu. *Biliyordu.* Karnımdaki çaresizlik hissi önce göğsüme, oradan boğazıma çıktı ve yüksek sesle nefes alıp göz kontağını bozmama neden oldu.

"Adın ne?" diye sordu usulca. *Benimle kal.* Tökezleyerek ayağa kalktım. Döndüğümde o da ayaktaydı. Panik hissi beni ele

geçirdi. Adımı değil de ruhumu istemişti sanki benden. Hayır, *hayır.*

Çok fazla şey istiyordu, oysa benim verebilecek çok az şeyim vardı. Bunu yapamazdım. Yapamazdım.

"Bunun işe yaradığını sanmıyorum." Açıklanamaz bir çaresizlik hissi kanımda dolanıyordu. Onu üzerimden atabilmek için omurgamı dikleştirdim. "Ben... ben doğru kadın olduğumu sanmıyorum. Üzgünüm. Biliyorum bu işi kabul etmiştim ama..."

Bana doğru bir adım atıp durdu. "Senden başkasını istemiyorum. Sen doğru kadınsın. Lütfen." Yeniden göz kontağı kurmaya çalıştı ama ben bundan kaçındım. *Yapamam... Buna dayanamam. Buna, bu her neyse. Çok fazla.* Odadaki gerginlik elle tutulacak kadar somut, sessizlik tuhaf ve gürültülüydü. Bundan kurtulmak için ellerimle kulaklarımı kapamak istiyordum. *Tanrım, neden kendimi böyle hissediyorum?*

Başımı salladım. "Hayır. Üzgünüm. Yapamam."

"Bir şans daha verelim. Daha yavaş gideriz. Ben..."

Hayır, *bu çok fazlaydı. Bu. O.* Ve bu nafileydi çünkü ben ona yardım edemezdim. Ona sıcakkanlı ve ilgili biri lazımdı. Onu besleyecek, birlikte kalbinin kırılan parçalarını onaracak, onun gözlerine bakacak ve ruhunda kopan fırtınaları dindirecek biri. Ben o kadın değildim. Ben kendi kırıklarımı bile tamir edemiyordum çünkü çoğu parçayı yolda kaybetmiştim. Başımı salladım. "Hayır."

Hayal kırıklığı neredeyse... *elle tutulacak gibiydi.* Arkamı dönmek istedim. İç geçirdi ve elini cebine atıp cüzdanını çıkardı. Parayı sayıp bana doğru uzattı. Neredeyse reddedecektim çünkü hak etmemiştim. Ama benim gönülsüzlüğümü sezmiş olacak ki parayı ısrarla bana uzattı. "Israr ediyorum."

Parayı alıp sutyenime sokarken gülümsemek ve onun gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Bu işi yürütemediğimiz için üzgünüm. Ama... kendi adıma senin zamanını ve paranı ziyan etmem doğru bir davranış olmazdı. Yerimi alabilecek birkaç kişiyi sana tavsiye edebilirim..."

"Hayır, teşekkür ederim."

Boğazımı temizledim. "Peki madem. İyi şanslar."

Yanımdan geçerken beni başıyla selamladı. Arkasından kapanırken kapının çıkardığı ses bana bir hücre kapısının sesini anımsattı.

7

Asla vazgeçme. Doğru arkadaşları
bulduğunda her şey mümkün.

Gölge, Lades Baronu

Gabriel

"Kahretsin," diye mırıldandım, küçük taştan kuşu bir köşeye fırlatarak. Yanlışlıkla gagasını yontmuştum. Yeni bir mermer parçası aldım ve keskiyle çekicimi elime almadan evvel ona bakıp iç geçirdim. Mermere kabaca şekil verirken birkaç dakikalığına da olsa düşüncelerimde kaybolmuştum ama kızın yüzü yeniden zihnimde canlandı. Elimdeki aletleri bir kenara bıraktım ve eldivenlerimi çıkardım.

Aklım yaptığım işe tam anlamıyla yoğunlaşamayacak kadar dağınıktı ve taş oymacılığı dikkat gerektiren bir işti. Stüdyomdaki mini buzdolabından bir şişe su aldım ve yarısını içtim.

Ben... ben doğru kadın olduğumu sanmıyorum.

Neden böyle hissetmişti ki? Peki ben neden onu düşünmeden duramıyordum? Üç gecedir rüyama giriyordu. *Onun paniğe kapılmış hâli.* Onun bana, benim ona ihtiyaç duyduğumdan daha fazla ihtiyacı olduğu hissini üzerimden atamıyordum. Su şişesini bırakıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. *Crystal... Crystal.* Bakışlarımızın son kez buluştuğu an içlerinde saf bir kırılganlık, kaybolmuşluk, korku ve kelimenin tam anlamıyla bir yalnızlık vardı. Bir anlığına duvarlarını indirmişti ve arkasında

yatan güzellik beni büyülemişti. Bana, George'un çocukluğumda bir jeot taşı parçası getirdiği zamanlardaki gibi hissettirmişti. Dışarıdan sıradan bir taş parçası gibi görünüyordu ama kırdığınızda içinden parlak mor kristaller çıkıyordu. Öyle bir güzelliği hiç beklemediğim bir yerde bulmak beni hem şaşırtmış hem de çok mutlu etmişti.

Crystal'ı ne zaman düşünsem aklıma o jeot parçası geliyordu. Bu mânâda adı gerçekten ona yakışıyordu. Aynı zamanda dokunduğu ilk kadın tarafından esir alınmış bir aptal olup olmadığını düşünmeden de edemiyordum. Tanrım, ona neredeyse dokunmamıştım bile. Aramızdaki anlaşmaya son vermesi beni incitmişti ve bu da yetmezmiş gibi o andan beri bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Ve şimdi burada durmuş onu bir daha göremeyeceğimi, onunla ilgili daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi düşündükçe içimi buz gibi bir his kaplıyordu.

O kız seninle arasında bundan daha fazlası olsun istemiyordu, Gabriel.

Peki ama ne değişmişti? Aramızda bir bağ kurulduğu anda –ki bundan hiç şüphe yoktu– beni kendinden uzaklaştırmıştı. *Neden?* Rahatsız hissettiğimde bana kendimi nasıl kapatacağımı öğretebileceğini söylemişti. Belki gerçekten bağ kurmayı bilmiyordu. *Anda kalmayı.* Belki düşündüğümden daha çok benziyorduk. Nerede çalıştığını göz önüne aldığımda bu kadar net sınırlar çizmesi gayet normaldi. Benim zorladığım sınırlar... Belki bunun için birilerinden yardım istemek, hatta para ödemek yanlıştı. Ama bu onunla arkadaş olamayacağımız anlamına gelmezdi. Stüdyomu arşınlarken bir yandan da ensemi ovuşturuyordum.

Kendine karşı dürüst ol, ona karşı arkadaşça duygulardan ötesini besliyorsun.

Bir striptizci. Tanrım, ben ne *yapıyordum* böyle?

Peki ya sen, Gabriel? İnsanlar seni de hakkında bildikleri birkaç şeye bakarak değerlendirecek olsalardı nasıl tanımlarlardı? Eğer seninle yalnızca bir kez tanışıp sadece gazetede çıkan haberleri okumuş olsalardı ne olduğunu düşünürlerdi?

Hasarlı.

Mahvolmuş.

Kurban.

Bazen bizi kısıtlayan ve inciten yaftalar yapıştırılıyordu üzerimize. Bir zamanlar ben de kendimi hasarlı ve mahvolmuş hissediyordum ama artık öyle değildim. Hâlâ bazı konular üzerinde çalışıyordum ama artık bir kurban değildim. *Hayatta kalmıştım.*

Ve Crystal bir striptizciden *daha fazlasıydı.* Erkeklerin karşısında soyunan bir kızdan daha fazlasıydı. Öyle olduğunu *biliyordum.* Bunu onun gözlerinde görmüştüm.

Yine de bu, benimle bir alakası olmasını istediği anlamına da gelmiyordu.

Bu çok kafa karıştırıcı ve yorucuydu. Düşüncelerim kafamda dönüp duruyor ve içimi acı bir şüpheyle dolduruyordu. Babamın eskiden söylediği bir söz geldi aklıma. *Ne yapacağını hesap edemiyorsan hislerine güven, Racer. Her defasında haklı çıkamazsın ama kalbini dinlediğin için asla pişman olmazsın. Özellikle de seninki gibi saf bir kalbin varsa.* Kararlılık duygusu içime yayılırken yürümeyi kestim. Hislerime kulak verecektim. Ve hislerim bana, onun yeniden denememe *ihtiyaç duyduğunu* söylüyordu. Yanılıyorsam da yanılıyordum. Ama içimden bir his konu Crystal olduğunda hiç kimsenin yeterince *çaba sarf etmemiş* olduğunu söylüyordu. Hatta belki Crystal'in kendisi bile.

Stüdyomun ışıklarını kapadım ve kapıyı çekip ılık gece havasına adımımı attım.

Taş ocağı bu gecelik kapanmış, tüm işçiler evlerine gitmişti. Bir anlığına beni saran hareketsizliğin keyfini çıkardım. Tepemde uçan bir atmacanın çığlığı kanyonda yankılandı. Böceklerin sesleri yükselip alçalıyordu. Hafif bir rüzgâr çıkınca yüzümü ona döndüm. Tanrım, son birkaç gündür yaşanan sıcak hava dalgasından sonra insana kendini iyi hissettiriyordu bu. Rüzgâr beraberinde çam ve toprak kokusunu da getirmişti.

"Selam dostum. Eve mi gidiyorsun?"

Teşhir salonundan çıkmış bana doğru yürüyen Dominic'e döndüm. "Ah, selam. Senin çoktan eve gittiğini sanmıştım."

"Son görüşmem uzadı. Hiçbir konuda anlaşamayan kararsız bir çift geldi. Onların atışmalarını izlemek masa tenisi maçı izlemeye benziyordu. Bir biraya ihtiyacım var. Benimle bir tane içer misin?" Araçlarımıza doğru ilerlerken yan gözle beni izliyordu.

"Aslında ben dışarıda olacağım."

"Ben de seninle geleyim."

Boğazımı temizledim. "Teşekkürler, Dom ama ben biriyle buluşacağım."

Kamyonetimin yanında durduk ve yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılmadan evvel kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Kim bu kız?"

"Yeni tanıştığım biri." İçimi suçluluk duygusu kapladı. Kendimi kardeşime ihanet ediyormuşum gibi hissettim.

"Şu işe bak sen. Neden bana söylemedin? Kardeşler böyle şeyleri konuşmak için değil midir? Senin bir haltlar karıştırdığını biliyordum."

"Hayır," dedim kahkaha atarak kamyonetimin kapısını açarken. "Sanırım henüz ortada bir şey yok ama ben olmasını umut ediyorum."

Dominic sırıttı. "Yardıma ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kamyonetime binerken tek kaşımı havaya kaldırdım. Kapıyı açık tutuyordu. "Chloe'den ne haber?"

Chloe. Kahretsin! Görüşmeyi kabul etmemden sonra ondan gelen ve cevaplamayı unuttuğum bir e-posta olduğu tamamen aklımdan çıkmıştı. "Chloe'nin buraya geliş sebebi tamamen iş icabı, Dom. Onunla yüz yüze tanışmadım bile."

"Evet. Sadece ben sanmıştım ki senin umduğun..."

"Benim hiçbir şey umduğum falan yok," diye yalan söyledim ama artık gerçeğin ne olduğundan pek emin değildim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, peki. Kafanın başka yerde olduğunu görebiliyorum." İçtenlikle gülümsedi. "Senin adına

sevindim, abi. İyi eğlenceler. Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma sakın."

Sanki böyle bir ihtimal varmış gibi. "İyi geceler, Dom." Gülerek arabamın kapısını kapattım ve kasabaya, Platin İnci'ye, Crystal'a doğru yola koyuldum.

Birkaç dans boyunca Platin İnci'de bir kenarda oturdum. Ama Crystal sahneye çıkmayınca, garsona onun bu gece çalışıp çalışmadığını sordum. Garson kız çalıştığını ancak çoktan sahne aldığını, birazdan içki servisine başlayacağını söyledi. İlkini henüz bitirmemiş olsam da bir bira daha sipariş ettim. Bir tabak da peynirli patates kızartması istedim ki masama bakan garson gıcık olmasın.

On beş dakika sonra elinde tepsiyle kapıdan çıkan Crystal'ı görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Üzerinde onunla ilk konuştuğum akşam giydiği "şort" ve memelerinin arasında bir düğümle bağlı duran bir üstten oluşan üniforması vardı. O beni fark etmeden evvel ona bakmanın avantajını kullandım. Masadan masaya gezinirken bile vücudu ahenkle hareket ediyordu. Özgüveni o kadar yerindeydi ki güzel olduğunu sıklıkla duyduğu belli oluyordu. Ama bu uzaklıktan bile gözlerindeki mesafeli bakışı ve dudaklarındaki küçümseyici ifadeyi görmek mümkündü.

Bölümündeki müşterilerden birinin önüne bir bira koymak için eğildiğinde adam elini onun bacağının arkasında gezdirdi. Crystal'ın yüzünde, gülümsemeden hemen önce iğrenmiş gibi bir ifade geçti. Masadaki herkesi güldüren bir şeyler söyledi. *Onlardan nefret ediyor. Yaptığı işten* nefret ediyordu. Bu düşünce bir anda ve müthiş bir kesinlikle belirdi zihnimde. Tanrım, muhtemelen benden de nefret ediyordu. Ben de onu şu ya da bu şekilde kullanmış başka bir adamdım. Onunla ilk tanıştığım akşam beni ele geçiren suçluluk hissi geri gelmişti. Kendimden baştan ayağa şüphe ederek biramdan kocaman bir yudum aldım. Tam o esnada beni gördü. Bir saniyeliğine dondu ve diğer tarafa dön-

meden önce gözleri kocaman açıldı. Sonra da mutfak girişi olduğunu düşündüğüm siyah kapıya doğru gidip gözden kayboldu. Gergin bir nefes verdim.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve doğrudan benim olduğum masaya geldi. Peynirli patates kızartmalarını masaya bırakıp bana nazikçe gülümsedi. "Başka bir arzun var mı?"

"Evet." Kendimden hâlâ emin olamasam da gülümsedim. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Bir fincan kahve. Ama herhangi bir kahve değil. Akşam yemeği eşliğinde kahve. Daha önce hiç denemedim ve bunu denemek en büyük hayalim. Sen bana bir fincan ısmarlarsın diye umuyordum."

Sıkılmış gibi nefes verdi. "Sen ve hayallerin."

Sırıttım. "Birkaç tane var. Senin de birkaç tane olduğundan eminim."

"Benim hayalim *bu*, şekerim." Eliyle loş kulübün içini işaret etti. "Bir kadın daha başka ne isteyebilir?" Bir eliyle masaya yaslanıp eğilirken, diğeriyle servis tepsisini düz tutmaya devam ediyordu. "Buraya gelmeyi bırak, Gabriel. Burası sana göre bir yer değil. Sen buraya ait değilsin."

"Sen de değilsin."

"*Kes şunu*. Sana yardım edemediğim için üzgünüm. Yanlış kadın olduğum için üzgünüm. Ama buraya ait olmadığım izlenimine nereden kapıldığını bilemiyorum çünkü öyleyim."

"Buradan nefret ediyorsun."

"Ne olmuş ediyorsam? Sen işinden nefret eden her striptizcinin kurtarıcısı mısın? Hayatımı kazanmam gerekiyor, *Gabe*."

Ona ve daha çok kendime sinirlenerek gözlerimi kapadım. Bu işi iyice elime yüzüme bulaştırmıştım. "Sadece kahve, istediğim tek şey bu." *Sadece gülümsediğini görmek.*

"İstediğin tek şey bu değil. Beni içine düştüğüm acı ve sefaletten kurtarmak istiyorsun." Aşırı dramatik bir tavırla elini göğsüne koydu. "Ben bir *proje* değilim. Senin yardımını istemedim."

"Ben seni düzeltmeye çalışmıyorum. Ben sadece..."

"Ne istiyorsun?"

Derin bir nefes alıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sadece konuşmak istiyorum. Senden hoşlanıyorum." *Tanrım, daha ne kadar aptallaşabilirdim?* Bu cılız asılma girişimim karşısında neredeyse yüzümü buruşturacaktım.

Bir anlığına bana baktı. Gözlerinde nasıl yorumlamam gerektiğini bilemediğim bir şey parladı. Bu her neydiyse onunla savaşıyordu. Alaycı bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı ama bu seferkinde onu zayıf gösteren bir şeyler vardı. "Hepiniz hoşlanmıyor musunuz zaten?" Dik durdu ve yorgun bir nefes verdi. "Bu sadece cinsel çekim, Gabe. Yakında hevesin geçer." Bunu kötü bir şekilde söylememişti. Uzun zaman önce öğrendiği bir şeyi paylaşıyor gibiydi. Ve bu, içimde bir yerlerde hüznün büyümesine neden oldu. Gitmeye yeltendi.

"Senden vazgeçmeyeceğim. Yine geleceğim."

Narin omuzlarından birini silkti. "Burası özgür bir ülke. İstediğini yap. Ama sana buradan çıkıp gitmeni ve doğru kadını bulmanı öneririm."

"Ya hâlâ doğru kadının sen olduğunu düşünüyorsam?"

"Yanılırsın." Arkasını dönüp uzaklaştı.

Kahretsin!

Biramı yudumlayıp söylediklerini değerlendirerek yirmi dakika daha geçirdim. Buraya onu düzeltmeye mi gelmiştim? Bu, ondan beni düzeltmesini istemekten bile daha kötü değil miydi?

Masama geri gelmedi. Servis onu yeterince meşgul ediyordu ama aslında beni görmezden geldiğini biliyordum ve bunun için onu suçlayamazdım. Arka tarafa gitti ve on dakika sonra dönmeyince garsondan hesabı istedim. Ödemeyi yaptıktan sonra tam gitmeye hazırlanıyordum ki ani bir kararla arkama döndüm ve masanın üzerinden aldığım bir peçeteye cep telefonu numaramı yazdım. Peçeteyi ikiye katlayıp üzerine Cystal'ın adını yazdım. Peçeteyi neredeyse kırıştırıp atacaktım. Onu bulacağından ya da bulsa bile atmayacağından emin olamazdım. Yine de iç geçirip peçeteyi masada bıraktım ve arkamı dönüp çıkışa doğru ilerledim.

Eve gidene kadar yol boyunca bir daha oraya gitmeyeceğime dair kendi kendime söz verdim. Bu anlamsızdı. *Yoluna devam et, Gabriel. Dediklerini yap ve onu kendi hâline bırak. Başka birini bul.*

Ertesi gün maden ocağında taş kesip yükleyen iş makinelerini ve kamyonları yönlendirmesi için George'a yardım ettim. Burada çalışmak büyük bir fiziksel efor gerektiriyordu ve vadinin dibinden tepesine yaptığım sayısız tırmanış düşüncelerimde kaybolmamama yardımcı oluyordu. Ekibin genel olarak benim yardımıma ihtiyacı yoktu ama taş ocağında her zaman yapacak bir iş bulunurdu ve bu yorucu işi en azından haftada iki kez yapmaya çaba gösterirdim. Bu, ertesi günün daha yaratıcı geçmesini sağlıyor, vücudumu yormak daima zihnimi açıyordu. Sanırım bir tür terapi denebilirdi buna. Diğer yandan oymacılık da öyleydi.

Yeniden tepeye tırmanmaya koyulduğumda George da benimle yürümeye başladı. "Bugünkü yardımın için teşekkür ederim. Aklına takılan bir şey mi var?" Bana bakıp sırıttı.

George meraklı biri değildi ve az konuşurdu. Onunla kişisel meselelerimi paylaşmazdım. Bana yıllarca o bodrum katında ne yaşadığımı bile sormamıştı. Eğer anlatsaydım beni dinleyeceğini biliyordum ama buna gerek duymamıştım ve o da bu sınırı aşmadığı için oldukça memnundum. Bu yüzden ona dönüp, "George, birinden vazgeçme vaktinin geldiğini nasıl anlarsın?" diye sorduğumda çok şaşırdı.

Duraksadı, bilge bakışlarını bana çevirmeden evvel omuzumun üzerinden arkama baktı. "Bir kadından mı söz ediyoruz?"

Küçük bir kahkaha attım. "Belki."

"Belki." Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Peki, sana ısrarcı olman için bir *sebep* veriyor mu?"

İç geçirdim. "Pek sayılmaz. Ama içimde öyle bir his var ki..." diye başladım ama kelimeler dudaklarımda soldu. Bu cümleyi nasıl tamamlayacağımdan emin değildim. Bu his neydi? *Onun benim olduğu.* Kelimeler içimde öyle güçlü yükselmişti ki neredeyse tökezleyip düşecektim. "Öyle bir his ki..." diye mırıldan-

dım yeniden. Hem dengem sarsılmıştı hem de tuhaf bir enerji patlaması yaşamıştım.

George bana endişeli gözlerle baktı. "Hı hı." Sözlerini tartmak için kısa süreliğine duraksadı. "Pekâlâ, evlat, sanırım bu sorunun cevabını verebilecek kimse yok. Sanırım kalbinin sesine güvenmelisin."

Gülümsedim. "Babam da böyle söylerdi."

Gülümsememe karşılık verdi. "Evet, bu kulağa onun söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyor." Babamı, en yakın arkadaşını anmamızla birlikte yüzüne şefkat dolu bir ifade yayıldı. "Kalbinin sesine güvenmelisin, Gabriel. Cevap burada yatıyor," dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Ne karar verirsen ver, bunun doğru karar olacağına benim inancım tam." Sonraki kelimelerini bir araya getirmek için duraksadı. "Aşk uğruna yaptıklarından değil *yapamadıklarından* pişmanlık duyarsın. Kendine karşı daima dürüst ol, Gabriel ve kalbinin sesini dinle. Böylece sonuç her ne olursa olsun asla pişman olmazsın."

"Teşekkürler, George. Buna ihtiyacım vardı."

"Gabriel, şüpheye düştüğün yerde ben hep buradayım." Bana göz kırptı ve ofise doğru yürüdü.

Eve gidip hızlıca bir duş aldım. George'un sözleri *–babamın sözleri–* zihnimde yankılanıyordu. *Kalbinin sesini dinle.* Kalbim bana Crystal için yeniden denemem gerektiğini söylüyordu.

Vazgeçmeden evvel kamyonetime atladım ve Platin İnci'ye doğru yola koyuldum. Ona, ondan vazgeçmeyeceğimi söylemiştim. Bunu *söylemiştim.* Belki söylememeliydim ama yapmıştım. Kendimi sonsuza dek aptal durumuna düşüremezdim. Çabalarıma karşılık vermezse en nihayetinde vazgeçmekten başka çarem kalmazdı. Ama Crystal'a boş sözlerden ibaret olmadığımı gösterecektim. İçimde Crystal'ın boş sözlere alışık olduğuna dair bir his vardı.

Bu kez farklı bir masaya oturdum ama yine de sahneye en uzak olanlardan birini seçtim. Sahneye yakın olan masaların hepsi dansçıları yakından görmeye hevesli adamlar tarafından

kapılmıştı. Ağızlarını açmış Crystal'ı seyreden onca adamı düşününce içime bir kıskançlık yayıldı. Ama onu söndürmek için elimden geleni yaptım. Onu benimle bir kahve içmeye bile ikna edememiştim. Kıskanmaya da hakkım yoktu.

Gelişimi, onun dansı bittikten sonra fakat hâlâ oturacak boş yer varken burada olacak şekilde ayarlamıştım. Ben vardıktan yirmi dakika sonra Crystal üzerinde garson kıyafetiyle dışarı çıktı. Elinde boş bir tepsiyle kapının önünde durdu. Kalbim hızla atmaya başladı. Örgüsünden kurtulan bir saç buklesi omuzuna düşmüştü. Ağır makyajlı yüzünün etrafında da birkaç tel saç vardı. Aynı anda hem çok masum hem de çokbilmiş görünüyordu. Tam bir ikilemdi.

Kalabalığın arasında, onun hiç beklemediği bir köşede otururken kendimi kimliği belirsiz biriymişim gibi hissediyordum. Fark edilmeden onu seyredebilmek için özel bir çabam yoktu ama olaylar bu şekilde gelişmişti. Her zaman oturduğum masaya bakmamak için özel bir çaba harcıyor gibiydi. Ama ben onu izledim ve bakışlarının çabucak o masaya kayışını, orada oturan adamlara bakışını gördüm. Bakışlarına kasvetli bir hava çöktü. Sanki orada olmayacağımdan emin gibiydi ve bu durum onun düşük beklentilerini haklı çıkarmıştı. Ya da ben böylesine kısa bir ifadeye çok fazla anlam yüklüyordum.

Kendine güven. Kalbinin sesini dinle.

Benim bulunduğum tarafa döndü ve gözlerimiz buluştuğunda hafifçe irkildi. Çok kısa bir andı ama görmüştüm. Gözlerini bir kez kırptı ve sonra benim masama doğru gelip önümde durdu. Ayağa kalkmak istiyordum ama bunun için bir sebep yoktu. Kendimi tuhaf ve çekimser hissediyor, sadece buraya kadar gelmemin bile ondan beni incitmesini istemek anlamına geldiğini biliyor fakat kendimi durduramıyordum. Buraya tekrar gelmek aptalca, mantıksız ve aynı zamanda da *doğruydu.*

"Yine gelmişsin," dedi donuk bir şekilde.

Çekici bir gülümseme takınmak istedim ama bilinçsizce sırıtıyormuşum gibi göründüğümden emindim. "Geldim."

"Ben hâlâ doğru kadın değilim."

"Ben de hâlâ bunu kabul etmiyorum."

İç geçirdi ve sanki ben o güne kadar karşılaştığı en sıkıcı insanmışım gibi elini kaldırıp tırnaklarını incelemeye başladı. "Diğer kızlar senin hakkında soru sormaya başladı. Seninle bir odada yalnız kalmak isteyeceklerinden eminim." Elini sallayıp etrafı gösterdi. "İstediğini seçebilirsin. Ciddiyim."

Kaşlarımı çattım. "Ben istediğimi zaten seçtim. Seni."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu bir işe yaramadı."

"*Yaradı.* Bu yüzden korkuyorsun. Neden?"

Gözlerini kıstı. "Arabamın tamiri için paraya ihtiyacım vardı. İstediğimi aldım ve işim bitti. Yaptığımız şeyi... tatsız buldum."

Omurgama saplanan acı his gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. Beni seyrederken yüzü ifadesiz olsa da rengi hafifçe solmuştu. "Sadece git, lütfen," dedi arkasını dönmeden hemen önce. Sesi son kelimede çatlamıştı.

Derin bir nefes aldım. Elimi saçlarımda gezdirirken kendimi üzgün ve tam bir aptal gibi hissediyordum. *Crystal.*

Birkaç masaya servis yaparken onu izledim. Gülümsemesi daha tereddütlü, kahkahaları daha zoraki gibi geliyordu. *Sen tam bir geri zekâlısın, Gabriel. Sana gitmeni söyledi. Git buradan.*

Biramı bitirip hesabımı ödedim ve sonunda Anthony'nin taburesinde oturduğu koridora gittim. Son bir kez şansımı deneyecek, sonra da yoluma gidecektim. Bana başıyla selam verdi.

"Crystal'a burada olduğumu söyleyebilir misin?"

"Bana bu akşam seninle görüşeceğine dair bir şey söylemedi, adamım."

"Yine de ona sorabilir misin?"

Anthony bana bakıp usulca başını salladı. Bakışlarında gördüğüm anlayış beni şaşırtmıştı. Bu kulübe gelmiş, kızlardan birine âşık olmuş ve reddedilmiş benim gibi zavallılarla bu sahneyi yüzlerce kez yaşamış gibiydi. *Oldukça tipik,* diyordu ifadesi. Üzücü ama oldukça tipik. "Tabii ki söylerim, dostum," dedi ayağa

kalkıp yavaşça koridorda ilerlerken. Ellerimi cebime soktum ve bekledim.

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde bana eliyle işaret etti. "Arkaya gel." Şaşkınlıktan irkildim. Anthony'ye teşekkür edip kamyonetime binip gitmeye hazırdım. Göğsüm umutla doldu. Onu mor perdeli odaya kadar takip ettim ve benim için kapıyı tutarken Anthony'ye gülümsedim. Başıyla son bir kez selam verip kapıyı arkamdan kapattı.

Avuçlarımı birbirine sürttüm. İçimdeki umut birdenbire gerginlikle karışmıştı. Bana bir şans daha vermişti ve bunu elime yüzüme bulaştırmak istemiyordum. Bana verilen bu son fırsatı ziyan etmek istemiyordum. Bundan sonra buraya tekrar gelemezdim çünkü *ısrarcı* olmakla, *takıntılı* olmak arasında ince bir çizgi vardı. Bense bu çizgiyi çoktan geçmiş olabilirdim. *Tanrım.* Yüksek sesle homurdandım ve odadaki sessizliği bozdum. Çünkü bu doğruydu. Biri usulca kapıya vurdu, şaşkınlıkla kaşlarımı çattım çünkü Crystal kapıyı hiç çalmamıştı.

"İçeri girin," dedim.

Kapı açıldı ve kızıl saçları diken diken, file çoraplı, önü açık siyah bir deri tulum giymiş bir kadın içeri girdi. "Selam yakışıklı." Gülümsedi ve kırmızı dudakları aralanarak beyaz fakat hafif çarpık dişlerini sergiledi.

"Selam. Ah, üzgünüm ama ben Crystal'ı bekliyordum."

Ses sistemine doğru yürüdü ve bana doğru dönmeden evvel birkaç tuşa bastı. Yüksek sesli ve baştan çıkarıcı bir müzik odayı doldurdu. "Crystal müsait değil. Yerine beni gönderdi. Ben Rita."

"Seni mi gönderdi?" diye sordum müzik yüzünden sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. *Neden böyle bir şey yaptı şimdi?* Başka birini istemeyeceğimi gayet iyi biliyordu; başka birine *katlanamayacağımı* gayet iyi biliyordu. Ah, Tanrım, işte tam da bu yüzden bunu yapıyordu. Kendi kendime bu kadar incinmemin bir anlamı olmadığını hatırlattım ama canım yine de aynı şekilde acımaya devam etti. İhanete uğramış gibi hissediyordum.

"Evet." Hızla bana doğru gelip beni arkamdaki kanepeye itti.

Şok geçirerek derin bir nefes aldım ve ben daha ne olduğunu bile anlamadan kadın kucağıma tırmanmıştı. Kafamın içini kırmızı bir duman kapladı. Öne eğilip memelerini yüzüme sürttü. Kirli teninin ve parfümünün tiksindirici kokusu üzerime yapıştı. Kadın... kirli kokuyordu.

O da kirli kokardı.

Nefes alamıyorum.

Kalp atışlarım deli gibi hızlandı ve yüzümü diğer tarafa çevirirken onun istenmeyen dokunuşu altında buz gibi bir panik hissi içimi kapladı. *Kaç! Savaş!*

Onu ittim. Kadın yana devrilip koltuğun üzerine tuhaf bir şekilde düşerken şaşkın bir çığlık attı. Nefes almaya çalışarak ayağa kalktım. "Tanrım, çok üzgünüm, çok üzgünüm."

Bana dik dik bakıyordu. "Senin sorunun ne? Kızlardan hoşlanmıyor musun?"

Nefes almak için savaşırken elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sorun sende değil, değil..." Gitmem gerekiyordu. Terliyor, titriyor ve kendimi kusacakmış gibi hissediyordum. "Üzgünüm," diye tekrarladım kapıya doğru resmen koşarken. Kapıyı açıp tökezleyerek koridora çıktım. Ben ona doğru yaklaşırken Anthony kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. Bakışlarımı çevirdim. Yanından geçip giderken arkasına yaslandı ve hiçbir şey söylemedi.

Çıkışa doğru giderken sağ tarafımdaki kapıda Crystal belirdi. Üzerinde hâlâ garson üniforması vardı. Bardan geldiği belliydi ve elinde üzeri içki dolu bir servis tepsisi tutuyordu. Olduğu yerde donup kaldı ve bana baktığında gözleri kocaman açıldı. İfadesinde gördüğüm utanç içime birazcık olsun su serpmişti. Başını önüne eğdi.

Ona bakmadan yanından geçtim, kapıyı ittim ve otoparka çıktım.

Hava.

Alan.

Özgürlük.

8

Evet, şimdi hayatının en zor zamanları. Peki, onu iyileştirmek için çabalayacak mısın? Yoksa daha mı beter hâle getireceksin?

Gambit, Hırsızlar Kralı

Crystal

Kendimden daha fazla nefret etmemin mümkün olduğunu sanmazdım. Ama Platin İnci'den yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle kaçan Gabriel'ı gördüğümde bunun mümkün olduğunu anladım. Ona bunu ben yapmıştım. En korkunç kâbusuyla yüzleşmesi için ona tuzak kurmuştum. Üstelik de öyle büyük acılara maruz kaldıktan sonra. Zalim, bencil ve beş para etmez bir sürtüktüm ben. Eğer incitilmeyi hak eden biri varsa o bendim.

Sadece... sadece geri gelip durmuş, başımın etini yemeyi bir türlü kesmemişti. *Kendini haklı çıkarmaya çalışmayı kes. Kes şunu.* Gerçek şu ki onun acımasız varlığı uzun zaman önce vazgeçtiğim şeylerin hayalini yeniden kurmama neden oluyor ve çok uzun zaman önce unutulmuş, beni hiçbir şeyin incitmediği kadar incitmiş şeyleri hatırlamama neden oluyordu. Taciz, alay, kullanılmak, reddedilmek... Bunların hiçbiri Gabriel Dalton'ın beni bir fincan kahveye davet etmesi kadar canımı yakmıyordu. *Neden?* Sanki bana çok lezzetli bir yemek ikram ediyordu da uzattığı yemek ulaşamayacağım bir yerdeydi ve ben de çok açtım. Tanrım, açlıktan ölüyordum. Ve bu konuda beklentilerimi her geçen gün daha da yükseltmiş, bu durum kalbimin son kalan parçalarının

da yok eden ağır bir işkenceye dönüşmüştü. Bu tür bir açlığın neye benzediğini çok iyi biliyordum. Yıllarca bunu bastırmıştım ve şimdi asla sahip olamayacağım şeyler istiyordum. Ve yorgundum. Tanrım, bu yaşadığım boş hayat beni çok yormuştu.

Merdivenlerde Kayla'nın gelmesini bekliyordum. Arabam hâlâ tamirhanedeydi ama eski borcumu ödediğim için nihayet tamir ediliyordu. Şükürler olsun ki bu sefer tamir edilmesi gereken parça o kadar da pahalı değildi. Hâlâ iki yüz elli dolar borcum vardı ama önümüzdeki ay kiramı geç ödersem onu da çıkarabiliyordum. Ön kapıma sıkıştırılmış bir ihbarname gözümün önünde canlandı. Bu hatıra karnıma ağrılar girmesine neden oluyordu.

Şimdi ben ne yapacağım? Ah, Tanrım, şimdi ben ne yapacağım?

Umutsuzluk ağır, ıslak bir battaniye gibi üzerimi örttü. Onu üzerimden atmayı denedim ama başaramadım. Bugün olmazdı, Gabriel'ın acı içindeki ifadesi gözlerimin önünde duruyorken olmazdı.

Evim üç katlı bir binanın en üst katındaydı. Eskiden tek bir ailenin yaşadığı bina şimdi üçe ayrılmıştı ve benim daireme binanın arkasından bulunan ahşap merdivenlerden çıkılıyordu. Başımı uzatıp belki eskiden çocukların oynadığı çimenlik bir alan olan aşağıdaki küçük park alanına baktım. Geçen gece yağan yağmurdan kalan birkaç su birikintisi yeniden anılarımı canlandırdı. Bir su birikintisinden diğerine zıplarken Bayan Hollyfield'ın elinden tutmuş kahkahalar atarak onun üzerine kirli su sıçratıyordum.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp yüreğime hücum eden duyguları engellemeye çalıştım. Tanrım, bu hatıralar, bu *kelimeler* neden aklıma geliyordu? O kadar uzun zaman onları görmezden gelmiştim ki sanki şimdi hepsi aynı anda kapıma dayanmış, hiç istemediğim bir anda benden onlara içeri almamı ve onlara bakmamı talep ediyorlardı.

Yine de su birikintilerinin içinde oynadığım anı gitmemekte ısrarcıydı. İkinci el yağmur çizmelerimdeki delikten giren buz

gibi suyun ayağımı ıslattığını, Bayan Hollyfield'ın beni azarlayarak yanına çektiğini ve başımın üzerine kondurduğu öpücüğü neredeyse hissedebiliyordum. Su birikintilerinin üzerinde oynaşan renklere sanki büyülüymüş gibi şaşırıp kaldığımı ve Bayan Hollyfield'ın da benimle aynı fikirde olduğunu ve bana görmek istediğimizde sihrin her yanımızda olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Daha sonra gökkuşağına benzeyen o renklerin suyun üzerindeki kirli yağdan başka bir şey olmadığını öğrenmiş ve ihanete uğramış gibi hissetmiştim. Sihir gibi görünen şey kirden başka bir şey değildi. Bu anıda hayatımın gidişatıyla ilgili mecazi bir durum vardı ama ben onu bulmaya çalışamayacak kadar yorgundum.

Orada otururken uzun zaman önce kaybettiğim Bayan Hollyfield'ın acısını hissettim. O yaşasaydı hayatımın ne kadar farklı olabileceğini merak ettim. Ama ölmüştü. Çünkü insanlar böyleydi. Ölürler ve bir hoşça kal bile demeden giderlerdi. Eninde sonunda hepsi uzağa giderdi. Onlara bağlanırsan, onlardan sevgi beklersen bu senin ahmaklığın olurdu ve bedelini öderdin.

Evin önüne yanaşan Kayla'nın arabası beni bu korkunç düşüncelerden uzaklaştırdı. Ayağa kalktım ve merdivenden inmeye başladım.

"Selam," dedim Kayla'nın hurda Chevy'sinin yolcu koltuğuna tırmanarak. Onun arabasının durumu benimkinden de kötüydü ve bu gerçek bir başarıydı. Araba park yerinden çıkıp yola koyulurken kolumu açık olan pencerenin kenarında dinlendirdim.

"Tanrı'ya şükür hava daha serin," dedi Kayla araba hızlanınca açık camlardan içeri dolan rüzgârı kastederek. Sadece başımı salladım.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından Kayla, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Şükürler olsun ki iki günlük iznimden önce bu son vardiyam. Sadece... kendimi tükenmiş hissediyorum."

Kayla iç geçirdi. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Evet, sanırım öyleyiz."

Platin İnci'ye vardığımızda ikimiz de üzerimizi değiştirip hazırlanmak için soyunma odamıza gittik. Sanki hissizleşmişim ve yalnızca bilinçsizce hareket ediyormuşum gibi geliyordu bana ki bu pek de yeni bir şey sayılmazdı aslında. Ama aynı zamanda sarsılmış ve yorgun da hissediyordum.

Kayla çıktıktan birkaç dakika sonra içeri giren Rita, "Selam Crystal," dedi. Üçümüzün de aynı zamanda çalıştığı böyle akşamlardan nefret ederdim. Bir iki dakikalığına bile olsa kaçacak bir yer yokmuş gibi hissederdim. Bazı geceler yüzüme sahte de olsa bir gülümseme yerleştirememin ve Rodney'nin dediği gibi bir kaltak olmamın tek sebebi yalnız birkaç dakika bulamamamdan kaynaklanırdı.

"Selam Rita." Yüzüme yaydığım fondötenin üstüne pudra sürmeye devam ettim.

"Erkek arkadaşın bu gece bir deneme daha yapmak için uğrar mı dersin?"

Vücudumu öfke kapladı ama yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Ayrıca öfkem doğrudan Rita'ya yönelik değildi. Kendimeydi. "Sanmam."

"O adamın nesi var? O kadar yakışıklı bir adam kadınlardan hoşlanmıyor mu yoksa? Çok yazık, değil mi?"

"Kadınlardan hoşlanmadığını kim söyledi ki?"

"Ona dokunduğumda ölümüne korktuğunu hissettim. Deli gibi nefes almaya başladı. Başta korktuğunu mu yoksa hoşuna mı gittiğini anlayamadım." Utanç usulca beni ele geçirdi. Sahte kirpiklerimi takarken aynaya doğru eğildim ve bütün dikkatimi yaptığım işe veriyormuşum gibi davrandım. Ama ellerim titremeye başladı ve kirpikleri masaya geri fırlattım. İşe yaramıyordu. Kirpikler önümde üzgün, ölü birer örümcek gibi duruyorlardı.

"Sanırım sadece senden pek hoşlanmadı," dedim ona kayıtsızca.

Rita bikinisinin altını giyerken bana öldürücü bir bakış attı. Arkasını dönüp aynada poposunu kontrol etti. O, tangasını düzeltirken başka yöne baktım. Sıkı ve kusursuz poposuna bir şaplak atıp güldü. "Hayır. Bu mümkün değil." Yeniden kahkaha attı. "Ama sahip olduğum bu güzelliklerden faydalanabilmesi için ona bir şans daha vereceğim. O kadar yakışıklı bir adam bir fırsatı daha hak ediyor. Uzun boylu ve her yeri kaslı, kocaman elleri ve... ayakları olan... hımm." Bana dönüp göz kırptı ve bu da içimde onu odadan dışarı atma isteği uyandırdı.

"Yeter, Rita," derken sesim fazlasıyla düşmanca çıktı. Ya da belki tam da hissettiğim gibi çıkmıştı.

Rita keskin bakışlarını bana çevirdi. "Ne?" diye sızlandı. "Onu bana vermiştin."

"Onu sana vermedim," diye patladım takma kirpiği yeniden alarak. "O benim değil ki sana vereyim."

"Hımm." Ben kirpiği takmaya çalışırken düşünceli bir edayla bana baktı. Bu kez daha başarılı olmuştum. "Canın sıkılmış gibi, Crystal. Sorun nedir?"

"Sorun falan yok. O adam canımı sıkıyor o kadar. Bir daha gelmeyeceği için memnunum."

Kulağa oldukça sahte gelen bir kahkaha attı. "Peki. Sen ne dersen o olsun. Eğer onu istemiyorsan başkası kapıverir."

Evet. Evet, bu doğruydu. Zaten istediğim de buydu. Bunu göremeyecek kadar aptal olsa bile onun ihtiyacı olan şey de buydu. İkinci kirpiği de taktıktan sonra kendimi bir nebze de olsa daha iyi hissederek giyinmek için ayağa kalktım.

Rita koltuğa oturup topuklu ayakkabılarının bağcıklarını bağlamaya başladı. "Gözüme tanıdık geldi. Ablamla birlikte okula gitmiş olabilirler. Sanki ortaokuldayken kız kardeşimle çıkmıştı."

Hayır, ortaokulda olması gerekirken bir bodrumda kilitli tutuluyordu. Düşüncesi bile boğazımın tıkanmasına neden oluyordu ama Rita'ya başımı salladım ve bu konuda yorum yapmaktan kaçındım. "Beyaz topuklularımı gördün mü?" dedim bir süre et-

rafa bakındıktan sonra. Konuyu değiştirmek istiyordum. Artık Gabriel Dalton'la ilgili konuşmak istemiyordum. Artık Gabriel Dalton hakkında *düşünmek* de istemiyordum.

"Evet, kapının yanındalar."

"Teşekkürler." Ayakkabılarımı aldım ve o gece dans edeceğimiz müzikler hakkında konuşmaya başladık ve ondan beş dakika sonra ilk dansı için kapıdan çıktı. Bu on beş dakikalık zamanı kafamı toparlamak için kullandım. Düşüncelerimi Gabriel'dan, hâlâ hissettiğim utançtan, onun çekingen gülümsemesinden ve uğradığı ihanet yüzünden şoka uğramış surat ifadesinden başka bir şeye yoğunlaştırmaya çalıştım. Ama bir işe yaramadı. İşe yaramanın yakınından bile geçmedi.

Üniversite çağlarında ve pek çok kadının çekici bulacağı üç adamın masasına yaklaştığımda mesaimin bitmesine sadece yarım saatim kalmıştı. Belli ki vücut çalışıyorlardı ve bütün dünya kaslarını görebilsin diye de dar tişörtlerinin kollarını mümkün olduğunca yukarı doğru kıvırmışlardı. Masanın üzerine servis peçetelerini yerleştirdim. "Ne alırdınız, çocuklar?"

"Seni," dedi beni baştan ayağa süzen kumral saçlı, çenesi sert hatlı olan adam. *Cehenneme kadar yolun var.*

"Bana da aynısından olsun," Memelerime bakan, kısa sakallı sarışın arkadaşı onu onayladı. "*Büyük boy* isterim." Gözleri parlıyordu ve belli ki bu masaya çoktan içki servisi yapılmıştı.

Sırıttım. "Benden çok var çocuklar. Üç gece sonra gelin de sadece size özel bir dans sergileyeyim," dedim göz kırparak.

O âna dek umursamaz bir şekilde sandalyesinin arkasına yaslanmış duran dik siyah saçlı üçüncü adam kahkaha atıp öne doğru yaklaştı. "Bu aksiyona ben de katılırım," dedi bana etkileyici olduğunu düşündüğü bir gülümseme göndererek.

"Ya beklemek istemezsek? Ya bu gece istersek?" dedi kumral olan araya girerek. Uzandı ve popomu sıktı. Dişlerimi sıktım. *Tanrım, bu çok yorucu.*

"Üzgünüm, şekerim, kulüp bir saat içinde kapanıyor. Ama bi-

rer içki daha içebilecek zamanınız hâlâ var. Ne alırdınız?" Onlara bakarken rahatsız olduğumu yüzüme yansıtmamaya çalıştım.

"Korkarım biz istediğimiz şeyi *alırız*," dedi sarışın olan, beni kucağına çekip memelerimi avuçlayarak. "Bu hoşuna gitti mi, bebeğim?" dedi yüzünü boynuma gömerken. Sakalları tenimi çiziyor ve ılık nefesini hissedebiliyordum. "Hoşuna gittiğini söyleyebilirim."

Beklenmedik bir anda tiz bir çığlık attım ve ayağa kalkmak için çırpındım. *Anthony hangi cehennemdeydi?* Adam beni kucağında tutmaya devam etti. Kalçasını yukarı doğru bastırırken altımdaki ereksiyonunu hissedebiliyordum. *Tutuyor. Bastırıyor. Uzanıp alıyor.* Tıpkı ondan önceki tüm erkeklerin de yapmış olduğu gibi. Ve ondan sonra gelecek olan tüm erkekler gibi... Gabriel Dalton hariç. Onun basit ve içten gülümsemesinin neden aklıma geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Dokunuşundaki *tereddüt*, sesindeki saygı. Bu sıradan bir oyundu ve sıradan bir oyunun nasıl oynandığını biliyordum. Yine de Gabriel ile *bu adamın* arasındaki tezatlık içimde sebepsiz bir öfke patlamasına neden oldu.

Etrafımdaki kahkaha atan ve pis pis sırıtan erkeklere baktım. Kucağında oturduğum adam özgürce istediğini yapıyordu. Bitmez tükenmez bir nefret birdenbire beni ele geçirdi. Elimi kaldırıp öyle sert bir tokat attım ki başı geriye doğru düştü. Beni bıraktı, ayağımın üzerine doğruldum ve kendi davranışıma kendim de şaşırarak geri doğru tökezledim. Hayatım boyunca hiç kimseye vurmamıştım. Arkadaşları tokatladığım adamı işaret ederek deliler gibi gülmeye başladılar.

"Seni kahrolası sürtük," dedi adam dişlerini gıcırdatarak. Eli yüzüne gitti.

"Burada ne oluyor böyle, beyler?" Anthony. Hemen ona döndüm.

"Neredeydin?" dedim sesimdeki paniği gizlemeden.

"Tuvaletteydim. Üzgünüm, tatlım." Yeniden adamlara döndü. "Dışarı," dedi. "Bana kendinizi sürüklettirmeyin."

Sarı saçlı adam parmağını bana doğrulttu, bakışları uğradığı

aşağılanmanın hışmıyla parlıyordu. "Bu beş para etmez sürtük bana tokat attı!"

"Bu kadarı yeter," dedi Anthony adamı yakasından tutup sürükleyerek.

"Tamam, tamam," dedi kumral olan ayağa kalkıp hafifçe sallanarak. "Zaten gidiyorduk. Sakin olun."

Bu sahneden uzaklaşıp arka tarafa kaçarak elimdeki tepsiyi bir kenara fırlattım ve birkaç dakika boyunca ellerimi tezgâha yaslayarak nefesimi düzenlemeye ve içimdeki öfkeyi bastırmaya çalıştım.

"İyi misin, Crys?" diye sordu Janet arkamdan yaklaşıp beni teselli etmek ister gibi omuzuma vurarak. "O herifler ne pislikti ama."

Kısa bir kahkaha attım. "Evet, iyiyim ve evet, öyleler."

"Bırak üzerinden akıp geçsin, bebeğim. Sadece başka bir gece. Hep aynı terane işte."

"Evet. Teşekkürler, Janet." Derin bir nefes aldım. Öyle yorulmuştum ki kendimi oracıkta yere yığılacakmış gibi hissediyordum. Kalbimi sıkıştıran o his geri gelmişti ve sadece eve gitmek istiyordum.

"Ah, şey," dedi Janet yeniden bana dönerek. "Dün çalışmadığım için neredeyse unutuyordum ama önceki gece bunu masalardan birinin üzerine senin için bırakmışlar. Çöpe atıp seni bu dertten kurtaracaktım ama sonra adamı hatırladım ve çok tatlıydı." Gülümseyip bana göz kırptı ve sonra katlanmış peçeteyi elime sıkıştırdı.

Janet'a zayıf bir gülümsemeyle bakarak peçeteyi aldım. O uzaklaşırken içinde Gabriel'ın adının ve telefon numarasının olduğu peçeteyi açtım. Tuhaf bir özlem ve ona denk bir vicdan azabı kalbimi sızlattı. Peçeteyi buruşturarak kâğıt ve bozuk paraları tuttuğum önlüğümün cebine tıkıştırdım.

Geri döndüğümde, beni taciz eden adamlar çoktan gitmişlerdi. Evde onları bekleyen kız arkadaşlarına döndüklerine hiç şüphe yoktu. Janet haklıydı. Hep aynı teraneydi.

Son yarım saati çok şükür ki kendilerine hâkim olabilen adamlara birkaç içki daha servis ederek geçirdim. İşimi bitirdiğimde önlüğümün cebindeki paraların yanında duran peçeteyi çıkarmakta tereddüt ettim. Atmaya niyet ederek bir top hâline getirdim ve avucumun içinde tuttum. Sonra da sahnedeki işi biten Kayla'yı bulmaya gittim. "Hazır mısın?" dedim kapüşonlumu alıp garson kıyafetimin üzerine geçirerek. Bu akşam üzerimi değiştirme zahmetine katlanmak bile istemiyordum. Eve gidince sıcak bir duş alıp tenime yapışan umutsuzluğu, bu akşam beni tartaklayan pisliğin yağlı parmak izleriyle birlikte yıkayıp onlardan kurtulmak istiyordum.

Kayla soyunurken bana doğru döndü. "Evet. Bana beş dakika ver. Salonda olanları duydum. Sen iyi misin?"

"Evet." Sanki önemsiz bir şeymiş gibi elimi havada salladım. Bu tarz olaylar daha önce yüzlerce kez yaşanmıştı ve yine yaşanacaktı. "Ben iyiyim. Seninle ön kapıda buluşuruz."

"Tamam. Çıkarken Anthony'ye haber veririm."

Soyunma odasının kapısını arkamdan kapatmadan önce başımı salladım. Dolabımdan çantamı aldım ve ön kapıya yöneldim. İçeride bir karışıklık yaşandığını duydum ve Anthony'nin bu kez iki kız arasındaki kavgayı ayırdığını gördüm. *Tanrım.* Bu gece bitecek miydi?

Normalde kızlara arabalarına kadar eşlik edilirdi, bu yüzden Anthony'nin işini bitirmesini beklerdim. Ama bu gece... üzerimde ağır bir yıpranmışlık hissi vardı. Ön kapıya doğru ilerledim ve kapıları itip temiz havaya adım attım. Kayla'nın arabasına doğru giderken etraf asfalt ve yağmur kokuyordu. Bir saniye daha Platin İnci'de durmak istemiyordum.

"Selam sürtük."

Kalbim tekledi ve hızla sesin geldiği yöne doğru döndüm. Tokat attığım adam park alanının arka tarafında yetişen ağaçların arasından çıktı, arkadaşları da peşinden onu takip etti. Hem biraz tereddütlü ama heyecanlı hem de hâlâ sarhoş görünüyorlardı. Derin bir nefes aldım. Hissettiğim panik beni aniden zayıf

düşürdü. Önce Kayla'nın arabasına ardından da kapıya bir bakış attım. Kayla'nın arabası daha yakındı ama anahtarlar bende değildi. *Ah, kahretsin.*

"Şimdi o kadar da cesur sayılmazsın, değil mi?"

Dönüp onunla yüzleştim. Ellerimi iki yanımda yumruk yapınca avucumun içindeki peçeteyi hissettim. Orada durmuş, konuşan adama doğru bakarken irademin son kalan kırıntıları da çözülüp Platin İnci'nin otoparkında havaya karışıyor gibiydi. Bana ne yapacağı umurumda değildi. Tanrım, sadece umursamıyordum. Avucumdaki peçeteyi daha da sıktım. Nezaket dolu melek bakışları gözümün önüne gelerek bana hem utanç hem de huzur getirdi. Bu adamların bana yapacaklarını hak etmiştim. Ama buna maruz kalmadan önce onlar hakkındaki gerçek düşüncelerimi söyleyecektim. Gülümsedim. Huzur dolu hissettim. İfademdeki değişiklikle birlikte önümdeki küçük grubun liderinin kafası karışmış gibiydi. "Senin hakkında ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda bile değil."

"Doğru, *umursamadığını* biliyorum. Bunu biliyorum. Sadece bilip bilmediğini merak ettim. Acaba hiç düşündün mü?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Şu an umurumda olan tek şey aletimi yalayarak benden özür dilemen."

Yeniden gülümsedim. Sanki iki boyutlu bir kadının karikatürüymüşüm gibi çok gerçekdışı geliyordu. Hissizlik damla damla damarlarıma akan bir yatıştırıcı gibiydi. Bir önemi yoktu. *Hiçbir şeyin* bir önemi yoktu. Bana ne istiyorlarsa onu yapacaklardı ve buna engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve eğer onlar yapmazsa, önümüzdeki hafta ya da daha sonraki hafta bir başkası yapacaktı. Arka odalarda bir yerlerde, otobanın kenarında, yatakta ya da karanlık bir park yerinde. Benden bir şeyler almayı asla kesmeyeceklerdi. *Asla.* "Aşağılık birisin," dedim dümdüz. "Üçünüz de iğrençsiniz. Bana bakmanıza izin vermemin tek nedeni bana bunun için para ödemeniz. Siz erkek bile değilsiniz. Çirkin, itici birer hayvansınız ve kokunuz midemi bu-

landırıyor." Yere tükürdüm ve yüzüme yeniden o umursamaz gülümsemeyi yerleştirdim.

"Seni sürtük," dedi sarışın olan. Sesinde benim gibi birinin onları aşağılıyor olmasının getirdiği şaşkınlık vardı. "Seni sürtük."

"Zekisin de," dedim. "Mükemmel bir kombinasyon. Çirkin *ve* aptal."

Siyah saçlı olan kendine hâkim olmaya çalışarak biraz geriledi ve hafif bir kahkaha attı. "Çocuklar, hadi gidelim. Sürtük buna değmez."

Sadece bir an için gideceklerini düşündüm. Omuzlarım gevşedi. Tam o an kumral saçlı olan öfkeyle homurdanarak beni öyle hızlı bir şekilde yakaladı ki tepki verecek zaman bulamadım. Beni tutup bir eliyle ağzımı kapattı ve geriye doğru sürüklemeye başladı. "Bu sürtüğü sikerim. Hak ettiği şeyi alacak," diye hırladı.

Hak ettiği şeyi, hak ettiği şeyi...

İçgüdüsel olarak onu ısırmaya çalıştım ama avucunu ağzıma düz kapatmıştı. Bu yüzden başaramadım. Beni çabucak yakındaki çöp konteynerinin arkasına götürdüler. Vücudumun üst kısmını tutan beni yere doğru bastırarak diz çökmeye zorladı ve başımı sarışın olanın kasıklarına doğru itti. Dişlerim orada işe yarardı bu yüzden ısırabildiğim kadar güçlü bir şekilde ısırdım. Ağzım çoğunlukla kot kumaşıyla doluydu ama derisini biraz da olsa yakalamayı başarmış olmalıydım. Çünkü geriye gidip yüzüme bir yumruk indirmeden hemen önce acı dolu, tiz bir ses duyulmuştu. "Tanrı'nın *cezası*!" diye bağırdı. Asfalta yapışmadan hemen önce yan tarafıma bir diz ya da bir tekmenin battığını hissettim ve ani çarpmanın etkisiyle yüksek sesle inledim.

"Çocuklar, bekleyin, bu..." dediğini duydum siyah saçlı adamın ama diğer iki arkadaşı alkol ve alevlenen öfkeleri yüzünden çoktan sınırı aşmıştı. Etrafımı çevrelediler ve görüşüm daha netleşmeden başka bir yumruk darbesinin şokunu yaşadım. Başım dönüyor, gözlerimin önünde renkler yanıp sönüyordu. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki... Her yerdeydiler, beni bastırıyorlar,

bana saldırıyorlardı. Biri savurduğum tekmeleri yakalamaya çalışırken diğeri üzerime abandı.

Bacaklarımı tutan her kimdiyse bıraktığını hissettim. Sonra üzerimdeki kapüşonlu yukarı doğru çekildi. Bu fırsatı birini tutturabilmek ümidiyle tekme atmak için kullandım. Adam bağırdı ve okkalı bir küfür savurdu. Hemen arkasından sağ bacağıma korkunç bir ağrı saplandı. Çığlık atmak istedim ama ağzıma bir tür kumaş parçası sokulmuştu. Susturulmuştum. Yeniden vurdular ve sonra şortumun bacaklarımdan aşağı doğru çekildiğini hissettim. Savaşıyordum ama iki kişiydiler ve benden çok daha güçlüydüler. Üçüncü adamın nerede olduğunu bilmiyordum ama o da bana yardım etmiyordu. Bildiğim tek şey onun da sırasını beklediğiydi. Karanlık yeniden beni ele geçirdi ve bu kez beni uzaklara, çok ama çok uzaklara, acının ve ağrının olmadığı yalnızca huzurun olduğu yere götürmesine izin verdim.

Uzaktan gelen sirenlerin ve panik hâlinde bağıran insanların seslerini neredeyse duyamayacak hâle gelmiştim. Pek çok ses vardı. Bir *koro*. Tepemdeki yıldızlar öylesine parlaktı ki etrafımda sadece hareket ve ışık vardı ve kulaklarımda da hafif bir vızıltı.

Birdenbire hareket ettirildim. Sanki seyahate çıkmıştım ama nereye gittiğimi ne biliyor ne de umursuyordum. Etrafımda birileri yüksek sesle ağlıyordu ve bir kez daha kendimden geçmiştim.

Yeniden kendime geldiğimde, tepemde yanan parlak ışıklar sanki yıldızlara fazla yaklaşmışım gibi hissettirdi ve gözlerimi kısmam gerekti. Etrafımda beyaz giyinmiş insanlar vardı. Hepsi de bulanık ve belirsizdi. Sonra hareket etmeden evvel biri yanıma gelip elimi tuttu. Yüzümün hemen yakınındaki adamın nefes alıp verişleri hızlı ve yüksekti. Süzülüyor muydum gerçekten? Bakışlarımı yanımda duran kişiye çevirdim ve meleksi bakışlarıyla karşılaştım. *Gabriel.* Nefesim kesildi. *O güzel gözler.* Şimdi kederle dolu gibiydi. *Neden?* Her şey yolundaydı. Sokakları altınla döşenmiş cennetteydim. Elini saçlarımda gezdirdi. "Ah, tatlım, ben çok..." Kelimeler boğazına düğümlenmiş gibi nefes aldı. "İyi olacaksın. Sadece hareket etme."

Işıklar parıldadı ve etrafımızdaki hava ışıldadı. Başının üstünde altından bir hale vardı. Öyle güzeldi ki gördüğüm en güzel adamdı. Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm buna izin vermiyordu. "Senin bir melek olduğunu biliyordum," diye fısıldadım. "Biliyordum." Uzanıp yanağını avucumun içine aldım ve akan bir damla gözyaşını başparmağımla yakaladım. "Ağlama, meleğim. Ağlama. Benim için ağlama." *Benim için asla ağlama.*

Konuşmak beni öylesine yordu ki gözlerimi kapadım ve karanlığın beni yeniden ele geçirmesine izin verdim.

9

Sus, sevgilim. Biliyorum canın yanıyor ama nasıl
iyileşeceğini biliyorsun. Ve kalbin de bunu çok iyi biliyor.

Limon Güzeli, Mereng Kraliçesi

Gabriel

Hastanenin bekleme odası loş, sessiz ve benim haricimde boştu. Vinil kaplı rahatsız bir sandalyede sırtımı duvara yaslamış, gözlerimi tavana dikmiş oturuyordum. Duvara monte edilmiş televizyonda bir çizgi film açıktı ve sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyulmuyordu.

Koridorun aşağısından gelen kapı sesi kafamı kaldırıp bekleme odasının girişine bakmama neden oldu. Koridordan gelen topuk sesleri duydum ve birkaç dakika sonra Platin İnci'den tanıdığım ve adının Kayla olduğunu bildiğim kadın içeri girdi. Kocaman olmuş gözleri bana sabitlenmişti. "Dönmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Haber var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, henüz yok. Sanırım hâlâ yaralarına bakıyorlar." Kalbim yeniden sıkıştı ve sanki yardımı dokunabilirmiş gibi göğsümü ovdum. Onu röntgen çekmek için götürürlerken gördüğüm yara bere içindeki yüzünde, şişmiş ve kanlar içindeki dudaklarında beni görmesiyle birlikte beliren zayıf gülümseme gözümün önünden gitmiyordu. Yüzüme dokunmuştu ve ben ona yaptıkları şeyin acısıyla kendimi o kadar kötü hissediyordum ki bunu neredeyse fark etmeyecektim.

Bana meleğim dedi. Onu bu şekilde görmüş olmamın yarattığı dehşet hissi hâlâ midemi bulandırıyor, öfkeyle dolmama neden oluyordu. Kayla beni aradığında, Crystal'a saldıran adamların Anthony'yi görür görmez kaçtıklarını söylemişti. Anthony onları takip etmek istemiş ancak Crystal'a yardım etmek için geri dönmek zorunda kamıştı. Bunu yapmak onun için oldukça zor bir seçim olmuş olmalıydı ama bunu yaptığı için memnundum. Ya onu bırakıp adamların peşinden gitmek ölümle yaşam arasında yapılan bir seçimse? Tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Beni aradığın için çok teşekkür ederim, Kayla."

Dudağını ısırıp dişlerine kırmızı ruj bulaştırarak başını salladı. "Doğru mu yaptım bilmiyorum. Ambulansı beklerken onun yanındaydım ve bilinci yerinde olmamasına rağmen hâlâ senin numaranı avucunun içinde tutuyordu." Başını üzüntüyle salladı. "O adamlar ona ne yaparsa yapsın peçeteyi bırakmamıştı. Ona tutunmuştu. Bunun bir anlamı olmalı. Ben de düşündüm ki... Şey, Crystal'ın pek arkadaşı yok. Ama seni burada istemezse bunu söyleyecektir. Bazen çok açık sözlü olabiliyor."

Küçük bir kahkaha atmayı başardım. "Evet, bunu fark ettim."

Kayla sandalyeye oturdu. Kayla aradıktan hemen sonra harekete geçmiş, Crystal'ı getirmelerinden yarım saat sonra hastaneye ulaşmıştım. Kayla'nın bana telefonda söylediklerinin dışında saldırıyla ilgili bir şey bilmiyordum. Kayla başını salladı, gözleri yaşlarla doluydu. "Bu çok korkunç, sadece çok korkunç," diye hıçkırdı. "Zavallı Crystal. Ah, zavallı Crystal."

Arkadaşı olan bu kadının bile Crystal'ın gerçek adını bilip bilmediğini merak ederek Kayla'ya baktım. Ama sormadım. "Bunu yapan adamları kulüpten tanıyan kimse var mıymış?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "İsimlerini bilen yok ama birkaç kişi bulunabilmeleri için polise gerekli bilgiyi verdi. Ayrıca Anthony de plakasını alamamış olsa da kaçtıkları aracın tarifini vermiş." Başımı salladım. Tanrı'ya şükür Anthony tam zamanında dışarı çıkmıştı.

Hastaneye vardığımda Crystal'ın sedyesinin başında olan doktor içeri girdi. Kalbim tekleyerek çabucak ayağa kalktım. Doktor bize doğru yaklaşırken Kayla da ayağa kalktı. "Ben Doktor Beckstrom."

"Doktor. Gabriel Dalton." Başını sallayıp Kayla'ya dönmeden hemen evvel bakışları sanki beni tanımış gibi bir an üzerimde dolandı. Ya da belki sadece ismim onda bir şeyler çağrıştırmıştı.

"Herhangi biriniz ailesinden misiniz?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "İkimiz de arkadaşıyız." Ben arkadaşı bile sayılmazdım.

"Anladım. Ailesi yolda mı?"

Kayla'ya baktım. Başını hayır der gibi salladı. "Crystal'ın ailesi yok. En azından bize bahsettiği kimse olmadı."

Hâline acımış olacak ki doktorun dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Crystal..."

"Bu adı kullanıyor."

Başını salladı. "Peki, şey, durumu hakkında size bilgi verebilirim. Eğer ailesine ulaşabilirseniz onları bilgilendirirsiniz."

İçimdeki korku yükseliyordu. Bize söylemek üzere olduğu şeyi duymak isteyip istemediğimden emin değildim. "O iyi mi?" dedim dayanamayarak.

Bakışlarını bana çevirdi. "Şu an için değil ama iyi olacak." Tuttuğum nefesimi doktor devam ederken bıraktım ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Birkaç kırık kaburgası var, bacağı çatlak. Alçısını az önce bitirdik. Bunlar en ciddi olan yaraları. İyi haber şu ki iç kanaması yok ve yüzündeki yaralar kalıcı hasar bırakmayacak. Bir süre ağrıları olacaktır ve yürüyüşü bir süre aksayabilir. Çok kötü dayak yemiş."

Kayla tiz bir ses çıkardı. "Doktor, onun... şey, şortu çıkarılmıştı ve..." Bu bilgi irkilmeme neden oldu. Hastalıklı bir korku yavaşça omurgamdan aşağı süzüldü. *Ah, Tanrım.*

"Tecavüz göstergesi yoktu, hayır. Ama kıyafetlerinin çıkarılmış olması o aşamaya gelmeden hemen evvel durdurulduklarını gösterebilir." Gözlerinde dinlemenin zor olduğu böyle haberler

vermeye alışık olan bir adamın şefkatle karışık yorgun ifadesi vardı. En azından o şekilde zarar görmediğini duymanın getirdiği rahatlamayla derin bir nefes aldım. "Onu görmek isterseniz görebilirsiniz. Ama uyuyor ve şu an ihtiyacı olan şey de bu. O yüzden lütfen çok sessiz olun."

"Evet, onu görmek isteriz doktor, teşekkür ederiz," dedi Kayla bana bir bakış atarak. Derin bir nefes daha aldım. Kayla beni aradığından beri yeterince oksijen alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Sessiz koridorlardan geçtik. Buna çok benzeyen bir hastanede olduğum zamanı anımsadım. Hemşirelerin bana bakışlarını, fısıltıları, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış doktorların beni muayene edişini, sorular soruşunu hatırladım. O kadar çok soru soruyorlardı ki... Bense sadece ebeveynlerimi görmek istiyordum. Düşüncelerimi hemen uzaklaştırdım. Şu an kendimi düşünecek zaman değildi.

Doktor bizi kalp monitöründen gelen düzenli sesin duyulduğu loş bir odaya aldı. Ona yaklaştığımızda kalbim tekledi. Durumu sedyede gördüğümden daha iyiydi ama yine de yara bere içinde ve berbat hâldeydi.

Kayla burnunu çekti ve Crystal'ın elinin üzerinde bir parmağını gezdirdi. Yaşadığı olaydan en az hasar almış yeri burası gibiydi. Birkaç dakika boyunca öylece ona baktık ve kendimi toplama ihtiyacı içinde, Crystal'ın uyuyarak iyileşmesi için arkamı döndüm. *Ona böyle bir şeyi nasıl yapabildiler?* Üç erkek bir kadına karşı... Tanrım.

Odayı sessizce terk ettim ve Kayla da hemen ardımdan geldi. "Eve gidip biraz uyumam gerek. Sabah geri gelirim. Sen de gelecek misin?" diye sordu.

"Evet. Geleceğim." Kayla başını salladı, bana üzgün bir tebessümle baktı ve asansörlere doğru döndü. Onun gidişini seyrettim. Ardından da dönüp Crystal'ın odasının önündeki plastik sandalyeye oturdum. Yarın bana gitmemi söyleyebilirdi ama diğer taraftan Crystal sabah olmadan ya da Kayla geri dönmeden

önce uyanabilirdi ve ben onun yalnız başına kalmasını istemiyordum. Korkmuş, yaralı ve yapayalnız uyanmanın ne demek olduğunu biliyordum ve bunu engellemek elimdeyken aynısını başkasının yaşamasına katlanamazdım.

Kamyonetime atlayıp Platin İnci'ye gitmekten son anda vazgeçtiğimi düşününce içim pişmanlıkla doldu. Şu rüya... Gördüğüm rüyayı kafamdan atamıyordum. Yakın gelecekte Havenfield'a gitme niyetim olmadan yatağa erken gitmiştim. Crystal'la şansımı denemiş ve kaybetmiştim. Uykuya dalmış, rüyamda ebeveynlerimi görmüştüm. Bu çok uzun zaman önce gördüğüm, gerçekmiş gibi hissettiren ve nihayetinde beni o bodrumdan kurtulma planımı uygulamaya teşvik eden rüyanın aynısıydı.

Fakat annem bu sefer bana cesaretlendirir gibi bakmak yerine elime içindeki kristalleri parlayan ve etrafında rengârenk bir gökkuşağı oluşturan bir jeot taşı vermişti. İrkilerek uyandığımda kafamdaki tek düşünce bir an evvel Crystal'a gitmekti. Ama orada öylece kımıldamadan yattım ve uykum dağıldıkça kendimi daha da aptal hissetmeye başladım. *Oraya gidip de ne yapacaktım ki?* Önceki sefer verdiği tepkiye rağmen şansımı bir kez daha denemeye geldiğimi mi söyleyecektim? Fikrini değiştirmek için umutsuzca son bir girişimde bulunduğumu mu? Bir *rüya* gördüm diye. Tanrı aşkına. Benim takıntılı olduğumu düşünecekti. Bu yüzden kendimi yeniden uyumaya zorladım. Ama Tanrım, eğer egom yerine içgüdülerimi dinlemiş olsaydım...

Zihnim telefonumun sesiyle ikinci kez uyandığım âna geri döndü.

Fondan siren sesleri geliyordu. Gözlerimi kırparak uykuyu uzaklaştırmaya çalıştım ve hafifçe doğrularak dirseğime yaslandım. Uykulu hâlime rağmen içime anlamsız bir korku yayılmıştı. "Alo?" Karşı taraftan ses gelmeyince telefonu iyice kulağıma bastırıp tekrar ettim.

Telefonun diğer ucunda bir hışırtı oldu, hemen ardından gözyaşlarına boğulmuş bir ses duyuldu. "Ben Kayla," dedi ses. "Biliyorum

beni tanımıyorsun ama Crystal ciddi şekilde yaralandı ve... galiba sana ihtiyacı var."

Galiba sana ihtiyacı var.

"Bir yastık ister misiniz, bayım? En azından başınızı yastığa yaslayabilirsiniz."

Gözlerimi açtım. Akşamın erken saatlerinden hatırladığım nazik görünümlü hemşire bana bakıyordu.

Gülümsedim. "Evet, bu harika olur."

"Tamam. Ziyaret saati sona erdi biliyorsunuz ama hiç kimsenin sizi buradan zorla dışarı atacağını sanmam." Bana göz kırptı. "Hemen geri dönerim."

Ona minnetle gülümsedim. Cebimden telefonumu çıkardım ve Dom'a yarın evde olacağımı, endişelenmemesini, eve geldiğimde durumu ona açıklayacağımı söyleyen bir mesaj attım ve bir cevap beklemeden telefonumu kapattım. Hâlâ uyuduğunu varsayıyordum.

Hemşire odasından yayılan televizyon sesi vızıldayarak koridorda benim oturduğum yere kadar geliyordu. Uzaktan Wyatt Geller adını duyunca haber spikerinin tekdüze sesine kulak verdim. Ama arkasından *hâlâ bir haber yok* dediğini duyunca sandalyeme geri gömüldüm. *Tanrım.* Ellerimi ceplerime sokup bacaklarımı önüme uzattım ve sert duvara geri yaslandım.

Hemen arkamda her yeri kırılmış bir kız yatıyordu ve dışarıda bir yerlerde bir oğlan çocuğu pek çok kişinin hayal bile edemeyeceği şeyler yaşıyordu. Ama ben onun neler yaşadığını hayal edebiliyordum.

Konuşmalar ve bana doğru yaklaşan ayak sesleri irkilerek uyanmama neden oldu. Gözlerimi ovuşturarak oturdum ve eşyalarımı topladım. Sabah olmuştu ve vardiyaları yeni başlayan hemşireler geliyordu. Ayağa kalkıp tutulan kaslarımı esnettim. Hemşirelerden biri Crystal'ın odasına doğru gidiyordu, ben de peşinden gidip içeri göz attım. Crystal hâlâ uyuyordu. Elleri hâlâ

önceki gece gördüğüm pozisyonda duruyordu. Tek bir kasını bile oynatmamıştı. Odadan çıkıp kendime biraz çekidüzen verebilmek için erkekler tuvaletine gittim.

Crystal'ın odasına geri döndüğümde hemşire çoktan gitmişti. Yatağın başucundaki sandalyeye oturdum. Duvardaki rafın üzerinde dergiler duruyordu ama şu an bir şey okuyacak konsantrasyonu sağlamamın imkânsız olduğunu biliyordum.

Gün ışığı odayı aydınlatmaya başladı. Bir müddet öylece durup perdelerin arasından içeri sızan parlak ışığı seyrettim.

Işık. Umut.

Yeniden Crystal'a döndüğümde gözlerini açtığını görüp hızla nefes aldım. Ayağa kalkıp hemen yanına gittim. Bana baktı. Gözleri şaşkın ve pusluydu. Kalbimi acıtan yara bere içindeki şişmiş yüzüne bakarken hafifçe gülümsemeyi başarabildim. "Günaydın," diye fısıldadım.

Hâlâ içinde olduğunu düşündüğü bir rüyadan ayılmak istermiş gibi başını salladı. Ona verdikleri ilaçların etkisi hâlâ geçmemiş gibiydi. "Nerede?.."

"Hastanedesin. Olanları hatırlıyor musun?"

Gözlerinin nasıl kocaman açıldığına bakılırsa olanları hatırlamaya başladığını söyleyebilirdim. İfadesinin şaşkınlıktan, yaşadıklarına kayışını ve en nihayetinde de korkulu bir hâl alışını seyrettim. Gözlerini hızla kırparak yüzüme baktı. "İyileşeceksin. Kalıcı bir hasar almamışsın." İfadesindeki korku bir anlığına azaldı.

Yatağının başucunda duran masanın üzerinden sürahiyi aldım ve ona bir bardak su doldurdum. Arkamı dönüp soran gözlerle bardağı ona doğru tuttum. Titrek bir nefes alıp başını salladı. Pipeti dudaklarına götürdüm, birkaç yudum içti.

Bardağı geri çekip yeniden komodinin üzerine bıraktım. Arkama döndüğümde bana bakıyordu. Hâlâ ihtiyatlıydı ama bakışları şimdi bir parça yumuşamıştı. "Geri geldin," diye fısıldadı. Sesi hem nefes nefese hem de pürüzlü çıkıyordu.

Küçük, minnet dolu bir kahkaha attım. "Geldim."

Bakışları yüzümü taradı. "Hâlâ doğru kadın değilim."

"Bunu hâlâ kabul etmiyorum."

Bakışları daha da yumuşadı ve şişmiş dudaklarının kenarları sanki gülümsüyormuş gibi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Kalbim göğsümde taklalar atıyordu.

"Nasıl?.."

"Kayla beni aradı."

Kafası karışmış gibiydi ama kızgın görünmüyordu. Tam sebebini ona açıklamak üzereyken kapı aniden açıldı ve arkamı döndüğümde dün geceki doktorun geldiğini gördüm. Şu an adını anımsayamıyordum. "Günaydın," dedi, Crystal'la bana gülümseyerek. "Uyandığına sevindim." Onun peşi sıra içeri giren hemşire de gülümseyerek her ikimize birden selam verdi.

Doktor Crystal'ın yatağının ayakucuna geldi ve bir düğmeye basarak yatağın baş kısmını biraz yükseltti. "Seni muayene edip bu sabah durumun nasıl diye bir bakacağız. Alison da sargılarını kontrol edecek." Crystal bana bir bakış attı, boğazımı temizledim.

"Ben dışarıda bekliyorum," dedim odadan çıkmadan evvel Crystal'a hafif bir tebessümle bakarak. Kapıyı arkamdan kapattım. Arkamdan topuk sesleri duyuldu, dönüp baktığımda Kayla'nın aceleyle bana doğru geldiğini gördüm.

"Uyandı mı?"

"Evet, az önce uyandı. Doktor şimdi onu muayene ediyor."

Kayla başını salladı ve kapıyı aralayarak içeri bir göz attı. "İçeri girebilir miyim?" Cevabı duymadım ama olumlu yanıt almış olmalıydı ki bana doğru dönüp, "İşleri bitince dışarı gelirim," dedi.

Başımı salladım ve bir gece önce uyuduğum sandalyeye oturdum. Telefonumu açtığımda Dominic'in bir saat önce onu hemen aramamı söyleyen mesajını aldım. Ama Dom'u aramak yerine ayağa kalktım ve koridorda gezinirken George'u aradım. Cevap verdiğinde arkadan iş makinelerinin sesleri geliyordu. Taş ocağına gitmişti bile.

"Gabriel?"

"Selam George."

"Selam dostum. Her şey yolunda mı?"

Elimi karmakarışık saçlarımın arasından geçirerek derin bir nefes aldım. Koridorun sonundaki pencereden dışarı bakıyordum. "Evet, çoğunlukla. Olanları sana bu akşam anlatırım. Ama George ben bugün izin kullanacağım."

Duraksadı. "Bunun kullandığın ilk izin olacağını düşünürsek önemli bir şey olmuş olmalı. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" Ses tonu endişesini ele veriyordu.

"Evet, iyi olacak. Daha sonra açıklayacağıma söz veriyorum."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa haber vermen yeterli."

"Teşekkür ederim. Hey, benim için Dom'u arayabilir misin? Eğer ben ararsam yirmi tane soru soracak ve şu an hiçbirini cevaplayacak durumda değilim."

"Tabii."

"Teşekkürler. Minnettarım."

"Sorun değil, Gabriel. Dediğim gibi bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Arayacağım."

Vedalaşıp telefonu kapattık. Karmaşık duygular ve Crystal için duyduğum acının etkisiyle kendimi yorgun hissediyordum. Tanrım. *Tanrım.*

Çoğunlukla boş olan avluyu seyrederek pencerenin önünde bir müddet daha durdum. Birkaç hastane personeli belki mesailerine yetişmek belki de acil bir müdahalede bulunmak için yanımdan aceleyle geçti. Crystal'ın odasının önünde duran sandalyeye döndüm yeniden. Kapı aralıktı ve içerden gelen sesleri duyabiliyordum.

Doktor, Crystal'a bacağıyla ilgili dün gece bize söylediği açıklamayı yapıyordu. Alçının ne kadar kalacağıyla ilgili detayları verdi.

"Daha önce de kırıklarım olmuştu," dedi. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Doktor duraksadı. "Bacaktaki kırıkların belli nedenlerden dolayı zorlukları vardır."

"Topal kalacak mıyım peki?"

"Topal kalacağını varsaymamızı gerektirecek bir sebep yok, hayır. Ama alçı çıktıktan sonra birkaç ay aksayabilirsin."

"Ben... anladım." Ses tonundaki mağlubiyet karşısında gözlerimi sıkıca kapattım. Platin İnci'deki işine nasıl devam edeceğini düşünüyor olmalıydı.

"Tatlım, endişelenme," dedi Kayla hemen. "Rodney bir müddet barmenlik yapmana izin verir."

Crystal cevap vermedi. Rodney'nin kim olduğunu bilmiyordum ama patronu olduğunu varsaydım. Ama Kayla'nın kendi sözlerine inanıp inanmadığını merak ediyordum. Yoksa sadece Crystal'ı rahatlatmak için mi konuşuyordu? Belki Rodney onun bir müddet barmenlik yapmasına izin verebilirdi, bilemiyordum ama en azından bir müddet *hiçbir* iş yapamazdı. Dışarı çıkacak durumda olmadığı ortadaydı.

"Ev arkadaşınız var mı?" diye sordu doktor.

"Hayır, yalnız yaşıyorum."

Bir duraksama oldu, ardından doktor devam etti, "Bu sorun olabilir. Yardıma ihtiyacınız olacak. Yanınızda geçici süre kalabilecek bir akrabanız yok mu?"

"Yok," diye cevap verdi Crystal ânında. Sesi şimdi daha da düz çıkıyordu. *Kaderine boyun eğmiş gibiydi.*

"Ah, tatlım," dedi Kayla, "Onca merdiveni nasıl tırmanacaksın? Üç kat? Bunun imkânı yok. Seni kendi evime davet ederdim ama Marcia'nın dairesindeki boş odaya taşındığım için artık bir evim yok."

"Sorun değil, Kayla. Bir çaresini bulurum."

Bir müddet daha yaraları ve doktorun muayene sonuçlarıyla ilgili konuşmaya devam ettiler. Sonra doktor ertesi gün gelip onu yine kontrol edeceğini söyleyerek odadan ayrıldı. Eğer şimdiki gibi durumu iyiye gitmeye devam ederse yarın onu taburcu edecekti.

Doktor ve hemşire gittikten sonra odanın kapısını hafifçe tık-

lattım. "İçeri gir," dedi Kayla. Crystal hâlâ yatakta uzanıyordu. Üzerindeki sersemlik dağılmış gibiydi ve daha uyanık görünüyordu. Kayla yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu.

"Doktorun seni yarın taburcu edeceğini duydum." Crystal başını sallayıp pencereye doğru çevirdi. Perdeler açılmıştı ve dışarıda güneş parlıyordu.

"Crystal'ın hastaneden ayrıldıktan sonra durumu nasıl idare edeceğini konuşuyorduk," dedi Kayla.

Crystal bize döndü. "Kayla," dedi, uyaran bir ifadeyle.

"Ama tatlım, tüm o merdivenler var ve sen de bir müddet tuvalete giderken bile yardıma ihtiyaç duyacaksın..."

"Kendim halledebilirim," dedi Crystal dişlerinin arasından. Sanki Kayla'ya susması için işaret gönderiyormuş gibi gözleri kocaman olmuştu.

Ama anlaşılan o ki Kayla işaretini almamıştı. "Özgür olmayı sevdiğini biliyorum, Crys ama hayatta bazı şeyler vardır ki..."

"Benim evime gelir," dedim. Bunu söylemeyi planlamadığım için sesimdeki kararlılık beni şaşırtmıştı. Ama onunla ilgilenmek istediğime dair hiçbir şüphem yoktu. Aniden böyle olması gerektiğini hissetmiştim. Bunun nedenini bilmiyordum ama durum buydu.

"Hayır," dedi. "Gelemem. Kayla seni aramamalıydı." Kayla'ya sert bir bakış attı. "Burada bile olmamalısın."

"Eh, buradayım ve benimle gelebilirsin. Bir çiftlik evinde yaşıyorum. Merdiven yok ve fazladan bir yatak odam var. Erkek kardeşim benimle birlikte yaşıyor ama hepimize yetecek kadar yer var. Ayrıca da bu kendine bakacak kadar iyileşinceye dek geçici bir çözüm. Gündüz ihtiyacın olursa diye evden çalışırım. Harika bir çözüm olur."

"Seni tanımıyorum bile."

"Sana bir zarar vermeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun."

Kaşlarını çattı ve bakışlarını önüne çevirip tırnağının kenarındaki deriyi koparmaya başladı.

"Senin dairene gidip birkaç eşya alabilirim. Ayrıca elimden

geldiğince sık ziyaretine gelirim," dedi Kayla fikrimi beğendiğini göstererek.

"Ben..." Crystal'ın kelimeleri dudaklarında soldu. Hâlâ önüne bakıyordu ve kaşları da hâlâ çatıktı.

"Sana bakabilecek bir akraban yoksa tek seçeneğin benim. Lütfen yardım teklifimi kabul et. Bu teklifi yaparken hiçbir beklentim yok."

Gözleri ânında benimkileri buldu. "Her zaman bir beklenti vardır."

Başımı iki yana salladım. "Benim yok."

Pencereden dışarı baktı. "İyi, peki," diye fısıldadı sanki daha çok kendine söylüyormuş gibi. Bunu söylemek onu yormuş gibi omuzları çöktü ve bana doğru dönmeden önce arkasındaki yastığa yaslandı. "Peki." Gözlerini kapadı ve hemen uykuya daldı. Sanki benimle aynı fikirde olmak onu tüketmişti ve bir saniye daha uyanık kalamamıştı. Bu, çok uzun zamandır tek başına mücadele eden bir kadının nihayet teslim olduğu andı.

"Dom?" diye seslendim, ön kapıyı arkamdan kapatıp anahtarlarımı kapının yanındaki sepete bırakarak.

Dom elinde bir bira şişesiyle mutfak tarafından geldi. "Selam, senin için endişelendim. Neler oluyor? Nerelerdeydin?"

Mutfağın yolunu tuttum, o da arkamdan geldi. "Sana anlatacaksam şunlardan bir tane de kendime almama izin ver," diye mırıldandım. Buzdolabından bir şişe bira çıkarıp kapağını çevirerek açtım ve kocaman bir yudum aldım.

"Gabriel Dalton akşam yemeğinden önce içki içiyorsa esaslı bir şeyler olmuş demektir. Hadi ama adamım, anlat artık."

Bir yudum daha alıp şişeyi bıraktım ve mutfak tezgâhına yaslandım. "Bir kızla tanıştım."

Dominic sırıttı. "Evet, tanıştığını söylemiştin. Ne olmuş? Onunla yattın mı? Dün gece onun yanında mıydın?"

Dominic böyle bir bilgiyi onunla paylaşmamı beklediği için, ayrıca böyle bir şey yaşanmış olsa bile onunla *asla* paylaşmayaca-

ğımı bilerek kaşlarımı çattım. "Hayır. Onunla Platin İnci dedikleri yerde tanıştım."

Dominic'in yüzü allak bullak oldu, bir dakika kadar bana baktı. "Havenfield'daki striptiz kulübünde mi?"

"Evet. Orada çalışıyor."

"Orada mı çalışıyor? Ne olarak? Barmen falan mı? Öyle bir yerde ne işin vardı, Gabe? Tanrım. Eğer meme görmek istiyorsan kocaman bir DVD koleksiyonum var..."

"Oraya meme görmeye gitmedim, Dom." Biramdan bir yudum daha alıp devam etmeden önce yuttum. "Oraya bana birine yakınlaşabilmem için yardımcı olabilecek bir kadın tutmaya gitmiştim."

Dominic'in rengi attı. Gözlerini bir anlığına kapattı ve yeniden açtığında hafifçe yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına, Gabriel."

Bunları duymanın onu üzdüğünü biliyordum. Onu durdurmak için elimi havaya kaldırdım. Neden kimseyle görüşmediğimle ilgili detayları bilmiyordu. Dom benim kardeşimdi, terapistim değil. Bugüne kadar utangaçlığım yüzünden sosyalleşmekten ve kadınlarla görüşmekten kaçtığımı düşünmesine izin vermiştim. "Bana acımana ihtiyacım yok. Sana bunları anlatmamın tek nedeni oraya *benim* gittiğimi ve onu bulanın *ben* olduğumu bilmen."

Dominik iç geçirdi, hâlâ acı çekiyor gibiydi. "Peki, her neyse. Şimdi bunu niye anlatıyorsun?"

"Çünkü o kız bir süre burada bizimle yaşayacak."

Dominic'in gözleri kocaman açıldı. "*Burada* mı yaşayacak? Ne saçmalıyorsun? Bu kadın bir tür dolandırıcı falan mı? Gabriel, bu konuyu konuşmamız gerek. Evimize... beş para etmez bir striptizci getiremezsin..."

"O beş para etmez bir striptizci *değil*," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Acı çekiyor ve yapayalnız. Senden sadece biraz anlayışlı olmanı ve bu konuda bana güvenmeni istiyorum. Saldırıya uğradı ve yardıma ihtiyacı var. Bir müddet bakıma ihtiyacı olacak, ben de ona yardım edeceğim."

Dom tepesindeki bir tutam saçı kavradı ve dönüp sanki bir parça sükûnet arıyormuş gibi etrafına bakındı. Ama yeniden bana döndüğünde çenesi kaskatıydı. "Bunu yapma."

"Yaptım bile. Bundan hoşlanmadığın için üzgünüm ama burası benim evim ve senin burada kalmana izin veriyorum." Bira şişesini çöpe attım ve odama gitmek için mutfak tezgâhının etrafından dolandım.

Dominic yeniden küfretti ve peşimden geldi. "Bu delilik! Beni dinle, kadınlarla ilgili tecrüben olmadığını, bu yüzden dolandırılmak üzere olduğunu göremediğini biliyorum ama inan bana bu kızın yapacağı şey tam olarak bu. Muhtemelen uyuşturucu bağımlısıdır. Çoğu öyledir biliyorsun."

"Onu tanımıyorsun bile," dedim arkama dönmeye bile zahmet etmeden.

"Onunla aynı çatı altında yaşamak istemeyeceğimi bilecek kadar akıllıyım ama. Sahte tırnaklı pençelerini sana bir şekilde geçirmiş olduğunu da biliyorum. Tanrı aşkına, Gabriel, kahrolasıca bir *striptizci* mi?"

Koridorda birden arkamı dönüp onunla yüz yüze geldim. Dominic'in ne demek istediğini biliyordum. İnsanlar için, hatta benim için bile para kazanmak için kıyafetlerini çıkaran kadınları yargılamak kolaydı.

Uyuşturucu bağımlısı.

Boş.

Eğitimsiz.

Uyuşturucu kullandığına dair bir işaret yoktu, boş biri değildi, düzgün davranışları vardı ve her ne kadar Crystal'ın ne tür bir eğitim aldığını bilmesem de aptal olmadığından emindim. Gözlerindeki zekâ parıltısını ve ne kadar iyi konuştuğunu görmüştüm. Onu bu kadar ilgi çekici yapan yanlarından biri de buydu. "Evet, Dom. Crystal bir striptizci ama umarım ki onda bundan daha fazlasını görebilirsin."

"Crystal mı? Seni işyerinden arayan kız mı?" Başını salladı ve burnundan sert bir şekilde nefes alırken dudakları ince bir çizgi

hâlini aldı. "Bir striptizci olması bana zaten ihtiyacım olan bütün bilgiyi veriyor. Bir pisliğin buraya taşınmasını istemiyorum!"

Onu hiç tanımadan yargılıyordu. "Kahretsin, Dom. Bana biraz güven." Sinirimi biraz olsun kontrol altına alabilmek için çenemi sıkıp derin bir nefes aldım. "Beni dinle, eğer bu durum hoşuna gitmiyorsa taşınabilirsin. Ama umarım bunu yapmazsın. Umarım fikrime saygı gösterir ve bu konuda birazcık açık fikirli davranırsın."

"Böyle bir şey yapmana izin vermeyeceğim, Gabriel."

"Senden izin isteyen olmadı." Odama girdim ve kapıyı kardeşimin düşmanca bakışlarının üstüne kapattım.

10

Bak! Çiçekler açıyor. Ne kadar da güzeller, değil mi?
Görüyor musun? Gönül gözünle bak. Olur mu?

Bayan Eloise, Nergis Bahçelerinin Hanımı

Crystal

Gabriel'la kalmayı kabul ettikten sonra günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiştim. Çok yorgundum, çok fazla ağrım vardı ve yapmak istediğim tek şey kendimi kapamaktı.

Ertesi gün bir dedektif gelip saldırganlar hakkında sorular sorduğunda ona hatırladığım her şeyi anlattım ve bana saldıran adamları elimden geldiğincet arif etmeye çalıştım. Saldırı ânını anlatırken uyuşmuş gibiydim. Sanki benim değil de başkasının başına gelmişti.

Ama gerçeğin ağırlığı üzerime çöktükçe durumumun ağırlığını inkâr edemez oldum. Fiziksel olarak hırpalanmış ve yardıma muhtaç hâldeydim. Ruhsal olarak tamamen çökmüştüm. Hayatım nasıl bu hâle gelmişti? Nasıl olmuştu da dayak yemiş, kaybolmuş ve hiç tanımadığım bir adamın evine yerleşmeyi kabul etmiştim anlayamıyordum. O adam ki beni hemen nezaketiyle yatıştırıyor hem de her şeyi anlarmış gibi bakan gözleriyle korkutuyordu. Ama yine de burada öylece uzanmış, ona şimdiye kadar hiçbir adama güvenmediğim kadar güvendiğimi de kabul ediyordum. Hiçbir zaman. Bunların hepsi çok fazlaydı. Düşünmek istemiyordum. Sadece uyumak istiyordum.

Doktor öğleden sonra iki gibi beni yeniden muayene etti ve hemen ardından da taburcu kâğıdımı imzaladı. Sağlık sigortam olmadığı için bir daha altından asla kalkamayacağım bir borcu sırtlandığımı biliyordum. Eğer bu daha önceden aklıma gelmiş olsaydı bana saldıran üç hayvana istedikleri şeyi vermeyi kabul edebilirdim. İçimden çıkan o kız da kimdi öyle? Fazlasıyla cesur ve bir o kadar da aptal birine benziyordu. Onu kendimle bağdaştıramıyordum. Onu tanımıyordum ve kendimin silik bir gölgesiymişim gibi hissediyordum.

Kayla sabah ziyaretime gelmiş ve yanında içinde gerekli bazı kıyafetlerin ve tuvalet malzemelerinin olduğu küçük bir çanta getirmişti. Beni tekerlekli sandalyede dışarı taşırlarken işe erken gideceğini ama Gabriel'ın beni almak için geleceğini haber veren bir mesaj atmıştı.

Gabriel.

Bunu neden yapıyordu? Ona bu kadar korkunç davranmışken neden beni evine alıyordu? Hastaneye getirildiğim gece hastane koridorunda gözlerimi açıp onu gördüğümde cennete gittiğimi ve onun bir melek olduğunu düşündüğüm anı anımsadım. Ama gündüz gözüyle bile onda çok... *dingin* bir şey vardı. İddia ettiği zayıflıklarına rağmen kendinden emin ve sağlamdı. Kafa karıştırıcıydı ve zıtlıklarla doluydu. Utangaç gülümsemesi, nazik dokunuşuyla güzel ve dingin Gabriel. Bana çekimser bir şekilde bir buket çiçek sunan ve onları reddettiğimde yanakları kızaran ama kendinden emin bir şekilde onunla birlikte kalabileceğimi söyleyen adam. O *kimdi*? *Benden* ne istiyordu? Belki de bu sorulmaması gereken bir soruydu?

Hem belki fikrini değiştirmişti. Belki hiç gelmeyecekti. Gerçi bu da fark etmezdi. Ben de... ne yapardım?

Babanı arayabilirsin.

Hayır!

Tanrım, hayır. Asla.

Her neyse, zaten çoktan ölmüş bile olabilirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu hemşire tekerlekli sandalyeyi çevirip asansöre doğru iterek.

"Evet," diye mırıldandım.

"Eve kadar sana kim eşlik edecek?" diye sordu nazikçe.

"Arkadaşım. Sanırım."

"Harika, asansörlerin yakınında onu bekleriz. Telefon edip geç kalıp kalmayacağını sormak ister misin?"

Tanrım, artık cep telefonu numarası bile yoktu bende. Numarayı almak için Kayla'yı arayabilirdim. Peki sonra ne yapacaktım? Arayıp nerede olduğunu mu soracaktım? Fikrini değiştirip değiştirmediğini ona zorla mı söyletecektim? "Hayır."

"Ah. Peki, tamam." Beni asansörlerin kıyısına itti ve orada sessizce beklemeye başladık. Duvardaki saatin tik takları kafamın içinde yankılanıyordu. Dakikalar ilerledikçe tamamen tek başıma olduğum gerçeğini daha fazla idrak ediyordum. Ve bir parçam da aslında tam olarak bunu istiyordu. Keşke gerçekten yardıma muhtaç olmasaydım. Erken saatlerde aldığım ağrı kesicilerin etkisi geçmeye başlamıştı. Yeni bir ilaca ihtiyacım vardı, huzursuzca yerimde kıpırdandım. Saat ilerlemeye devam ediyordu, kalp atışlarım saatle uyum içinde bir ritim yakalamıştı.

Hemşire, "Belki..." diye söze başlamıştı ki başka bir asansör daha geldi ve Gabriel aceleyle dışarı çıktı. Saçı sanki duştan yeni çıkmış gibi aceleyle alnından geriye itilmiş ve doğrudan buraya gelmiş gibiydi.

Beni görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Geç kaldığım için üzgünüm."

"Ah, hayır geç kalmadınız," dedi hemşire. "Tam zamanında geldiniz."

Tam zamanında geldiniz.

Tam zamanında mı?

Kelimeler nedensiz bir şekilde zihnimde yankılandı.

"Güzel," dedi Gabriel, bana gülümseyerek. "Hazır mısın?"

Ters ters baktığımı biliyordum ama ona gülümseyecek gücü

kendimde bulamıyordum. Kendimi kırgın, aşağılanmış, yardıma muhtaç ve kafası karışık hissediyordum. Üstelik neredeyse yüzüme bile bakılmayacak durumda olduğum gerçeği hiç yardımcı olmuyordu. En azından bugüne kadar güzel görünürdüm, şimdiyse hiçbir şeyim yoktu. "Evet."

Asansörlerin yanından ayrılıp hastanenin ön kapısına doğru giderken hemşire yanımızdaydı. Gabriel'ın kamyoneti hasta alım bölgesine park edilmişti. Hemşire ön koltuğu mümkün olduğunca geriye itip alçım için bana yer açarken Gabriel da tekerlekli sandalyeyi katladı. Beş dakika sonra otoparktan çıkıyorduk.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Gabriel bana endişeli bir bakış atarak.

"Göründüğüm gibiyim işte," diye mırıldandım.

Hafifçe yüzünü buruşturdu. "O kadar kötü demek?"

Kımıldamak kaburgalarımı acıtsa da söylediği şeye gülmeden edemedim. "Yalandan da olsa bana harika göründüğümü söylemen gerekmiyor mu?"

"Eğer sana şimdi iyi göründüğünü söyleseydim gerçekten içimden gelerek söylediğim zaman bana inanmazdın."

Yorumsuz bir ses çıkardım ardından da daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışırken bacağıma saplanan ağrı sebebiyle yüzümü buruşturdum.

"Ağrı için en son ne zaman ilaç almıştın?"

"Çok oldu. İkinci dozun vaktini geçirdim."

Gabriel başını salladı. "Sadece yirmi beş dakikamız kaldı. Bekleyebilir misin?"

"Evet." İçimi çekip arkama yaslandım. Çok yorgundum. "Nerede yaşıyorsun?"

"Çalıştığım taş ocağından birkaç kilometre uzakta yaşıyorum."

"Bir taş ocağında tam olarak ne iş yapılır peki?"

"Çeşitli sektörlerde kullanılmak üzere plakalar hâlinde kesilmiş granit satıyoruz. Mutfak tezgâhları, merdivenler, mezar taş-

ları gibi bir sürü şey. Ben taş oymacısıyım. Genelde müşterilere satmak için birkaç değişik materyalle çalışıyorum ama çoğunlukla mermeri tercih ediyorum."

Şaşkınlıkla kalakaldım ve nedenini bilemiyordum. Bir sanatçı mıydı? Evet, şimdi anlaşılıyordu. Dingin, yoğun ve sessizdi. Bir insanın mermerden ya da herhangi bir kaya parçasından bir şey yaratmak için nasıl biri olması gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama sanırım böyle olmanız gerekiyordu. "Enteresan."

Gözümün ucuyla baktığımda hafifçe gülümsediğini gördüm ama bir şey söylemedi. Yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. Havenfield kasabasından çıkıp Gabriel'ın evinin ve taş ocağının olduğunu bildiğim Morlea'ya doğru giderken etrafı seyrettim.

Otobandan çıktık, kasabanın merkezinden geçtik ve hâlâ yemyeşil ve gür bir bitki örtüsüyle kaplı eteklerine doğru ilerledik. Yaz olduğu için orman yemyeşildi fakat sonbahar gelip soğuk havayı da beraberinde getirdiğinde... Ne olacaktı sahi? Sonbahar benim için ne getirecekti? Sonbaharı sabırsızlıkla bekleyecek ne vardı?

Gabriel giriş kısmı taşla döşenmiş olan ve sonra da toprağa dönüşen bir yola saptı. Araba yolu, ahşap ve taştan yapılmış kırsal ama zarif bir eve gidiyordu. Ön veranda evin bütün cephesi boyunca uzanıyordu. Verandaya konulmuş bir salıncak hafif rüzgârda sallanıyordu.

Yutkundum. Çok güzeldi, şimdiye kadar gördüğüm en güzel evdi. "Sanırım yaptığın heykellerden iyi para kazanıyorsun," dedim gözlerimi evden almayarak.

"Beğendiğine sevindim," dedi Gabriel. Motoru kapatıp dışarı çıktı ve hızlıca benim tarafıma yürüdü. Kapıyı açtı ve duraksadı. Yüzüne hafif bir rahatsızlık ifadesi yayılmıştı. *Ah.*

"Ben... şey... Sen sadece elimden tutsan yeter, ben çıkabilirim," dedim. "Ya da..."

"Hayır," dedi hemen, kararlı bir sesle. "Hayır. Yardım edeceğim." Ben kamyonetin kapısına doğru dönerken uzanıp destek

oldu. Kırık kaburgalarımın ağrısı yüzünden başım dönüyordu. Eşyalarımı almak için durdum.

Gabriel kolunu etrafıma doladı. Duruşu her ne kadar kaskatı olsa da ayakta durmam için bana destek oldu. Tutuşu sağlam, duruşu kararlıydı ve gücü bana rahatlık veriyordu. Bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri kocaman açılmıştı, odaklanırken gösterdiği çabayla çenesi kilitlenmişti ve bana bu kadar yakın durmak için sarf ettiği çabayı apaçık görebiliyordum. Nefesini mi tutuyordu? Kendi acımın ötesinde kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Sırf ona ihtiyacım olduğu için bana dokunuyor, destek oluyordu. Bu onun için çok zor bir şey olmasına rağmen.

Diğer eliyle koltuğun arkasına uzandı ve hastaneden verdikleri koltuk değneklerini çıkardı. Gabriel'ın kapısına kadar olan kısa mesafeyi yavaş yavaş gidebilmek için değnekleri aldım.

Yanı başımda yürüyerek verandanın iki geniş basamağını tırmanmama yardım etti. Geniş, ahşap ön kapıyı açtı ve beni içeri yönlendirdi.

Etrafa bakmak için girişte durdum. Kocaman, açık bir alandı. Yüksek kubbeli tavan yekpare, koyu renk kolonlarla desteklenmişti. Hemen karşımızda bir oturma odası vardı ve tabandan tavana kadar uzanan şömine arka taraftaki mutfakla salonu birbirinden ayırıyordu. Yemek odasının sonundaki çift kanatlı kapılar bütün mekâna aydınlık ve havadar bir görünüm sağlıyordu.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir evde bulunmamıştım. Benim dairemin tamamı oturma ve yemek odasına sığabilirdi. Bu güzelliklere hayranlıkla uzun uzun bakmak istiyordum ama her saniye daha fazla acıyan vücudum buna müsaade etmiyordu. Sadece yumuşak bir şeyin içine gömülmek istiyordum.

"Kardeşin nerede?"

"Balığa çıktı." Sesinde tuhaf bir şeyler vardı ama analiz etmeye çalışmadım.

Gabriel beni oturma odasından geçirip soldaki kısa koridora doğru yönlendirdi ve ayağıyla kapıyı açtı. Arkasından topallayarak onu takip ettim. Bana döndüğünde kamyonetten buraya

kadar yaptığımız kısa yolculuğun beni yorduğunu yüzümden anlamış olmalıydı. Beni üzerinde el yapımı gibi duran yorganın ve yüksek yastıkların olduğu basit ahşap başlıklı, tek kişilik yatağa doğru yönlendirdi ve uzanmama yardım etti. Hareket ederken inledim. Gövdem çok ağrıyordu ve sanki içeride ciğerlerime yetecek kadar alan yoktu.

"Ağrı kesicilerin nerede?"

"Çantamda," diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp suratımı buruşturarak. "Çantalarımı arabada unuttum." *Kahretsin.*

O, çantaları almak için odadan çıkınca ben de sersemce etrafıma yeniden göz gezdirme fırsatını yakaladım. Yatak haricinde mavi bir dolap vardı ve alt çekmecesindeki süper kahraman çıkartmasına bakılırsa burası bir zamanlar çocuk odası olmalıydı. Yatağın başucundaki basit bir komodinin üzerinde saatli bir okuma lambası vardı ve köşede bir sallanan sandalye duruyordu. Sallanan sandalyenin yanındaki kapının banyo kapısı olduğunu tahmin ediyordum.

Pencerenin perdesi kapalıyken oda loş, serin ve rahattı. Yatağın üstünde tavanda usulca dönen pervane hafif bir rüzgâr esmesine yardım ediyordu. Yatak örtüsü sanki yakın zamanda yıkanmış gibi çamaşır yumuşatıcısı kokuyordu. Benim için çamaşır mı yıkamıştı? Bu annem dışında kimseden görmediğim küçük bir jestti ve o da çok uzun zaman önceydi. Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini anlayamıyordum. Sıcacık ama aynı zamanda çaresiz gibiydim.

Gabriel birkaç dakika sonra bir bardak su ve avucunda haplarla geri geldi. Yatağın kenarına oturdu, bana uzattığı hapları en kısa zamanda etkisini göstermesi için dua ederek yuttum. Yine perişan hâldeydim. Canım acıyor, kaygı duyuyor, korkuyordum. Üstelik bir daha hiç kimseye muhtaç olmamaya söz verdiğim hâlde yine birine muhtaçtım. Ruhum karşı çıkmasına rağmen. "İşte buradayım," diye mırıldandım, "senin denetimin altında, tıpkı istediğin gibi." Hiçbir cevap gelmeyince gözlerimi

açtım ve şişmiş gözkapaklarımın arasından Gabriel'a baktım. Yüzündeki ifade beni kalbimden vurdu. *Derin bir incinmişlik hâli.*

"Hiçbir zaman seni kontrolüm altına almaya çalışmadım." *Ah, Tanrım. Sesi.* Sesinden acısını duyabiliyordum. Yüzümü başka yöne çevirmek istedim ama yapmadım. Duraksadı, şimdi ifadesinde daha büyük bir acı vardı. "Zamanında biri bana bunu yaptı ve ben bunu asla, kimseye yapmam. Sadece sana yardım etmek istiyorum. Eğer sana bakacakları ve daha güvende olacağın bir yer varsa seni oraya kadar bizzat kendim götürürüm. Ne kadar uzak olursa olsun oraya vardığından emin olurum. Özgür iradeni elinden almaya çalıştığımı hissetmeni asla istemem, Crystal. Bununla yaşayamam."

Crystal. İlk kez beni bu isimle çağırıyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Özellikle de bana karşı bu kadar iyi davranırken. O bana nezaket ve cömertlikten başka bir şey göstermemişken ben ona karşı yine zalimce davranmıştım. Utanarak gözlerimi sımsıkı yumdum.

O ayağa kalkarken yatağın kımıldadığını hissederek gözlerimi açtım. "Eloise."

Eli kapının tokmağında donup kaldı. Dönüp bana baktığında kafası karışmış gibiydi. "Ne?"

"Benim adım Eloise."

Bana bakmaya devam etti ve ifadesindeki kafa karışıklığı yerini şaşkınlığa bıraktı. Bunun nedeni nihayet ona adımı söylememiş miydi?

"Eloise," diye mırıldandı başını yana yatırıp. Saçı alnına döküldü.

İç çekip yeniden gözlerimi kapadım. Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı ve sadece uyuyup buradan uzaklaşmak istiyordum. "Biliyorum biraz eski moda bir isim. Muhtemelen bunu beklemiyordun. Bana büyükannemin adını vermişler. İnsanlar bana Ellie derdi." *Uzun zaman önce.* "Eğer istersen bana Ellie diyebilirsin.

Yavaş yavaş uykuya dalarken sadece sessizlik vardı. Gabriel'ın ardından kapadığı kapının sesi duyuldu. Bana çok fazla şey vermişti, benim için onca fedakârlık yapmıştı ve ben ona karşılığında hiçbir şey vermemiştim.

Bu yüzden ona adımı söylemiştim.

Çünkü bu dünyada verebilecek başka hiçbir şeyim yoktu.

11

Çok fazla şeye sahip olmasan bile,
sahip olduklarınla elinden geleni yap.

Racer, Serçelerin Şövalyesi

Ellie

Sonraki bir hafta bulanık bir uyku hâli, ağrı ve beni terletip nefessiz bırakan, gerçekmiş gibi gelen tuhaf rüyalar içinde geçti. Her iki yanımdaki duvarlar daralıp beni sıkıştırana kadar sürekli dönüp durduğum karanlık bir sokakta koştuğumu görüyor ve karanlıklara doğru ilerlemeye devam ediyordum. Duvarlar üzerime kapanırken korkuyla çığlık atıyor, beni ezdiklerini hissediyordum. Omuzumun üzerinden arkama baktığımda geldiğim taraftaki yolun dipsiz, derin bir karanlık olduğunu görüyordum. Durup yere çöküyor ve kollarımı bacaklarıma sararak korku ve yalnızlık içinde hıçkırıklara boğuluyordum.

"Yanlış yöne gidiyorsun. Geri dönmelisin, tatlım. O seni bekliyor."

Anneciğim?

"Kim beni bekliyor, anneciğim?"

Gözlerimi açtım, cevap almak için dudaklarımdan yalvaran bir ifade dökülmüştü.

"Şşş, sadece ateşin var, Ellie."

Ellie.

Rüya bir sis bulutu gibi dağılıp verini gerçeğe bırakırken göz-

lerim karanlığa alışıyordu. *Sadece bir rüya. Sadece bir rüya.* Gabriel alnımı soğuk, ıslak bir havluyla siliyordu. Muhteşem hissettiriyordu. *Gabriel.* Tıpkı melek gibi. Altdudağım çatladı ve gülümsüyor olabileceğimi fark ettim.

"Al, bunu iç," dedi. Buz gibi bardağın kenarını dudaklarıma dayadı. Kafamı mümkün olduğunca kaldırıp buzlu sudan bir yudum aldım. Su çenemden aşağı damladı ve Gabriel bardağı çektikten sonra akan suyu sildi. "Uyu, aşkım," dedi. "İyileşiyorsun."

İyileşiyordum, evet. *Uyu, aşkım.* Gözlerim yeniden kapandı ve bu kez derin, rüyasız bir uykuya daldım. Kaburgalarımı sıkan bir hisle yeniden uyandım. Aşağı göz ucuyla baktığımda kusursuz beyazlıktaki bir tablonun önünde çalışan erkek elleri gördüm. Etrafımdaki diğer her şey dumanların ve sislerin içindeydi ve odaklanabildiğim tek şey bu ellerdi. *Gabriel'ın elleri.* İnanılmaz güzellikteydiler ve yorgun olmama rağmen uzanıp onlara dokunmadan edemedim. Zarif parmaklarını takip ettim. Derisinin yumuşaklığını, tırnaklarının sertliğini hissettim. Bronz ellerinin üstündeki altın renkli tüylere dokundum. Her bir damarı parmak uçlarımla takip ettim. Ben onları keşfederken elleri tamamen hareketsizdi. Öyle hareketsizlerdi ki gerçek olamayacaklarını düşündüm. Gabriel ona bu şekilde dokunmama izin vermezdi. Hayır, bu sadece onun ellerinin bir *hatırasıydı*... sadece... gözkapaklarım kapandı ve karanlık bir kez daha beni ele geçirdi.

Doktorun çok yükselmediği müddetçe normal olduğunu söylediği ateşim sonunda düştü ama onun hemen ardından ilaçlardan biri yan etki gösterdi. Durmadan kusmaya başladığımda kaburgalarım Ortaçağ'dan kalma bir işkence makinesiyle sıkılıyormuş da ölecekmişim gibi hissettim.

Tüm bunlar olurken Gabriel hep yanımdaydı ve her ne kadar bana yaklaştığında vücudundaki gerginliği hissetsem de hareketleri hep dingin, sakin ve telaşsızdı. Bana destek olmak için en azından fiziksel olarak kendini zorluyordu ve etkilenmemek için elimden gelen çabayı göstersem de tüm bunlar hiç de alışık olmadığım bir şefkat duymama neden oluyordu ona karşı.

Yemek yapıp yatağıma kadar getiriyordu. Oturacak gücüm bile yokken ve tek istediğim uyumakken beni kaşıkla beslediği bile oldu. Doktorumla irtibat hâlinde kaldı ve eczaneye gidip geldi. Birazcık olsun rahat etmemi sağlayan fakat kafamı bulanıklaştırıp beni uyutan ilaçları geceleri beni uyandırıp düzenli olarak almamı sağladı. Hastalık geçtiğinde duşa kadar bana yardım etti ve çıktıktan sonra kapıyı arkasından kapattı. Kıyafetlerimi çıkarıp lavabonun üzerinde bulduğum plastik koruyucuyu kuru kalması için alçımın üzerine geçirdim. Hastaneden bazı yardımcı ekipmanlar istemiş olmalıydı çünkü duşta bana kendimi doksan yaşımdaymışım gibi hissettiren ve tutacak yerleri olan, hastaneden verilmiş bir tabure de vardı. Ama medikal duş taburesi olsun ya da olmasın ben zaten kendimi doksan yaşındaymışım gibi hissediyordum. Ruhum tıpkı doksan yaşında gibi yıpranmıştı ve şimdi vücudum da ona eşlik ediyordu. *Muhteşem.*

Hafta sonuna doğru Gabriel odamın kapısını çalıp bir polis dedektifinin beni görmeye geldiği haberini verdi. Bir anlığına omurgamdan aşağı tuhaf bir korku yayıldı. Ama koltuk değneklerimi aldım ve Gabriel'ın peşinden dedektifin bizi beklediği oturma odasına kadar gittim. İfademi almak için hastaneye gelen adamdı.

"Dedektif Blair," dedim tereddütle elini sıkarak.

"Merhaba Eloise. Çabuk iyileşiyor gibisin."

Onu ne onaylayan ne de reddeden bir ses çıkardım. Beni son gördüğünden bu yana durumumda pek bir değişiklik olduğunu düşünmüyordum ve hâlâ kendimi sefil hissediyordum. Ama en azından bir hastane yatağında bütün gün sırtüstü uzanmak zorunda değildim. Bu küçük bir gelişmeydi.

"Oturmaz mısınız?" diye sordu Gabriel koltuklara doğru ilerleyerek. Endişeli gözleri üzerimdeydi.

Ona titrek bir gülümsemeyle baktım ve hep birlikte oturduk. Dedektif Blair kucağına koyduğu ellerini birbirine geçirdi. "Sana saldıran üç adamı yakaladık."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bir uyuşukluk hissi ağır ağır bedenime yayıldı. Gabriel'a bir bakış attım. Kendini zor tu-

tuyor gibi hâlâ dedektife bakıyordu ve en az benim kadar şoka uğramış gibiydi.

"Nasıl?.." diye sorarken sesim boğuk çıktı. Boğazımı temizledim.

"Adamlardan biri teslim olup diğer ikisini ele verdi."

"Ah," diye fısıldadım siyah saçlı adamın gözlerindeki tereddüdü hatırlayarak. Onları durdurmaya çalışmış ancak yeterince çaba sarf etmemişti. Teslim olan kişinin o olduğunu düşünüyordum.

"Polis Memuru Sherman buraya benimle birlikte geldi ve bizi dışarıda bekliyor. Eğer uygunsanız size bazı fotoğraflar göstermek istiyor. Olur mu?" Başımı salladım ve kendimi birdenbire hasta hissederek yutkundum.

"Tamam, güzel. Bir saniyenizi alır. Bay Dalton, sizden Bayan Cates fotoğraflara bakarken benimle birlikte dışarıda beklemenizi rica edeceğim."

Gabriel bana soran gözlerle baktı ama ona sadece başımı salladım ve dedektifin ön kapıya doğru gidip üniformalı bir polis memurunu içeri alışını izledim. Hızlı bir selamlaşmanın ardından Polis Memuru Sherman bir dosyanın içinden birkaç fotoğraf çıkardı ve tek tek önüme serdi. Derin bir nefes alıp önüme baktım, gözlerim birinden diğerine gitti.

Korkarım biz istediğimiz şeyi alırız.

Selam sürtük.

"Şu üçü," dedim nefesimi verip parmağımla her birini tek tek göstererek. Üşüdüğümü hissederek buz gibi olmuş ellerimi kucağımda birleştirdim. Onları bu kadar kolay tanıdığıma inanamıyordum. Platin İnci'de hizmet ettiğim adamların yüzlerini unutmakta her zaman çok mahir olmuşumdur. Ama yine de bu adamları hatırlıyordum. Belki ben de uyandırdıkları ve daha önce hiç karşılaşmadığım büyüklükteki *öfke* yüzünden onları zihnime kazımıştım. Ya da belki de hatıralarıma gerçek anlamda kazındıkları içindi.

Polis Memuru Sherman başını sallayıp fotoğrafları topladı. "Teşekkürler."

Dedektif ve polis memuru gittikten sonra Gabriel yatağa dönmem için bana yardım etti ve "Güvendesin," dedi nazikçe. Hafifçe titrediğimin o zaman farkına vardım ve gülümseyip başımı sallamak için kendimi zorladım. Gabriel'ın evinde kendimi güvende hissediyordum ama bu aynı zamanda burada sonsuza kadar kalmayacağımın da bir habercisiydi.

Ertesi sabah erkenden uyandım ve dün gece perdeleri açık bıraktığımı fark ettim. Yeni doğan güneş ufuktan yükseliyordu ve odanın içi altın renkli bir ışık huzmesiyle yıkanıyordu. Dikkatlice gerindim ve her yerim hâlâ yara bere içinde olmasına rağmen bunun kendimi berbat hissetmediğim ilk sabah olduğunu fark ettim. Yataktan dikkatle çıktım ve koltuk değneklerimi alıp topallayarak banyoyu kullanmaya gittim.

İşimi bitirdikten sonra dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı tepemde dağınık bir topuz hâline getirdim. *Dağınık topuz* daha önceleri hep bir stil tercihiyken şimdi mecbur kaldığım gerçeğimdi. Çünkü saçım tam bir kuş yuvasına dönmüştü.

Yüzümdeki şişlikler biraz olsun inmiş olsa da değişik renklerdeki morluklar hâlâ duruyordu. Yavaşça dokunup hasar kontrolü yaptım ve en nihayetinde yüksek sesle iç çekip aynanın başından ayrıldım. Gabriel'ı erkenden uyandırmak istemediğimden yatak odamın kapısını sessizce açtım.

Oturma odasına giden kısa koridoru geçerken burnuma yoğun ve muhteşem bir kahve kokusu geldi. Derin bir nefes alıp kokuyu içime çektim. Bir haftadır kahve içmemiştim. Ağrılarım yüzünden canım hiçbir şey çekmemişti. Ama şimdi kahvenin kokusu bile ağzımı sulandırıyordu.

Yarısına kadar dolu kahve makinesi tezgâhın üzerinde duruyordu. Hemen üzerindeki dolabın kapağını açtığımda aralarında kapaklı bir termos bardağın da bulunduğu kahve fincanlarını buldum. İçine tezgâhın üzerindeki şekerlikten bolca şeker ekledikten sonra kapağını kapatıp büyük bir yudum aldım ve ağzıma yayılan kahve tadının keyfini çıkardım.

Elimdeki bardağı dikkatlice tutarken topallayarak mutfaktan

çıktım. Çift kanatlı kapıların diğer tarafında bir hareketlilik fark edince ne olduğunu görebilmek için dikkat kesildim. Gabriel dışarıda geniş verandada sandalyesine yaslanmış, ellerini kafasının arkasında birleştirmiş oturuyordu. Kahve fincanı da önündeydi.

Bir anlığına tereddüt ettim ama hemen ardından topallayarak dışarı çıktım. Kapının açılma sesiyle birlikte Gabriel döndü ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmadan önce bir an şaşırmış gibi göründü. Ayağa kalkıp elimdeki kahveyi aldı. "Günaydın. Uyanmışsın. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Koltuk değneklerimi kenara bıraktım ve diğer sandalyeye dikkatle oturdum. Kahvemi önüme koydu ve sandalyemi ayarlamama yardım etti. Nihayet yerime yerleşince yüksek sesle nefes verdim ve Gabriel'a doğru döndüm. Birbirimize çok yakındık. Bakışlarımız buluştuğunda gözleri büyüdü ve nefes alıp verişleri hızlandı. Derin bir nefes alıp tanıdık kokusunu içime çektim. Kışın ormandaki ağaçlardan gelen kokuya benziyordu, çam ağacı gibi ve serindi. Birdenbire bu kokunun sonsuza kadar bana acının ortasında uzanıp beni sakinleştiren ve rahatlatan bir eli anımsatacağını fark ettim.

Bu fikir beni hem korkuttu hem de o zihnimi okuyamasa bile kendimi ifşa olmuş gibi hissettirdi. Bakışlarımı beni esir eden ela gözlerden kaçırdım. Hareketim Gabriel'ı da içinde bulunduğumuz âna geri getirdi ve kendi sandalyesine geri dönmesine neden oldu.

Yükseldikçe ağaçların üzerinden parlak ışığı seçilmeye başlayan güneşin doğduğu ufka baktım. Bana birkaç dakika önce sorduğu soruya yanıt vermeden önce bakışlarım bu manzarada bir süre oyalandı. "Bu sabah biraz daha iyiyim," dedim, aramızda aniden oluşan tuhaf gerginliği sonlandırarak.

Gülümsedi. "Harika. Daha iyi görünüyorsun."

Kahvemden bir yudum almadan evvel huysuzca nefesimi verdim. "Ah, evet. Kelimenin tam anlamıyla güzellik abidesiyim." Ona bir bakış attığımda dudaklarında bir gülümsemeyle beni seyrediyordu. "Bu kadar erken kalkıp ne yapıyorsun?"

"Ben hep erken kalkarım. En iyi çalışmalarımı sabahın erken saatlerinde çıkarırım."

"Çalışmaların..."

"Bütün hafta garajda çalıştım."

"Ah." Doğru. Onun bir işi olduğunu bile unutmuştum. Bir taş oymacısı olduğunu söylemişti. "Yaptıklarını daha sonra görebilir miyim?"

Bana bir bakış attı. "Tabii ki, nasıl istersen."

Başımı sallayıp kahvemden bir yudum aldım ve bunun bana verdiği keyifle iç geçirdim. Park yerinde o gece yaşanan olaydan bu yana ilk kez kendimi insan gibi hissediyordum. Bu korkunç anıyı bir kenara itmek için elimden geleni yapıyordum ama bana daha önce olanları ve neden nefretle dolu olduğumu hatırlatmaktan başka bir şey yapmıyordu. Gabriel'ı inciterek kendimi bir kez daha test etmiştim. O adamları bile isteye kışkırtmıştım ve... şimdi buradaydım. Gabriel'la birlikte. Kozmik enerjinin çalışma şekli ne kadar alaycıydı. Burnumdan güldüm.

"Ne?" diye sordu Gabriel bir anlığına bana bakıp yeniden gündoğumuna doğru dönerek.

Bir müddet profilini seyrettim; güçlü bir çenesi vardı ve sakalları yeni çıkmaya başlamıştı. Birkaç gündür tıraş olmamıştı. Belki de evden ayrılmadığı içindir diye tahmin ettim. Hoşuma gitmişti. "Kayla seni aradığında neden geldin? Sana yaptığım şeyden sonra?" Bana döndü, bakışlarımı kaçırdım ama ona yeniden baktığımda düşünceli bir şekilde beni izlediğini gördüm. Rita'yı kullanıp ona kurduğum tuzaktan dolayı hiçbir öfke belirtisi göstermiyordu.

Cevap vermek için ağzını açtı ve sonra söyleyeceklerini tartıyormuş gibi bir anlığına duraksadı. "Daha erken gelmeyi dilerdim. Seninle ilgili bir rüya gördüm."

Onu izliyordum. Ciddiydi. Eğleniyormuş gibi bir ses çıkardım. "Rüya mı? Sen ermiş falan mısın?"

Bana sırıttığında bütün yüzü aydınlandı. Çok güzeldi ama aynı zamanda karanlık bir odada aniden yanan parlak bir ışık gibi insa-

nın gözlerini acıtıyordu. Karnımın içinde altüst olan bir şeylerden rahatsız olarak başka yöne baktım. Gülümsemesi her defasında sanki iliklerime kadar işliyormuş gibiydi. Bu da neydi böyle? Bu duygunun kırık kaburgalarımı acıtmaması bir mucizeydi.

"Ermiş olduğumu söyleyemem, hayır. Ama hayatın bu tür gizemleri olduğunu düşünmek hoşuma gider. Senin gitmez mi?"

Yanlış yöne gidiyorsun. Geri dönmelisin, tatlım.

Kendi rüyamın anısını bir kenara iterek iç geçirdim. *Sadece bir rüya.* "Gizem mi? Tabii ki hayatın gizemleri var. Hastane masraflarımı nasıl ödeyeceğim bir gizem, işim gücüm olmadan kiramı nasıl ödeyeceğim bir gizem. Hayat gizemlerle dolu, Gabriel. Her yer gizem dolu."

Kıkırdadı. Gözlerimi kısarak ona baktım. Amacım onu güldürmek değildi. "Doğru, bazı gizemler diğerlerinden daha iyi." Eğlendiğini gösteren dudaklarındaki gülümseme canımı sıkıyordu. Kahvemden bir yudum aldım ve sanki o da bana yanlış bir şey yapmış gibi ufka baktım.

Gabriel iç çekti. "Rüyanın neden gizemli olduğunu bilmiyorum, belki de bana çoktan bildiğim fakat kendime bile itiraf etmekte zorlandığım bir şeyi anlatıyordu. Ya da her şeyin kolayca devre dışı bırakıldığı gündüzleri mantığımı kullanarak bir şekilde görmezden geldiğim bir şeyi. Ya da belki de Kayla beni aradığında bunu yanına gelmek için bir bahane olarak kullanmışımdır. Ya da belki telefonuma cevap vermem bile aptalca bir tesadüftü. Belki sadece şanstı. Belki burada benimle birlikte olmak şimdiye kadar başına gelmiş en kötü şeydir. Böyle mi hissediyorsun?"

Hayır. Aklıma gelen kelime buydu ama bunu yüksek sesle söylemedim. Bunun yerine şakaklarıma masaj yaptım. "Nasıl oluyor da tüm bu ihtimaller başımı ağrıtıyor?"

O yeniden usulca kıkırdarken ben de şakaklarıma masaj yapmaya devam ettim. "Evet. İhtimaller. Benim de başımı ağrıtıyorlar." Her ikimiz de doğru sonuca varmışız gibi memnun görünüyordu.

Bir süre daha sessizliğini koruyunca ellerimi şakaklarımdan

indirdim ve gerçekten etrafıma bir göz attım. Veranda kocaman kaldırım taşlarından yapılmıştı. Tepesindeki çardak beyaz güllerle doluydu. Etrafta renkli çiçeklerin bulunduğu büyük saksılar duruyordu ve köşelerdeki daha küçük saksılarda çeşitli otlar yetişmişti. Mobilyalar basit ve sağlamdı, oturduğumuz yemek masasını ve sağ tarafımızdaki oturma alanını tamamlıyorlardı. Veranda, çimenlerle kaplı ve etrafı ahşap çitlerle çevrili kocaman bir arka bahçeye bakıyordu. Onun ötesinde yabani çiçeklerle kaplı ve tam üzerinde güneşin artık tamamen doğmuş olduğu ormana kadar uzanan çayırlık bir alan vardı. "Burası çok güzel," diye mırıldandım. Belki de bugüne kadar bulunduğum en huzur dolu yerdi. Ve şimdi neden onun Platin İnci'ye ait olmadığını düşündüğümü anlıyordum. Çünkü o *buraya* aitti. Açık hava ve etrafı güzelliklerle çevrili bu yere aitti.

Verandadan biraz uzakta rüzgârda nazikçe sallanan bir kuş evinin bulunduğu büyük bir ağaç vardı. Mavi bir kuş onun hemen altında duran kuş banyosuna uçtu ve suda oynamaya başladı. Bir müddet arsız bir sevinçle dans edişini ve kuyruk tüylerini sallayarak neşeyle cıvıldamasını seyrettim. Onun tuhaflıklarına ve bundan aldığı keyfe güldüm. Gabriel'a baktığımda dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni seyrediyordu ve yüzündeki mutluluk sanki o küçük kuşu izlemekten değil de beni seyretmekten geliyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve bakışlarını benden uzağa, yeniden arka bahçeye doğru çevirmesine neden oldum. Mavi kuş etrafına su damlaları sıçratarak ve mutlulukla cıvıldayarak uçup gitti.

Gabriel yeniden arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında kavuşturdu, yukarı kalkan tişörtü bronz tenini açığa çıkarmıştı. Bakışlarımın burada gezindiğini fark edince utançtan kızardım ve hızlıca yüzüne bir göz attım. Hâlâ ufka bakıyordu ve benim bakışlarımı fark etmemişti. Omuzlarım gevşedi.

"O bodrumda kilitliyken duvarda küçük bir pencere vardı. Parmaklıkları vardı ve geçilmesi imkânsızdı. Camı boyalıydı fakat boyasında küçük bir çizik vardı. Yönü doğuya bakıyordu.

Her sabah altın rengi parlak ışık o minicik çizikten içeri sızardı ve bana öyle bir yerde bile Tanrı'nın beni hâlâ görebildiğine dair küçük bir umut verirdi. Eğer günün birinde oradan kurtulabilirsem, *sırf yapabildiğim için* her sabah güneşin doğuşunu seyredeceğime dair kendi kendime söz vermiştim."

Ona beni kontrol etmekle ilgili söylediklerimi düşününce kalbim sıkıştı. Çok duygusuz ve zalimce davranmıştım. *Bir zamanlar biri bana bunu yaptı ve ben bunu asla kimseye yapmam.* Hayır. Yapmazdı. Yutkundum, göğsümü sıkan ve acıtan bir ağrı içime doldu. Tanrı'dan bahsetmek beni rahatsız ediyor, hafiften sinirimi bozuyordu ama aynı zamanda Gabriel'ın yüzünde gördüğüm huzur ve dinginlik içimi nasıl tarif edeceğimi bilmediğim bir özlemle dolduruyordu. Belki onun kapatıldığı hapishaneye o küçücük çizikten sızan ışık bana bu kadarcık bir şeyin bile umut etmeye yettiğini hatırlatmıştı. Boğazımı temizledim. "Ve kurtuldun," diye fısıldadım.

Bana bakıp gülümsedi. "Evet, kurtuldum." Kahvesinden son bir yudum daha aldı ve ayağa kalktı. "Geçici stüdyomu görmek ister misin, Ellie?"

Ellie.

Sen çok iyi ve akıllı bir kızsın, Ellie.

Damarlarımda gezinen ılık bir his titrememe neden oldu. Ateşim yükseldiğinde benimle ilgilenirken de bana böyle seslenmişti. Ona gerçek ismimi söylediğimi bile anımsamıyordum. Birilerinin beni yeniden bu isimle çağırmasını istediğimden emin bile değildim. Ama yine de ismim Gabriel'ın dudaklarından döküldüğünde bana kendimi güvende hissettirmişti. Güvende. Ona hafifçe gülümsedim. "Evet, bu çok hoşuma gider."

Garaj büyüktü ve çoğunlukla boştu. Yerler koyu, lekeli bir griye boyanmıştı, ahşap kapılar açıktı ve güneş ışığı içeri giriyordu.

Sağ köşede ahşaptan yapılmış çalışma masasının üzerinde ev ve bahçe için gerekli malzemeler vardı. Ve onun yanındaki masadaysa üzerinde beyaz bir taş olan başka bir masa duruyordu.

Gabriel'ın peşinden o masaya doğru topalladım. Sağlam bir mermer parçası gibi görünen taşın önünde durduk. Her yerinde küçük çentikler vardı. Ama bir şeye benzemesi gerekiyorsa da ben benzetememiştim. "Nedir bu?"

Gabriel kahkaha attı. "Henüz hiçbir şey. Ama bir melek olacak. Fransa'daki bir müzenin bahçesine konulacak."

Bakışlarım ânında onunkileri buldu. "Fransa'da bir müze mi? Gerçekten mi? Bu epey önemli geliyor kulağa."

Belli belirsiz bir ses çıkardı ve taşın üzerinde durduğu yuvarlak parçayı çevirip kendi etrafında dönmesini sağladı. Parçaya bakarken kaşları çatıldı ve dikkati dağılmış gibi görünerek bakışları sabırsızlıkla gelecekte bir melek olacak taşın yanında duran aletlere kaydı. "Çalışman mı gerekiyor?"

Bana bakıp gözlerini kırptı ve dudaklarında bir gülümseme belirirken başını hafifçe salladı. "Üzgünüm. Bazen bir işe başladığımda sanki içinde hapsolmuş ve dışarı çıkmayı bekleyen bir şey varmış gibi hissediyorum..." Aniden utanmış gibi görünerek elini saçlarının arasından geçirdi.

"Özgür kalmak isteyen bir şey mi?" diye ekledim.

Başını hafifçe yana yatırdı. "Evet. Sanırım öyle." Parmaklarını kayanın üzerinde gezdirdi, parmak uçları küçük girinti ve çıkıntıları keşfetti. Ellerinin güzelliği ve kar beyazı mermerin üzerindeki teninin bronzluğu karşısında bir kez daha çarpılmıştım. Bu bana ateşim yükseldiğinde ellerine dokunduğum, onu keşfe çıktığım rüyayı hatırlatmıştı. Ve garajın ılık havasına rağmen bunu düşünmek omurgamdan aşağı bir titremenin yayılmasına neden oldu.

Ellerini taşın üzerinde neredeyse sevgiyle dolaştırmaya devam etti. Sanki parmakları Braille alfabesiyle yazılmış olasılıkları okuyor gibiydi. "Ellerin güzellik yaratmak için yapılmış," diye mırıldandım. Kelimeler dudaklarımdan hiç düşünmeden döküldü. Ama yine de çok doğru olduklarının farkına vardım.

Gabriel'ın bakışları benimkileri buldu. Ela gözleri nazikti, bir tür bilgelikle doluydu. "Ben güzellik yaratmıyorum, Eloise. Sadece var olan güzellikleri açığa çıkarıyorum."

Bir anlığına ona baktım ve aramızdaki bağ sanki anlaşılmaz bir enerji şeklinde titreşti. Bana yapmaya çalıştığı şey bu muydu? Kafasında kurduğu bir tür güzelliği açığa çıkarmaya mı çalışıyordu? Bütün sert köşeleri, pürüzlü noktaları yontup içimde saklandığını hayal ettiği güzelliğe mi ulaşmaya çalışıyordu? Hedefi, olmamı *umut ettiği* şeyi mi bulmaktı?

Arkamı döndüm. Tüm bunlar çok fazlaydı. İçimde olmayan bir şeyi aramaya çıkmasını istemiyordum. Bu çok büyük bir baskıydı ve zaten yanılıyordu. Gördüğünden fazlası değildim. Açığa çıkarılacak bir güzellik yoktu. Ve keskin kenarlarımın olmasının bir sebebi vardı; onları seviyordum. Beni koruyorlardı ve eğer biri onları benden almaya kalkarsa mahvolurdum. "Gabriel..."

Eve doğru yaklaşan araba sesi açık olan garaj kapısına doğru dönmeme neden oldu. Gabriel'ın arabasını park ettiği yerin hemen yanına kırmızı bir kamyonet yanaşıyordu. Ona soran gözlerle baktığımda Gabriel gülümsedi.

Saçlarına aklar düşmüş yaşlıca bir adam kamyonetten inip bize doğru yürüdü.

"Selam George," dedi Gabriel benim yanıma doğru gelerek.

"Selam," dedi yaşlı adam yüzünde sıcak bir gülümsemeyle. "Taş ocağına gidiyordum. Buraya uğrayıp her şey yolunda mı diye bir bakayım dedim." Gülümseyerek bana döndü. "Sen Eloise olmalısın." Tokalaşmak için elini uzattı.

Kocaman, nasırlı elini sıkmadan evvel bir an tereddüt ettim. Elimi nazikçe sıkıp bıraktı. "Ellie," diye mırıldandım. "Bana Ellie diyebilirsiniz." Gabriel'ın bu adama benim hakkımda ne söylediğini ve onun kim olduğunu merak ettim. Onun önünde basit bir şort ve tişörtle, yüzüm yara bere içinde, saçım dağınık ve bir çift koltuk değneğine yaslanmış hâldeyken kendimi kötü hissetmiştim.

"Tamam o zaman, Ellie. Ben George ve Gabriel'ın arkadaşı benim de arkadaşımdır." Bacağımdaki alçıya bir bakış attı. "Kendini nasıl hissediyorsun? Bir grup vahşi hayvanla kötü bir kapışma yaşadığını duydum."

Homurtuyla kahkaha arası bir ses çıkardım. Kendime rağmen bu adamı sevmiştim. "Sanırım öyle de diyebiliriz."

"Aslına bakarsan, Ellie, bundan çok daha fazlasını söyleyebiliriz ama bir hanımefendinin önünde kelimelerime dikkat ediyorum." Yeniden gülümsedi. *Bir hanımefendi.* Bunu daha önce hiç duymamıştım.

George dikkatini arkamızda duran taşa çevirdi. "Bu kız ne durumda bakalım?"

Gabriel sırıttı. "Onun bir kız olduğunu nereden biliyorsun?"

George kahkaha attı. "Sanırım bilmiyorum. Tercihin bu olur diye düşündüm." Taşa yaklaştılar. Ben geride kalıp biraz daha konuşmalarını dinledim. *George.* Okuduğum haberlerde anne ve babalarının ölümünden sonra onların velayetini alan ortağından bahsediliyordu. O adam olmalıydı.

"Dom ne zaman dönecek?" diye sordu George. Sözlerinin tınısında ve gözlerinde merakımı çeken bir endişe vardı.

"Tam olarak bilmiyorum. Belki hafta sonunda gelir. İşten iki haftalığına izin aldı değil mi?"

"Evet. Sadece o kadar uzun uzakta kalıp kalmayacağından emin değildim."

Gabriel omuzunu silkeledi. Dikkati hâlâ masanın üzerinde duran taş parçasındaydı.

George iç geçirdi. "İşe gitsem iyi olacak."

Gabriel kafasını kaldırıp ona baktı. "Uğradığın için teşekkür ederim. Seni yarın ararım." George başını sallayıp döndüğü esnada Gabriel yeniden konuştu. "Ah, hey, kasabada şu kaybolan çocukla ilgili hiç haber duydun mu? Wyatt Geller'la ilgili?"

George'un yüzü buruştu. "Hayır, hiçbir şey duymadım."

Gabriel'ın yüzünden çok derin bir üzüntü, neredeyse acı dolu bir ifade geçti. Ellerini cebine sokup başını eğdi. *Bu duruş.* Kaybolan çocukla ilgili haberleri hastanedeyken duymuştum. Hemşirenin biri tansiyonumu ölçerken arkada çalışan televizyondan haberi yarım yamalak duymuştum ama sonra tamamen aklımdan çıkmıştı. Bu konuyu düşünmek Gabriel'a kendisinin gazete

manşetlerinde olduğu zamanı mı hatırlatıyordu? Öyle olmalıydı. Nasıl hatırlatmasındı?

"Her sabah yerel haberleri kontrol ediyorum," dedi Gabriel. "Hiçbir şey görmedim ama belki sen kasabada gazetelerde henüz yayınlanmayan bir şeyler duymuşsundur dedim."

"Keşke duysaydım."

"Evet," dedi Gabriel derin bir nefes vererek. "Keşke."

George başını salladı. Sıcak bir tebessümle bana dönmeden evvel bakışları bir kez daha Gabriel'ın üzerinde dolandı. "Çabuk iyileş, Ellie. Yakında görüşürüz."

Başımı salladım. "Tamam. Seninle tanıştığıma sevindim."

George'un kamyoneti arkasında bir toz bulutu bırakarak uzaklaştı.

"Hastanedeyken Wyatt Geller'ı duymuştum."

Gabriel başını salladı. Şimdi vücudu az öncekinden daha katı duruyordu.

"Eminim bu... bazı hatıralarını tetikliyordur." Kendimi tuhaf hissediyor ne söyleyeceğimi tam olarak bilemiyordum.

"Öyle," dedi ve ardından kabaca yontulmuş meleğine döndü.

12

Dayan, dayan. Güneş senin için de parlayacak.

Gölge, Lades Baronu

Gabriel

O sabahın ardından bu bir gelenek hâline geldi. Elinde kahvesi, topallayarak gelip sandalyesine oturuyor, her sabah güneşin doğuşunu izlerken bana eşlik ediyordu. Bakışları ufukta yükselen altın renkli küreye odaklanmışken gizlice onu seyrediyordum. Yüzündeki ifadeye bayılıyordum. Sanki güneşin doğuşu dahil güzel olan herhangi bir şeye âşık olmaya izni yokmuş gibi temkinli bir huşu içinde oluyordu.

Bazen onu seyretmek canımı yakıyordu. Onun ne kadar yalnız olduğunu, dünyanın onun için tehlikeli bir yer olduğundan bu kadar emin oluşunu görmek can acıtıcıydı. Ona böyle olmadığını göstermek için can atıyordum ama şimdilik ona gündoğumunu seyredecek güvenli bir yer vermekten başka bir şey yapamıyordum. Çok yakında bu güzellikleri hak ettiğine inanması için dua ediyordum.

Birlikte geçirdiğimiz sabahlardan bu kadar çok keyif almak beni biraz korkutuyordu çünkü bir gün sona ermeye mahkûmdu. Her geçen gün daha da iyileşiyordu ve yakında buradan gitmek isteyecekti.

Bir hafta boyunca her şey için benim yardımıma ihtiyaç duymuştu. O kadar kötü olmuştu ki ona yemek yedirmeme ve su içir-

meme izin vermişti. Öyle zayıf düşmüştü ki onu yemek yemesi için zorladığımda bana itiraz edememişti. Öyle yumuşaktı ki hiç kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacı olmayan o sert kadını kendi hayalimde canlandırdığımı düşünmeme neden olmuştu. Ve bana *ihtiyaç* duyması kendimi çok iyi hissetmeme neden olmuştu.

On iki yıl boyunca çocuk muamelesi görmüştüm. Hiç kimsenin bana *ihtiyacı* olmamıştı. Ama Ellie bana ihtiyaç duymuştu ve bu da bana... doğru gelmiş, kendimi *iyi* hissettirmişti.

Çelik gibi zırhına rağmen ruhu şefkat dolu ve nazikti. Gerçi bana ne kadar muhtaç olduğunu bir bilseydi, ilaçlar ve yüksek ateş yüzünden aklını kaybetmiş hâldeyken neleri görmeme izin verdiğini bir bilseydi bu durumdan nefret edeceğini düşünüyordum.

Kaburgalarındaki sargıları değiştirdiğim sabahsa uzanıp ellerime ve parmaklarıma dokunmuştu. Tutarsız bir sıkıntı hissetmiştim. Ama bana dokunmaya devam ettikçe içimde öyle bir arzu dalgası uyandırmıştı ki nefesim kesilmişti. Çocukluğumdan bu yana ilk kez birinin dokunuşundan *keyif almıştım*. Ve hâlâ biraz korksam da inkâr edilemez şekilde daha fazlasına özlem duymuştum. Onun bana tekrar dokunmasını arzuluyordum. Burada kalmasını istiyordum. Gittiği zaman geri gelmek istemesini umuyordum. Bana. Sadece gün doğumlarını görmek için bile olsa...

Kendini kandırma, Gabriel. Ona âşık oluyorsun. Belki de çoktan oldun.

Olmuş muydum? Âşık olmak böyle bir his miydi? Acı veren bir tür haz mıydı? Ya da Eloise bunu zor hâle getireceği için mi böyleydi? Yine de bunu biliyor ve umursamıyordum.

Eloise.

Tanrım, bana adını söylediğinde oracığa yığılacağımı sanmıştım. Böyle bir şey mümkün müydü ki?

Ve bana birbirimize aitmişiz gibi hissettiren aramızdaki tuhaf çekim de neydi? Aptal mıydım? Eğer cevap evetse bile bunun hakkında bir şey yapacak kadar umursuyor muydum? Hayır. Ellie uğruna bir aptal olmaya değerdi. Bu ikilem bile bana hayat-

ta olduğumu anımsatıyordu. *Sadece* bu da değil, yaşadığımı da öyle. Fırsatları değerlendiriyor, kalbimin sesini dinliyordum; her şeyi, özellikle de beni sahiplenme niyeti olmayan paramparça bir kız tarafından canımın yanmasını göze alabilecek kadar riske etmeye hazırdım.

Seni incitecek, Gabriel? Bunu biliyorsun değil mi?

Evet. Evet, sanırım bunu biliyordum. Yine de her şeye razıydım.

George uğradıktan birkaç gün sonra tavan arasında annemin en sevdiği dekorasyon malzemelerinden birini buldum ve sabahları güneşin ilk ışıklarını görmek için perdeleri açık bıraktığını bilerek akşam onun odasına astım. Ertesi sabah güneş ilk ışıklarını göstermeye başladığındaysa verandaya çıkmak yerine doğrudan onun odasına gidip kapıyı nazikçe tıklattım.

"İçeri gel."

Onu odanın ortasında koltuk değneklerine yaslanmış hâlde buldum. Duvarlara yansıyan gökkuşağı renklerine bakarken yüzünde keyifli bir merak vardı. Bakışları benimkileri buldu. "Bunu nasıl yaptın?" Sesi yumuşak ve nefes nefeseydi.

Gülümsedim ve pencerenin önüne astığım kristali işaret ettim. "Bu bir prizma. Annem bunu eskiden mutfağımıza asardı." Kapının çerçevesine yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bu muhteşem manzaranın tadını çıkardım. "Ateşlendiğinde gökkuşaklarını sayıklayıp durdun. Düşündüm ki... belki bu hoşuna gidebilir."

Başını yana yatırdı. "Onların oluşmasına ne sebep oluyor peki?"

Gülümsedim. Daha önce hiç prizma görmemiş olması beni biraz şaşırtmıştı. Tam ışığın yansımasıyla ilgili bir şeyler söyleyecekken daha basit ve içinde daha çok sihir saklayan cevabı vermeye karar verdim. "Sadece güneş ışığı."

Sanki cevabı basitleştirdiğimi biliyormuş gibi bana baktı ve yine de gülümsedi. "Güneş ışığı," diye tekrar etti özlem dolu bir sesle. Bir anlığına bana baktı, ardından bakışlarını odanın içinde

gezdirdi. Topallayarak duvara doğru gitti, koltuk değneklerini yatağa yasladı ve iki elini birden kullanarak gökkuşaklarından birini avucuyla yakalıyormuş gibi yaptı. Omuzunun üzerinden baktı ve ellerinin arasında tuttuğu gökkuşağından bile daha parlak bir şekilde bana gülümsedi.

Ah, sevgili Tanrım. *Ellie'nin gülümsemesi.* Nefesimin kesileceğini sandım.

Gülümsemesi soldu ancak bakışları aynı yumuşaklıkta kaldı. Sonra döndü ve koltuk değneklerini yeniden aldı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Kahvelerimizi aldıktan sonra verandada her zamanki yerlerimize geçtik. Rahat bir şekilde iç geçirip başka bir sandalyenin üzerine uzattığı alçılı bacağını esnetti. Bunu bacağının iyileşmeye başladığına ve ona eskisi kadar acı vermediğine yordum. Yüz ifadesi dün sabah olduğundan daha huzurluydu. Yüzündeki yaralar her geçen gün daha da iyileşiyordu ve yediği dayağın izleri geçtikçe güzelliği ortaya çıkıyordu. Sağ elmacıkkemiğinin üzerinde sarımtırak bir morluk vardı ve çenesindeki kesik her geçen gün iyileşiyordu. Ve Tanrım, yüzünün makyajsız hâline bayılıyordum. Saf güzelliğine, narin zarafetine... Abartılı makyaj tarafından yaratılmış düzmece birini değil de *onu* olduğu gibi görmeyi seviyordum. Zaten bu tür bir güzelliğin öyle şeylere ihtiyacı yoktu. Eloise'in öyle bir güzelliği vardı ki her sabah en mükemmel hâliyle karşılaşacağımı söyler gibiydi. Yeni doğan gün ışıklarıyla yıkanan bakışları savunmasız ve hayallerle doluydu. Bu görüntü karşısında kanım ısınıyordu. Ama zihnimi bu düşüncelerden uzaklaştırdım. Şu an bu düşüncelerin ne bana ne de ona bir faydası vardı.

"Çalışma zamanı gelmedi mi?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Demek istediğin beni çalışırken seyretme vaktinin gelip gelmediği mi?"

Yüzündeki tasasız ifade kayboldu. "Eğer mümkün olsaydı ev işlerinde daha çok yardım ederdim."

"Bunu biliyorum, Ellie. Sadece şaka yapıyordum. Senden bir an evvel iyileşmenden başka bir beklentim yok."

Emin değilmiş gibi görünüyordu. Ona böyle hissettirdiğime pişman oldum. Oysa çalışırken bana eşlik etmesi hoşuma gidiyordu. Oymacılık insanı yalnızlaştıran bir meslekti. Kaba işçiliği yaparken dikkatimi vermem gerekmiyordu ve onunla sohbet etmeye bayılıyordum. Gerçi çoğunlukla ne yaptığımı ve hangi aletleri kullandığımı konuşuyor olsak da er ya da geç bu samimi dakikaların ileride Ellie'nin bana açılmasına faydası olacağını umuyordum.

Garaja bir şezlong getirmiştim ve ben çalışırken oraya oturuyordu. Bacaklarının üzerine bir battaniye örtülüydü. Hâlâ bir parça güçsüzdü ve kaburgalarının ağrıdığını söyleyebiliyordum. *Ama şikâyet ettiği falan yoktu.* Onu mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalışıyordum. Öğleden sonralarını uyuyarak geçirdiği odasına dönmeden önce sadece birkaç saat dayanıyor, sonra akşam yemeği için kalkıyor, belki bir televizyon programı izliyor ve yeniden yatağa gidiyordu. Bu kadar çok uyumasının vücudunun iyileştiği anlamına geldiğini düşünüyordum.

Şezlonga uzanmasına yardım ederken, ateşi çıktığında ve yüksek dozda ağrı kesicinin etkisi altındayken söylediği şeyleri düşündüm. Çoğunlukla annesini çağırmış ve Bayan Hollyfield adında birinden, kırmızı buzlu şekerlerden ve gökkuşaklarından bahsetmişti. Tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum. *Eloise.* Pek çok gizemi ve acıyı içinde saklıyordu. Bunu geceleri ağlarken ve çok eskiden onu terk edip gitmiş insanları çağırırken korku dolu sesinde duymuştum. Rüyalarına girdiğinde yanaklarından aşağı yaşların akması bir zamanlar onları ne çok sevdiğinin bir işaretiydi.

Meleği yontmaya başlamadan hemen önce ona bakıp gülümsedim. "Bence bu bir oğlan," dedim son birkaç gündür aldığı şeklin üzerinde ellerimi gezdirerek.

Kimden bahsettiğimi hemen anlayarak başını yana yatırdı. "Evet, bence de. Adını ne koymalıyız?"

Kıkırdadım. "Genellikle onlara isim vermem."

"Vermez misin? Neden?"

Huzursuz bir titreme içime yayılırken omuzlarımı silktim. Ona söylediğim şey tam olarak doğru değildi. Eskiden onlara isim verirdim fakat şimdi vermiyordum. Ama bu farklıydı. "Sadece aklıma hiç gelmedi. Sen olsan ona ne isim verirdin?"

Dolgun altdudağını ısırdı ve kaslarımın gerilip içimin ürpermesine neden olan garip bir hissin yayılmasına neden oldu. Boğazımı temizleyip kendimi bu tehlikeli düşüncelerden uzaklaştırmaya çalıştım.

"William."

Gülümsedim. "William mı? Niçin William?"

Omuzunu silkti. Utanmış gibiydi. "Bilmiyorum. Sadece bu isim her zaman hoşuma gitmiştir."

"William olsun o zaman. İsmini nasıl buldun, Will?" Kafamı eğip dinliyormuş gibi yaptım. "Hoşuna gitmiş."

Kalbime sevinç dalgası gönderen bir kahkaha attı. "İyi."

William'ın hantal vücudunu şekillendirirken ve tombik karnını yontarken biraz daha sohbet ettik. Ona bir göz attım ve huzurlu olduğunu gördüm. Kollarından birini kafasının arkasına yaslamıştı ve alçısı battaniyenin kenarından görünüyordu. Garaj kapısından dışarı doğru bakarken profili bana dönüktü ve yüzüne vuran günışığı elmacıkkemiğindeki morluğu aydınlatıyordu. Bozguna uğramış bir tanrıçayı andırıyordu ve eğer resim yapabiliyor olsaydım tüm gölgeleri ve ışığı yakalayarak onu resmetmek isterdim. "Modellik yapmayı hiç düşündün mü?" diye sordum. "Bunun için uygun bir görünüşün var."

Yüzünü bana çevirirken iç geçirdi. "Dansçılığa başlamadan önce bir reklam için başvuruda bulunmuştum." Devam etmeden önce bir müddet uzaklara daldı. "Stüdyoya gittim ve adam bana eğer çalışmak istiyorsam bir portföyüm olması gerektiğini söyledi. Birkaç fotoğraf çektirmek bile binlerce dolardı. Ama eğer param yoksa borcumu ödememin başka yolları da varmış, öyle dedi." Yeniden bana döndü, *başka yolların* ne anlama geldiği ifa-

desinden açıkça anlaşılıyordu. Çenemi sıktım. *Mide bulandırıcı pislikler.*

"Oradan çekip gittiğimi düşünmek hoşuna giderdi, öyle değil mi?" Bakışları doğrudan ve meydan okuyan türdendi. *Ah, Ellie.*

Çalışmaya devam ettim. Ellerim kusurlu noktaları buluyor ve daha önce binlerce kez yaptığı gibi onları yontuyordu. İçimdeki sancıyı ise iliklerime kadar hissediyordum.

"Ama fotoğrafları asla alamadım. Adamdan onları bana vermesini talep ettim, bana onu mahkemeye vermemi söyledi." Benim de çok iyi bildiğim ve asla tanımamış olmayı dilediğim aşağılanma ve çaresizlik arası duyguları içeren bir kahkaha attı. "Sanki yapabilirmişim gibi," diye mırıldandı kollarını kırık kaburgalarının etrafına nazikçe sararak. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sanki neden gitmediğini açıklamak istermiş gibiydi ama sonra bunun ne işe yarayacağından emin değilmiş gibi kaşlarını çatıp ağzını kapattı. Ve bir kez daha uzaklara baktı.

"Başına gelenler için üzgünüm," dedim en sonunda. "Kendilerinden daha çaresiz insanlardan faydalananların cehennemde cezalandırıldıkları özel bir yer olduğundan eminim."

Derin bir nefes aldı. "O zaman cehennem çok büyük bir yer olmalı."

"Dünyada kötülerden çok iyiler var."

"Öyle mi dersin? Hele sen?"

"Evet, öyle düşünüyorum."

Yüzünden şüphe, öfke, kafa karışıklığı ve umut kırıntıları geçerken bana baktı. Tam kendini kapamadan evvel hepsini görmüştüm. En son tutunduğu ifadeyse kayıtsızlıktı. Omuz silkti. "Sanırım her birimizin kendine göre bir fikri var."

Acı ve hüsranla göğsüm sıkıştı ama en azından konuşuyordu ve onunla tanıştığımızdan beri katettiğimiz en uzun mesafeydi bu. Şansımı fazla zorlamamaya karar verdim. *Bana izin ver, Ellie. Bırak acının dışarı çıkmasına yardımcı olayım. Yemin ederim seni incitmeyeceğim.* Keşke bunu ona söyleyebilseydim ama bana inanmazdı. Yapabileceğim en iyi şey bunu ona göstermekti. Bu

sabah bana bahşettiği gülümseme ve bakışlarında parıldayan o hayretin bir dakika daha sürmesi için ona her sabah gökkuşakları vermeye hazırdım.

Bazen, tıpkı şu an olduğu gibi, gergin bir ipin ucunda birbirine doğru yürüyen iki cambaz gibi olduğumuzu hissediyordum. Tek bir yanlış adımla ikimiz birden yere çakılabilirdik.

Alçılı bacağına bir bakış attım. Bunu ona sormamın güvenli olup olmadığını bilemiyordum ama yine de sormaya karar verdim. "Doktora daha önce de kırıkların olduğunu söylemiştin. Çocukken miydi?"

Gözlerini kısıp derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. "Babam beni itip kakmayı severdi." Meydan okuyan bir bakış daha attı. "Hayatta olduğumu hatırladığı zamanlarda diyelim. Birkaç kez sarhoşken kendi gücünü unuttu." Sanki bana birazdan yağmurun yağacağını söylemiş gibi umursamaz bir tavırla omuz silkti.

Kahretsin.

Başka bir şiddetli öfke patlaması daha içime yayıldı. Bu kadın bu hayatta cehennemi tatmıştı. Ben de tatmıştım ama başka şekilde. Birbirimize ne kadar benzediğimiz ve bir o kadar da farklı olduğumuz gerçeği birdenbire beni vurdu.

Meleğin küçük kalkık burnunu ve tombul yanaklarını yontmaya devam ettim. Ellie benim çalışmamı izlerken sessizliğini korudu. Yüzünden geçen duygular zihnine kazınmış eski hatıraları açıkça yeniden yaşadığını gösteriyordu. Bakışlarına kasvetli bir umutsuzluk çökmüştü. "Beni tamir edemezsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Platin İnci'de de buna benzer bir şey söylemişti ve bana kendimi sorgulatmıştı. Ama şimdi ona bakıp amacımın asla bu olmadığını söyleyebilirdim. Sadece onun *iyileşmesini* istiyordum ve ben de bunun bir parçası olabilmeyi umuyordum. Hiç kimse bir başkasını tamir edemezdi. Bunu ancak biz kendimiz yapabilirdik. "Hayır, haklısın. Ben seni tamir edemem." *Seni sadece sevebilirim ve aslında yapmak istediğim şey de bu.*

Üzerine görünmez bir vazgeçiş perdesi düşmeden hemen evvel yine çenesini inatçı bir şekilde öne çıkardı. Hemen ardından yerinden kalkmaya başladı. "Bugün yorgunum."

Onun kalkmasına yardım etmek için yanına gitmeden elimdeki aletleri bir kenara bırakıp eldivenlerimi çıkardım. Kendi başına ayakta durabilsin diye koltuk değneklerini ona uzattım. "Ellie, sorularımla haddimi aştıysam eğer özür dilerim. Amacım bu değildi."

Sanki konuştuklarımız onun için bir anlam ifade etmiyormuş gibi elini havada salladı. "Sorun yok. Ben sadece..." Şakağını ovuşturdu. "Başım ağrıyor."

Geri çekildim. "Tamam," dedim usulca. "Daha sonra kontrol etmek için uğrarım."

Topallayarak uzaklaşmadan önce başını salladı. Homurdanarak William'a doğru gittim ve ellerimi masanın üzerine koydum. *Kahretsin.*

Oradan çekip gittiğimi düşünmek hoşuna giderdi, öyle değil mi?

Babam beni itip kakmayı severdi.

Ah, Tanrım.

Eldivenlerimi yeniden ellerime geçirirken kendimi içi boşaltılmış gibi hissediyordum. Aletlerimi alıp yeniden işe koyuldum. Cep telefonum çaldığında oflayarak eldivenlerimi çıkardım ve cebimdeki telefonu çıkardım.

"Alo?"

"Gabriel? Ben Chloe." Sesi öyle pırıl pırıl ve neşeliydi ki gülümsedim.

"Selam Chloe. Nasılsın?"

"Harikayım. Teşekkürler. Sana pazartesi günü kasabada olacağımı haber vermek için aradım. Mapple Tree Oteli'nde kalıyorum. Her şey ayarlandı."

Tanrım, zamanlaması gerçekten kötüydü. Yine de söz vermiştim. Görüşmeyi kabul ettiğimi bildiren e-postama öyle büyük bir heyecanla ve minnetle karşılık vermişti ki bana gelebileceği tahmini tarihleri yollamıştı ve ben de ona, onun için ne zaman

uygunsa bana da uyacağını söylemiştim. Ellie'yle ilgili durumu tahmin etmemin imkânı yoktu ve Chloe'yi kesinlikle yarı yolda bırakamazdım. "Ah, tamam, harika. Mapple Tree'yle ilgili güzel şeyler duymuştum. Oda-kahvaltı, değil mi?"

"Evet. Hoş bir yere benziyor. Biliyorum bu bir iş gezisi ama Morlea'da vakit geçirmeye can atıyorum, harika bir kasabaya benziyor."

Elimi saçlarımda gezdirerek ayağa kalktım. Açık garaj kapısında durarak ağaçları ve yolu seyrettim. "Gerçekten öyledir. Bütün bölge muhteşemdir. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de, Gabriel. Bana vakit ayırdığın için bir kez daha teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Rica ederim. Benden öncesinde hazırlamamı istediğin bir şey var mı?"

"Hayır. İhtiyacım olan tek şey sensin." Yumuşak bir kahkaha attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gülümsedim. "Sanırım bunu ayarlayabilirim. Bir planlama yapmalı mıyız?"

"Evet, aslına bakarsan seni bunun için aradım. Benim programım boş ancak sen bana uygun olduğun vakitleri e-postayla gönderebilirsen harika olur."

"Tamam, bunu yapabilirim. Umarım senin için bir sakıncası yoktur ama bir arkadaşım yanımda kalıyor ve şu anki durumu tek başına idare etmeye pek uygun değil. Acaba burada buluşmamızın senin için bir sakıncası olur mu?"

"Ah, tabii ki hiçbir sakıncası olmaz. Aslına bakarsan sen kendini nerede rahat hissedeceksen orada buluşmaya hazırım. Hem evini görmek de çok hoşuma gider."

"Teşekkürler, Chloe. Tamam, o zaman bu pazartesiden itibaren benim için uygun vakitleri sana e-postayla yollarım."

"Harika. Görüşürüz o zaman. Yeniden teşekkürler, Gabriel."

Vedalaştık ve kapat tuşuna dokundum. Birkaç dakika daha ağaçları seyrederken Chloe'yi ve onunla buluşmayı kabul ettikten sonra ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündüm.

Chloe.

Ellie.

Bir bakıma her ikisi de içimde meydana gelen değişikliklerden sorumluydu. Chloe en başta olasılıkları hayal etme sebebimdi. Âşık olmayı, bir zamanlar sahip olduğum gibi bir aile kurmayı... Chloe'nin onunla tanıştığımda âşık olacağım ya da benden hoşlanacak bir kadın olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama onunla tanıştığımda kişisel alanına her girildiğinde korkak bir tavşan gibi zıplayan biri gibi değil de, tam bir erkek gibi olmak istemiştim. Bu yüzden Platin İnci'ye gitmiştim ve kendimi Ellie'yle bir odada bulmuştum. Derin bir iç çektim. İnsanlar planlar yaparken Tanrı'nın onlara yukarıdan güldüğüne dair bir söz yok muydu?

Belki hepimiz tam da bunu yaşamak üzereydik.

13

Meşgul eller, keskin bir zekâ.
Her zaman formunu koru.

Gambit, Hırsızlar Kralı

Ellie

Gabriel'a neden kendim hakkında bilgiler verdiğimi bilmiyordum. Ve neden bütün öğrendiklerine rağmen bana olan bakış açısının değişmediğini de anlayamıyordum. Kim olduğumla ilgili gerçeklerle onu şaşırtmaya devam ediyordum. Ama o her defasında yüzünde aynı dingin ifadeyle, gözlerinde şefkatle sanki söylediğim hiçbir şey onu sarsamazmış gibi bana bakmaya devam ediyordu. Benden ne istiyordu? Diğer adamların yanında yaptığımı yapmıyor, bir başkasıymışım gibi davranmıyordum. Gerçi zaten onlar bile çekip gitmişti. Gabriel'sa her geçen gün benimle daha fazla ilgileniyordu. Neden? Neden hâlâ bu güzel evdeydim, neden sanki özel biriymişim gibi bana bakılıyor ve gökkuşakları veriliyordu?

Beni vücudum için istemediği apaçık ortadaydı. Zaten şu an ona sunabileceğim bir şey de yoktu. Zaten yanıma her yaklaştığında geriliyordu. Ama bunun da her geçen gün azaldığını fark etmeden edemiyordum. Yine de bu fiziksel bir şey değildi. Başka bir şeydi. Ama ne? Gabriel'ın amacını anlayamıyordum. Bu da kafamı karıştırıyor, kaybolmuşum gibi hissettiriyor ve neredeyse ondan korkmama neden oluyordu. Korku iliklerime kadar

işliyordu. Çünkü hayati bir şeyler olduğunu hissediyor fakat ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Ben güzellik yaratmıyorum, Eloise. Sadece var olan güzellikleri açığa çıkarıyorum.

Ona babamı anlattığım günden sonra bir daha onunla birlikte verandada oturmama kararı aldım. Zaten kalkmak için çok erken bir saatti. Ama yine de ertesi sabah altın renkli ışıklar odaya vurup da içeride yüzlerce gökkuşağı oluşturunca yatağımdan kalktım. Hepsi çok cezbediciydi. Kendi kendime bunun kahve kokusu, temiz hava ve gündoğumunu seyretmenin verdiği huzur olduğunu söyledim ama tam olarak dürüst olmadığımı biliyordum. Gerçek şuydu ki beni verandaya çeken şey Gabriel'ın kendisiydi. Yakışıklı yüzü, uykulu gözleri, geniş omuzları, onun o güzel sanatçı elleri ve güçlü, nazik havası.

Çift kanatlı kapıları açtığımda dünkü konuşmamızdan sonra beni gördüğüne şaşırmasını bekledim ama şaşırmadı. Her zamanki gibi gülümseyip bana selam verdi. Ağaçlar rüzgârda sallanırken ve gökyüzü tatlı bir pembeye bürünürken birlikte kahvelerimizi içtik.

Sonraki birkaç gün boyunca o William'ın üzerinde çalışıp yeni yeni detaylar ortaya çıkardı, ben de onu seyrettim. Küçük toz taneleri onun etrafında dans edip havada kaybolurken keskisinden çıkan tak tak sesleri fon müziğimiz oluyordu. William ortaya çıktıkça büyüleniyordum. Onun şekil almasını neredeyse nefes almadan seyrediyordum. "Nereden biliyorsun?" diye sordum o çalışırken.

"Neyi nereden biliyorum?"

"Neye benzemesi gerektiğini?"

Gabriel omuzunu silkti. "Bilmiyorum, ilerledikçe bana kendisi söylüyor." Duraksadı. "Bu kulağa tuhaf mı geliyor? Demek istediğim, genel olarak nasıl olacağı hakkında bir fikrim var ve ana hatlarını bu şekilde belirliyorum ama kesin olarak nasıl görüneceği hakkında bir fikrim yok." Konuşurken yaptığı işe geri döndü. "Bu işi yapan herkes için durumun benzer olduğunu düşünüyorum.

Yazarlar... ressamlar... Belirsiz bir hayalle başlarsın ve detaylar sonradan ortaya çıkar. Aynı işi daha uzun süre yaptıkça da ellerinin seni doğru yöne götüreceğine olan inancın artar."

Bu hoşuma gitmişti. Yaptığı işte kendine güvenmesi, ellerine ve yeteneğine olan inancı hoşuma gitmişti. Biraz da kıskanmıştım. Bu tarz bir yeteneğe sahip olmak acaba nasıl bir histi? Ellerinle güzellikler ortaya çıkarabilmek? Demir bir direğin üzerinde yukarı aşağı kaymayı bir yetenek olarak adlandırmazsak benim hiçbir yeteneğim yoktu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve işe yaramazlık duygusunun içime yayıldığını hissettim.

"Saçları kıvırcık," dedi Gabriel, beni umutsuzluğumun içinden çekip alarak. Keskisi ve çekiciyle William'ın alnında yumuşak bir bukle oluşturan Gabriel'ı seyrettim. İçine düşmek üzere olduğum depresyonun yerini şefkat aldı. İyiden iyiye şekillenmesini seyrederken William'la mantıksız bir bağ kurduğumu hissediyordum.

Şekilsiz bir kaya parçasından çıkıp gülümseyen gözleri ve tatlı gülümsemesiyle küçük tombul bir adam hâline gelişini izliyordum. Kalbim ona bakınca sevgi doluyordu. *Öyle aptalcaydı ki! Hatta komikti bile. Bir heykeli sevemezdiniz.* Neredeyse kendime gülecektim ama Gabriel'ın sorgulayacağı bir ses çıkarmak istemiyordum. *Evet, yalnızca yaralanmış ve işe yaramaz değil aynı zamanda deliydim de. Onun yarattığı küçük bir taştan melek heykelini uzun zamandır hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyordum.*

"Ellie, bilmeni istediğim bir şey var."

Sesi o kadar ciddiydi ki gözlerim ânında onunkileri buldu. "Tamam."

"Sen buraya gelmeden önce, Vermont Üniversitesi'nden bir yüksek lisans öğrencisine tezi için röportaj vereceğime söz vermiştim. Yarın Morlea'ya geliyor."

Başımı yana eğip kaşlarımı sorgular gibi çattım. "Tez mi?"

Gabriel başını salladı. "Evet, kendi çabasıyla kurtulmuş veya kurtarılmış kaçırılan çocuklar hakkında."

"Ah," dedim yutkunarak. "Bu kulağa... zormuş gibi geliyor.

Zor olmayacak mı? Yani senin için zor değil mi?" Hayatının en karanlık zamanlarının deşildiğini düşününce ürperdim. Ben her zaman beni inciten şeyleri düşünmemeye çalışmıştım.

Sorumu cevaplamadan önce düşünmek istiyormuş gibi bir anlığına çalışmayı kesti. "Hayır. Sanmıyorum. Bana olanlar hakkında pek konuşmam ama bu konuda konuşmak artık beni eskisi gibi strese sokmuyor."

Ona bakarken yeniden kaşlarım çatıldı. Nasıl oluyordu da altı yıl boyunca bir bodruma kapatılıp iğrenç işkencelere maruz kalmış olmak hakkında konuşmak onu strese sokmuyordu? *Bunu* nasıl başarmıştı?

Derin, nazik ve bilgelik dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Bildiğin gibi asıl baş etmekte zorlandığım şey yakınlık kurmak."

"Ah, evet," dedim usulca. Birdenbire kendimi... yeryüzünde bunu bilen belki de tek kadın olarak onurlandırılmış hissettim. Sanki onun hakkında sadece benim bildiğim çok kişisel ve özel bir sırmış gibi hissediyordum. Bana kendimi sıcacık ve güvenilir hissettiriyordu. Ve güvene nasıl ihanet ettiğimi, beni beklerken nasıl yanına Rita'yı gönderdiğimi hatırladım. Utanç duygusu bir anda içimi kapladı, aniden üzerime çöken vicdan azabı yanaklarımı kızartarak beni güçsüz bıraktı. "Gabriel..."

Duru ve endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Ne oldu?"

Söylemem gereken kelimeleri bulmaya çalışırken tırnağımın kenarıyla oynadım. Bunları söylemenin vakti çoktan geçmişti. "Özür dilerim." Sesim boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı ve gözlerimi kırparak ona baktım. "Kulüpte sana yaptığım şey için özür dilerim."

Gözleri yüzümde dolaştı, sonra hâlâ kıpırdayan ellerime ve yeniden yüzüme kaydı. "Seni affediyorum."

Başımı yana eğdim, ellerim durmadan tırnaklarımın kenarlarındaki etleri yolmaya devam ediyordu. "Neden?" diye fısıldadım.

Gülümsemesi belli belirsiz ve üzgündü. "Çünkü yaptığın şey beni incitti ama seni de incittiğini düşünüyorum."

Kelimelerinin gerçekliği içimde yankılanırken derin bir nefes verdim. Tanrım, evet, incitmişti. Bunu nasıl bilebilmişti? Bu yine de benimle ilgili değildi. Ona isteyerek acı çektirmiştim ve karşılığında hissettiğim her acıyı da hak ettiğimi düşünüyordum. Onun beni affetmesinden memnun olup olmadığımı anlayamayarak hafifçe başımı salladım. Az önceki konuya geri dönmek istiyordum. Röportaja. Boğazımı temizledim. "Röportajı kabul etmen çok hoş. Uğruna değecek bir sebebe benziyor. Eğitime destek olman falan..."

Yeniden gülümsemeden evvel birkaç saniye boyunca beni seyretti, sonra William'a döndü ve elleri meleğin kıvrımlarında gezinmeye başladı. "Bunu sana söylememin sebebi bana ihtiyacın olduğunda burada olabilmek için onu buraya çağırmış olmam."

"Ah, gerçekten bunu yapmana hiç gerek yoktu."

"Yapmak istedim. Aynı zamanda sana öncesinden haber vermek istedim ki neler olup bittiğini bil."

"Teşekkür ederim." Burası onun eviydi ve bana karşı böyle bir mecburiyeti yoktu. Onun hayatını kesintiye uğrattığımı biliyordum. Yine de çok nazik ve esnek davranıyordu. Neden? Dönüp dolaşıp geldiğim soru buydu ama bunu ona sormak istemiyordum çünkü cevabının beni nasıl etkileyeceğini bilemiyordum. "Birkaç güne evime geri dönecek kadar iyileşmiş olurum."

Gabriel yeniden çalışmayı kesti ve başını yana yatırdı. "Neden bunu isteyesin ki, Ellie? Neden üç kat merdiven tırmanıp yardıma ihtiyacın olduğunda etrafta sana yardım edecek hiç kimsenin olmadığı bomboş bir eve geri dönmek isteyesin? İyileşme sürecin devam ediyor. Buraya geleli daha iki hafta oldu."

"Sana muhtaç olmak istemiyorum," diye homurdandım.

Gabriel iç çekti. "Bu gerçekten çok mu kötü?"

Eve doğru yaklaşan bir araba sesi bana engel olmadan hemen evvel bir şeyler söylemek için ağzımı açmıştım. Gabriel aletlerini bırakıp eldivenlerini çıkardı. Birdenbire gerilmiş gibi geldi bana. Acaba ben mi uyduruyorum diye düşündüm. Gelen her kimse

açık garaj kapısından görülemeyecek kadar uzağa park etmişti, motorun kapanma sesini duydum. Gabriel, çakıllı zeminde ayak seslerini duyduğum kişiyi karşılamak için dışarı çıktı.

"Dom," dediğini duydum. Gabriel'ın kardeşi eve dönmüştü.

"Selam kardeşim."

"Balık nasıl geçti?"

"Çok iyiydi. Soğutucunun içi balık dolu. Akşama kızartalım mı?"

İkisi birlikte açık olan garaj kapısına doğru yürüdüler. Kardeşi her ne kadar Gabriel'ı andırıyor olsa da hayalimde canlandırdığım kadar benzemiyorlardı. Saçları daha koyu renkliydi ama Gabriel'ınkiler kadar gür değildi. Yakışıklıydı ama Gabriel kadar etkileyici değildi. Beni görünce olduğu yerde donup kaldı ve gözlerini kısarak bana baktı.

Gabriel'ın çenesi kasılmıştı. "Dominic, bu Ellie." Uyarır gibi bir bakış attı ona.

Dominic bir anlığına kafası karışmış gibi göründü. "Adının Crystal olduğunu söylememiş miydin?"

Neler olduğunu anlamaya çalışırken bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu. Gabriel'ın benden kardeşine bahsettiği apaçık ortadaydı. Buraya geleceğimi ona söylemişti. O yüzden mi evden gitmişti?

"Crystal sahne adım," diye araya girdim usulca. Bir yanım Gabriel'ın ne iş yaptığımı ona söylemiş olmasını böylece ona kendim söylemek zorunda kalmamayı umuyordu, diğer yanımsa bilmemesini umuyordu.

İfadesi küçümseyiciydi, başımı çevirmek istedim ama yapmadım. Yaptığım işi bildiğine hiç şüphe yoktu. "Ellie," diye mırıldandı sonunda sesinde açıkça sezilen bir düşmanlıkla.

Gerçek adımı onun onaylamayan sesinden duymak sinmeme neden oldu. Yüzüme uzun zaman önce ustalaştığım ve sanki hiç etkilenmemişim gibi gösteren bir gülümseme yerleştirdim. Ama neden bilmem bu defa kendimi toparlamam zor olmuştu. Aradan sadece iki hafta geçmiş olmasına rağmen pratik yapmaktan

uzak kalmıştım. Kendimi eski kıyafetlerim, ayağıma çok küçük gelen ayakkabılarım ve bazı zamanlarda elimden geldiğince üzerini örtmeye çalıştığım morluklarla okula gittiğim günlerde olduğu gibi sıkılgan ve elimi kolumu nereye koyacağımı bilemez hâlde hissediyordum. Soğuk duruşum her zaman zırhım olmuştu ama şimdi bir şekilde onu kaybettiğimi hissediyordum. Onu geri istiyordum *Ona ihtiyacım vardı.*

"Dominic. Tanıştığımıza memnun oldum. Ayağa kalkamadığım için üzgünüm." Alçımı işaret ettim ve ona tuhaf bir gülümseme gönderdim.

Dominic homurdanıp Gabriel'a döndü. "Gidip eşyalarımı boşaltacağım." Başka bir şey söylemeden döndü ve eve giden garaj kapısına doğru yürüdü.

Gabriel düzensiz bir nefes verdi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Yeniden bana baktığında söyleyeceklerini ölçüp tarttığı belli oluyordu.

"Burada olduğum için hiç mutlu değil," dedim onu söyleme zahmetinden kurtarmak için.

Hırıltılı bir şekilde iç çekti. "Dom... bana karşı biraz korumacı. Beni koruması gerektiğini düşünüyor."

"Bir striptizciyle arkadaşlık etmenden rahatsız oluyor." İçime yayılan utanç dalgasından nefret ettim. Ne olduğumu *unutmuş muydum*? Ne büyük aptallıktı.

Gabriel oturduğum şezlongun etrafından dolaştı ve ayakucuna oturdu. *Yakın. Çok yakındı.* Derin bir nefes aldı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Kalbim teklerken bakışlarım birbirine dolanmış parmaklarımıza kaydı. Elleri hafifçe titriyordu ama vücudu rahat, ifadesiyse kararlıydı. *Ah, Gabriel.*

"Ellie, o seni tanımıyor. Yola gelecektir."

Alay eder gibi bir ses çıkardım. "Benim çarpıcı kişiliğimi tanıdığında mı demek istiyorsun?"

Sırıttı ve aptal kalbim bir kez daha tekledi. Böyle giderse ritim bozukluğuna yakalanacaktım. "Evet." Bu sadece bir kelimeydi ama bunu büyük bir inançla söylemişti.

Hafif bir kahkaha atarak kendi kendimi şaşırttım. "Sen... Tanrım, ne olduğunu bilmiyorum bile." Başımı yeniden şezlongun arkasına yasladım. "Onu rahatsız ediyorsam burada olmam doğru olmaz. Burası onun evi."

Ellerimi nazikçe sıktı. "Burası *benim* evim. Bana ait. Ve son zamanlarda kardeşimle araya biraz mesafe koymaya ihtiyacımız olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Benim yüzümden değil yani?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, aslına bakarsan seninle alakası yok. Ama eğer ki misafirlerimden birini hoş karşılamayacaksa, bu başka bir sebep daha demektir." Ellerimi bıraktı ve ayağa kalktı. Sıcak vücudunun ve nazik dokunuşunun yokluğunu hissettim. Çalışmaya geri döndü. William'a odaklanmıştı ama ifadesi gergin kaldı.

Ertesi gün Chloe Bryant geldi. Dom ve Gabriel baş başa vakit geçirsinler diye önceki akşam yatağa erken gitmiştim. Gabriel'ın evinde kendimi daha rahat hissetmeye başlamıştım ama şimdi yeniden sanki buraya ait değilmişim gibi tuhaf ve huzursuz hissediyordum kendimi. Teknik olarak zaten buraya ait değildim ve asla da olmayacaktım. Gabriel'ın tüm çabalarına rağmen ben de Dominic'le aynı fikirdeydim. Gabriel'ın ihtiyacı olan türde bir arkadaş değildim. Ben ona sunacak hiçbir şeyi olmayan bir striptizciydim. Ben ondan sürekli bir şeyler alan fakat karşılığında verecek hiçbir şeyi olmayan bir kızdım. Ben.

Sabahın erken saatlerini her zamanki gibi Gabriel'la birlikte geçirdim. Görünen o ki Dominic işe gideceği saate kadar uyanmıyordu. Ben duştayken o evden çıkmıştı ve akşama kadar onu görmeyeceğim için mutluydum. Belki de iyileşinceye kadar onu görmekten bir şekilde kaçınabilirdim.

Kapının zili çaldığında topallayarak odamdan dışarı çıkıyordum. Gabriel mutfaktan çıktı ve kapıyı açmaya giderken bana gülümsedi. Kapıyı açtığında genç bir kadın karşısında duruyordu. Gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Gabriel?"

"Evet, selam Chloe." Gabriel kenara çekildiğinde içeri neredeyse sekerek dalmıştı. Minyondu ve tatlı kahverengi buklelerıyle yanağında bir gamzesi vardı.

"Seninle şahsen tanıştığıma çok memnun oldum." İmkânsız gibi görünse de gülümsemesi daha da büyüdü. "Tanrım, buralar çok güzel. Ve evin..." Gabriel kapıyı kapatırken o etrafına bakınmaya devam ediyordu "Nefes kesici."

Etrafı incelemeye devam ederken gözleri bir lambanın arkasında saklanmış olan benimkileri buldu. "Ah, selam," dedi cıvıltılı bir sesle bana doğru yürüyerek. "Seni görmedim, özür dilerim."

Topallayarak öne çıkarken gerçekte olduğum zavallı yaratık gibi görünmemek için elimden geleni yaptım.

"Chloe, bu Ellie," dedi Gabriel onun arkasından.

Bana doğru yaklaşırken gülümsemesi soldu. "Ay aman Tanrım, kaza mı geçirdin? Vah zavallıcık. Nasıl oldu bu böyle? Sen iyi misin?"

Hafifçe gülümsedim. Bu kız tam bir kasırga gibiydi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Bir kazaydı, evet." Başka soru sormamasını umut ederek boğazımı temizledim.

Üzüntüyle yüzünü buruşturdu. "Ah, bu çok korkunç. Sana sandalyeye kadar eşlik etmeme izin ver."

"Ah, ben iyiyim, gerçekten. Gabriel'la halletmeniz gereken işler olduğunu biliyorum. Gidip kendime öğle yemeği hazırlayacağım, sonra da yolunuzdan çekileceğim."

Gabriel yüzünde rahat bir gülümsemeyle Chloe'nin yanına geldi. "Biz konuşurken sen iyi olacak mısın?"

"Tabii ki, evet." Kapı bir kez daha çaldığında hep birlikte dönüp o tarafa baktık. Gabriel'ın kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Bunun kim olduğundan emin değilim," diye mırıldandı. "Çok affedersiniz." Kapıyı açtığında bu sefer önünde Kayla duruyordu. Çok kısa bir şort, altındaki siyah sutyenini apaçık gösteren oldukça dar pembe bir üst ve neon pembe topuklu ayakka-

bılar giyiyordu. Üzerinde sarı yazlık elbisesi ve ayağında alçak topuklu sandaletleriyle az önce Gabriel'ın evine gelen tatlı, aklı başında kızın tam zıddıydı.

"Selam Gabe," dedi. Topallayarak öne doğru çıktığımda bakışlarını üzerime çevirdi. "Selam Crystal." Gülümsedi ama ona yaklaştıkça bitkin göründüğünü ve kilo verdiğini fark ettim.

"Selam Kay."

İçeri girdi ve Gabriel onun arkasından kapıyı kapattı. "Biz odama gidelim ki siz rahatsız olmayın," dedim Gabriel'a, Kayla'yı kolundan tutarak. Başını salladı. Chloe'ye gülümsedim. Chloe'nin yüzünde kafa karışıklığını gösteren bir ifade olsa da yanından geçerken gülümsememe karşılık verdi.

Kayla'yı odama yönlendirdim ve kapıyı kapatmadan önce Gabriel'ın Chloe'ye bir şey içmek isteyip istemediğini sorduğunu duydum.

Koltuk değneklerimi duvara yaslayıp yatağa oturdum. Kayla da bacaklarından birini altına kıvırıp ayakucuma oturdu. "Daha sık ziyaretine gelemediğim için üzgünüm. İşler çığırından çıkmış durumda. Sen gittiğinden beri hepimiz fazladan çalışıyoruz."

"Sorun değil. Sen iyi bir dostsun, Kayla ve yaptıkların için minnettarım. Nasıl gidiyor peki?"

İçini çekti. "Ah, idare eder. Biliyorsun işte, her zamanki gibi. Arabamın lastiklerinden biri patladı. Onu tamir ettirmek zorunda kaldım." Onun arabasından söz edince aklıma kendi arabamın hâlâ tamircide olduğu geldi. Muhtemelen tamir edilmişti ama faturası henüz ödenmemişti. Ricky'yi aramalıydım. Buraya geldiğimden beri gerçek hayatımı arkamda bırakmıştım sanki. Bu konuları ve iyileşip geri döndüğümde karşı karşıya kalacağım sayısız problemi düşünmek bile istemiyordum.

"En azından bu kadar meşgul olmak birkaç kilo vermeme yardım etti," dedi Kayla.

"Fark ettim. Güzel görünüyorsun ama kendine iyi baktığından emin misin?"

Başını salladı. "Bakıyorum."

Oturma odasından Chloe'nin kahkahaları ve Gabriel'ın erkeksi kıkırtıları duyuldu. İçime bir huzursuzluk yayıldı ve yatağın üzerinde kıpırdandım. Tanrı aşkına, *kıskanıyor muydum?* Tanrım, evet, kıskanıyordum. Chloe ve Gabriel'ın diğer odada böyle rahatça sohbet etmelerini kıskanıyordum. Gabriel'ın bir şeyler söylediğini ve sesinin daha önce hiç duymadığım bir coşkuyla yükselip alçaldığını duydum. Çünkü benim gibi asık suratlı birinin etrafında olmak moral bozucuydu. Durağan ve iç karartıcı sohbetlerden ve tuhaf itiraflardan başka bir şey sunmuyordum. *Güzel Tanrım.*

"Sen iyi misin, tatlım?" Düşüncelerim ifademe yansımış olacak ki Kayla endişeyle bana bakıyordu.

Yüksek sesle nefes verdim. "Evet, iyiyim. Bazen şey... bilirsin işte, ağrılarım oluyor." Canımı acıtan şey buymuş gibi ellimi kaburgalarımın üzerinde gezdirdim.

Kayla anlayışla başını salladı. "Şu adamların tutuklandıklarını duyduğumda çok sevindim. Rodney'yi arayıp bize haber verdiler. Kızlardan bazıları geri gelebileceklerinden korkuyordu."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bu tamamen kişiseldi."

Kayla başını yana yatırdı. "Evet, sanırım öyleydi. Ama çoktan serbest bırakıldıklarını duydum. Endişeleniyor musun?"

Bakışlarım onunkilerle buluştu. Dedektif nezaket icabı beni arayıp adamlardan üçünün de kefaletle serbest bırakıldığını haber vermişti. Haberi hissiz bir kabullenişle karşılamıştım. Dedektif iyi hâlin onların yararına olacağını söylemişti. Tarih kesinleştiğinde mahkemede onlar aleyhine tanıklık etmem gerekecekti ama şimdilik bunu düşünmeyecektim. "Beni bulacaklarından mı?" Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu aklıma bile gelmedi." Dudağımı ısırdım. "Burada kendimi... *güvende* hissediyorum."

Başını salladı. "Ben olsam ben de kendimi burada güvende hissederdim. Burası gerçekten çok hoş. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev. Ve isteseler bile seni burada bulmalarının imkânı yok, ki zaten bu da işleri onlar için daha karmaşık bir hâle getirirdi."

"Evet." Tırnaklarımı incelerken Chloe'nin tekrar kahkaha attığını duydum.

"Sana iyi davranıyor mu, Crys?"

"Evet. Evet, bana çok iyi davranıyor. Hak ettiğimden daha iyi davranıyor, Kay."

Bana gülümsedi. "Hayır, bence o tam da senin hak ettiğin gibi biri." Bunun doğru olmadığını bilsem de gülümsedim.

Kayla bir saat kadar daha kaldı. Platin İnci'de neler olup bittiğini, Kayla'nın hayatında neler olduğunu ve diğer kızlar hakkındaki dedikoduları konuştuk. Bir kulağım onda, diğeri Chloe ve Gabriel'ın mırıltılarının geldiği diğer odadaydı. Ne hakkında konuştuklarını, röportaja başlayıp başlamadıklarını ya da sadece birbirlerini mi tanıdıklarını merak ediyordum. Duyduğum kadarıyla havadan sudan konuşuyor gibiydiler. Kayla'nın tam da zamanında geldiğine minnettardım. Eğer o gelmemiş olsaydı kapının arkasında durmuş deli gibi onları dinliyor olurdum.

Koltuk değneklerimi aldım ve odamdan çıkarken Kayla'ya topallayarak eşlik ettim. Oturma odasına vardığımızda Chloe de gitmek üzereymiş gibi ayakta duruyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ifadesi berrak ve mutlu olan Gabriel'sa cümlesini tamamlıyordu. İçim yine kıskançlıkla doldu ama kendime hâkim olmaya çalıştım. *O benim değil.*

Yanlarından geçerken Kayla onlara el salladı ve kapıda beni kucakladı. Yeniden içeri döndüğümde Chloe bana doğru yürüyordu. "Ellie, seninle tanıştığımıza sevindim. Yarın tekrar geleceğim o yüzden görüşürüz."

"Ah, tamam. Görüşürüz o zaman. Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

"Hoşça kal Gabriel." Ona gülümsedi. İnkâr edilemeyecek kadar şefkat ve sevgi doluydu. Kendimi özel bir âna tanıklık eden davetsiz bir misafir gibi hissettiğim için başımı diğer tarafa çevirdim.

"Güle güle, Chloe. Yarın görüşürüz."

Geçerken kapıyı onun için açık tuttu. Gabriel arkasından ka-

pıyı kapatmadan önce Chloe dönüp ikimize birden el salladı. O gittikten sonra bir anlığına tuhaf bir şekilde Gabriel'la birbirimize baktık. Ardından da bana kendine has o tatlı ve utangaç gülümsemesiyle baktı.

"İyi geçmişe benziyor?" diye sordum.

"Evet, öyleydi." Sesinde mutluluk vardı ve bu göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

"İyi," dedim, sesim hırıltılı çıktığı için boğazımı temizleyerek. "Benim, ah, ilaçlarımı içmem lazım, sonra da biraz uyuyacağım."

"Tamam. Sen iyi misin? Kayla'nın ziyareti iyi geçti mi?"

"Evet, evet, iyiydi." Döndü ve yalnız kalmak, içime yayılan anlayamadığım bu duygulara kendimi kapamak için topallayarak odama gittim. Gabriel Dalton zaten dengim değildi ve onun gibi biriyle kalıcı bir şeyler yaşayabileceğimi düşünmüyordum. Gabriel Dalton gibi tatlı ve nazik adamlar Chloe Bryant gibi güzel ve saygıdeğer kadınlarla birlikte olurlardı. Ve benim gibi kızlarsa daima yalnız kalırlardı.

Sessiz bir evde, yanaklarımdan yaşlar akarak uyandım. Çılgınca etrafıma bakınıp karanlık odada eşyalarımı bulmaya çalışıyordum.

Yanlış yöne gidiyorsun. Geri dönmelisin, tatlım.

Kelimeler zihnimin içinde yankılanıyordu, annemin sesinin hatırası içimde hem acı hem de sevinç uyandırıyordu. Hıçkırarak doğrulup oturdum.

Neden durmadan onun sesini duyuyordum? Neden sürekli bu rüyayı görüyordum? Tanrım, bu bana kendimi çok çaresiz ve yalnız hissettiriyordu.

Banyoyu kullanmak için yataktan çıktığımda hıçkırmaya devam ediyordum. Bir bardak suya ihtiyacım vardı. Yatağımın başucundaki saat 10'u gösteriyordu. Kapıyı mümkün olduğunca yavaş açıp evden gelen sesleri dinledim ama hiçbir şey duyamadım. Gabriel ve Dominic uyuyor muydu? Çabucak mutfağa gi-

dip ardından da odama dönecektim. Şu âna kadar Dominic'ten kaçmayı başarmıştım ve bu şekilde devam etmek istiyordum.

Musluktan akan su serin ve tazeydi. Koca bir bardak içtim ve diyaframımı rahatlattım. Bardağı bulaşık makinesine yerleştirdim ve odama gitmek için döndüm. Oturma odasına bir bakış attığımda şömine rafındaki bir şey dikkatimi çekti ve ona doğru yürüdüm. Küçük bir bitkinin hemen yanında mermerden yapılmış bir serçe duruyordu. Parmağımı hafifçe üzerinde gezdirdim ve kanatlarındaki tüyleri, küçük canlı gözlerini, sanki şakıyormuş gibi açık duran gagasını incelerken başımı hafifçe yana eğdim.

Arkamda ayak sesleri duyunca etrafımda döndüm. Gabriel da beni yeni fark ettiği için gözleri kocaman açılmış hâlde öylece duruyordu.

Üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu.

Onun neredeyse çıplak ve erkeksi vücuduna bakarken ağzım kuruduğu için zorla yutkundum. İlah gibi görünüyordu. Ona bakarken aklıma ilk gelen kelime bu olmuştu. *İlahi. Meleksi. Tanrısal.*

Bakışlarım geniş omuzlarında, göğsünün sıkı kaslarında ve karın kaslarında dolaştı. Sanki gözlerim bir mıknatısmış gibi ona çekiliyordu. Bakışlarım göğsünden kaslı uyluklarına, şekilli baldırlarına, oradan tekrar ince kumaşın arkasından görünen erkekliğine kaydı.

Karnım kasıldı ve bacaklarımın arası ıslandı. Söz konusu bir erkek vücudu olduğunda bu tarz tepkiler vermeye hiç alışık olmadığım için şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Aynı anda hem koşarak ondan kaçmak hem de az önce küçük kuşun üstünde parmaklarımı dolaştırdığım gibi uzanıp onun göğsüne dokunmak istiyordum.

"Onu babam yaptı."

"N-neyi?" Tanrım, sesim nefes nefese ve afallamış gibiydi.

"Serçeyi."

Ellerini göğsünde kavuşturdu. Belli ki kıyafetinin uygunsuzluğunun farkında bile değildi. Aşağı doğru hızlı bir bakış attı. "Kusura bakma, uyanık olduğunu bilmiyordum."

Gözlerim yeniden çıplak göğsüne kaydı. Göbeğinin hemen altından başlayan ve iç çamaşırının içine doğru uzanan tüyler vardı. Gözlerim yeniden onunkileri buldu ve sertçe yutkundum. Hafifçe seğiren kaşlarına bakılırsa bunu o da duymuş olmalıydı.

Başımı çevirdim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki aramızdaki mesafeye rağmen onun da sesini duyduğundan emindim. "Sanırım artık eşitlendik," diye mırıldandım.

"Hangi konuda?"

"Artık ikimiz de birbirimizi neredeyse çıplak görmüş olduk."

Gabriel kafasını yana eğip beni gizemli bir tavırla değerlendirdi. Sonra arkasını dönüp odasına gitti. Kafam karıştı, olduğum yerde kalakaldım. Aynı hızla salona geri dönerken başından aşağı bir tişört geçiriyordu. Bana doğru gelip tam karşımda durdu. İfadesi hafif utangaç, biraz da alaycıydı. "Umarım... birbirimizi yeniden çıplak gördüğümüzde bu kazara ya da iş icabı olmaz. Umarım ikimiz de bunu istediğimiz ve bizim için bir anlam ifade ettiği için olur."

Ne?

Bahsettiği şeyin görüntüsü davetsiz bir şekilde zihnime doldu: birbirine dolanmış uzuvlar, karmakarışık olmuş çarşaflar. Sıcaklık damarlarıma hücum etti ve bacaklarımın arasında atmaya başladı. Tüm bunlar çok fazlaydı. Hepsi kontrolüm dışında gerçekleşiyordu ve beni korkutuyordu. Gabriel'ı bu şekilde düşünmek istemiyordum, Gabriel'ı bu şekilde *düşünemezdim*. Aslına bakılırsa daha önce *hiçbir* erkeği bu şekilde düşünmemiştim. "Bir anlam ifade ettiği için mi?" Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti.

İfadesi ciddileşirken başını salladı. Gözleri aniden bir kararlılıkla doldu. Elini kaldırıp yüzüme düşen bukleleri geriye itti. Elinin tersiyle elmacıkkemiğimi hafifçe okşadı. Bu incelikli hareketi karşısında nefesim kesildi. Dolgun dudakları bir parça aralanmıştı. Meleksi bakışları sanki beni ve bu anı hafızasına kazımak istermiş gibi yüz hatlarımda dolaşıyordu. Bakışlarına hapsolmuş ve âdeta büyülenmiştim. Hayatım boyunca hiç kimse bana şu an Gabriel'ın baktığı gibi bakmamıştı.

"Evet," dedi sadece. Sanki geri kalanını benim anlamamı istermiş gibiydi. Ama tabii ki çıplak kalmanın her zaman *bir anlamı* vardı. Bir rüşvet, bir bedel ödeme, bir zorlama, bütün her şeyin sonu... ama Gabriel'ın bunların hiçbirini kastetmediğini gayet iyi biliyordum ve kendimi onun böyle bir şey kastettiğine inandırmam imkânsızdı. Bunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ama Gabriel için çıplak kalmanın ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum çünkü bunu düşünmek bile beni korkuyla ve dayanılmaz bir arzuyla ama en çok da dehşetle dolduruyordu.

Yeniden serçeye döndüm. Koltuk değneklerim yüzünden hareketlerim sarsaktı. "B-baban da bir taş oymacısı mıydı?"

"Eloise."

Ona dönmeyi reddederek gözlerimi sımsıkı kapadım. "Çok yetenekliymiş."

Gabriel içini çekti. Sesindeki hayal kırıklığını ben mi uyduruyordum yoksa gerçek miydi bilemiyordum. "Evet, çok yetenekliydi." Serçeyi almak için uzandığında eli çıplak omuzuma dokundu. Dokunduğu yere bir ateş düşmüş gibiydi. Uzanıp ovuşturarak bu histen kurtulmak istiyordum ama yapmadım. *Yapamadım*. Arkamı döndüğümde onu küçük kuşu incelerken buldum. Dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. "Sekiz yaşımdayken yaz kampına gitmiştim. Ailemden uzakta kalacağım için endişeliydim. Yatak odamın camının önünde bir ağaç vardı ve serçeler oraya tüneyip şarkı söylerlerdi. Babam bu serçeyi yaptı, böylece onlardan birini yanımda götürebilecektim. Böylece evden bir parça benimle olacaktı ve rahat edebilecektim."

Konuşurken onu seyrediyordum. İfadesinde bilgece bir mutluluk vardı ve insanın ona kendini böyle hissettirecek hatıraları olmasının nasıl bir duygu olduğunu merak ettim. Korku, yalnızlık ve acı yerine mutluluk getirecek hatıraları... Ve Gabriel'ın onca sene karanlık ve yapayalnız bir bodrum katından kurtulup eve döndüğünde yeniden bu mutluluğu kaybetmesinin nasıl bir his olduğunu da merak etmeden edemedim. "Kulağa çok iyi bir adammış gibi geliyor," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Evet, harika biriydi." Babası hakkında konuşurken ifadesine yansıyan katıksız sevgi beni derinden sarstı ve bir anlığına onun kırılganlığı ve saf kalbi için kendimi endişelenirken buldum. Bu hayatın onu incitmesinden korkmuştum. Ama bu komikti. Çünkü onu zaten mümkün olan en akılalmaz şekilde incitmişlerdi. Öyleyse bu nezaketi nasıl kaybetmemişti? Bu çekimser hassasiyeti? Nasıl oluyordu da kalbini hâlâ böyle apaçık ortaya koyabiliyordu? Ve neden bunu istiyordu? Anlayamıyordum.

Sanki her ikimiz de bir diğerinin konuşmasını bekliyormuş gibi tuhaf bir sessizlik yankılandı aramızda. Nihayet başımı salladım. "İyi geceler Gabriel." Dönmeye başladım.

Öne doğru bir adım attı. "Aç değil misin? Akşam yemeği yemedin. Senin için bir şeyler hazırlayabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Ben sadece... Bugün çok yorgunum." Döndüm. Aslında yorgun hissetmiyordum. Hissettiğim şey kafa karışıklığı ve korkuydu. Ama en kötüsü de Gabriel'a deli gibi âşık olmak üzere olduğum gerçeğiydi. *Ah, Ellie, seni aptal. Seni küçük aptal.*

O gece rüyamda gittikçe küçülen karanlık koridorlar görmedim. Onun yerine ay ışığında yıkanmış çıplak bedenler, nazikçe tenimi okşayan eller, vücudumun tüm sırlarını keşfe çıkmış bir ağız ve meleksi gözler gördüm. Dudaklarımdan dökülen zevk nidasıyla, nefes nefese, hararetle ve orada olmayan birine uzanarak uyandım.

14

Hayal etmekten asla vazgeçme.
Hayaller kalplerimizi canlı tutan şeydir.

Limon Güzeli, Mereng Kraliçesi

Ellie

Ertesi sabahı uyuyarak geçirdim. Bütün gece dönüp durmuş, gördüğüm erotik rüyanın ardından yeniden uykuya dalmakta zorlanmıştım. Bu yüzden gündoğumunda yataktan kalkacak gücü kendimde bulamadım. Nihayet hızlıca duş aldıktan sonra odamdan topallayarak dışarı çıktım ve garajın yolunu tuttum. Daha oraya varmamışken bile Gabriel'ın çalışma seslerini duyabiliyordum. "Günaydın."

Omzunun üzerinden dönüp bana baktı, yüzünde hemen bir gülümseme belirdi. "Günaydın."

Ağır adımlarla William'ın durduğu masaya doğru ilerledim. Kendimi bir parça rahatsız hissediyor, Gabriel'ın önceki gece olanları düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bütün gece onunla ilgili rüyalar gördüğüm yüzümden anlaşılıyor muydu acaba? Kendimi çok çaresiz ve kafası karışık hissettiğimden, onun varlığının fazlasıyla *farkında* olduğum için yanaklarımın kızardığından haberi var mıydı? Ve altta yatan bütün bu tuhaflığa rağmen içimde nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir heyecan vardı. Bunu biliyor muydu? Gabriel'ın ifadesi bana hiçbir ipucu vermiyordu, bu yüzden bakışlarım William'a kaydı. "Kulakları

var." Küçük kusursuz kulaklarına bakarken başımı bir taraftan diğer tarafa eğdim.

Gabriel kıkırdadı. "Ve kaşları. Geri kalan kısımları bitirmek için ihtiyacım olan birkaç aleti almaya taş ocağına kadar gideceğim. Benimle gelmek ister misin?"

"Taş ocağına. Ee, şey, tamam. Olur."

Gabriel gülümsedi. "Anahtarlarımı alıp geliyorum. Buradan sadece üç dakika uzaklıkta. Eve dönünce kahvaltımızı yapabiliriz."

Gabriel içeri giderken başımla onayladım. Elimi William'ın kafasında gezdirdim. Yeni yapılmış kulaklarından birinde parmağımı gezdirirken dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Gözüme bir mucize gibi görünüyordu. Bir kaya parçasından böyle bir şey yapabiliyor oluşuna hâlâ inanamıyordum. Ama karşımızda duruyordu işte. "Küçük tatlı adam," diye mırıldandım ve kendimi aptal gibi hissederek küçük bir kahkaha attım.

Gabriel'ın garaja doğru gelen ayak seslerini duyunca doğrulup elimi geri çektim. Birkaç dakika sonra yola koyulmuştuk.

Kamyonete binmeme yardım ederken Gabriel rahatsızlık duymuşa benzemiyordu. İki hafta önce bana ilk yardım ettiği zamanı anımsadım. Bu süre zarfında aramızda geçen tüm küçük dokunuşları ve benim etrafımda kendini her geçen gün nasıl daha rahat hissettiğini düşündüm. Belli ki asıl amacım bu olmasa da onda bir tür terapi etkisi yapıyordum. Bu düşünce hoşuma gitmişti. Bu bana kendimi daha az işe yaramaz, ona karşıysa daha az borçlu hissettiriyordu.

Birkaç dakika sonra otobandan ayrılıp Dalton Morgan Taş Ocağı yazan park yerindeki bir tabelanın önünde durmuştuk. Gabriel aracını satış yapılan büyük binanın önündeki bir yere doğrudan park etmişti. Satış yapılan binanın sağ tarafı ve arkası ağaçlarla kaplıydı. Sol tarafındaysa daha küçük bir bina vardı. Ve onun ötesindeki büyük kanyonsa taş ocağının kendisi olmalıydı.

Gabriel uzanıp koltuğun arkasında duran koltuk değneklerimi aldı. Onları kamyonete yaslayarak elimi tuttu ve arabadan

inmeme yardımcı oldu. Sonbahar yaklaştıkça hava biraz daha serinlemişti ama Gabriel beni teşhir salonuna benzeyen bir yerin kapısından ve ofislerden uzaklaştırarak bir yan yola doğru yönlendirirken tepemizdeki güneşin sıcakığı şiddetini koruyordu. Bu kadar mesafeden bile makinelerin ve bağrışan işçilerin sesini duyabiliyordum. Sesleri kanyonda yankılanıyor ve buraya kadar geliyordu.

Gabriel dükkânın diğer ucundaki kapıyı çekip açtı ve içinde birkaç masa bulunan açık bir odaya girdik. Arka duvarda kocaman bir pencere vardı ve buradan ormanlık alan görünüyordu.

Yavaşça ilerleyerek masaların üzerine konulmuş, duvarların önünde duran kocaman raflara yerleştirilmiş parçalara göz attım. Bazı parçalar yarımken bazıları bitmişti. Onları incelerken dilim tutulmuştu. Gözlerim birinden diğerine gezinirken yutkundum. Gabriel... Tanrım, onun yeteneğinin büyüklüğünü fark etmemiştim bile.

Üzerinde bir oğlan çocuğunun yüzü bulunan düz bir mermer parçasının önünde durdum. Gözleri kapalıydı ve sanki kayanın sert bariyerini iterek çaresizce kendini göstermeye çabalıyordu. Gabriel'ın gençliğine benziyordu. Bunun onun portresi olup olmadığını merak ettim. Orada gördüğüm bir şeyler boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Elimi nazikçe oğlan çocuğunun yüzünde gezdirdim ve yoluma devam ettim. Sadece tek bir kulağı olan bir köpekle karşılaştım ve gövdesi kırılmış gibi duran bir güle denk geldim.

"Bunların çoğunu gençken ve henüz öğrenme aşamasındayken yapmıştım," dedi Gabriel hemen yanı başımdan. Varlığını neredeyse unuttuğum için hafifçe irkildim. Ona bir bakış attım. Kalçasını masalardan birine yaslamış, ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş, benim yarattığı eserleri inceleyişimi seyrediyordu.

"Çok güzeller." *İnanılmazlar. Harikalar. Gerçek olamayacak kadar büyüleyiciler.* "Sen de..." Neredeyse ona çok güzel olduğunu söyleyecektim ki kendimi durdurdum. Kelimelerim havada asılı kaldı. Tam olarak ne söyleyeceğimi bildiğini hissedebiliyordum.

Sen de çok güzelsin. Gabriel'ın inanılmaz yeteneğinin ispatını görmek bana kendimi kırılgan ve gülünç hissettiriyordu. Bu adamın bende ne görmüş olabileceğini yeniden sorgulatıyordu. Taşa *hayat* verme yeteneğine sahipti, bir kaya parçasından güzellik açığa çıkarmaya muktedirdi ve ben de... erkeklerin karşısında kıyafetlerimi çıkarıp memelerimi sallıyordum. Gabriel parlak bir sanatçıydı bense mide bulandıran yeteneksiz bir şakaydım.

Aniden dönerek Gabriel'ın irkilmesine neden oldum. Yaslandığı masadan doğrulurken şaşırmışa benziyordu. "İhtiyacın olan şeyleri aldın mı?" Sesim buz gibi çıkıyordu ve bu da dişlerimi sıkmama neden oldu.

Gabriel, dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce başını yana yatırıp düşünceli bir edayla bana baktı. "Evet, William'ı yeterince yonttum. Şimdi sıra onu pürüzsüzleştirmeye geldi."

"Onu pürüzsüzleştirmek..."

"Evet, en nihayetinde buna benzeyecek." Köpeği kaldırdı ve o zaman fark ettim ki bir kulağı olmamasına rağmen her yeri pürüzsüz ve düzgündü. Oysa William'ın yontulduğu yerlerde hâlâ keski izleri, çentikler ve oyuklar vardı.

"Ha, tamam. Gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Gel, sana çabucak etrafı göstereyim. Aslında seni taş ocağına götürmek isterdim ama yolu koltuk değnekleri için pek uygun değil. Arabayla da gidebiliriz ama seni en uca gidebilecek kadar düzeldiğinde götürmek isterim." Gülümsedi. "O zaman ne kadar büyük olduğunu daha iyi kavrayabilirsin."

Gabriel atölyesini kilitledi. Ben etrafa bakınırken kapının yanına bıraktığı bez çantayı aldı. Ön tarafa doğru peşinden gittim. Kapıyı ittiğinde tepesindeki zil öttü. O, kapıyı benim için açık tutarken ben de topallayarak içeri girdim. Duvarlardaki hoparlörlerden hafif bir klasik müzik geliyordu. Sol tarafımdaki bir fıskiyeden akan su, cam bir levha gibi aşağı süzülerek bu huzur dolu atmosfere katkı sağlıyordu.

İçerisi zeminden duvarlara tamamen taştan yapılmıştı ve granit üstlü uzun tezgâhlarda örnekler ve kataloglar bulunuyordu.

Tezgâhlardan birinin önündeki taburelere oturmuş bir çift iki değişik örnek hakkında alçak sesle tartışıyorlardı.

Sağ taraftaki kapılar ofislere gidiyor olmalıydı. Tam da aklımdan bu düşünce geçerken kapılardan biri açıldı. Üzerinde haki bir pantolon, gömlek ve kravat olan Dominic dışarı çıktı. Sıradan olan yüz ifadesi beni görür görmez hoşnutsuzluğa dönüştü. Başıyla beni hızlıca selamladı. Kendimi az önce Gabriel'ın stüdyosunda olduğumdan daha da gülünç hissederek koltuk değneklerimin üzerinde huzursuzlukla kıpırdandım. Kendimi hasarlı, beş para etmez hissediyordum ve Dominic'in bana karşı duyduğu bariz hoşnutsuzlukla çarpışacak güçten tamamen yoksundum.

Telefon çaldı. Gabriel başıyla Dominic'i selamlarken tezgâha uzanıp telefona cevap verdi. "Dalton Morgan Taş Ocağı İşletmeleri." Birkaç saniyeliğine karşı tarafı dinledi. Gabriel telefonun diğer ucundaki kişiye saat beşe kadar açık olduklarını ve randevu almaları gerektiğini söylerken Dominic hariç her yere bakmak için elimden gelen çabayı gösteriyordum.

Kapının üzerindeki zil yeniden çınladı ve o hafta başında tanıştığım George içeri girdi. Gabriel'la beni gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Tamam, bir saniye, yazayım..." Gabriel diğer masaya gidip bir kalem aldı. Ben George'u selamlarken o telefon konuşmasına devam etti. Telefonu kapattıktan sonra yanımıza geldi.

"Ellie'ye etrafı mı gösteriyorsun?"

Gabriel gülümsedi ve benim sıradan erkeksilik olarak tanımladığım tarzıyla masaya yaslandı. "Evet. Fransa'daki müzeye yaptığım meleği bitirmek için birkaç parça eşyaya ihtiyacım vardı. Birkaç gün içinde bizim oğlanı bitireceğimi düşünüyorum."

George kıkırdadı. "Oğlan ha?"

William'ın neredeyse bitecek olduğunun haberiyle kalbime bir ağırlık çöktü. Sonra uzaklara gidecekti. Yollanacaktı. *Kendine gel, Ellie.* Koltuk değneklerimin üzerinde huzursuzca kıpırdandım. Yüzüne endişeli bir ifade yerleşen Gabriel yanıma yaklaştı. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Dominic midesi bulanmış gibi bir ses çıkarıp gözlerini devirdi. Kendimi aşağılanmış hissederek Gabriel'ın yanından uzaklaştım. Yanaklarım kızardı. "Ben iyiyim," diye mırıldandım, kaburgalarımı incitmeden mümkün olduğunca dik durmaya çalışarak.

George'un bakışları yavaşça Dominic'ten bana, sonra tekrar Dominic'e dönerken dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve alnı kırıştı. Yeniden bana baktığında alnındaki kırışıklıklar kayboldu ve konuşmadan hemen önce gülümsedi. "Taş ocağına dönmem gerek. Bu akşam yemekte görüşüyoruz, değil mi?"

"Yemekte mi?" diye sordum.

"Evet," diye araya girdi Gabriel. "Chloe, bu akşam hepimize akşam yemeği pişirecek. Aslına bakarsan bunun için çok ısrar etti. Oldukça... hevesliydi." Kıkırdadı, bakışları sıcacıktı.

Başka yöne dönüp, başımı salladım. "O zaman evet, akşam yemekte görüşürüz. Gabriel beni binadan çıkarıp arabaya binmeme yardım etmeden ve eve doğru yola koyulmadan önce Dominic son kez bana kınayan gözlerle baktı.

Ev.

Hayır, Ellie. Gabriel'ın evini kendi evinmiş gibi düşünmeye başlama sakın. Bu çok ahmakça olur. Bunu sakın yapma.

Ama çoktan öyle hissetmeye başladığımdan şüpheleniyordum.

Ben kendimi odamda meşgul etmeye çalışırken, Gabriel ve Chloe oturma odasında birkaç saat daha geçirdiler.

Arabamın durumunu öğrenmek için tamirhaneyi aradım. Teslim edilmeye hazır olduğunu söylediler. Ricky hastanede olduğum haberini almıştı ve bana borcumu ödeyebilecek duruma gelinceye kadar arabamı garajda tutmayı teklif etti nazikçe. Bu da şu anki durumuma bakınca içime su serpmişti çünkü hesabımda tek kuruşum bile yoktu. Zaten bir süre araba kullanmam da mümkün olmayacak gibi görünüyordu.

Evsahibimi arayıp ona durumumu izah ettim. Her ne kadar

sesinden canının sıkıldığı anlaşılsa da kiramı geç ödememi kabul etmişti. Bir ay zamanım vardı ve sonra ona iki aylık kirayı birden ödemek zorundaydım. İçimi çektim. Tüm bunların üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum ama duruma bakılırsa vakti geldiğinde o köprüyü bir şekilde geçmem gerekecekti. Finansal zorlukların üstesinden gelmekte usta sayılırdım. Çünkü bütün hayatım boyunca bunu yapmıştım.

İşimin ne durumda olduğunu konuşmak için Rodney'yi hâlâ aramamıştım ama bu bir gün daha bekleyebilirdi. Ondan bir geçmiş olsun kartı falan almamıştım ama durumumu gayet iyi biliyordu. Muhtemelen park yerinde dayak yediğim için polisin ve yerel basının işyerine girmelerine neden olarak ona zahmet vermem dolayısıyla da bana oldukça kızgındı. Striptiz kulübü müdavimlerinin nefret ettikleri bir şey varsa o da üzerlerine çevrilmiş parlak ışıklı haber kameraları olmalıydı.

Platin İnci'nin müşterilerini düşününce endişe vücudumu ele geçirdi. Şimdi değilse bile mutlaka oraya gidip işimin başına dönmek zorundaydım. Ama Rodney'nin barmenlik yapmama izin verip vermeyeceği konusunda Kayla'nın doğru söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Eğer bir süre çalışırsam, içkilerin nasıl karıştırılacağını öğrenebilirdim. *Değil mi?*

Kapımın diğer tarafından gelen konuşma seslerini hâlâ duyabiliyordum. Bugün gülmüyorlardı. Bugünkü konuşmaları alçak sesle ve daha özel gibiydi. Chloe, Gabriel'ın kalbine giden tüm sırları öğrenirken kafa kafaya vermiş olduklarını hayal ettim. Duygulu gözleri kızın güzel yüzüne odaklanmıştı. Ayağa kalkıp banyodaki havalandırmayı açtım ve kapıyı açık bıraktım. Onları duymak istemiyordum. Ama Gabriel'ın en gizli düşüncelerini benim değil de Chloe'nin duyuyor olması içimde inanılmaz bir kıskançlığın köpürmesine neden oluyordu.

Ona sorabilirdin, Ellie. Eğer yeterince cesur olsaydın ona sorabilirdin ve hepsini seninle de paylaşırdı.

Ama sonra senin de sırlarını paylaşmanı isterdi, diye fısıldadı içimden bir ses.

Saat beşe gelirken biri kapımı tıklattı ve gidip açtığımda Chloe tam karşımda duruyordu. Gülümsemesi ışıl ışıldı. "Selam!"

"Selam Chloe."

"Gabriel sana söyledi mi bilmiyorum, bu akşam burada yemek pişireceğim?"

"Evet, söyledi. Gerçekten çok incesin."

Elini havada salladı. "Sevé seve. Sizi dışarı davet edebilirdim ama senin mümkün olduğunca rahat etmeni istedim. Bu yüzden evde pişirilen bir yemek her şeyi halleder diye düşündüm."

"Çok naziksin..."

"Ve şey, yemek yaparken sen de bana eşlik edersin diye umuyordum. İstemiyorsan yardım etmene gerek yok ama seni biraz daha yakından tanımak isterim. Çok uzun süre ayakta kalamıyorsan sana bir sandalye ayarlarım."

"Ah, eee..." *Beni mi? Neden beni daha iyi tanımak istiyordu ki?*

Bana umut dolu gözlerle bakıyordu. "Lütfen?"

"Peki."

Yüzüne coşkulu bir sırıtış yerleşti. "Muhteşem."

Chloe gelirken getirdiği malzeme torbasını boşalttığı sırada ben de mutfak tezgâhının önünde duran yüksek bar taburelerinden birine yerleştim.

Gabriel mutfağa gelip bize baktı ve Chloe'yle konuşmadan önce bakışları bir müddet benim üstümde gezindi. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Dışarıdan yemek söyleyebiliriz."

"Tanrım, hayır. Size yemek pişirmeme izin verdiğin için çok sevinçliyim. Açıkçası senin benim için yaptıklarından sonra Gabriel, ben de en azından yemek pişirebilirim. Minnettarlığımı gösterme fırsatından mahrum etme beni. Bu senin adına hiç hoş bir davranış olmaz." Ona takıldığını gösteren muzip bir bakış attı.

Gabriel kıkırdadı. "Peki, o zaman. Teşekkür ederim." Yeniden bana döndü. "Sen iyi misin?" Nasıl oturduğumu, bacağımın nasıl durduğunu tartarken gözleri nazik, bakışlarıysa içimi ısıtan gün ışığı gibiydi.

"Evet, ben iyiyim."

"Tamam. Siz ikiniz buradayken ben arka bahçede biraz çalışacağım. Son günlerde etrafa çok bakamadım. Arka bahçeyi yabani otlar sardı."

O mutfaktan çıkarken Chloe arkasından, "Saat tam altıda yemek hazır olacak," diye seslendi.

"Orada olacağım," diye cevap verdi Gabriel.

Chloe gülen yüzünü bana çevirip yaptığı işi bir anlığına bıraktı. "O çok... Tanrım, sıradışı, değil mi?"

Sıradışı. Ah, evet, öyle. Başımı salladım. "Öyle," diye mırıldandım.

Chloe başını eğip beni inceledi. "İtiraf etmem gerek, onunla telefonda ilk konuştuğumuzda hayatında biri olup olmadığını merak etmiştim." *Ah.* İçimde küçük, tuhaf bir batma hissi oluştu. "Ama şimdi sana nasıl baktığını görünce..."

Gözlerim ânında onunkilerle buluştu. "Ah, hayır. O sadece... Demek istediğim biz sadece arkadaşız."

Eğer birbirimizi yeniden çıplak görecek olursak...

Sözlerinin hatırasıyla yanaklarım yanmaya başladı. Chloe dudaklarında bir gülümsemeyle başını sallıyordu. "Ah, hayır, Ellie. Sana bakışlarında pek çok şey gizli olabilir ama içinde arkadaşlık yok. Sana karşı duyguları var. Ve o adamın sana karşı duyguları varsa, gerçekten çok özel biri olmalısın."

Gabriel'ın bana karşı hisleri olabileceğini duymamla içime yayılan sevinç, kendime duyduğum özgüven eksikliğiyle birlikte ânında bir yenilgi hissine dönüştü. Keyifsiz bir kahkaha attım. "Ben özel biri falan değilim, sana bunu garanti edebilirim."

Chloe buzdolabından çıkardığı bir kucak dolusu sebzeyle birlikte geri dönüp hepsini tezgâhın üstüne koydu. Yüzüne bir tür dehşet ifadesi yerleşmişti ve uzanıp tezgâhın üzerinden ellerimi yakalayarak irkilmeme neden oldu. "Ah, Ellie, seni daha yeni tanıyorum ama bu söylediğinin doğru olmadığını söyleyebilirim." Sırıttı ve ellerimi sıkıp bıraktı. İltifatıyla yanaklarımın kızarmasına engel olmadım. Kadınlar bana asla nazik davranmazdı ve içimde tuhaf bir utanç hissediyordum. Chloe benim olmadığım

her şeydi: Arkadaş canlısı ve açıktı, çabuk gülümsüyor ve kolay kahkaha atıyordu. *Saftı. Tatlıydı.*

"Sen ne iş yapıyorsun bakalım?"

İşte başlıyoruz. Birkaç dakika boyunca dolaplarda bir şey arayan Chloe'yi seyrettim. Bir kesme tahtası çıkarıp tezgâhın üzerine yerleştirdi. "Ben striptizciyim." Vereceği tepkiyi beklerken olduğum yerde hareketsiz kaldım.

Yaptığı şeye bir an için ara verdi ve gözleri hafifçe açıldı. "Gerçekten mi? Tanrım, hep bunu denemekle ilgili gizli bir fantezim vardı. Vücudunla bu kadar barışık olmak çok özgürleştirici bir his olmalı." Bir soğan aldı ve doğramaya başladı.

Kaşlarımı çattım. "Eee, hayır, aslına bakarsan ben hiç o şekilde düşünmemiştim. Yaptığım şeyden keyif almıyorum. Sanırım... sadece kendimi bir anda bu işin içinde buluverdim." İçimi çektim. "Bunun bir seçim olmadığını söylemeyeceğim çünkü hepimiz günün sonunda seçimler yaparız, değil mi?"

Chloe işine sadece bir anlığına ara verip bana baktı. "Sanırım öyle ama 'seçim' kelimesi oldukça anlam yüklü bir kelime, öyle değil mi?"

Bunu daha sonra düşünmek için kafamın içinde bir köşeye ittim. "Galiba öyle."

"Her neyse, madem işini sevmiyorsun, bu kaza belki de senin için bir şeyleri daha iyiye doğru değiştirecek bir katalizör görevi görebilir. Seni başka yöne sevk edecek bir motivasyon kaynağı olabilir."

Yanlış yöne gidiyorsun. Geri dönmelisin, tatlım.

Ne kadar özgüvenli konuştuğunu ve varsayımlarının ne kadar aklı başında ve düzgün olduğunu düşünerek ona baktım. *Mutlu değilsen değişiklik yap gitsin. Sorun yok. Bitti gitti.* Bunlar hayatı boyunca hiç zorluk çekmemiş birinin varabileceği sonuçlardı. Sadece yumrukların ve tekmelerin değil, *hayatın ta kendisinin* bile seni kolayca dövebileceğini, hatta daha beter hâle getirebileceğini bilmeyen birinin varsayımlarıydı. Terk edilmenin ruhunda bıraktığı derin yarayı, korkuyu, dışlanmışlığı, başkalarının

seni kendi çıkarları için kullanmalarının ne demek olduğunu bilmiyordu. Hayatın seni ne kadar kötü incitebileceğinden ve kendi içine kapanıp bir daha asla oradan çıkmak istemeyeceğinden haberdar değildi. Ama yine de bu yüzden ona gücenemezdim. Ona bu yüzden gıpta ediyordum.

"Aslında bir kaza değildi. Üç adam bana saldırdı."

Chloe'nin kullandığı bıçak tezgâha düştü. "Ah, Ellie! Bu çok korkunç bir şey. Tutuklandılar mı peki?"

Başımı salladım. "Evet."

Rahatlamışsa benziyordu. "Ah, Tanrı'ya şükür." Şefkat dolu ve sıkıntılı bir ifadeyle başını salladı. "Tanrım, çok kötü bir şey yaşamışsın. Çok üzgünüm."

Bıçağı eline aldı ve sanki bir silah olarak kullanmak istermiş gibi öne doğru tuttu. "Elimde bu bıçakla kendilerine erkek diyen o adamlarla baş başa kalmak isterdim. Onları bir güzel çizerdim." Bıçağı havada salladı. Bir anlığına şok geçirsem de hemen ardından boğazımdan kahkahalar yükseldi. Bu tatlı ve masum kızın bir şef bıçağını Zorro'nun güzel bir versiyonu gibi havada sallamasını görmek gerçekten çok tuhaftı.

Durdu ve korkusuz yüz ifadesi bir sırıtışa dönüştü, benimle beraber gülmeye başladı. Neşe içime yayılırken kaburgalarıma vuran acıyı azaltabilmek için öne eğilip nefes almaya çalıştım. "Aah," dedim yeniden kahkaha atarak.

Birkaç dakika sonra kendimizi toparladık, Chloe sebzelerini doğramaya geri döndü, birkaç başıboş kıkırtı daha havada yankılandı.

"Orada başka bir kesme tahtası daha var mı?"

"Evet, bekle." Chloe başka bir kesme tahtası ve bıçak daha çıkardı. Bir sepet mantarı önüme koydu ve ben de doğramaya başladım.

"Gabriel, kaçırılıp eve geri dönmeyi başarmış çocuklarla ilgili bir tez hazırladığını söyledi," dedim bir dakika sonra.

"Evet, özellikle de yaşananların uzun dönem psikolojik et-

kileri hakkında." Başını yana eğdi. "Bugüne dek örnek olaylara dayanan pek çok araştırma yapılmış olsa da Gabriel benimle görüşmeyi kabul ettiği için çok şanslıyım." Bıçağını bırakarak başını salladı ve doğradığı soğanları alarak ocağın üzerindeki büyük tavaya attı. Sonra arkasını dönerek kâğıt havluyu aldı ve ellerini sildi. "Dürüst olmam gerekirse, farklı birini bekliyordum. Bu kadar... iyi adapte olmuş, bu kadar..."

"Sağlam," dedim ona yardımcı olmak için.

Bakışları benimkilerle buluştu ve gülümsedi. "Evet. Sağlam. Bu onu anlatmak için iyi bir kelime. Onda inanılmaz derecede güçlü bir yan var. Gerçekten olağanüstü." Bir dakika kadar sessizlik içinde çalıştık. "Benzer travmalar yaşamış kişilerden birinin yok olup gittiğini, diğerininse hayatta kalıp daha da geliştiğini görünce büyüleniyorum. Ve durumlar her zaman çok fazla değişkene bağlı. Bütün gün psikoloji üzerine konuşabilirim."

"Mezun olduğunda psikolog mu olmak istiyorsun?"

Güldü. "Muhtemelen sen de babamla aynı şeyi düşünüyorsun. Bu kız hastaların sorunlarını dinleyecek kadar uzun süre nasıl sessiz duracak?" Ben başımı iki yana sallarken sırıttı.

"Hayır, öyle düşünmüyordum."

Yeniden kahkaha attı. "Eğer düşünseydin çokta haksız sayılmazdın. Konuşmayı seviyorum. Ama aslında dinlemeyi de çok severim." Bana her zamanki nazik gülümsemesiyle baktı. "Bu yüzden eğer seni dinleyecek birilerine ihtiyaç duyarsan ben her zaman buradayım ve beni bir arkadaş olarak görmenden çok mutlu olurum."

Mantarları doğramaya devam ederken gülümsedim. Chloe yemekleri pişirirken sohbetimize devam ettik ve ben de otururken yapabildiğim kadar hazırlıkları tamamlamasına yardım ettim.

Gabriel saat altıdan önce içeri geldi ve odasına gitti. Chloe, tam muhteşem kokan tavuk màrsala yemeği için bir servis tabağı çıkarmak üzereyken Gabriel mutfağa girdi. Saçları hafif nemliydi ve yeni duş aldığı belli oluyordu. Ayrıca kıyafetlerini de

değiştirmişti. Chloe'nin başının üstünden uzanıp kolayca servis tabağını aldı ve gülümseyerek ona uzattı. Chloe hayranlıkla ona bakarak hafif bir kahkaha attı. "Teşekkürler."

Gabriel bana baktı. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. Yeniden Chloe'ye baktığımda yüzünde bir gülümsemeyle bizi izlediğini fark ettim.

Chloe yemek hazırlıklarını tamamlarken Gabriel tabakları yemek masasına taşıdı ve beş kişilik servis açtı. Peçetelerin üstüne çatal kaşıkları yerleştirirken ön kapı açıldı ve Dominic içeri girdi. Bizi hızla selamlayarak üzerini değiştirmek için odasına gideceğini söyledi. Dönüp gitmeden önce bana buz gibi bir bakış daha attı. Az önceki mutluluk balonum bir anda sönmüştü ve odama kaçıp gecenin geri kalanını tek başıma geçirmek istedim bir anlığına. Ama derin bir nefes aldım ve Chloe'nin o kadar emek vererek hazırladığı yemeği mahvetmemek için bir servisten diğerine topallayarak masayı hazırlamaya devam ettim.

Kapı çaldı ve Gabriel, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ve bütün sıcaklığıyla bizi selamlayan George'u içeri aldı.

Yemeğimizi yemek için oturduk ve ilk on dakika boyunca herkes sohbet edip Chloe'ye hazırladığı lezzetli yemekler için iltifatta bulundu. Dominic tarafından hoş karşılanmadığımı bilsem de bu katıldığım ilk aile yemeğiydi. Bu deneyimi iliklerime kadar hissederken herkesin gülüp birbirinin sohbetinden keyif almasını izledim. Hemen yanı başımda oturan Gabriel'a bir bakış attım. Bir kolunu son derece sıradan bir şeymiş gibi benim sandalyemin arkasına atmış, rahat bir şekilde oturuyor ve sohbete eşlik ediyordu. Bakışları benimkileri yakalayınca gülümsedi. Sanki yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmışım gibi utanarak başımı çevirdim.

Sana karşı duyguları var. Ve o adamın sana karşı duyguları varsa, gerçekten çok özel biri olmalısın... Neden bana karşı bu kadar ilgili olduğunu, *neden* benden hoşlanabileceğini merak ettim. Peki ya benden hoşlanmış olabileceğini ben kabul edebilecek miydim? Her şey bu kadar basit olabilir miydi? Bende sahip olduğumun

farkında bile olmadığım bir şeyler mi görüyordu? Beni iyi ve sevilebilir yapan bir şeyler?

Sen çok iyi, akıllı bir kızsın, Ellie. Bunu sakın unutma, anlaştık mı? Ne olursa olsun bunu unutma.

Böyle bir şeyin olabilme olasılığı beni şaşırtıyordu. Uzun zaman önce ölmüş ve çoktan gömülmüş bir şeyleri hatırlatıyor ve içimin kıpır kıpır olmasına neden oluyordu. Sanki önümde sallanan parlak ve güzel bir yem vardı ve yapmam gereken tek şey uzanıp onu almaktı.

Sohbet etmeye devam ediyorlardı, Chloe'nin tasasız kahkahaları masada çınlarken ara sıra ben de ne söylediklerine kulak veriyordum. Ama çoğunlukla birbirleriyle olan kolay etkileşimlerini seyretmekle yetiniyordum.

Chloe'nin cazibesine rahatlıkla kapılan Dominic ve George'u seyrederken, bu kadar şanslı olmanın ve her zaman bu kadar kolayca gülebilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Birilerinin bana masadaki adamların Chloe'ye baktıkları gibi bakması insana kendini nasıl hissettirirdi? Yüzlerinde gülümseme ve sımsıcak gözlerle... Ben de onun insana mutluluk veren ışıltısına gülümsedim ve okuldan bir hocası hakkında anlattığı hikâyeye güldüm.

Gabriel'ın masanın altından uzanıp parmaklarını benimkilere doladığını hissettim. Dokunuşu nazik ve tıpkı kendisi gibi sağlamdı; tüylerim ürperdi. *Ah,* sanki kalbim iç çekiyordu. Ellerimiz birbirine öyle bağlanmıştı ki sanki birlikte yaratılmışız gibi, sanki vücudunun her parçasında benim için özel bir yer varmış gibi, sanki başka hiçbir yere böyle ait olmamış gibiydi. *Sanki en baştan birlikte yontulmuştuk.* Aptalca bir fikirdi. Hatta fantastik bile denebilirdi. Ama benim için öyle değildi. Ama yine de bu fikri zihnimden kovmak istemiyordum çünkü bana kendimi çok iyi hissettiriyordu. Mutlulukla doluydum ve birden hissettiğim aidiyet duygusu damarlarımda dolanmaya başlamıştı. En son ne zaman kendimi bir yere ait hissetmiştim? Uzun zaman önce... çok uzun zaman önceydi.

Gabriel'a baktım, o da yumuşacık bakışları ve tatlı bir tebessümle kıvrılmış dudaklarıyla beni izliyordu.

"Bacağın nasıl, Ellie?"

Adımı duymak beni aniden düşüncelerimden kopardı. Bakışlarım Gabriel'dan soruyu soran Dominic'e kaydı. Başını geriye yatırıp birasından uzun bir yudum aldı. Masaya bıraktığı şişenin hemen yanında iki boş şişe daha vardı. Gözlerinin içi parlıyor, kelimeleri hafifçe uzuyordu. Bu bakışı biliyordum. Sarhoştu. Sarhoş değilse bile olmak üzereydi.

"Daha iyi," dedim ihtiyatlı bir tavırla. Gözlerinde kasıtlı bir zalimlik parıldadı. Ne olduğunu hemen anlamıştım çünkü hayatım boyunca buna maruz kalmıştım. Bu bakışları ellerimin arasında kayan striptiz direğinin verdiği his kadar iyi tanıyor ve hiç hoşlanmıyordum. Onun gibi adamlardan gelmesine alışık olduğum gaddarlığa karşı kendimi hazırladım.

Yavaşça başını salladı. "İyi. Tek bacakla kucak dansı yapamazsın. Ya da yapabilir misin? Belki bu bazı adamların hoşuna giden bir şeydir. Sen daha iyi bilirsin."

Ciğerlerim sıkışır gibi oldu. Önümdeki tabağa baktım. İştahım kaçmıştı. Etrafımdaki diyalog bir anda durdu.

"Dominic," dedi Gabriel. Bu bir uyarıydı.

"Ne?" diye sordu Dominic birasından bir yudum daha alarak. "O bir striptizci, öyle değil mi? Üzgünüm, bu bir sır mıydı? Sadece onun mesleki deneyimiyle ilgili bir soru soruyordum. En nihayetinde işine geri dönmek zorunda kalacak, öyle değil mi?"

"Dominic, bu kadarı yeter. Bu çok uygunsuz bir davranış ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun," dedi George.

George'un beni nezaket icabı savunduğunu biliyordum ama bu beni daha çok utandırıyor ve Dominic'in ne yapmaya çalıştığı daha çok anlaşılıyordu. Onun söyledikleri yüzünden kendimi aşağılanmış hissetmemi *istiyordu*. Az önce kendimi aitmiş gibi hissettiğim yerde şimdi sanki utanmam gereken yönlerim herkesin önünde masaya yatırıldığı için farklı hissetmeliymişim gibi. "Hayır, sorun değil, George," dedim nazikçe, gözlerimi

Dominic'ten ayırmadan. "Dominic haklı. Tek bacakla dans edemem."

Gabriel'ın elini bırakıp ellerimi kucağımda kavuşturdum. Chloe duraksamıştı. Ona baktığımda gözlerinin hepimizin üzerinde gezindiğini fark ettim. Dudakları ince bir çizgi hâlini almadan önce yüzünden dehşeti andıran bir ifade geçmişti.

Dominic ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm, amacım saygısızlık etmek değildi. Eğer seni utandırdıysam özür dilerim, Ellie."

Başımı çevirmeden önce bakışlarımız bir anlığına daha kilitli kaldı. Ama bu bile gözlerindeki zafer pırıltısını görmeme yetmişti. Üzgün falan değildi. Yapmak istediği şeyi başarmıştı: Buraya, bu eve ve Gabriel'a ait olmadığımı bana hissettirmişti. Sanki aklımdan geçen sırları okumuş, umutlarımı biliyormuş gibiydi. Ve bunları düşünmemin bile ne kadar aptalca olduğunu bana açıkça göstererek kendimi gülünç bir budala gibi hissetmeme neden olmuştu. Gardımı düşürmüştüm ve o da bundan faydalanmıştı. Bu neden beni şaşırtmıştı ki? Çünkü burada kendimi güvende hissediyordum. *Daha az yalnız.*

"Umarım herkes tatlıya yer ayırmıştır," dedi Chloe coşkulu bir tonda ortamın tatsız havasını dağıtmak ister gibi. "Ellie'yle birlikte özel bir şeyler hazırladık."

"Bu kadar yetenekli olduğunu fark etmemiştim, Ellie," dedi Dominic. Gülümsemesi aniydi ve sanki az önce beni utandırdığı için durumu telafi etmek istiyormuş gibi numara yapıyordu. Ama sanki hiçbir yeteneğim olmadığını biliyormuş ve az önceki sözlerinden sonra odadaki diğer herkesin beni onun gördüğü gibi gördüğünü hatırlatmak istermiş gibi sözlerinin altında yatan alaycılığı duyabiliyordum. Oturduğum yerde kıpırdanarak ona sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Chloe birlikte yaptığımız brownieli dondurmaları getirdi. Herkes tatlılarını yerken övgüler yağdırıyordu. Benim iştahımsa çoktan kaçmıştı ve yemeğin bir an önce bitmesini istiyordum. Bu yüzden ilk fırsatta ayağa kalkıp birkaç kirli peçeteyi ve peçete halkalarını toplamaya başladım.

"Ellie, sen otur. İş yapacak durumda değilsin," dedi Chloe.

"Bir şeyler yapabilirim," dedim koltuk değneklerimi alıp mutfağa doğru giderken. Her ne kadar "yardımım" acınacak derecede küçük olsa da az önce Dominic'in içimde uyandırdığı boşluğun üstüne bir de kendimi fiziki olarak yetersizmişim gibi hissetmek istemiyordum.

Gabriel ayağa kalktı. "Siz hanımlar yemek pişirdiniz, biz erkeklere de sofrayı toplamak düşer."

"Bu konuda tartışmayacağım," dedi Chloe gülerek. "Ellie, hadi biz gidip oturma odasında takılalım."

Gabriel bakışlarımı yakalamaya çalışarak elimde tuttuğum şeyleri aldı. Chloe'ye dönüp gülümsedim. "Tamam, lavaboya gidip hemen yanına geleceğim."

Birkaç dakika kendimle baş başa kalmak ve modumu yükseltmek için arkamı döndüm.

"Ellie..." dedi Gabriel ama onu duymamış gibi yaparak yoluma devam ettim.

Odama gidip yatağımın kenarına oturdum ve derin bir nefes aldım. Neden kendimi böyle hissediyordum ki? Sadece bir yere ait olmakla ilgili hayallere kapılmıştım ve gerçekler yüzüme çarpılmıştı o kadar. Ama bu iyi bir şeydi. Bu tür hayallere kapılmak tehlikeli olabilirdi. Aslında Dominic bana bir iyilik yapmıştı. Birkaç dakika sonra oturma odasına geri dönmek için ayağa kalktım.

Tam odamın kapısının önünde durduğum yerden mutfağın bir kısmı görünüyordu. Duvara yaslanıp Gabriel'ın gülüşünü izledim, birinin uzattığı tabağı bulaşık makinesine yerleştiriyordu.

Hem George hem de Chloe'nin seslerini duyabiliyordum. Belli ki hepsi sofrayı kaldırmaya yardım ediyordu. *Sadece erkekler değil.* Onlara uyum sağlayan herkes. Harika görünüyorlardı, tıpkı olması gerektiği gibi. Gabriel yeniden kahkaha attı ve başını hafifçe geriye yatırdı. Bense bir kez daha onun buraya, huzurlu, sakin ve güvende olduğu yere ait olduğunu düşünmeden edemedim.

Dominic koridordaki banyodan tam da benim durduğum

yere adım atınca gülümsemem soldu. Bakışları Gabriel'ı izlediğim mutfağa doğru kaydı.

"Hep böyle gülmezdi."

Hiç hareket etmeden bakışlarımı yeniden Gabriel'a çevirdim. Olduğu yerden sağa doğru kaymıştı ve artık çok ufak bir kısmını görebiliyordum.

"Eve ilk geldiğinde, o çok... ürkekti." Duraksadı. Geri geldiği için mutluluktan havalara uçuyorduk ama tabii o aynı değildi. Her zaman her şeyi çok iyi yapan çocuk olmuştu. Okul, spor. Herkes onu severdi, bilirsin. Onda herkesi çeken bir şey vardı, bir çocuğu geçtim yetişkin bir adamda bile az rastlanacak bir özgüvene sahipti. Son bir iki yıldır bunu yeniden kazanmaya başladı. Ve eğer bunu ondan almana izin verirsem bana yazıklar olsun, Crystal. Yeterince acı çekti ve bu hayatta en iyisini hak ediyor. *Hak ettiği* hayatı yaşaması gerek, daha azını değil. Sokakta sahipsiz bulduğu şeyleri eve getirme huyu var diye bunun kalıcı bir şey olacağını zannetme sakın. Beni anladın mı?"

Crystal.

Bu adı kullanarak beni aşağıladığını düşünüyordu. Ama bu adı duymak bana güç veriyor, bir kalkanım olduğunu hatırlatıyordu.

Dominic'e en flörtöz, en samimiyetsiz gülümsememle baktım. Gözlerini kısıp bakışlarını dudaklarıma çevirmeden önce bir anlığına onu şaşırtmayı başarmıştım.

İşaretparmağını altdudağında gezdirdi. "Hakkını vermem gerek, onun sende ne gördüğünü anlayabiliyorum. Sende erkeklere aptalca hatalar yaptırabilecek bir güzellik var. Bir adama kendini kaybettirebilecek bir güzellik."

"Öyle mi, şekerim? Kulağa aptal seçimler yapmakla ilgili bildiğin bir şeyler varmış gibi geliyor."

Beni tepeden tırnağa süzerken gözleri daha da kısılmıştı. "Aradaki fark şu ki, Crystal, ben aptalca seçimler yapmayı kaldırabilirim, Gabriel kaldıramaz." Yeniden duraksadı. "Senin çalıştığın gece kulübüne *neden* gittiğini biliyor musun?"

Başımı diğer tarafa çevirdim. Ona cevap vermeyi ve içten içe titrediğimi göstermeyi reddettim. "Chloe'yi istiyordu ama bir adım atamayacak kadar özgüvensizdi. Fotoğrafına bakıyor, onunla telefonda konuşuyor, hayallere dalıyordu. Seninle sadece pratik yapmaya ihtiyacı vardı, Crystal. İstediği *oydu*. Ama sonra sen gidip kendini dövdürttün, Gabriel da kurtarıcı rolüne büründü."

Kalbim paramparça olmuştu ama düzenli nefes alıp vermeye çalışıyor, kelimelerinin beni ne denli incittiğini göstermemek için yüzümü ifadesiz tutuyordum. Nasıl beni tam da kalbimden bıçakladığını saklamaya çalışıyordum çünkü Dominic'in yalan söylemediğini biliyordum.

Bir kadın tarafından dokunulma konusunda pratik yapmama yardım edebilirsin.

Bana gerçeği kendisi söylemişti. Sadece burada bahsettiği kişi herhangi bir kadın değildi, Chloe'ydi. Güzel yüzlü ve pırıltılı kişiliğiyle Chloe. Chloe. *Tabii ki Chloe'yi ister.*

Beni değil. Beni istememişti ve asla istemeyecekti. Ya da eğer istediyse bile bu başka bir kadınla henüz tam anlamıyla rahat hissetmediği içindi. Chloe kadar masum ve tatlı birine karşı bir hamle yapmaya henüz hazır olmadığı içindi. Ne güzel, ben de elinin altında pratik yapabileceği biri hâline gelmiştim. Kapalı kapılar ardında ve masanın altında yakınlaşacağı birisiydim. Benimle yakınlaşabiliyordu çünkü bu onun için bir anlam ifade etmiyordu. Ben zamanı gelince Platin İnci'ye geri dönecektim ve onun da Chloe'yle olan ilişkisi başka bir boyuta evrilecekti.

Dominic'e tekrar gülümsedim. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Ben hiç kimsenin kalıcı bir şeyi olmam."

Yarı kabul ettiğini, yarı tiksindiğini gösteren bir ses çıkardı ve sanki bir şeyleri çözmek istermişçesine bir süre beni inceledi. Hafifçe yalpalayarak ellerini iki yanımdan duvara yasladı ve beni araya hapsetti. Başka tarafa bakmayı reddederek, yakınlığının beni ne kadar tedirgin ettiğini saklayarak ve beni ne kadar incittiğini gizleyerek bakışlarına karşılık verdim. Tıpkı önceki gece

Gabriel'ın yaptığı gibi bir parmağını elmacıkkemiğimde gezdirdi. Yalnız bu seferki soğuk ve nefret dolu bir his bırakmıştı. Bu kez yanağımı okşayan ele yaslanmak değil, onu şiddetle geri itmek istiyordum. Çenemi yukarı kaldırdım.

"Çok güzelsin... İnsana aptalca, çok çok aptalca şeyler yaptırabilirsin..." Sonra öyle hızlı öne eğildi ki beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Ağzı benimkine kapandığında şaşkınlıkla ciyakladım. Dili ağzıma kaydı ve beni duvara yapıştırarak kasığını karnıma bastırdı. Onu koltuk değneklerimden biriyle dövebilirdim ama kelimeleri de tıpkı vücudu gibi beni ezmişti.

Seninle sadece pratik yapmaya ihtiyacı vardı...

Bir kadın tarafından dokunulma konusunda pratik yapmama yardım edebilirsin.

Hareketsiz kalıp beni öpmesine, dilinin ağzımı işgal etmesine izin verdim ve kasığını bana bastırmasını umursamadım. Hem de hiç umursamadım. Ya da en azından kendime söylediğim şey buydu. Tavanda bir çatlak vardı ve buna odaklandım... Zihnim uzaklaşmaya başladı.

Dominic'in yüzü aniden benimkinden koparılmıştı. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ıslak bir ses çıktı. Güçlükle nefes aldım. Bulunduğumuz âna geri dönmüştüm, sırtım duvara dayalıydı ve az önce zihnimin uzaklaşmaya başladığı noktadan dönmeye çabalıyordum. Kendimi gelecek olan tokada hazırlayarak yüzümü diğer tarafa döndüm ve gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" Gabriel'ın sesi öfke doluydu. Gözlerimi açtım ve bir cevap vermek için dudaklarımı araladım. *Ne yapıyordum? Ben... ben...*

"Tanrım, sakin ol." Dominic geri doğru tökezlerken, Gabriel olduğu yerde durmaya devam ediyordu. Bir eli yanında yumruk hâlindeydi, diğeriyse Dominic'in gömleğinin arkasını tutuyordu. Dominic birkaç adım daha yalpaladı ve öne eğildi. "Sadece onu bu kadar çekici yapan şey neymiş bunu anlamaya çalışıyordum."

Gabriel'ın bana değil de Dominic'e hesap sorduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Gabriel'ın göğsü nefes alıp vermekte problem yaşıyormuş gibi inip kalkıyordu. Ben daha yaslandığım duvardan doğrulmayı başaramamışken Gabriel'ın yumruğu Dominic'in yüzünde patlamıştı.

Bir kadın çığlığı duydum. Aceleyle koridora gelen Chloe'nin hemen ardında George vardı. Dominic geri dönerek duvara çarparken burnundan kanlar fışkırdı, bir küfür savurdu.

"Evimden hemen defol." Gabriel neredeyse kükremişti.

Dominic kafasını kaldırarak ona baktı. Bakışlarından şaşkınlık ve derin bir incinmişlik geçti. "Bu kadının bize ne yaptığını göremiyor musun?" diye bağırdı.

"Bunu bize yapan kişi sensin," dedi Gabriel.

"Kahretsin, Dom," diye mırıldandı George, Dominic'i duvardan çekip mutfağa doğru âdeta sürükleyerek götürdü. Dominic kendi rızasıyla onu takip ediyordu, elleri kanayan burnundaydı.

Chloe, Gabriel'la bana baktı. İfadesi şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla doluydu. Ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Bir dakika kadar sonra arkasını döndü ve bizi baş başa bırakmaya karar vermiş olacak ki George ile Dominic'in peşinden gitti.

Kalbim deli gibi atıyordu ve kulaklarım çınlıyordu. *Ah, Tanrım, bu nasıl oldu?* Gabriel bana döndü, yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı. Bir anlığına gözlerini sımsıkı kapadı ve sonra açtı. "Eloise..."

Sesi otomatik olarak tepki vermeme neden olmuştu. Yaşadığım olayın ağırlığı üzerime çökmüştü ve kendimi korkunç hissediyordum. *Ah, Tanrım, ah Tanrım.* "Eloise," diye tekrar etti Gabriel, sesi acıyla dolu boğuk bir fısıltı gibi çıkıyordu. Kanlı yumruğunu kapatıp açıyordu. *Bir intikam meleği.* Kalbim daha da hızla atmaya başladı. Duyduğum acı bir anlığına öylesine güçlüydü ki neredeyse ağlayacağım sandım.

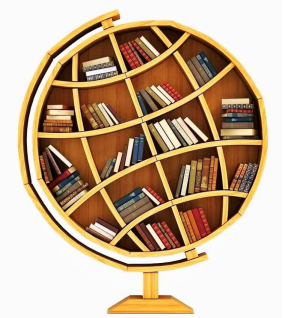
Başımı salladım. Uzaklaşmam gerekiyordu. Onun bana eziyet eden bakışlarından, utançtan, daima olduğum ve olacağım bu kalbi kırık kişiden uzaklaşmalıydım. "Lütfen," dedim tam

olarak ne istediğimi bile bilmeyerek. Zaman? Alan? Mesafe? *Yardım?* Hepsi?

Odama doğru dönüp mümkün olduğunca hızla o yöne topalladım. Gabriel'ın bana elini uzattığını gördüm ama ben ondan kaçınca eli de başı gibi önüne düştü. Kapıyı arkamdan kapattım. Oracıkta eriyip yok olup gitmek isteyerek kapıya yaslandım.

Ve yatağımın başucundaki komodine gidip cep telefonumu alarak Kayla'ya mesaj attım.

Gelip beni alabilir misin?

15

Hadi, hiç düşünmeyelim.
Sadece birbirimizden güç alalım.

Bayan Eloise, Nergis Bahçelerinin Hanımı

Ellie

Platin İnci gün ışığında insanın gözüne kirli ve yıpranmış görünüyordu. Kayla'nın arabasının arka koltuğundan aşağı indim ve koltuk değneklerimi aldım. Çünkü arabasının ön koltuğu bozulmuştu ve alçılı bacağıma yeterince yer açacak kadar geri kaymıyordu. Bacağım en azından iki hafta daha alçıda kalacaktı ama şimdiden kemiklerin güzelce kaynamaya başladıklarını hissedebiliyordum. İki gündür hiç ağrı kesici almamıştım ve kaburgalarımda çok hafif bir acı duyuyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu sürücü kapısını kapatan Kayla arabanın etrafından dolanıp yanıma gelerek.

"Hayır. Ben hallederim. Bu şeyleri kullanmakta tam bir usta oldum." Koltuk değneklerinden birini önümde yere dayayıp ona yaslanarak yerimden kalktım.

Çöp tenekelerinin yanından geçerken başımı diğer tarafa çevirdim. Üstünden oldukça uzun zaman geçmiş gibi gelen olay hakkında artık düşünmek istemiyordum. Ama beni asıl şok eden şey saldırıyı değil de Gabriel'ı hastane koridorunda görüşümü ve o ân ne kadar güzel olduğunu hatırlamanın bende uyandırdığı rahatsızlıktı.

Gabriel...

Düşüncelerimi ondan uzaklaştırmak için kendimi zorladım. Şimdi Gabriel'ı düşünmemin bana bir faydası yoktu. Dün akşam olanlardan sonra artık kendi hayatıma, kendi işime dönmem gerektiği apaçık ortadaydı. Her şeyi eski hâline getirmek biraz zaman alacaktı ama bütün dünyadan Gabriel'a sığınarak saklanmaktan vazgeçmemin vakti gelmişti. Bu hiç kimse için adil değildi. Ve artık orada hoş karşılanmadığım ortadaydı. Ben nasıl kendimden iğreniyorsam Gabriel'ın da benden iğrendiğine hiç şüphem yoktu.

Kayla beni almak için geldiğinde odamdan çıkıp da evi boş bulduğuma hem şaşırmış hem de rahatlamıştım. Kendimi hâlâ kırılgan ve mahcup hissediyordum ve hiç kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Geceyi Kayla'nın ev arkadaşının kanepesinde geçirdim.

Kayla benim için binanın kapısını açtı, sonra hızlıca vedalaştı. "İyi olacağına emin misin? Kalamayacağım için üzgünüm."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, ben iyiyim. Sen geri gelene kadar birkaç saat burada takılabilirim." Bu zamanı içkileri karıştırmayı öğrenmek için kullanabilmeyi umuyordum ya da Rodney izin verirse bara biraz daha aşina olma niyetindeydim.

"Tamam, yola çıkınca sana haber veririm."

"Teşekkürler, Kay."

Topallayarak lobiye doğru ilerledim ve Rodney'nin ofisinin yolunu tuttum. Kulübün içinde yürümek bile ağzımın tadını kaçırmıştı. Bu karanlık ve kirli yeri Gabriel'ın yaşam ve ışık dolu sıcacık eviyle kıyaslamadan edemiyordum. Burada olmak aniden daha önce hiç yaşamadığım şekilde tüylerimin ürpermesine neden olmuştu. Bu duygunun üstesinden gelmek için elimden geleni yaptım.

Rodney'nin ofisinin kapısına hafifçe vurduğumda içeriden bir kükreme duyuldu. "Evet?" Koltuk değneklerimden biriyle kapıyı iterek açtım.

Rodney kafasını önündeki kâğıtlardan kaldırdı, hantal suratın-

da beni gördüğüne gerçekten şaşırdığını gösteren bir ifade belirdi. Ben topallayarak ilerlerken arkasına yaslandı. "Selam Rodney."

"Crystal." Ben masanın önündeki sandalyelerden birine oturmadan önce beni baştan aşağı bir güzel süzdü. "Nasılsın bakalım?"

Keyifsiz bir kahkaha attım. "Harikayım." *Beni merak ettiğin için sağ ol. İlgin gözlerimi yaşarttı.*

"Bok gibi görünüyorsun."

"Ah, çok teşekkür ederim, Rodney. Her zamanki gibi caziben insanın aklını başından alıyor."

"Sadece doğruyu söylüyordum."

Dudaklarımı yaladım. "Gördüğün gibi henüz dans edemem. Ama yeniden çalışacak duruma gelene kadar bir süre barmenlik yapabilirim diye düşünmüştüm."

"Barmene ihtiyacımız yok."

"Ama benim işe ve paraya ihtiyacım var."

"Bu benim sorunum değil."

Ona ağzım açık bakakaldım. "Buradan çıkarken üç müşteri tarafından vahşice saldırıya uğradım."

"Şirket politikamız arabanıza kadar size güvenliğin eşlik etmesi gerektiğini söylüyor. Ve sen buna uymadın."

Derin bir nefes alıp kendime sakin olmam gerektiğini hatırlattım. "Kuralları çiğnediğimi biliyorum. Ama bunun benim hatam olduğunu söyleyemezsin."

Omuzunu silkeledi. "Senin hatan olmayabilir ama bu da benim bir barmene ihtiyacım olmadığı gerçeğini değiştirmez. Hem bir barmene ihtiyacım olsaydı bile hiç kimse bir sakatın kendine hizmet etmesini istemez. Moral. Bozucu." Bakışları göğsüme kaydı. "Memelerin ne kadar güzel olursa olsun."

Onun saçmalıklarına neredeyse gülecektim ama daha kahkahalar boğazımdan yükselme fırsatı bulamadan sinirim beni ele geçirdi. "Sen cidden kötü birisin, öyle değil mi?"

"Ben bir işinsanıyım, tatlım. Ve iş senin duygularını umursamaz."

Yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. "Dans edebilecek kadar iyileşinceye kadar burada yapabileceğim bir iş olmalı."

Rodney, darmadağınık duran masasının üzerinde kullanılmış bir kürdan bulup beni incelerken dişini karıştırmaya başladı. "Ne yazık ki senin durumunda biri yerleri bile silemez. Sana verebileceğim hiçbir iş yok. Bir iki ay izin kullan, arabaları test etmek için kullandıkları cansız mankenler gibi görünmeyi bırakınca geri gelirsin." Kendi esprisine güldü. "O zaman sana verecek bir iş var mı bakarız."

"Bir iki ay mı?.." dedim tükürükler saçarak. "Sen *baksana* bana bir." Öfke gözümü bürüyüp beni ele geçirdi. "Asla hastayım diye izin istemedim," diye bağırdım. "Benden ne zaman istendiyse fazla mesaiye kaldım, tacizlerini görmezden geldim, poponu karıştırmanı seyrettim ve bundan iğrenmemiş gibi yaptım, aptal şakalarına güldüm. Ve sen, ben iyileşene kadar bana bir iş bulamıyor musun?"

Rodney'nin yüzü gerildi, çenesi atmaya başladı. "Defol."

Ayağa kalkıp koltuk değneklerimi aldım. Hâlâ içimde yanan öfkeye tutunmak istiyordum ama kendimi çaresiz ve yenilmiş hissediyordum. Tutunacak hiçbir dalım kalmamıştı ve her şey parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Hem zaten başka ne yapabilirdim ki? Rodney'ye yalvaracak mıydım? Tanrım, evsiz ölürdüm daha iyiydi. Arkamı döndüm ve topallayarak ofisinden dışarı çıktım.

Çıkışa geldiğimde dolabımı temizlemediğimi hatırladım ve geri dönmeyi düşündüm. Ama dolabımda iş için gerekli olan birkaç makyaj malzemesi, birkaç kostüm ve birkaç ayakkabıdan başka bir şey yoktu. Onları orada bırakmaya karar verdim ve kapıyı itip parlak gün ışığına doğru adım attım.

Platin İnci'ye gelmekle bütün enerjimin çekildiğini hissederek kaldırımın kenarına oturdum ve telefonumu çıkardım. Bir dakika kadar telefona baktıktan sonra yavaşça çantama geri koydum. Gerçek şuydu ki arayabileceğim hiç kimse yoktu. Kayla en

nihayetinde buraya geri gelecekti. Ama şimdi eşyalarını başka bir arkadaşının evine taşımakla meşguldü. Yanında kaldığı kızın kardeşi gelince ona evden taşınmasını söylemişti.

Tanrım, hepimiz baldırı çıplak göçebeler gibiydik ve bir yerden diğerine gidip duruyorduk. Çok yorgundum ve acınacak hâldeydim.

Bir kamyonet bana doğru yaklaşıp güneşimi kesti. Gözlerimi kısarak şoföre baktım. *George.* Nefesimi vererek ayağa kalktım ve arabanın penceresine doğru yaklaştım.

"Seni burada görmeyi hiç ummazdım, George."

George başını yana eğdi. "Eh, senin pek de umut insanı olduğunu sanmıyorum, değil mi Ellie?

Nefes verdim ve atkuyruğumdan kurtulmuş birkaç tel saçı geri ittim. Kendimi güçten düşmüş hissederek gözlerimi uzaklara çevirdim. Dürüst olmaktan başka seçeneğim yok gibi duruyordu. "Evet, değilim, bu doğru." *Asla olmadım. Asla olmayacağım. Umut tehlikeli bir şeydir.*

"Sanırım içeride işler pek yolunda gitmedi."

"Hayır, gitmedi."

George bir an sessiz kaldı, bakışları önce uzağa, ardından yeniden bana döndü. "Dominic geçici bir süre benim yanıma taşındı."

"Peki." Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Şu an Dominic, hakkında düşünmek istediğim en son kişiydi.

Başını diğer tarafa eğdi. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Nereye?"

"Eve."

Gözlerim bir anlığına üzerinde dolaştı ve ardından George'a başımla onay verdim.

"Binmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, kendim halledebilirim." George'un kamyonetinin etrafından dolandım, koltuk değneklerimi arka koltuğa bıraktım, sonra yolcu koltuğuna tırmanabilmek için küçük basamağı kullandım. Park yerinden çıktı. Platin İnci gitgide küçülürken

omuzumun üzerinden ona baktım. İçimden bir ses buraya son gelişim olduğunu söylüyordu ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum. Yapabileceğim başka bir iş ya da soyunmaktan başka bir yeteneğim yoktu. George ev olarak tabir ettiği yerin yolunu tutarken başımı koltuğun arkasına yasladım.

Sessizlik içinde yolumuza devam ettik ve buna minnettardım çünkü zaten kendimi oldukça yorgun hissediyordum. Önceki gece yarım saatten fazla uyumamıştım ve kamyonetin motor sesi beni uykuya davet ederken bu fırsatı gözlerimi dinlendirmek için değerlendirdim. Bir şey düşünemeyecek kadar yorgundum ve kendi çaresiz düşüncelerimden kurtulduğum için, işimi kaybetmek şimdilik benim için uzak bir endişe olarak kaldığı için memnundum. Bu hissin geçici olduğunu gayet iyi biliyordum ve bu yakaladığım huzurun sonuna kadar tadını çıkarmaya niyetliydim.

Morlea'da sessiz bir sokakta, küçük bir çiftlik evinin önüne arabayı park ettiğimizde kafam karışarak George'a baktım. Başını eve doğru salladı. "Hadi. Eve girmeyeceğiz. Sadece garaja kadar uğrayacağız ve kapısını açık bırakacağım. Dominic işte."

"Ne yapacağız?"

"Sadece beni takip et."

Tereddüt içinde arabadan indim ve koltuk değneklerimi alırken iki tarafı ağaçlarla donanmış huzur dolu sokağa baktım. Yakınımızdan geçen bir kadın tasmasından tuttuğu küçük bir tazı köpeğini gezdiriyordu. Kadın gülümseyerek George'a selam verdi ve George da onun selamına karşılık verdi.

George garaj kapısını açıp içeri girip bana seslendi. Temkinli adımlarla yaklaştım ve içerisinin boş olduğunu gördüm. Gabriel'ın garajından daha küçüktü ama burada da çalışma aletlerinin durduğu, bütün bir duvarı kaplayan masa ile arka tarafta eski bir buzdolabı bulunuyordu. Tam ortadaysa tavandan sallanan bir kum torbası vardı.

İçeri girdim. "George, ne yapıyorsun?"

"Sana kendini nasıl koruman gerektiğini öğreteceğim."

"Kimden? Dominic'ten mi?"

George hafifçe torbayı yumrukluyordu. Yüzünde hayal kırıklığına, belki de pişmanlığa benzeyen bir ifadeyle bana baktı ama kollarını indirmedi. "Dominic kötü bir çocuk değil, Ellie, gerçekten değil ama evet ondan da." İçini çekti. Şimdi onu ilk gördüğümde düşündüğümden daha yaşlı duruyordu. "Sırf ellerine fırsat geçtiği için tüm erkekler senden faydalanmaya kalkmayacak. Ama bunu yapmak isteyenleri fark edip onlardan uzak durmayı öğrenmen gerek. Yanlış insanların arasına karışmışsın, Elliecik."

Boğazımdan alaycı bir ses çıkardım. "Hayat beni yanlış insanların arasına attı."

"Buna hiç şüphem yok. Ama aynı hayat sana Gabriel'ı da getirdi." Bir anlığına bana baktı ve bakışları bana kendimi öyle savunmasız hissettirdi ki sanki bazı şeyleri sandığımdan daha iyi anlıyor gibiydi. "Şimdi aradaki farkı bildiğine göre yanlış insanlardan uzak durmalısın." Duraksadı. "Yine de arada sırada birisi gelip seni şaşırtabilir ve bu iyi anlamda değil." *Doğru. Dominic gibi.* "Öylelerinden paçayı nasıl sıyırman gerektiğini iyi bil ki yeniden ayağa kalkabilesin."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Bana dövüşmeyi mi öğreteceksin?"

"Evet."

"George, bunun bana ne faydası olacak?"

"Başına gelen her şeyi kabul etmek zorunda olmadığını gösterecek sana. Bana soracak olursan, Elliecik, başına gelen her şeyi kabul etmen gerektiğini öğrenmişsin. Haksız mıyım?"

"Başka bir seçeneğim var mıydı?" diye mırıldandım. Karşımda dikilen bu adama ne demem gerektiğini bilmiyordum.

"Belki de karşına pek fazla iyi seçenek çıkmadı ama şimdi seninle burada başka seçeneklerin kapısını aralayacağız. Hadi." Yere eğilip bir şeyler aldı ve bana doğru fırlattı. Tek elimle fırlattığı şeyi yakaladım. Boks eldivenleri. Bu durum baştan aşağı komikti.

"Koltuk değneklerim var."

"Bacağını henüz hiç kullanamıyor musun?"

Doktor kullanmaya başlayabileceğimi söylemişti ve kullanmıştım ama çok zorlamıyordum. Çoğunlukla bunun gibi dengede durmam gerektiği zamanlarda üzerine basıyordum. "Biraz," dedim.

George başını salladı. "Şimdilik koltuk değneklerini bir kenara bırak. Eğer ihtiyacın olursa kum torbası dengeni sağlamana yardımcı olacaktır." Eldivenleri işaret etti. "Onları tak bakalım. İyi bir yumruğun sırrı, çeneni öne eğmektir. Böylece kolların daha yukarı çıkabilir. Hadi."

Eldivenleri yavaşça ellerime geçirdim ve topallayarak George'un sabit tuttuğu kum torbasının yanına doğru ilerledim. Koltuk değneklerimi yere bıraktım ve kırık bacağımla kendimi dengede tutmaya çalıştım. Dikkatli bir şekilde kum torbasını ittim. "Sanırım Gabriel'a yumruk atmasını sen öğrettin." Burnundan kanlar akan Dominic'i ve yüzündeki inanamaz ifadeyi hatırladım. İncinmişti. Düşünmemeye çalıştığım o an gözümün önünde canlanınca yüzümü buruşturur gibi oldum.

"Evet. İkisine de öğrettim. Onlara yumruklarını yalnızca iki sebeple kullanmalarını söyledim: Biri sana ilk yumruğu atmışsa ve bir kadının onurunu koruman gerekiyorsa." *Hah.* Kum torbasına biraz daha sert vurdum.

"İşte böyle. Bütün gücünle vur. Ona patronun kim olduğunu göster, Ellie."

Kahkaha atıp George'un dediğini yaptım. Sonraki on dakikayı George bana talimatlar verirken kum torbasını yumruklayarak geçirdim. Kaburgalarıma dikkat ediyor ve iyileşme sürecimi tehlikeye atacak bir hareket yapmaktan elimden geldiğince kaçınıyordum. Torbayı yumruklarken içimden bir tatmin duygusu yükseldi. Kendimi güçlü... ya da güçlü olabilirmişim gibi hissediyordum. Bir ihtimal.

George torbayı tutuyor ve bana bilmiş bilmiş sırıtıyordu. "Tamam, bu kadarı yeterli. Bu iyi bir başlangıç. Haftada bir gelirsen senden ödüllü bir dövüşçü yaratırız."

Güldüm ve eldivenlerimi çıkarırken kahkaha attım. "Tamam, George."

"Çok iyi." Bir an beni inceledi. "Şimdi, bir işe ihtiyacın var gibi."

Biraz gerildim. "Bana teklif edeceğin bir iş mi var?"

"Çok heyecanlanılacak bir şey değil ama taş ocağındaki teşhir salonunda telefonlara cevap verecek birine ihtiyacımız olduğu senin de dikkatini çekmiştir. Şu an yetişebildiklerimizi cevaplıyoruz, yetişemediklerimiz telesekretere gidiyor ama o da çok işimize yaramıyor. Eskiden telefonlara bakan bir çalışanımız vardı ama birkaç ay önce torunlarına bakmak için işi bıraktı. Henüz birini işe alacak zamanımız olmadı. Eğer o kadar sıkıcı bir ortama dayanırım dersen bizi bir dertten kurtarırsın."

Dudağımı çiğnedim. "Bu konuda hiç deneyimim yok."

"Öğrenebilirsin." *Öğrenebilirsin.*

Onun sözleriyle birlikte içime tedirginlik doldu. Birinin bana güvenmesi yine de çok hoştu. Böyle bir şey en son ne zaman olmuştu? Hatırlamıyordum. Kendimi iyi hissettirmişti. Tanrım, iyi hissettirmişti. Başımı salladım. "Tamam. Teşekkür ederim, George."

Kamyonete geri dönerken bana gülümsedi. "Tamam o zaman. Bir hafta daha dinlen. Sonraki pazartesi saat dokuzda başlarsın. Olur mu?"

"Evet, harika olur." George'un kamyonetine tırmandım ve motoru çalıştırırken ona bir bakış attım: "George, Dominic de orada çalışıyor ve..."

"Dominic'le ilgili bir daha sorun yaşamayacaksın." George'un çenesi hafifçe kasıldı. Doğrudan bana baktı. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam." Ona baktım. Güçlü bir duruşu vardı. Bronz teninde gülmeyi seven ve sık sık gülen biri olduğunu gösteren beyaz çizgiler yer etmişti. Kırlaşmış gür saçları vardı ve bu zamana kadar gördüğüm en parlak mavi gözler ondaydı. Yakışıklı adamdı. O gün annemle kapısını çaldığımızda bize kapıyı açacağını hayal ettiğim adam gibi biriydi. "Neden

bana bu kadar iyi davranıyorsun?" dedim daha düşünecek fırsat bulamadan.

Bana hızlıca bir bakış atıp yeniden yola döndü. "Çünkü Gabriel'a güveniyorum ve o mutlu olmayı hak ediyor."

Başımı yana yatırıp verdiği cevabını değerlendirdim. Evet, mutlu olmayı hak ediyordu. Ama George, Gabriel'ın mutluluğunun benim mutluluğuma bağlı olduğunu ima ediyordu. Bunun doğru olduğundan ya da doğru olmasını istediğimden emin bile değildim. Ben bu türden bir sorumluluk verilmemesi gereken biriydim.

"Eğer istemiyorsan onun evini kendi evin saymana gerek yok. İstediğinde gidebilirsin. Bu senin en doğal hakkın. Ama bu şekilde gitme. Tek kelime etmeden ya da hoşça kal bile demeden... O bundan daha fazlasını hak ediyor."

Kucağımda duran ellerime bakıp tırnağımın kenarıyla oynadım ve başımı salladım. "Biliyorum."

Gabriel'ın evine doğru gidiyorduk ve yaklaştıkça gerilmeye başladım. Üzerimdeki bluzun eteğiyle oynuyordum. Benim geri dönmeme nasıl tepki verecekti? Onunla vedalaşmamıştım bile, öylece ortadan kaybolmuştum. Ve George haklıydı, Gabriel bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Benden çok daha iyisini hak ediyordu. Yine de Dominic'in Chloe hakkında söylediklerine kırılmadan edemiyordum. Gabriel bana daha önce hiç kimsenin göstermediği dostluğu göstermişti. Belki de buna odaklanmalıydık. O zaten Chloe'yi istiyordu ve nasıl istemesindi ki? Hem belli ki Chloe de ondan hoşlanıyor, onun dünyasını düşünüyordu. Ben Gabriel'a karşı yoğun duygular besliyorsam ne olmuştu ki? Duygularımı bir kenara bırakıp *onun için* en iyi olan şeye odaklanabilirdim. Bunu yapabilirdim. *Yapacaktım.* Oraya varana kadar kendimi ikna etme çabasıyla kendi kendime bunu tekrarlayıp durdum.

16

Kelimelerin konusunda cesur ol.
Düşüncelerinde bile cesareti yakala.

Racer, Serçelerin Şövalyesi

Gabriel

George'u görmeden aracının sesini duydum ve iş eldivenlerimi çıkararak garajdan dışarı adım attım. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. *Ah, Tanrım, lütfen o da George'un yanında olsun.* Araba yaklaşırken gözlerimi kıstım ve ön camdan iki kişi olduklarını gördüm. Tuttuğum nefesimi rahatlayarak bıraktım.

Kamyonet durdu ve George sürücü koltuğundan zıplayarak aşağı indi. Bana başıyla selam verip gülümsedi ve Ellie'ye arabadan inmesi için yardım edeceğini gösteren bir işaret yaptı. Ellie dışarı çıkıp çekingen bir tavırla bana baktı ve koltuk değneklerinin üzerinde kendini dengeledi.

George ikimizle de vedalaştıktan sonra sürücü tarafına geçti.

"Teşekkürler, George," dedim kelimelerimin altındaki derin minnettarlığı anlayacağını umarak. Direksiyonun arkasına geçerken başını salladı.

"Selam," dedim tam karşımda duran Ellie'ye dönerek. Gözlerinde kararsızlıkla dudağını çiğniyordu. Bende hem onu öpme hem de rahatlatma isteği uyandırıyordu.

"Selam."

Başımla ön verandadaki salıncağı işaret ettim. "Benimle biraz oturur musun?"

Dönüp arkasına baktı. "Olur."

Verandaya çıkan merdivenlerde ona yardım ettim. Gerçi çoktan koltuk değneklerine adapte olmuştu ve artık kimsenin yardımına ihtiyaç duymuyordu. Birlikte salıncağa oturduğumuzda kısa bir anlığına aramızda bir tuhaflık hissettim. Veranda gölgeydi ve evin yan tarafında büyüyen nanelerin kokusunu rüzgâr bulunduğumuz yere kadar taşıyordu.

Kendimi benimle çıkmak isteyip istemediğinden emin olmadığım bir kızla buluşmuş genç bir oğlan çocuğu gibi hissediyordum. Ve özür dilemeye tam olarak nereden başlayacağını bilemeyen bir adam gibiydim. Derin bir nefes aldım. Sanırım en iyisi doğrudan konuya girmekti. "Tanrım, ben çok özür dilerim, Ellie."

Bana baktı ve vücudunu hafifçe bana doğru çevirdi. Böylece yüz yüze oturuyor gibi olduk. "Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Sonuçta seni güvende tutamadım..."

"Bunda senin bir suçun yok." Önüne baktı. "Doğruyu söylemek gerekirse Dominic'i tahrik eden bendim. Yaptığı şey için onu cesaretlendiren bendim." Gözleri suçluluk ve acı doluydu. Bu da kalbimi acıtıyordu. Gerçi içimde deli gibi yükselen yakıcı kıskançlığa da engel olamıyordum. Beni sinirlendiriyor ve yeniden bir şeylere vurma isteği uyandırıyordu ya da daha ziyade birine... *Benden önce* kardeşim Ellie'yi öpmüştü.

"Onu öpmek mi istedin?"

"Hayır."

Altdudağımı ısırıp bir süre onu seyrederken neden buna izin verdiğini ve belki bunun nedenini kendisinin bile bilmiyor olabileceğini düşündüm. "Belki bu konudaki sorumluluğu Dominic'e bırakmalıyızdır, ne dersin?"

Hafifçe gülümsedi ve başını salladı. "Ama kardeşinle arana girmek istemem. Bu doğru olmaz."

Gözlerim omuzunun üzerinden arkasındaki ağaçlara kaydı.

Güneş tepede parlıyordu. Koridorda Dominic'i Ellie'ye yaslanmış, yüzü onunkine hizalanmış hâlde bulduğumda içimde uyanan şeyi hatırladım.

Gözlerimi bir anlığına sımsıkı kapadım ve hâlâ taze olan bu hatırayı aklımdan çıkarmaya çalıştım. "Sana daha önce söylediklerim doğruydu. Dominic'le aramıza mesafe koymamız gerekiyordu. Karmaşık bir ilişkimiz var, Ellie ve bunun seninle hiçbir alakası yok." Uzun zaman önce, belki yıllar evvel Dominic'in bana karşı bakıcı rolünü üstlendiğini fark emiştim. Bu durum canımı sıkıyordu... fakat bu kadar sıktığını fark edememiştim. Evi satın aldığımda bu bölgedeki okula gidiyordu. Ben de ona bir müddet benimle yaşamak isteyip istemediğini sormuştum. "Bir müddet" senelere dönüşmüş ve bu durumun değişmesinin zamanı çoktan gelmişti.

Genel olarak araya mesafe koymaya ihtiyacımız vardı. Ellie'yle olanlar sadece vadesi çoktan dolmuş bir fitili ateşlemişti. Üstelik bu artık kocaman olmuş ve görmezden gelmesi imkânsız hâle gelmiş bir fitildi. Dominic'i, Ellie'ye yaptığı şey yüzünden evimden atmıştım. Ama bundan çok uzun zaman önce ondan taşınmasını istemem gerekirdi. Bu her ikimizin de yararına olurdu.

Ellie'nin ihtiyatlı bakışları bu söylediklerimi onaylamadan evvel bir müddet yüzümde dolaştı. "George bana taş ocağında bir iş teklif etti. Ben... evime dönebilirim. Artık daha rahat hareket edebiliyorum ve arabam da tamir oldu." Hafifçe kaşlarını çattı. Sözlerine rağmen canını sıkan bir şeyler var gibiydi.

"Burada kal." Sözlerim kulağa çok ciddi geliyordu, bakışları benimkilerle buluştu. Çabucak başımı salladım. "Burası taş ocağından birkaç dakika mesafede ve seni getirip götürebilirim. Sağ bacağın alçıdayken her gün nasıl bir buçuk saatlik yolu gidip geleceksin?"

Bacağına baktı. "Sanırım yapabilirim... ama bu pek güvenli olmayabilir."

"Evet, güvenli olmaz."

Ellie tırnağının kenarıyla oynarken ikimiz de bir müddet ses-

sizliğimizi koruduk. Bunun huzursuz ve gergin olduğu zamanlarda yaptığı bir şey olduğunu fark etmiştim. "Gabriel, Dominic bana Platin İnci'ye neden geldiğini söyledi. Chloe konusu..."

Ah, Tanrım. Geri yaslanıp derin bir nefes aldım. Şimdi Ellie'yi uzaklaştırmak için inanılmaz bir arzu duyan kardeşime daha da kızmıştım. Onun her şeyi kontrol etme arzusuna... Ayağımın ucuyla salıncağı hafifçe ittim. "Sana ne dedi?"

"Chloe'yle ilgili hayallerin olduğunu söyledi... Platin İnci'ye *onunla* tanıştığında hazır olmak için birini bulmaya geldiğini. Bunun... benim asıl rolüm olduğunu ve şimdi o geldiğine göre..."

Gırtlağımdan bir ses yükseldi ve iç çekişe dönüştü. "Kısmen doğru." Hafifçe yüzünü buruşturdu. Düşüncelerimi toparlamak için başımı eğip ellerime baktım. "Chloe beni aradığında aklıma bazı... olasılıklar geldi diyelim. Ama gerçek şu ki, Ellie, Chloe bana yalnızca son bir iyileşme çabasının zamanının geldiğini hatırlattı. İlişki kurmaktan kaçan yanımı artık iyileştirme zamanının geldiğini. Beni o gece Platin İnci'ye getiren sebep buydu. Bu *fikir*..." Duraksadım, o gece Ellie'nin ağır makyajı ve yüksek topuklularıyla karşımda durduğu anı hatırladım. "Ama orada seni buldum ve benim âşık olduğum kişi *sen* oldun."

Başını kaldırıp hızla gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarındaki temkinli umut beni yerle yeksan edecekti neredeyse. Ama umut yerini hızla şüpheye, hatta belki paniğe bıraktı. "Hayır, Gabriel."

"Neye hayır?"

Kafasını iki yana salladı. "Beni sevmemelisin."

Nefes verdim. "Bunun için çok geç. Seviyorum. Üzgünüm ama bunu geri alamam."

Bakışları yüzümde dolaştı. Sanki ifademde onu kandırdığımı, gözlerimde söylediklerimin gerçek olmadığını gösteren bir işaret arıyordu. Gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmadan hemen evvel yine o küçük umut pırıltısını yakalamıştım. *Ellie.*

Henüz kendi bile bunu kabul etmeye hazır olmasa da onun da benim için duyguları olduğundan şüphelendim. Bunu ilk olarak geçen gece onu şöminenin önündeki serçeye bakarken yaka-

ladığımda düşünmüştüm. Gözlerinde bir tür özlem vardı ve ona dokunduğumda yanakları kızarmış, dokunuşumdan kaçmak yerine elime yaslanmıştı. Dün akşamki yemekte de kirpiklerinin altından diğerlerini seyrederken; utangaç, mutlu ve tamamen savunmasız hâldeyken masanın altından elini tutmuş ve onun nasıl ürperdiğine şahit olmuştum.

Bana baktı ve tıpkı gökkuşaklarını elinde tuttuğu sabah olduğu gibi göz kamaştıran, tüm yüz hatlarına ve gözlerinin içine yayılarak onu tarif edilemez bir şekilde güzelleştiren bir gülümseme belirdi dudaklarında. Yeniden nefesim kesildi, ona âşık olduğumdan hiç şüphem yoktu. Bu beni korkutuyor, bana güç veriyor ve beni arzuyla çaresiz kılıyordu. Ona *dokunmak*, onu her yönüyle tanımak, her yönüyle *sevmek* istiyor ve onun da bana dokunmasını, beni sevmesini istiyordum.

Onu sevmek hâlâ kırık olan parçamı iyileştirmeye başlamıştı. Bu yüzden bekleyecektim. Ellie ihtiyaç duyduğu müddetçe onu beklemeye razıydım.

"Ben..." Ne diyecektiyse kelimeleri dudaklarında solup gitti.

Ona gülümsedim. "Sorun değil. Hazır olana kadar bir şey söylemen gerekmiyor. Ama sevdiğim insanlara bunu söyleme fırsatını bulduğumda kaçırmamam gerektiğiyle ilgili çok sağlam bir ders aldım zamanında. Artık bu, benim için bir tür motto oldu." Yeniden gülümsedim. Çenesini kaldırdı ve güzel dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Bakışlarım dudaklarına kaydı. Onu öpmek istiyordum. Ama bugün değil. Erkek kardeşimin ondan bir şeyler *çaldığı* gecenin ertesi sabahında değil.

Bakışlarını uzağa çevirdi ve tekrar konuşmadan evvel bir dakika kadar yola baktı. "Sana haber vermeden çekip gittiğim için üzgünüm. Ben sadece..." Duraksayarak başını salladı. "Sanırım, kaçmakta iyiyim."

Bakışlarını yakalayabilmek, onu gülümsetebilmek için başımı eğdim. "Seni kovalamaktan yorulmam, Ellie. Sadece ara sıra seni yakalamama izin vermelisin."

Sonraki hafta eski rutinimize geri döndük. Birlikte güneşin doğuşunu seyrettik, ben William'ın üzerinde çalışırken Ellie benimle sohbet etti. Duygularımı ona itiraf etmemle birlikte şimdi aramızda daha önce olmayan bir gerginlik vardı. İkimiz de olanların farkındaydık ama hiçbirimiz bunu dile getirmiyorduk. Ona olan hislerimi itiraf etmiştim ve şimdi ondan da aynısını bekliyordum. Bunu *umuyordum*. Öğleden sonraları verandada tek başına oturduğunu görüyordum. Kollarını sağlam olan dizinin etrafına doluyor ve ağaçları seyrediyordu. Ona düşünmesi için zaman tanıyor ve o düşüncelerin benimle ilgili olması için dua diyordum.

Geceleri yatağıma uzanıp onu düşünüyor, zihnimi ele geçiren fantezilere engel olamıyordum. Tenine dokunmanın nasıl bir duygu olduğunu, onun tadını ve vücutlarımızın birleşmesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Biriyle yakınlaşma düşüncesi artık eskiden olduğu kadar korkutmuyordu beni. Çünkü biriyle yakınlaşmayı düşündüğüm zaman kimliksiz, isimsiz birini hayal etmiyordum. Âşık olduğum birini hayal ediyordum. Ellie'yi hayal ediyordum.

Chloe her gün geliyordu ve en başından beri olduğu gibi kolayca sohbet ediyorduk. Her ne kadar konuştuğumuz konu inanılmaz derecede kişisel olsa da Chloe beni rahatlatmayı başarıyordu. Bir gün iyi bir terapist olacaktı. Sıcakkanlıydı ve sezgileri güçlüydü. Bu proje tamamlandıktan sonra da onunla görüşmeye devam edeceğimizi umuyordum.

Ellie'yle tanışmamış olsaydım neler olabileceğini merak ettiğimi inkâr edemezdim. Eğer Chloe gelseydi, ben bir ilişki yaşamaya hazır olsaydım ve o da aynı şeyi isteseydi neler olurdu bilemiyordum. Chloe hayat dolu, güzel ve kolayca anlaşılabilecek biriydi. Ondan hoşlanmıştım ve belki şartlar daha farklı olsaydı onu sevebilirdim bile. Sanırım bu oldukça kolay bir aşk olurdu. Ama o kalbimi Ellie gibi ateşe veremezdi. Beni asla esir alamaz, bana aynı anda binlerce farklı duyguyu yaşatamazdı. Bunun

doğruluğunu ellerimin altında şekil verdiğim kaya parçasını bildiğim kadar iyi biliyordum. Keskiyle yumuşak bir köşe oluşturmak için nasıl kullanmam gerektiğini bildiğim kadar, yontmak ama kırmamak için ne kadar baskı uygulamam gerektiğini bildiğim kadar iyi biliyordum. *Çünkü Ellie benim.* Sahip olmak anlamında değil ama sevmek için.

Belki onun gözlerinde gördüğüm bir şey bana, benim de maruz kaldığım acıyı hatırlatıyordu. Belki *herhangi bir şeyi* neden seviyorduysam onu da aynı sebeple seviyordum. Belki kalbime ve ruhuma hitap ettiği içindi. Ya da belki açıklanabilir bir şey değildi, ki burada açıklanması gereken bir şey de yoktu.

Ellie'ye olan aşkım sanki bana hayat veren bir nefes gibiydi.

Ve belki de bu yüzden hayatımla ilgili en özel detayları paylaşmak istediğim kadın aynı evin içinde bir köşede otururken bunları başka bir kadınla paylaşıyor olmak bana tuhaf geliyordu.

Bir gün Chloe'nin ziyaretinin ardından, verandada oturan Ellie bana dönüp gülümsedi. "Düşünüyordum da..."

Kıkırdadım. "Düşünmek iyidir."

"En sevdiğin tatlı hangisi?"

Sorusu beni şaşırttığı için kaşlarımı çatmıştım. "Limon merengli turta."

Başını yana yatırdı. "Ya..."

"Bu yanlış bir cevap mıydı?" diye ona takıldım.

"Hayır," dedi dudağını dişleyerek. "Ama eminim yapması o kadar kolay değildir."

"Bana tatlı yapmak mı istiyorsun?"

"Yapabileceğimi düşündüm. Bir de akşam yemeği. Senin için sakıncası yoksa tabii."

"Canın yapmak istiyorsa tabii ki sakıncası yok."

Bu defa kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde. "Malzeme almak için benimle markete kadar gelmek senin için sorun olur mu?"

Kahkaha attım. Kalbim umutla dolmuştu. Bana akşam yemeği pişirecek ve bir turta yapacaktı. Bundaki normallik bana

kendimi çok iyi hissettirmişti. "Hiç sorun olmaz," dedim başımı yana yatırıp sırıtarak.

Morlea'daki markete kadar gittik. Ellie telefondan bulduğu tarifin malzemelerini okurken ben de alışveriş arabasını itiyordum. Gülmemeye çalışıyordum ama buna engel olmak çok zordu. Ellie'yi koltuk değnekleriyle bile olsa bir marketin koridorlarında yürürken izlemek beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Sanki bir çift gibiydik ve kendime bunun tadını çıkarmak için izin vermiştim. Onun yanında kendimi rahat hissediyordum ve kolunun yumuşak dokunuşundan kaçmıyor, aksine ona doğru sokuluyordum.

Kasada ödemeyi yaparken insanların her zamanki gibi bana bakarak rahatsız olmuş gibi kendi aralarında fısıldaştıklarını gördüm. Her ne kadar alışveriş arabasındaki malzemeleri kasaya giden bandın üzerine koyarken sessizce kendi işine bakıyor olsa da bu durumu Ellie'nin de fark ettiğini biliyordum. Benim için üzüldüğünü sandım ve bu durum küçük gezimize gölge düşürdü. Tam olarak sebebini bilemesem de yüzündeki ifade beni endişelendirmişti.

Gözlerim gazete standına kaydı ve o zaman Wyatt Geller davası hakkındaki küçük makaleyi gördüm. Artık manşette bile değildi ve bu gerçeğin ağırlığı içime oturdu. Her sabah internet haberlerini takip etmek dışında zihnimin bu konuya fazla takılmasına izin vermemiştim. Tamamen çaresizdim. Umut etmekten ve polisin bu davayı çözmesi için dua etmekten başka çarem yoktu. Sabırsız davranmanın hiç kimseye, özellikle de bana bir faydası dokunmazdı.

Ellie yol boyunca sessizdi ama eve vardığımızda yeniden normal hâline dönmüş gibi görünüyordu. Ona malzemeleri yerleştirmesi için yardım ettikten sonra önceki gün yarım kalan bahçe işlerini halletmek için dışarıya çıktım.

Ön kapı gürültüyle açıldığında henüz aradan yarım saat geçmişti. Kafamı kaldırıp baktığımda Ellie'nin beyaz tişörtünün önünde yeşil bir leke, yüzünde un ve saçında yine o yeşil sosla tamamen perişan hâlde olduğunu gördüm.

"Ellie? Sen iyi misin?" İfadesine bakınca mutfakta bir felaketin yaşandığını tahmin edebiliyordum ama neden bu kadar harap hâlde olduğuna anlam verememiştim.

Karşımda durmak için topallayarak merdivenlerden aşağı indi ve yeşil sosla kaplı, yüzüne düşen birkaç saç telini eliyle geri doğru iterek uzun titrek bir nefes verdi. Gözleri öyle büyük bir acıyla doluydu ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona bakarken içim acıyordu.

Burada neler oluyor böyle?

"Ben on iki yaşındayken babamın arkadaşlarından biri gece odama gelmişti." *Ah, hayır. Aman Tanrım.* Bakışlarımı kocaman olmuş acı dolu gözlerinden alamayarak onu seyretmeye devam ettim.

Akşam yemeğini yapamamıştı ve bu onun verdiği tepkiydi. *Neden?* Neden bu kadar basit bir başarısızlık onda bu kadar derin bir acıyı açığa çıkarıyordu? Geçmişinden bir anıyla bana yeniden ne kadar çirkin ve sevilmez olduğunu mu anlatmaya çalışıyordu? Onun kendinden nefret ettiği gibi benim de ondan nefret etmemi sağlayacağını düşündüğü şeyi dile getirmesini bekledim. *Anlat bana, tatlı kız. Ben bununla da baş edebilirim.*

Bütün vücudunun titremesine neden olan derin bir nefes aldı. "Biz birlikteydik." Benden gelecek tepkiyi bekleyerek çenesini havaya kaldırdı. Hiçbir tepki vermedim. *Sana tecavüz edilmiş, Eloise. Neden böyle söylemiyorsun?* Yeniden güçlü bir şekilde titrerken omuzları yükseldi ve bir anlığına gözlerini kapadı. "Bana şeker getirir ve sonra sanırım ben senin ş-şeker b-babacığınım derdi."

Şeker.

Üzgünüm ama bu akşamki kucak dansı limitimi doldurdum, şekerim.

Senin gibi hoş bir adamı bu günah çukuruna getiren şey nedir, şekerim?

Ah, Tanrım. Sanki birileri iç organlarımı bir mengenede sıkıyordu. Adam babası olacak yaştaydı ve Ellie sadece bir çocuktu.

Zorlanarak bir nefes daha aldı ve ona uzanmamak için bütün

gücümle mücadele etmem gerekti. Biliyordum ki böyle bir hareket onun susmasına neden olurdu. Ama şu anda konuşmaya ihtiyacı vardı. "Bir keresinde babam bizi yakaladı ve ben sandım ki... Ben sandım ki... Her neyse, umursamamıştı bile. Hiçbir zaman umursamadı. Bir yıl kadar bu şekilde devam etti ve sonra şehirdışından bir kadınla görüşmeye başlayınca bize gelmeyi bıraktı. Sanırım bunu yapmam yanlıştı ama bize gelmeyi bırakınca evine gidip ona gelmesi için yalvardım. Ona *yalvardım.*" Sanki bu kelime zehirliymiş gibi konuşuyordu. "Beni sevdiğini sanıyordum. O yüzden beni terk etmemesi için ona yalvardım. Yine de terk etti ama tabii gitmeden evvel beni hatırlatacak bir şey almıştı." Gırtlağından yükselen şey ne bir hıçkırık ne de bir inlemeydi. Ancak derin bir yıkımı anlatan ve uzun zamandır içinde tuttuğunu düşündüğüm bir sesten ibaretti.

Sanki vücudum ve *ruhum* acı içinde yanıyordu. Sanki tuhaf bir sis perdesinin arkasından çıkmış gibi bana şaşkınlıkla baktı. Sonra hızla arkasını döndü ve onu daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir hızla topallayarak benden uzaklaşmaya başladı. Sanki bacağının ağrısı şu an en son derdiydi.

Ah, Tanrım. Şimdi beni duyamayacağı kadar uzaklaştığı için itirafının getirdiği acıyla yüksek sesle homurdandım. Kendini benim karşımda son derece savunmasız bir duruma sokmuştu. Kullanılmış, korkunç bir şekilde *istismar* edilmişti ve bunu sevgi sandığı için kendinden nefret ediyordu. *Tanrım, tatlı Eloise.* Bu acıyı ve sevgiye bu denli hasret kalmanın ne demek olduğunu biliyordum. Öyle bir özlemdi ki bu, insan mecbur kaldığında sevgiyi *yaratabiliyordu.* Ama onunla benim aramdaki fark, beni sevip koruması *gereken* insanlar tarafından istismar edilip bir kenara atılmamıştım ben. Kalbim onun için sızlıyordu. Ve onun ne kadar narin bir ruha sahip olduğunu bir kez daha fark ettim. Sevmeyi o kadar çok istiyordu ki en çirkin yerlerde bile, bir erkekten ilk gördüğü ilgide onu aramıştı.

Ellie, benim Ellie'm.

Gözümü karartan bir koruma içgüdüsü beni ele geçirdi. Onu

rahatlatma arzusu öyle derin ve dayanılmazdı ki birdenbire onu sevme arzumun korkularımdan daha büyük ve *güçlü* olduğunun farkına vardım. İhtiyacım olan, *pratik yapmak* değildi. Sevgiydi. Ve kalbimi öylesine dolduruyordu ki başka hiçbir şeye yer kalmıyordu.

Ellerimi ensemde birleştirip yüzümü açık mavi tonlarındaki gökyüzüne doğru kaldırdım ve aşkımın ikimize de yetmesi için dua ettim.

17

Sana böyle bir acı çektirilmesinin sebebi
ona dayanacak kadar güçlü olmandır.

Gölge, Lades Baronu

Ellie

Öyle kötü titriyordum ki nefes almakta zorlanıyordum. Aman Tanrım, ben ne yapmıştım? Hem neden yapmıştım bunu? Aklımı toplayamıyordum. Dört bir yanım ruhumdan fışkıran acı, korku ve ıstırapla sarılmıştı.

Sadece Gabriel için akşam yemeği ve tatlı hazırlamak istemiştim. Chloe'nin öyle zahmetsizce yaptığı şeyi ben de yapabilirim sanmıştım. Daha önce hiç yemek yapmamıştım, sadece hazır yiyecekler alırdım ama *ne kadar zor olabilir ki* diye düşünmüştüm. Basit bir yemek ve aptal bir tatlıydı işte. Ama her şey korkunç derecede ters gitmişti. Önce turtayı yapmakla işe başlamıştım. Muhallebisi çok sıvı olmuştu, merengi bir türlü beceremiştim ve düşünmüştüm ki *tatlı yoksa en azından akşam yemeği olur.* Ama sonra makarnayı yakmıştım ki böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Ardından blenderda çektiğim pesto sos patlamış ve tam da suratıma sıçramıştı.

Mağlubiyet ve sefil bir ıstırapla boğazım düğümlenmiş ve haykırmıştım. Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyordum. Bu zamana kadar *hiçbir şeyi* düzgün yapamamıştım. İşe yaramaz biriydim. Gabriel bana beni sevdiğini söylemişti ancak ben bu sevgiyi hak

etmiyordum. Chloe yemek hazırlarken her şey o kadar kolay görünmüştü ki... Onun için her şey çok kolay, benim içinse zordu.

Markete gittiğimizde herkes bana küçümseyen gözlerle bakmıştı. Dominic'in, Gabriel'ın hak ettiği hayatı yaşaması gerektiğiyle ilgili sözlerini hatırlamıştım ve belli ki kasabadakiler benim onun yanına yakışmadığımı düşünüyorlardı. Ama bu düşüncelerden uzaklaşmayı başarmıştım; ta ki turta, akşam yemeği, hayatım boyunca yaptığım tüm korkunç seçimler ve hiçbir şeyi doğru yapamadığım gerçeği gelip üzerime çöreklenene kadar.

"Selam." Sesi yumuşak ve nazikti. Kendi karamsar düşüncelerimden ve acılarımdan sıyrılarak arkama baktım. Gabriel bana hafif, hüzünlü bir tebessümle baktı ve verandaya açılan çift kanatlı kapıları arkasından kapadı. Kollarım iki yanıma düşmüştü. Ne söyleyeceğimden, ne yapacağımdan emin olamayarak yüzümü uzaklara döndüm. Bana beni artık sevmediğini söyleyeceğinden ve buradan gitmemi isteyeceğinden emindim. Ama bunu nezaketle yapacaktı çünkü Gabriel böyle biriydi. Beni evime kadar bırakıp mahvettiğim mutfağı için endişelenmememi söyleyecekti ve tüm bunlar canımı yakacaktı hem de çok ama...

Arkamdan bana yaklaştığını hissettim. Vücudunun sıcaklığı damarlarımda dolanan soğuğa nüfuz ediyordu. Titredim. Vücudunu benimkine yasladı ve şaşkınlıktan hızla küçük bir nefes aldım. Kollarını etrafıma dolayıp beni kendine doğru çekti ve başını öne eğip elmacıkkemiğime yüzünü yasladı. Bana dokunuşuyla donup kalmıştım. *Ah. Ah, Gabriel.* Çok sağlam, kendinden emin, özgüvenli hissettiriyordu ve her ne kadar itirafımın getirmiş olduğu korkunç hisler beni hasta ediyor olsa da onun bu zaferi karşısında sevinçliydim. Gözlerimi kapadım ve gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Yemeği mahvettim," diye fısıldadım.

Kulağımın hemen dibinde gülümsediğini hissedebiliyordum. "Gördüm."

Yanağına dayalı duran başımı titrek bir şekilde salladım. "Turtayı da."

"Onu da gördüm."

"Ah."

Sıcacık kollarının arasındaki vücudum titremeyi bırakana kadar öyle sessizce durduk. Nefes alıp verişlerim yavaşlayana kadar bana sarılmaya devam etti. "Seni yormuş olmalıyım," dedim. Sesimdeki çaresizliği duyabiliyordum. Ona bu durumdan bir çıkış yolu sunmalıydım ama canım çok acıyordu. Beni sevdiğini ve istediğini söylemişti ama eminim *böyle bir şeyi* istemezdi. Bunu *istememeliydi. Beni.*

"Hayır. Ama bugünlük hepsi bu kadar mıydı?" Yeniden gülümsediğini hissettim. Benimle alay ediyordu ve bu gerçek beni hem şaşırtıyor hem de sakinleştiriyordu. Korkmuyordu. *Peki neden?*

"Ben... bugün için," dedim başımı hafifçe yana doğru çevirerek. Gözlerine bakmaya utanıyordum. Kendimi boş ve fazlasıyla kırılgan hissediyordum.

Hafifçe kıkırdadı ve bu defa hazla titrememe neden oldu. Güzel erkeksi sesi hemen kulağımın ve tenimin dibindeydi.

Gabriel. Tıpkı melek gibi. Benim meleğim. Onun benim meleğim olmasını istiyorum. Gözlerimi kapadım, kollarını beni saran ve beni bütün dünyaya karşı koruyan kocaman kanatlar gibi hayal ettim. Bunun hayali beni gülümsetti.

Gerçek şuydu ki ona anlattığım şey en korkuncuydu. En çok utandığımdı. Derinlerde bir yerlerde bana sürekli acı veren bir hastalık gibiydi. Şu âna kadar başka hiç kimseyle paylaşmadığım bir sırdı.

"Seni seviyorum, Eloise. Bu değişmeyecek."

Gözlerimi açtım. Sanki bütün evrendeki en sağlam şey oydu. Ona doğru iyice yaslandım, boğazımdan bir hıçkırık yükseldi.

"Bu seni neden bu kadar çok korkutuyor?"

"Çünkü... çünkü onu geri almandan korkuyorum."

"Umursamaz ve hoyratça seven bir adam gibi mi görünüyorum?"

"Hayır." Kelimem kırılgan bir fısıltıdan ibaretti. Gabriel bana *hiçbir konuda* umursamaz ve hoyrat bir adammış gibi görünmemişti.

"Geri almayacağım."

Bunu öyle büyük bir güven ve kesinlikle dile getirmişti ki böyle bir ihtimalin olmadığı açıktı. Ona inanmak istiyordum. Tanrım, ona öyle çok inanmak istiyordum ki bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyordum.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye fısıldadı.

Dengemi kaybetmiş, telaşlı ve korkmuş hissediyordum. Gabriel'ın beni neden hâlâ sevdiğinden, hatta en başta neden sevmeyi seçtiğinden emin değildim. "T-tamam."

Geri çekilip elimi tuttu ve yere bıraktığım koltuk değneklerini alıp bana uzattı. Peşinden yeşil ve sarı renklerle kaplı bir savaş alanını andıran mutfağa kadar gittim. "Üzerimi çabucak değiştirebilir miyim?"

"Tabii."

Odama gidip temiz bir bluz giydim ve mutfaktaki havluyla yüzümdeki pisliği elimden geldiğince temizlemeye çalıştım. İşim bittiğinde beni koridorda bekleyen Gabriel'la buluştum. Ön kapıdan dışarı çıkıp kamyonetine bindik. "Nereye gidiyoruz?"

"Mutfağı temizlemek zorunda kalmayalım diye gezmeye gidiyoruz."

Sözlerine gülünce kendime şaşırdım. Gabriel sırıttı. On dakika kadar sessizlik içinde yola devam ettik. Hâlâ hızla atan kalbimin sesini susturmaya, yaşadığım duygusal çöküşü arkamda bırakmaya çalışıyordum. Hâlâ utanıyor ve kendime güvenmiyordum ama aynı zamanda içimde bir şeyler sınırları aşıp kurtulmuş gibi hissediyordum. Üzerime tarif edemeyeceğim bir hafiflik gelmişti.

Gabriel bana bir bakış attı ve sıcacık gülümsedi. Topraktan bir yan yol ağzına vardığımızda uzanıp elimi tuttu. Tommy Hull'ın yolculuğumun bedelini ödememi istediği ve beni tokatladığı başka bir yan yol aklıma geldi. Bu hatırayla birlikte içime tuhaf

bir öfke yayıldı ve keşke o zaman ona karşı koysaydım diye düşündüm. Keşke onu George'un öğrettiği gibi yumruklasaydım. Hatta keşke arabasına en başta hiç binmeseydim.

Sırf ellerine fırsat geçtiği için tüm erkekler senden faydalanmaya kalkmayacak. Ama bunu yapmak isteyenleri fark edip onlardan uzak durmayı öğrenmen gerek.

Sanırım böylelerini fark etmekte güçlük çekiyordum. Benden istifade etmeye çalışan adamlar daha tanıdıktı. Onlar standarttı. Asıl *iyi* adamlar bana yabancı geliyordu ve komik olansa beni asıl korkutanın onlar olmasıydı. Gabriel gibi.

Gabriel birkaç dönüş daha yaptı ardından aracını park etti. Kapıyı açıp inmeden önce bana gülümsedi sonra kamyonetin etrafından dolanıp bana yardım etmeye geldi. Ön tarafa doğru yürürken etrafa bakındım. Etrafımız ormanlarla çevriliydi ve ağaçların yaprakları rengârenkti. Altın sarılar, koyu kırmızılar, aralara saçılmış morlar...

Hemen önümüzde üstü kapalı bir köprü vardı ve altından küçük bir dere akıyordu. Akan suyun ve sonbahar havasının serin kokusunu içime çektim. "Bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

"Yukarıda. Bacağın ne durumda?"

"Gayet iyi."

Yaklaştığımız köprüyü inceliyordum. Bu tarz köprüler benim için her zaman eski modaydı ama aynı zamanda gözüme basit ve romantik de geliyorlardı. Gerçi romantizmden pek anladığım söylenemezdi. Yani Gabriel'a kadar.

Beni köprünün kenarına doğru yönlendirdi ve aşağıda akan sığ suyun hemen üzerinde duran dar çıkıntıda yürüdü. Soran gözlerle ona baktım. Ayakkabılarını çıkardı ve pantolonunun paçalarını yukarı doğru kıvırdı. Kaşlarımı çatarak onu izledim ve sonra aynısını yapmak için ben de ayakkabılarımı çıkardım. Olduğu yere oturdu ve ayaklarını suya sokup kahkaha attı. Ardından da tek gözünü kapatarak bana doğru baktı ve sırıttı. Yanına otururken karnımda kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

Alçım suya değmesin diye kalçamı hafifçe geri çektikten sonra çıplak olan ayağımı dereye soktum. Soğuk su ayak parmaklarımın arasından akarken boğazımdan bir kahkaha yükseldi. "Ah, su soğukmuş," dedim yeniden gülerek. Ama iyi hissettirmişti. Sanki buz gibi bir ipeksilik tenimi okşar gibiydi. Bana anda ve hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Gabriel köprünün yan tarafına doğru yaslanıp diğer tarafı işaret etti. Hemen aşağımızda her renkten yabani çiçekler ve rengârenk yapraklı ağaçlarla kaplı bir vadi uzanıyordu. Bir anlığına bu rengârenk güzellikler nefesimi kesti. Bütün hayatım boyunca Vermont'ta yaşamıştım ve çevremi saran manzaraya bakacak bir dakikam bile olmamıştı. Burada Gabriel'la otururken manzaranın güzelliği karşısında büyülenmiştim, nutkum tutulmuş gibiydi.

"Her yer gökkuşağı dolu," dedi Gabriel başını yana yatırıp bana gülümseyerek.

Ona bakarak küçük bir kahkaha attım, sonra aniden ona bu kadar yakın olmaktan ve bana bakışlarından dolayı üzerime bir çekingenlik çöktü. Bir rüzgâr esti ve saçımın bir tutamını yüzüme doğru uçurdu. Gözlerimi kapatıp saçımı geriye doğru çekerken bize kadar gelen yabani çiçeklerin kokusunu içime çektim.

"Tüm bunları keşke sana verebilseydim," dedi Gabriel usulca. Gözlerimi açıp güzel yüzündeki ciddiyete ve sanki ruhumun derinliklerini gören gözlerine baktım. Sanki benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi. Sanırım artık biliyordu da. En azından pek çok şeyi.

Kalp atışlarım hızlandı ve ona bu kadar yakın olduğum için ve bakışlarındaki aşk yüzünden yanaklarım kızarırken gözlerimi kaçırdım. Daha önce hiç tatmadığım için henüz bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. Yeniden manzaraya baktım, ayağımı tembelce içinde gezdirdiğim suyu, yüzüme vuran ve saçlarımı dağıtan rüzgârı hissettim. "Birine rüzgârı veremezsin, Gabriel," dedim usulca, yeniden ona bakıp gözlerinde hapsolurken.

Uzanıp yanağımı avucunun içine aldı. İçgüdüsel olarak avu-

cuna yaslanırken kalbim tekledi. Daha önce verandada olduğu gibi dokunuşunda hiçbir tereddüt yok gibiydi, sadece sevginin verdiği kararlılık vardı. Dudakları tatlı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Deneyebilirim. Denememe izin ver, Ellie."

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken küçük bir nefes verdim. Ne demek istediğini biliyordum. Bana bu ânın içinde gizli olan huzuru, buranın... şiir tadını, romantizmini, kokusunu, etrafımızı saran bu huzurlu güzelliğini vermek istiyordu. Bana aşkı vermek istiyordu. Tanrım, ben de tüm bunları kabul etmek istiyordum ama uzanıp almaya korkuyordum. Hâlâ bunların hepsi benden geri alınacak diye korkuyordum. Ve eğer geri alınırsa bir daha yaşayamazdım. Bir daha asla iyileşemezdim.

Ağaçlardan birkaç yaprak kopup hafif rüzgârda tembelce dönerken sanki benim de içimden bir şeyler koptu. Ağaçların ihtiyaçları olmayan şeyi nasıl böyle kolayca bırakabildiklerini merak ettim ve bunu benim de yapıp yapamayacağımı.

"Nasıl yapıyorsun?" diye sordum. "Korkunu nasıl bırakıyorsun?" O da daha önce zarar görmüştü. Hem de çok fena. Ben bir türlü başaramamışken o bunu nasıl olmuştu da başarmıştı? Ben hâlâ bazı şeylere sıkı sıkıya tutunmaya devam ediyordum.

"Korku mu?" diye sordu, bakışları yüzümde gezinirken.

"Sevme korkusu."

Bakışlarına beni anladığını gösteren üzgün bir ifade çöktü. "Çünkü Ellie," derken sesinde öyle kendinden emin bir ton vardı ki şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. "Bu hayatta ne kadar cesurca sevdiysem o kadar *kazançlı* çıktım. Güneşin doğuşunu, rüzgârı, pencereme vuran yağmur damlalarını severek her gün yüzlerce, belki de *binlerce* kez kazançlı çıkıyorum." Duraksadı. Başparmağıyla hafifçe elmacıkkemiğimi okşadı. Sanki çok değerliymişim gibi şefkatle yanağıma dokundu. "Ve seni, hepsinden çok seni. Sana baktığımda şeytani ruhlu bir adamın kalbimi, onu fetheden kadına sunmaktan beni alıkoyamadığını söylemek isterim. Kalbim sana ait, Eloise. *Sana.* Ve Tanrım, umarım onu istersin. Ama eğer istemezsen, yine de onu sana verdi-

ğim için pişman olmam. Seni sevdiğim için pişmanlık duymam çünkü bu kazançlı çıktığımı gösterir."

Kalbimin hızlandığını hissettim ve nefesim kesildi. Kelimeleri ve bana dikkatle bakışı beni parçalara ayırıyor, lime lime ediyor ve aynı zamanda yeniden bir araya getiriyordu. *Ah, Gabriel.*

Başparmağı elmacıkkemiğimi okşamaya devam ediyordu. Dokunuşu öylesine nazikti ki ağlamak istiyordum. Bana, yanına biri yaklaştığında paniğe kapılan bir adam olarak gelmişti ve şimdi dokunuşları öyle kendinden emindi ki gücü ve kararlılığı içinde barındırıyordu. Tanrım, onunla gurur duyuyordum. Benim en korkunç yönlerimi öğrendiği ve yine de beni sevmeye devam ettiği için minnettardım. Bundaki saf mucize nefesimi kesiyordu.

Gabriel'ın bakışları dudaklarımda gezindi. Yutkunduğunu görebiliyordum ve beni öpeceğini anlamıştım. O bana doğru eğilirken karnımdaki kelebekler aynı anda kanatlarını çırpmaya başladılar. Bir an tereddüt eder gibi görünse de hemen ardından yüzünde beliren kararlı ifade onu hiçbir erkeğin olamayacağı kadar güzelleştirdi. Dudaklarını hafifçe araladı, sonra da sıcak ve yumuşak bir şekilde benimkilere bastırdı. Birleşen dudaklarımızın getirdiği arzuyla hafifçe inledim. Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar bana doğru kaydı, ben de kollarımı usulca onun boynuna doladım ve parmaklarımı ipek gibi gür saçlarının arasına daldırdım.

Başımı yana yatırıp beni keşfedebilsin diye ağzımı açtım. İnleyerek bacaklarımın arasına bir arzu dalgası gönderdi. Davetimi alıp dilini sanki denermiş gibi benimkine sürttü, ardından daha özgüvenli bir şekilde dillerimiz birbiriyle dans etti.

Nihayet nefes nefese geri çekildiğinde onda öylesine kaybolmuştum ki nerede olduğumuzu hatırlamam bir dakikamı aldı. Gözlerimi açmadan evvel yüzüme bir gülümseme yayıldı ve gözlerimi açtığımda o da mutlulukla bana bakıyor ve hafifçe sersemlemiş görünüyordu. Dudakları hâlâ aralık ve ıslaktı, öpücüğümüz yüzünden kızarmıştı, yanaklarıysa pembeydi. Bakışları

nazik ve arzu doluydu. *Ben bu güzel adamın ilk öpücüğüyüm,* diye düşündüm kendi kendime. *Dudakları sadece benimkilere dokundu.* Keşke benim için de aynısı geçerli olsaydı. Gerçi hayatım boyunca hiç kimseyi gerçekten öpmüş müydüm bilmiyordum çünkü şu an hiçbirini hatırlayamıyordum. Belki de bu, ânın içinde olduğum ilk öpücüğüm olduğu içindi. Sadece vücudum değil, kalbim ve aklım da buradaydı.

Başparmağıyla altdudağımdaki ıslaklığı sildi ve kendimi hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar mutlu hissederek kahkaha attım. Yaşadığımız anla ve onun dayanılmaz tatlılığıyla büyülenmiş gibiydim.

Ayaklarımızı suda döndürerek orada biraz daha oturduk. Gabriel ayak bileğini benimkine doladı ve kahkaha atıp yeniden ona yaslandım. Rengârenk yapraklarını döken ağaçları seyrettik. Ânın huzurunu ve birbirimizin keyfini çıkarırken, hiçbir şeyin tesadüf olmadığından bahsettik.

Bir zamanlar romantizm ya da beyaz geceler hakkında hayal kurmaz mıydım? Küçük bir kızken, kalbini gözlerinde görebildiğim yakışıklı bir prensin yüzümü avuçlarına alarak beni öpeceğini mi hayal etmiştim? Şimdi hatırlayamıyordum ama keşke hatırlayabilseydim. Çünkü o küçük kızın hâlâ içimde bir yerlerde olmasını ve bu ânı birlikte yaşamayı isterdim. *Benim gibi biri için* tüm hayallerin kaybolduğunu sanırdım.

Ayaklarımızı güneşin altında kuruttuk ve yeniden yola koyulduk. Bu günün nasıl acıdan ve gözyaşlarından, mahvolmuş bir akşam yemeğinden çıkıp mutluluğa, huzura ve üstü kapalı bir köprünün altında bir yürüyüşe dönüştüğünü merak ettim. Ve ilk öpücüğümüze... Şimdiye kadar tattığım en güzel öpücüğe...

18

Hepimizin birer süper gücü var. Seninki ne?

Gambit, Hırsızlar Kralı

Gabriel

O hafta sonu güneşin doğuşunu seyrederek, arabayla gezmeye çıkarak, bölgede en sevdiğim yerlere giderek, civardaki küçük kasabaları ziyaret edip yerel restoranlarda yemek yiyerek günün her ânını beraber geçirdik.

Vermont'un akçaağaç şurubunun birkaç çeşidinden aldık ve sabah kahvaltısında pankek pişirip tatlarına baktık. Dudaklarına yapışan şurup damlalarını kahkahalar eşliğinde öperken kanım ısınıyor, arzu damarlarımda dolanıyordu.

Yeni keşfettiğimiz fiziksel yakınlıktan çok hoşlanıyordum, ilk başlarda hâlâ biraz çekinsem de onun bana yaşattığı tüm duygulardan fazlasıyla memnundum. Ona olan aşkım daha derin bir yakınlık arzulamama neden oluyordu ve ayrıca haftalar boyunca dokunulmaya alışmış olmam her şeyi değiştirmişti. Ellie'nin şimdi bile bana dokunurken en az benim kadar dikkatli olması bana daha çok cesaret veriyor, kendimi o kadar da çaresiz hissetmememe yardımcı oluyordu. Bunu önceden bilmemin ya da tahmin etmemin hiçbir yolu yoktu ama sanki Ellie'ye geçmişimiz –ve kalplerimiz– yüzünden çekiliyormuşum ve sanki birlikte olmak, birbirimizi iyileştirmek *kaderimizmiş* gibi hissediyordum.

Pazar günü öğlen altın rengi, turuncu ve kırmızı yaprakları çi-

menlerin üzerini kaplamış devasa kayın ağacının altında piknik yaptık. Yerdeki yapraklara vuran güneş ışığı Ellie'nin saçlarında altın yaldızlar oluşturuyordu. Getirdiğimiz battaniyenin üzerine sırtüstü uzandı ve seyrelmiş yaprakların arasından sızan ışık yüzüne vurarak nefesimin kesilmesine neden oldu. Hafiflemiş ve mutlu görünüyordu. Gözlerinde aşk olduğunu umut ettiğim bir şey vardı. Eğilip sanki aklımı kaçıracakmışım gibi hissedene kadar onu öptüm. Ama aramızdaki şeyi bir sonraki aşamaya taşıması gereken kişinin Ellie olduğunu biliyordum. Eğer tüm bunların doğru hissettirmesini istiyorduysam bizi o yöne götürmesi gereken oydu. Bu seçimi ona bırakmak istiyordum, bu yüzden ben de onun yanına uzandım ve seyrelmiş yaprakların arasından gökyüzüne bakarak nefesimi düzenlemeye, kanımı soğutmaya ve vücudumu sakinleştirmeye çalıştım.

Ona dokunmayı öyle çok istiyordum ki... Memelerini avuçlarımda hissetmeyi, dilimi meme uçlarında gezdirip sertleştiklerini hissetmeyi, elimi uyluklarının iç kısmında, ipeksi teninde gezdirmeyi... Neredeyse inleyecektim ama kendimi tutmayı başardım.

Ama bu durumdaki ironi gözümden kaçmamıştı. Ona bir kadınla yakınlaşmama yardım etmesi için gitmiştim ama şimdi kendimi tutmakta zorlanıyordum. George'la kalbimin sesini dinlemekle ilgili yaptığımız konuşma aklıma geldi ve bildiğim bir şey olduğunu fark ettim: Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı. Ve hem fiziksel hem de ruhsal olarak benim için ne kadar değerli olduğunu ona göstermek için elimden geleni yapacaktım.

Kollarını göğsüme dayadı ve ben kıkırdarken bana doğru gülümsedi. "Ne?" diye sordum.

Gülümsemesi büyürken hafifçe omuzunu silkeledi. "Bilmiyorum. Ben sadece... mutluyum."

Ağaçtan bir yaprak koptu ve saçına düştü. Yaprağı alıp gülümsedim, ardından gözlerine baktım. *Evlen benimle,* demek istiyordum. *Sonsuza dek yanımda kal.* Ama onun yerine, "Ben de,"

diye fısıldadım. Birkaç dakika daha orada uzandık ve tepemizdeki dallarda ötüşen kuşların cıvıltılarını dinledik.

Ellie parmağının ucuyla gömleğimin düğmesinin etrafında daireler çiziyordu ve narin parmağının bu küçük yuvarlağın etrafındaki hareketi gözüme bir şekilde erotik görünüyordu. "Morlea'ya markete gittiğimizde insanlar bize... tuhaf bir şekilde bakmıştı. Bu yüzden mi hafta sonu başka kasabalara gittik? Tanıdığın başka kimseyi görmemen için?" Soran gözlerle bana baktı. Bakışlarındaki güvensizlik diğerlerinin tepkisinin kendisiyle alakalı olup olmadığını merak ettiğini anlatıyordu.

"Bunun seninle bir alakası yok, Ellie."

Parmağı düğmenin etrafında oynamaya devam ederken başını yana yatırdı. "O zaman... neden? Neden sana o şekilde bakıyorlardı?"

Bir dakika kadar sessizliğimi korudum. "Sanıyorum çoğunlukla onları rahatsız ettiğim için o şekilde bakıyorlar." Bakışlarından kafasının karıştığı anlaşılıyordu. "Eve ilk döndüğümde herkes çok sevinmişti. Gittiğim her yerde dikkatleri üzerime çekiyordum. Bir tür yerel kahraman ilan edilmiştim." Geçmişi düşündüm. Nasıl her şeyin gözüme fazlasıyla parlak geldiğini, evden her dışarı çıkışımda dünyanın bana ne kadar gerçekdışı göründüğünü hatırlıyordum. Sanki nihayet içinde bulunduğum karanlıktan kurtulduğum gerçeğine tutunmakta zorlanıyordum. "Çok ürkek ve çekingendim..."

"Doğal olarak," dedi Ellie sessizce.

"Sadece bu da değil, özgür kalmıştım ve ebeveynlerimin ölümünü kabul etmeye çalışıyordum. Onların yasını tutuyordum. Ayrıca birinin canını aldığım gerçeğiyle baş etmeye çalışıyordum." Ona bir bakış attım ama ifadesi değişmemişti. Bunu zaten biliyordu. Bunu herkes biliyordu. "Tüm bunlarla uğraşmak çok ağırdı." Yeniden duraksadım. "Bir gün George, Dominic'le beni panayıra götürdü. Biraz eğlenip kendimi bir ergen gibi hissetmenin bana iyi geleceğini düşünmüştü. Oraya gittiğimizde kalabalık ve parlak ışıklar bana kendimi çok kötü hissettirdi. Öyle ki delire-

ceğimi sandım. Sanki bir yangının ya da savaşın ortasındaymışım gibi korkudan yere kapandım ve beni oradan dışarı zor taşıdırlar."

"Ah, Gabe..."

"O olaydan sonra toplum içine fazla çıkmadım. Kendimi taş oymacılığına verdim. Tanıdığım insanların ve bildiğim işlerin rahatlığından bir daha vazgeçmedim."

Ben o günleri düşünürken o sessizliğini korumuştu. "Yeniden kasabaya gitmeye başladığımdaysa insanlar bana karşı ihtiyatlıydı. Bana nasıl davranmaları gerektiğini bilemiyorlardı ya da nasıl yaklaşacaklarını... Bu yüzden de yaklaşmamayı tercih ettiler. Sanırım yeniden çıldırıp çıldırmayacağımı merak ediyorlardı. Hâlâ da öyle." Güldüm ama gülüşümde neşenin zerresi yoktu ve nihayetinde bir iç çekişe dönüştü.

Tatlılıkla kaşlarını çattı ve anlayışla başını salladı. "Ama üzerinden çok uzun zaman geçmiş. O zamanlar bir çocuktun. Denemeleri gerekirdi."

"Belki de ben daha fazla denemeliyimdir."

"Belki de," dedi nazikçe. Hava serindi, ısındığından emin olabilmek için onu kendime doğru çektim. Bir bacağını benimkine doladı.

"O adamın canını aldığın için hâlâ... kendinle cebelleşiyor musun?" Sesi nazik ve tereddütlüydü.

"Hayır, o konuda kendimi affettim. Hoşuma gittiğini söyleyemem ama mecbur kalırsam yine yaparım. Aslında bu en kolay kabul ettiğim şeylerden biri olmuştu. Herkes kurtulmak için yapmam gereken şeyi yaptığımı söylüyordu ve hiç kimse bunu dile getirmekten çekinmiyordu. Asıl hiç kimsenin konuşmak istemediği, herkesin kaçındığı ve içinde kirli bir sırmış gibi tutmak zorunda kaldığın şeyler insana suçmuş gibi geliyor."

Bana baktı. "Ama artık böyle hissetmiyorsun."

Başımı salladım. "Hayır, artık öyle hissetmiyorum."

Başı kalbimin üstünde dinlenirken uzun süre sessiz kaldık. O sırada kendi sırları hakkında, içinde uzun süredir tuttuğu şeyler hakkında düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Bana ebeveynlerinden bahseder misin?" diye sordu.

Gülümsedim. "Dünyanın en iyi ebeveynleriydiler. Babam sessiz biriydi, çok düşünürdü. Annemse çok gevezeydi. Bir yere gittiğinde ayaküstü on kişiyle sohbet etmeden duramazdı."

"Başka?" Sesinde hasret var gibiydi.

"Okumayı çok severdi. Çantasında hep bir kitap olurdu. Bazen maçlarda kafamı kaldırıp ona bakardım ve kafasını kitaba gömmüş okuyor olduğunu görürdüm." O günleri anımsayarak ve kitaplara olan tutkumun ondan geldiğini bilerek gülümsedim.

Yeniden fısıldamadan önce bir süre sessizliğini korudu. "Sen yokken onların öldüğünü öğrenmek korkunç bir şok olmuş olmalı." *Ben yokken.*

"Evet." Yarı nefes, yarı kelime gibiydi. George'un buz gibi polis karakolunda bana haberi verdiği anı ve yaşadığım korkunç acıyı anımsayarak birkaç dakika sessiz kaldım. "Ama sonradan... sonradan belki de bana yardım eden o iki melek sayesinde bodrumdan kaçmış olabileceğimi düşündüm."

Başını kaldırdı ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi beni durdurdu. Kendi meleklerini mi düşünüyordu? Kimi kaybetmişti? Yanağını yeniden göğsüme koydu. "Aklından neler geçiyor, Ellie?"

"Ben..." Başını hafifçe salladı. "Hiçbir şey. Bu sadece... çok hoş bir düşünce."

"Ya senin? Ebeveynlerin hâlâ hayatta mı?" Babasının ona nasıl davrandığıyla ilgili söylediklerini hatırladım fakat yine de cevabını bekledim. İçinde bulunduğumuz an çok huzurluydu ve bunu mahvetmek istemiyordum. Ama onunla ilgili her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Bütün iyi ve kötü şeyleri, onu o yapan her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Babam muhtemelen hayattadır," dedi. "Bilemiyorum. Liseden mezun olur olmaz onun yanından ayrıldım. O zamandan bu yana da onunla görüşmedim."

Boğazım düğümlendi. Annesinden hiç bahsetmediğini fark ettim. "Üzgünüm."

"Olma. Çoktan unuttum bile."

Gerçekten unuttun mu, Ellie? Buna inanmıyorum ve senin de inandığını sanmıyorum. Kalbim ağırlaşmıştı. Son zamanlarda çok ağır şeyler yaşamıştık, bu yüzden onu sırtüstü yuvarlayarak şaşırttım ve kahkaha atmasına neden oldum. Öpmek için eğilmeden evvel ona gülümseyerek havayı yumuşattım.

Sonra onu yeniden yuvarlayarak battaniyenin üzerinde dirseklerimize yaslanmış hâlde yüz yüze uzanmamızı sağladım. Bir tutam saçını parmaklarımın arasına aldım ve ipeksi yumuşaklığı karşısında hayrete düştüm. Güneş ışığında rengi altınımsı bir kızıllıktaydı. "Çocuklarımızın seninki gibi saçları olmasını istiyorum," diye mırıldandım. "Genetik olarak aktarılmaya değecek bir güzellik."

Bana bakıp gözlerini kırpıştırırken şaşırmış gibiydi. "Ben ve annelik mi?" Kahkaha atıp başını hafifçe sallayınca bal rengi saçları omuzlarına biraz daha döküldü. Ama kahkahası boştu, içinde hiç neşe barındırmıyordu.

Ona dikkatle baktım. "Neden olmasın? Günün birinde çocuk sahibi olmak istemez misin?"

"Ben... bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim." Omzumun üzerinden bakarak dudağını ısırdı. Gözlerinde korkuya benzer bir ifade vardı. *Ama neden?*

"Bence harika bir anne olursun," dedim nazikçe, yeniden eğilip onu öperek. Bunun farkında olsun veya olmasın sevgi dolu bir kalbi olduğuna inanıyordum. Onun içindeki şefkati görmüş, narin doğasına şahit olmuştum. Şimdi de bütün bunları tadıyordum.

Geri çekildiğimde bakışları yumuşamıştı. Bir müddet sonra, "Chloe'yle görüşmen nasıl gitti? Bu konuda kendini hâlâ iyi hissediyor musun?" diye sordu. Konuyu değiştirdiğinin farkındaydım fakat bu benim için sorun değildi. Ellie'nin kendini hazır hissettiğinde bir an bile tereddüt etmeden bana açılacağını öğrenmiştim.

"Evet. İyi hissediyorum." Sorusunu birkaç dakika daha düşündüm. "Olanlar hakkında konuşabilmek bana kendimi iyi

hissettiriyor ve bu konuyu gerçekten arkamda bıraktığımı düşünüyorum. Konuştuğumuz bazı konular kötü anıları hatırlattı ama bir saat sonra kendimi iyi hissediyordum. Eskiden, olanları anımsadığımda etkisinden kurtulmam oldukça uzun zaman alırdı. Ama şimdi kontrol benim elimdeymiş gibi geliyor."

Başını salladı. Bakışlarındaki gurur gözümden kaçmamıştı. Bu içimi sıcacık yaptı ve bana kendimi iyi hissettirdi. Bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ancak söyleyeceği şeyi yeniden değerlendiriyor olacak ki durdu. Yüzünden birkaç ifadenin peş peşe geçişini izledim. "Ellie, bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Eğer istiyorsan Chloe'ye anlattıklarımı senin de duymaya hakkın var. Ona anlatıp sana anlatamayacağım hiçbir şey yok."

Üzüntüyle gülümsedi. "Sadece ne sormam gerektiğinden tam olarak emin değilim. Sanırım sormak istediğim... sanırım sormak istediğim nasıl başardığın? O korkunç şeyden sağ çıkmayı *nasıl* başardın?"

Arkasında uzanan araziye bakarak dudaklarımı ıslattım ve bu ânın tuhaf, çarpık bir şekilde bana ne kadar tanıdık geldiğini düşündüm. *Nergis bahçelerinde Eloise'le uzanmak.* "İlk kaçırıldığımda tabii ki dehşete düşmüştüm. Travma yaşadım, şaşkındım ve çaresizce oradan kurtulmak istiyordum. Ama bir süre sonra beni asıl yiyip bitiren şey can sıkıntısı olmuştu. Biliyordum ki eğer günün birinde oradan kurtulmak istiyorsam akıl sağlığımı korumam gerekiyordu. Zihnimi meşgul etmeliydim. Kafamda matematik problemleri çözerdim ama bu yalnızlığıma çare değildi." Duraksadım, o günleri düşünüp ne kadar uzun süre yalnız kaldığımı hatırladım.

"Bir gün yerde bulduğum bozuk parayla duvara bir şeyler kazırken duvardan büyük bir parça koptu."

"Bir tünel kazmaya mı başladın?" diye sordu, gözlerini kocaman açarak.

Güldüm. "Hayır. Bir bodrum katındaydım. Kaçmak için elli yıl boyunca tünel kazsam bile fark etmezdi çünkü hâlâ yer altında olurdum."

Yüzü düştü ve belli ki içinde bulunduğum durumu belki de ilk kez kafasında canlandırdığı için gözleri dehşetle doldu.

"Küçüklüğümden beri babamla birlikte oymacılık yapıyordum. Çocukken yetenek vadediyordum diyelim. Madeni param vardı; bir tane de ataç bulmuştum ve bunları bir şey oymak için kullandım. Başlarda biraz kaba sabaydı ama zamandan bol bir şeyim yoktu, bu yüzden üzerinde oynadım. Kaloriferin arkasından, adamın eski giysileri koyup bodruma indirdiği kutuların arkasından, dikkat çekmeyecek karanlık köşelerden topladığım birkaç küçük parçayla yeniden başladım. Birkaç küçük heykelcik yaptım ve onlara sevdiğim şeylerin adını verdim. Sevginin nasıl bir his olduğunu unutmaktan ölesiye korkuyordum ama onlar bana bu hissi hatırlamamda yardımcı oldular. Umut Sarayı mensupları ve benim arkadaşlarımdı hepsi. Benim tek arkadaşım onlardı. Kendimi kaybetmememin tek nedeni. Zihnimi ve ellerimi meşgul ettiler ve hayatta kalma umudumu canlı tuttular. Bana ağaçlardaki serçeleri, tarlalardaki nergisleri ve arkadaşlığı hatırlattılar. Her ne kadar soğuk tozlu bir hücrede olsam da günün birinde yeniden bu şeyleri görebilecek olmanın umudu beni hayatta tuttu."

"Ah, Gabriel," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolarak. "Başka hiçbir şeyin yokken onlar sana cesaret vermiş."

Usulca gülümsedim. "Evet." Düşünerek başımı yana eğdim. "Her ne kadar onları kendi ellerimle yaratmış olsam da belki de cesareti bu karakterlerden alıp kabul etmek daha kolaydı. Komik ama işe yaradı. Sanki sevdiğim insanları ve şeyleri temsil ediyorlardı, onların sözlerini hatırlamama ve mümkün olsa söyleyebilecekleri şeyleri duymama yardım ettiler."

Yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını başparmağımın ucuyla sildim. "Lütfen üzülme. Bu şekilde hayatta kaldım. Hayatım bu şekilde kurtuldu. Bu yüzden şimdi burada, senin yanında uzanabiliyorum."

Öne doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Chloe senin olağanüstü biri olduğunu söylemişti. Şimdi neden öyle dediğini tam olarak anlıyorum."

Ona gülümsedim, o an için daha fazla detay sormamasına sevinmiştim. Ona anlatırdım ama içimden bir ses bunun iyi bir an olmadığını söylüyordu. Bir işkenceci tarafından değil belki ama şartlar tarafından o da karanlık bir bodruma hapsedilmişti. İlk tanıştığımda onun Platin İnci'ye ait olmadığı hissine kapılmama neden olan şartlar tarafından. Artık şartlar değişmiş olsa bile onun yine de kaçmak için çabaladığını seziyordum.

19

İyi şeyler onları beklemeyi
bıraktığın anda gerçeğe dönüşüverirler.

Limon Güzeli, Mereng Kraliçesi

Ellie

Chloe hafta sonunu Morlea'da geçirdiği için çevreyi görecek vakti olmuştu. O akşam, yemekten önce vedalaşmak ve Gabriel'a vakit ayırdığı için teşekkür etmek için eve uğradı.

Baş başa konuşabilmeleri için dışarı çıktım ve oturma odasına geri döndüğümde kucaklaşıyorlardı. Chloe'nin yüzü bana dönüktü ve ifadesinde sevgi ve hüzün bir aradaydı. Gözlerini sımsıkı kapamıştı, bir anlığına onlara baktım ve hissettiğim kıskançlık bana kendimi zavallı gibi hissettirdi. Birbirlerinden ayrılırken bakışlarımı başka yöne çevirdim ve Chloe fark ettiğinde hemen yanıma gelip beni de sımsıkı kucakladı.

"Birlikte yeterince vakit geçiremedik, Ellie. Sonraki sefere geçirir miyiz?"

Geri çekildi ve ellerimi ellerinin arasına alıp sıkarak bana gülümsedi. "Geri gelecek misin?" diye sordum.

"Ah, kesinlikle geleceğim. Makale yayımlanır yayımlanmaz bir kopyasını bizzat getireceğim." Gülümsemesi daha da büyüdü. "Gabriel benimle gurur duyacak."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Duyacağına eminim."

Bir an tereddüt etti, kendinden pek emin değil gibiydi. "Yap-

tığı şeyle ilgili Dominic'le konuştum. İçsel olarak oldukça karışık hissettiğini düşünüyorum..."

"Gerçekten her şey yolunda, Chloe."

"Hayır, değil. Yolunda olan bir şey yok. Sadece... keşke yardım edebilsem."

Ona gülümsedim. "Bana iyi bir dost olarak zaten yardım ettin."

Gülümsemesi kocaman ve bulaşıcıydı. "Konuşmaya ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Gabe'de numaram var." *Gabe.*

"Ararım."

Yeniden gülümsedi. "Tamam, güzel. Kendine iyi bak."

"Sen de, Chloe."

Gabriel'a doğru döndü, parmak uçlarında yükseldi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Tekrar teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sesi öyle duygu yüklüydü ki orada durduğum için neredeyse utandım.

O seni seviyor, Ellie, diye hatırlattım kendi kendime.

Seni seviyor çünkü Chloe'yle senden sonra tanıştı, dedi kafamın içindeki ses benimle alay ederek. Elimden geldiğince onu susturmaya çalıştım.

Gabriel'a karşı duyduğu şefkat, hatta belki sevgi için Chloe'yi bir gram olsun suçlamıyordum. Benim bildiğim şeyi o da biliyordu. Gabriel altı yıllık cehennemden kendini sevgiyle sarıp sarmalayarak kurtulmuştu. Umudunu kaybetmeyerek. Öyle bir durumda hayata tutunabilmek için zihninin ne kadar kuvvetli, kalbinin ne kadar güzel olması gerektiğini biliyor muydu? Korku yerine tekrar tekrar sevgiyi *seçmek* gerektiğinden haberdar mıydı? Tabii ki bu kadar çok sevgiye sahip olduğu için şanslıydı. Herkes onun kadar şanslı değildi. Ama yine de Gabriel'ın güçlü kalmak için elinde kalan en ufak sevgi kırıntısına, en küçük *umut ışığına* bile bütün gücüyle tutunduğunu hissediyordum. Çünkü o böyle biriydi.

Gabriel sevginin nasıl bir his olduğunu asla unutmayan bir oğlan çocuğuydu, bense tam tersi.

O akşam yemek hazırladık ve verandada yedik. Yalnız başıma bırakılmadığım takdirde mahvetmemin imkânsız olduğu hazır lazanya pişirmiştik. Artık akşamları havalar serinlemeye başlamıştı bu yüzden Gabriel ısıtıcıyı açıp masanın yakınına yerleştirmişti.

Mutfağı temizledikten sonra oturma odasındaki kanepeye kıvrıldık ve televizyon izledik. Ama ertesi gün taş ocağında işe başlayacağım için o gece erken yatmaya karar verdim. Ayrıca bu konuda biraz gergindim. Telefona cevap vermeyi başaramaz da kendimi rezil edersem diye korkuyordum.

Hayatım boyunca yalnızca iki işte çalışmıştım. Babamın yanından taşındığımda bir yıl kadar sinemada çalışmıştım. Ancak oradan kazandığım parayla küçük bir odanın ücretinden başka bir şeyi karşılayamamıştım. Ayrıca gazetedeki ilandan bulduğum odayı neden kimsenin tutmadığını da oraya gidince anlamıştım. Odayı kiralayan kadının yaklaşık yirmi beş kedisi vardı, etraf kirli kedi kumuyla doluydu ve balık kokuyordu. Karşılayabildiğim tek yer burasıydı ve babamın evinden daha iyi olduğu için odayı tutmak zorunda kalmıştım.

Ertesi yıl bazı arkadaşlar aracılığıyla Kayla'yla tanışmıştım ve o da bana Platin İnci'den bahsetmişti. Başkalarının önünde kıyafetlerimi çıkarmak zorunda kaldığım için bu işten nefret ediyordum ama bu iş sayesinde araba almak için beş yüz dolar ve kendi dairemi tutmak için kaparo biriktirmeyi başarmış ve kedili evden taşınabilmiştim.

Bu yüzden şu âna kadarki iş tecrübem yere dökülen patlamış mısırları süpürmek ve bir direğin üstünde çıplak hâlde aşağı yukarı kaymaktan ibaretti.

Yatmaya gittim ancak uyuyamadım. Yirmi dakika boyunca yatakta dönüp durduktan sonra kalkıp pencereyi açtım ve taze akşam havasını içime çektim. Yere diz çöküp kollarımı pencerenin pervazına dayadım ve yıldızlarla dolu gökyüzünü birkaç dakika boyunca seyredip Gabriel'ın yaptığı gibi güzellikleri kolaylıkla kabul etmeye çalıştım. Ama onun yerine gecenin güzel-

liği bana bir tür acı verdi ve kendimi daha da boş hissetmeme neden oldu.

İç geçirerek pencereyi kapattım. Topallayarak odamdan dışarı çıktım ve mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak garaja gittim. William oradaydı. Pürüzsüzleştirilmiş beyaz hatları ve gülen yüzüyle kalbimi daha da hafifletiyordu.

Parmak uçlarımı başında gezdirdim ve bir aydan daha kısa bir süre önce ne hâlde olduğunu düşününce şaşırmadan edemedim. Ortada hiçbir şey yokmuş gibi görünürken Gabriel bu şeye hızla hayat vermişti. Sanki kendine ait bir kişiliği varmış ve bu küçük adamı tanıyormuşum gibi hissediyordum. İçimi çektim. "Ya yarın iyi iş çıkaramazsam? Ya kendimi küçük düşürürsem?"

William gülümsemeye ve beni cesaretlendiren gözlerle bakmaya devam etti. Derin bir nefes verdim. "Eh, tabii öyle söyleyeceksin."

Bir ses duydum ve hızla arkama döndüm. Gabriel kapının eşiğinde üzerinde bir tişört ve pijama altıyla durmuş, kalçasını kapının pervazına dayamış, meraklı gözlerle beni izliyordu. Sıcaklığın boğazımdan yükseldiğini hissettim ve güldüm. Çıkardığım ses daha çok nefes nefese çıkan utangaç bir kahkahadan ibaretti. Gabriel gülümsedi. Bu kez sıcaklık boğazımdan tırmanıp yanaklarıma çıkarken arkamı döndüm.

Arkamdan yaklaşıp ellerini kollarımda gezdirdi ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Her şey yolunda gidecek."

Başımı yana çevirdim ama ona bakmadım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü çok akıllısın ve her şeyi öğrenebilirsin."

Çok akıllısın ve her şeyi öğrenebilirsin.

Sen çok iyi ve akıllı bir kızsın, Ellie. Bunu sakın unutma, anlaştık mı? Ne olursa olsun bunu unutma.

Göğsümde keskin bir acı hissettim ve düşünmemeye, özellikle de kimin söylediğini düşünmemeye çalışarak kelimeleri zihnimden uzaklaştırdım. Kendimi böyle savunmasız hissederken bununla baş edemezdim.

Elimi yeniden William'ın küçük sert başına koydum ve Gabriel'ın arkamdaki güçlü duruşunu hissettim. Ve acı içimden öyle büyük bir hızla yükseldi ki kelimelerin dilimden dürüstçe dökülmesine engel olamadım. "Taştan yapılmışım numarası yapardım ama gerçek şu ki kumdan yapılmışım da her saniye dağılabilirmişim gibi hissederdim." Öyle uzun zamandır böyle hissediyordum ki *canım acıyordu*.

Gabriel akşam yemeğini mahvettiğim gün yaptığı gibi kollarını arkamdan bana doladı. O da uzandı ve elini William'ın başında duran elimin üstüne koydu. "Ama sağlam bir kaya bundan oluşur, Eloise. Kum ve basınçtan" –beni sardığı koluyla sıktı– "bir de zamandan. Hepsi bu, aşkım. Sadece kum, basınç ve zaman."

Kelimelerinin içime işlemesine izin verdim. Etrafıma doladığı kollarının oluşturduğu basıncın –aşkın– kendime en az onun bana güvendiği kadar güvenmemi sağlamasını o kadar çok istiyordum ki... Ama zaman kısmı beni endişelendiriyordu. Ne kadar zaman? Kendimi sağlam ve yeterli hissetmem için *ne kadar* zaman geçmesi gerekiyordu? Öyleymişim gibi numara yapmamam için?

Gabriel bana pek çok şey öğretmişti ve hepsi önemliydi çünkü tüm bunların üstesinden kendi başına dürüstçe gelebilmişti. Kelimeleri sadece basmakalıp sözlerden ibaret değildi, kendi acı ve ıstırabının neticesinde öğrendiği gerçeklerdi.

Sadece kum, basınç ve zaman.

"Yıldızlara bakmayı denedim," diye mırıldandım bir süre sonra. Onun bana söylediği her bir kelimeyi can kulağıyla dinlediğimi bilmesini istiyordum. Söylediği gibi yaşamayı her zaman başaramasam da ona her şeyden çok hayranlık duyduğumu bilmesini istiyordum. "Etrafımı saran güzelliklere minnet duymayı denedim ama bunu doğru yaptığımı sanmıyorum."

Gabriel iç çekişle biten bir nefes verdi. "Minnettarlık bir yara bandı değildir, Ellie. Deneyimlemek için hâlâ hislerine ihtiyacın var. Minnet bunu daha dayanılır kılan şeydir. Bazen günü atlatmanı sağlayan şey budur, bazen de sadece ânı geçirmene yardımı olur, hepsi bu."

"Bir yara bandından daha fazlasını arıyordum," dedim sesime biraz neşe katmaya çalışarak.

Güldü ve içim sıcacık oldu.

Bir müddet ikimiz de sessizliğimizi koruduk. "Muhtemelen burada durmuş, bir heykelle konuştuğum için deli olduğumu düşünmüşsündür."

"Hayır. Çok iyi dinleyicilerdir. Ama ben de öyleyim," diye mırıldandı saçıma doğru ve ona yaslanmam için beni iyice kendine doğru çekti. "Neden kendine bu kadar yükleniyorsun? Böyle yapmak zorunda değilsin."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum bu yüzden sadece gülümsedim ve ona baktım. "Teşekkür ederim."

Gözleri yüzümde dolaşırken başını salladı. Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyor gibiydi. En nihayetinde beni öptü ve elimden tutup eve soktu. Bu kez yatağa girdiğimde hemen uykuya daldım.

Ertesi sabah işe başladım. George, iş makinelerinin ve kamyonların çoktan çalışmaya başladığı taş ocağına gitmeden önce elime telefonun sistemiyle ilgili el kitabını tutuşturmuştu.

Gabriel yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce hafifçe güldü. "Zaten şu an telefona kimse bakmıyor. Gelen aramaların yarısına bile cevap versen bizi büyük bir dertten kurtarırsın." Bunu yalnızca kendimi iyi hissetmem için söylediğini biliyordum. O, işinin başına gidince ben de kitabı açıp sistemi anlamaya çalıştım.

Dominic dokuz otuz gibi işe geldi. Onu görünce kalbim korkuyla zıplamıştı ama o yalnızca bana gülümsedi ve özür bile dilemeden ofisine geçti.

Gün çabucak geçmişti. Telefon sistemini öğrenip gelen çağrıları cevaplamış, sadece birkaç aramayı kaçırmıştım. Bir ara Gabriel bana öğle yemeğine gitmek isteyip istemediğimi sormaya geldi ve ondan birkaç saat sonra da arabaya atlamış eve gidiyorduk.

Yolda dönüp bana baktı ve bilmiş bilmiş sırıttı. "İşi sevdin mi?"

İşi başarmış olmanın verdiği mutluluk ve rahatlıkla başımı salladım.

Hafta çabucak geçmişti ve her ne kadar faks ve fotokopi makinesini kullanmayı, elektronik takvim oluşturarak randevuları düzenlemeyi öğrenmiş olsam da Dom'un soğuk tavrı işten keyif almamı engelliyordu. Benimle konuşmamak için elinden geleni yapıyor, kahve almak için gittiğimde karşılaşırsak bana arkasını dönüyor, ona bir soru sorduğumdaysa ya duymuyor ya da duymazdan geliyordu. Bu çocukça davranışını umursamamaya çalışıyordum ama tavırlarının altında yatan küçümsemeyi sezdiğim için kolay olmuyordu. Dominic'in bu davranışlarından vazgeçeceğini umarak Gabriel'a bu durumdan hiç bahsetmedim.

Ama Gabriel her akşam beni almak için ofise kadar geliyordu ve ben de fırsatını bulduğum her saniye onun atölyesine kaçıp sıfırdan mucizeler yaratan güzel ellerini izliyordum.

Onun ellerinin bir kaya parçasının üzerinde gezinişini seyretmek şimdi beni ürpertiyor ve vücudumun her bir santiminde dolaşmalarının nasıl bir his olacağını merak etmeme neden oluyordu.

Akşamları yemekten sonra ergenler gibi kanepede öpüşüyorduk. Her akşam onu ellerini bluzumun altına sokması, kıyafetlerimi çıkarması, tenime dokunması ve içimdeki ateşi söndürmesi için zorluyordum. Ama her gece tahrik olduğu apaçık belli olsa da kendini geri çekiyordu ve kendime henüz hazır olmadığını söylüyordum.

O hafta cuma günü iş çıkışı doktor randevusuna gittik. Bacağımı kontrol ettiler ve alçıyı çıkarma kararı aldılar. O ağırlığı üzerimden aldıklarında neşeyle kahkaha attım. "Özgürlük!" dedim. Gabriel odanın diğer ucundan bana sırıtıyordu.

"Şimdi gerçekten kendi ayaklarının üzerinde durabilirsin," dedi. Gülümsedim ama sözleri içten içe belirsizliğe ve korkuya neden olmuştu.

Yeniden ele aldığım özgürlüğümü kutlamak için eve giderken yolda şampanya aldık ve akşam yemeği için pizza siparişi verdik.

Diğerinin iki katı ağırlığında bir bacağı oradan oraya sürüklemek zorunda kalmayacağım için kendimi mutlu hissediyordum ama aynı zamanda içimde belli belirsiz bir hüzün de vardı. Haklıydı. Artık kendi ayaklarımın üzerinde durabilirdim. Artık Gabriel'ın evinde kalmam için bir sebep yoktu. Şimdilik bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Bu son da olsa hafta sonunu onunla geçirmek istiyordum.

Kapıdan içeri girer girmez Gabriel'a bacağımı tıraş edeceğimi söyledim. Doktorun muayenehanesindeki parlak ışık bana bunun vaktinin çoktan geçtiğini söylemişti. Aslında bu fırsattan istifade iki bacağım da biraz bakımı hak ediyordu. Haftalardır dış görünüşüme özen göstermemiştim. Bir striptizci olarak sürekli yapmak zorunda kaldığım bakıma ara vermek benim için bir tatil gibi olmuştu ama şu an bunu düşünmek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse estetik kaygılarımdan dolayı değil bacaklarım gerçekten çirkin göründüğü için tıraş edecektim.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi Gabriel.

Güldüm. "Bacaklarımı tıraş etmeme mi?"

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Evet."

Omuzumu silkeledim. "İstiyorsan edebilirsin."

Akşam yemeğinde oyalandık ve kutlama için birkaç kadeh şampanya içtik. Gabriel kahkaha atıyordu çünkü birkaç kez yerimden kalkıp sırf yapabildiğim ve kaslarımı güçlendirmem gerektiği için komik bir şekilde etrafta hızlı adımlarla topallamıştım. Bir daha vücudumun yapabildiklerini asla hafife almayacaktım.

Mutfağı temizledikten sonra elimden tutup beni çekiştirdi. "Hadi." Onu yatak odasına kadar takip ettim. İçerideki basit eşyalara, kitaplıktan taşan ciltli kitaplara, küçük çalışma masasının üzerindeki bilgisayara, yatağın üzerinde düzgünce duran yorgana ve yatak başlığının önüne yığılı duran yastıklara baktım.

Gabriel beni büyük bir küvetin olduğu banyoya yönlendirdi doğrudan. O, suyu açarken bende küvetin kenarına oturdum. Taytımın bacaklarını yukarı doğru kıvırdım ve küvetin içine

adım attım. Ardından güldüm. "Bu kesinlikle daha önce hiç yapmadığım bir şey."

Gabriel sırıttı ve kot pantolonunun bacaklarını kıvırarak küvete girip diz çöktü. "Pantolonun ıslanacak."

"Umurumda değil. Arkana yaslan ve seni şımartmama izin ver."

Arkamdaki duvara yaslandım ve tek kullanımlık yeni bir tıraş bıçağının koruyucusunu çıkarıp ellerini sabunla köpürtürken onu seyrettim. İç geçirdim. Ayağımın ılık suda ıslanması bile harika hissettiriyordu. Sabunu nazikçe bacağıma sürdü, ellerinin tenimin üzerinde kayışını izledim. Yaptığı işi düşünmeden edemedim. Yaptığı köpek yavruları, tavşanlar ve melekler böyle hissediyor olmalıydılar. Özen görüyor, ilgileniliyor ve hayata getiriliyormuş gibi. Bir kaya parçasıyken hayat bulan tüm o çiçekler, yapraklar ve şaraplık üzümler böyle hissediyor olmalıydı. Özgür bırakılmış, yenilenmiş, onun maharetli ellerinde güzelleştirilmiş.

Yutkundum, yaşadığımız şey bir anda öyle dokunaklı, öyle mahrem ve öyle erotik gelmişti ki elleri bacaklarımda aşağı doğru nazikçe kayarken inledim. Yutkunduğunda Gabriel'ın boğazındaki âdemelmasının hareket ettiğini gördüm. İfadesi çok yoğundu ve yaptığı işe tamamen konsantre olmuş gibiydi.

Tıraş bıçağını alırken bana bir bakış attı. Gözbebekleri büyümüş gibi görünüyordu. İşte o zaman ilk kez tenime dokunmasının yanı sıra aynı zamanda bir kadına da ilk kez dokunduğunu fark ettim. Tıraş bıçağını bacağımdan yavaşça yukarı doğru kaydırışını izlerken içimi şefkat doldurdu ve nefesimin kesildiğini hissettim.

Jilet tenimin üstünde yavaşça kaydı ve hiçbir noktayı kaçırmadığından emin olmak için arkasından parmakları onu takip etti. Pantolonunun dizleri şimdi sırılsıklamdı ama fark etmişe benzemiyordu. İçeriyi buhar kaplamıştı ve daha önce hiç bu şekilde dokunulmamış olduğumu fark ettim. Bir kere bile *okşanmamış, sevilmemiştim.*

Gabriel tıraş bıçağını duruladı ve bacağımı çevirip tıpkı ça-

lışırken yaptığı gibi yan tarafları tıraş etmeye devam etti. Parmakları önce bileklerime oradan ayaklarıma kaydı ve nazikçe masaj yaptı. Öyle iyi hissettiriyordu ki bu defa daha uzun inledim. Gabriel'ın bakışları ânında benimkileri buldu, gözleri parlıyordu. "Çok güzelsin, Eloise. Her zerren çok güzel." Parmağını yeniden ayak bileğimde ve ayağımın üzerinde gezdirdi. "Tam bir sanat eserisin."

Sanat eseri.

Daha önce bana güzel olduğumu söyleyen olmuştu. Muhteşem, seksi, karşı konulmaz olduğumu... Ama bu sözlerin içime işlemesine izin vermemiştim. Bunlar sadece... kelimeydi ve asla derine nüfuz edememişlerdi. Ama Gabriel'ın kelimeleri kanıma, hatta iliklerime işliyordu. Sanki birer kutsanma duasıymış gibi ruhumu buluyordu. Ve üstelik sadece ayak bileğimden bahsediyordu.

Midemde kelebekler kanat çırpıyordu. Giysilerim fazla dar, tenim fazla hassas geliyordu. Her kıpırdadığımda üzerimdeki bluz meme uçlarıma sürterek sertleşmelerine neden oluyordu. Tam merkezimde atan damar iç çamaşırımın ıslanmasına ve dar gelmesine neden oluyordu.

"Gabriel," diye fısıldadım. Beni öpmesini istiyordum. İçinde durduğu sığ suyun içinden kalkıp beni öpmesini, sonra da beni kucaklayıp yatağa götürmesini istiyordum fakat bunu ondan nasıl isteyeceğimi bilemiyordum.

O da tahrik olmuş gibi görünüyordu, öyleyse neden hiçbir şey yapmıyordu? Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı düşünmesine gerek yoktu. Kendime bakamayacak kadar hastayken zaten bana bakan oydu ve bu konuda her şeyi biliyordu. Öyleyse sorun neydi? Onu durduran şey neydi? Hastalık taşıyıp taşımadığım konusunda mı endişeliydi? Kulüpteki adamlarla birlikte olup olmadığımı mı düşünüyordu? Lekeli olmam mıydı sorun? Hayatım boyunca pek çok hata yapmıştım ama asla güvenli olmayan bir şey yapmamıştım. *Bu konuda ona güvence mi vermeliyim?*

Yoksa tereddüt etmesinin nedeni kendi tecrübesizliği miydi? Onu reddetmemden mi korkuyordu? Ya da ne yapacağını mı bilmiyordu?

Köpüklü elini diğer bacağıma götürdü ve tıraş bıçağı da onu takip etti. Aşırı uyarılmanın verdiği hisle oturduğum yerden aşağı suyun içine kayarak onu öpmek istiyordum. Şüphe beni ele geçirdi bu yüzden o işini bitirene kadar hareketsizce bekledim. Gabriel işini bitirdikten sonra bacaklarımı ve ayaklarımı duruladı. Sonra üzerindeki ıslak pantolonla küvetten çıkıp eline bir havlu aldı ve benim dışarı çıkardığım bacaklarımı havluyla kuruladı.

Tüm bunları yaparken yüzüne bakıyordum ve çok yoğun, çok konsantre görünüyordu. Nihayet harekete geçeceğini ve benden geceyi onunla birlikte geçirmemi isteyeceğini düşündüm. Bu yüzden eğilip yanağıma bir öpücük kondurduğunda ve "İyi geceler," diye fısıldadığında gözlerimi kırpıştırarak olduğum yerde donup kaldım.

Gabriel ayağa kalktı ve kaskatı hareketlerle banyodan dışarı çıktı. Ben de hemen arkasından onu takip ederek, "İyi geceler Gabriel," diye fısıldadım. Yatak odasının kapısının eşiğinde yanından geçerken ona son bir şans daha vermek için oyalandım. Ben kafamı çevirip dışarı adımımı atmadan evvel birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. Arkamdan yüksek sesle titrek bir nefes verdiğini duydum.

Odama gidip soğuk bir duş aldım, sonra da kendimi hâlâ kafası karışık ve hayal kırıklığına uğramış hissederek yatağa girdim. Sessizce uzanırken bu türden bir arzunun nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi fark ettim. Bunu daha önce hiç deneyimlememiştim. Gerçekten arzu duymanın ne demek olduğundan bile bihaberdim ve aniden... şaşkına döndüm. İçimde ılık bir his ve şefkat duygusu gezindi. *Ah, Tanrım.* Bunu bana Gabriel yapıyordu. Ve bu bana kendimi delirecekmişim gibi hissettirse de aynı zamanda güçlü ve canlı da hissettiriyordu.

Doğrulup oturdum. Yorganı göğsüme bastırırken yüzüme

usulca bir gülümseme yayıldı. *Benim* hazır olmamı mı bekliyordu? Bu, Gabriel'ın bana vermeye çalıştığı başka bir hediye miydi? Kendinden hep bir şeyler alınmasına alışmış bir kadın olarak bir erkeği istemenin ve ona kendini sunmanın nasıl bir his olduğunu bana yaşatmaya mı çalışıyordu? Ama o da benimle aynı durumda değil miydi? Homurdandım. Tabii ki haftalardır hazır olduğu hâlde benim de hazır olduğumu fark etmem için beklemek tam da Gabriel'a göre bir davranıştı.

Gergin ve kararsız bir hâlde yataktan çıktım. Fakat içimde öyle büyük bir arzu vardı ki onun tarafından ele geçirilmiştim.

Kapıyı usulca açtım ve koridora adım atıp Gabriel'ın kapalı olan kapısına baktım. Kalbim hızla çarpıyordu; geri dönecek oldum. Ama cesaretimi toplayıp hızlıca kapısına doğru yürüdüm ve kapının kolunu çevirip içeri girdim.

Odası loştu ve içeriyi aydınlatan tek şey yatağının başucundaki lambaydı. Örtünün altında yatıyordu, göğsü çıplaktı ve elinde bir kitap vardı. Beni görünce yüzünde endişeli bir ifade belirdi ve dirseğine yaslanıp hafifçe doğruldu. "Ellie? Sen iyi misin?"

Sarsakça başımı salladım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sesi kulaklarımda yankılanıyordu. "Okuyor muydun?"

Kitabını kenara koydu. "Sayılmaz," dedi başını sallayarak. "Aynı cümleyi on beşinciye okuyorum."

"Ah..." Sesim hırıltılı çıkıyordu ve boğazımı temizledim. Gabriel hareketsiz bekliyor, hiç kıpırdamıyordu. "Seni istiyorum," derken sözcükler dudaklarımdan aceleci bir fısıltı hâlinde döküldü. "Ve düşündüm de belki sen de... beni istiyorsundur." Avuçlarımı yaslandığım kapıya bastırarak yutkundum.

Gabriel'ın yüzü öyle büyük bir şefkatle doldu ki yeniden hızla nefes alıp vermeye başlamadan evvel bir anlığına nefesim kesildi. Bu ifadeyi içmek ve sonsuza dek bir parçam hâline getirmek istiyordum. "İstiyorum," dedi. "Ben de... istiyorum." Aşk ve alay dolu küçük, çarpık gülümsemesi omuzlarımın gevşemesine neden oldu.

Üzerindeki örtüyü kaldırdı ve yataktan dışarı çıktı. Üzerinde

baksır şortu vardı ve ince kumaşın arkasından görünen ereksiyonu kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Yeniden yutkundum. Güzelliği beni bu defa onu ilk kez yarı çıplak gördüğüm güne oranla iki kat fazla etkiliyordu. Bu kez... ah, *bu kez* ona dokunabilecek ve çok daha fazlasını yapacaktım.

Umarım birbirimizi yeniden çıplak gördüğümüzde bu kazara ya da iş icabı olmaz. Umarım ikimiz de bunu istediğimiz ve bizim için bir anlam ifade ettiği için olur.

Evet.

Ah, evet.

Kalçasıyla beni nazikçe arkamdaki kapıya bastırdı ve elleriyle yüzümü kavrayıp beni öptü. Vücudum onun sertliği karşısında sanki eriyordu.

"Birbirimize kusursuzca uyuyoruz, değil mi?" diye mırıldandı ve sözleriyle birlikte kanımın arzuyla kaynamasına neden oldu.

Boynuma öpücükler kondurup dudaklarını tenimde gezdirdi. Onda daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ediyordum, bu kez kendini hiçbir şekilde tutmuyordu. Dokunuşlarında hiçbir koşul, öpüşünde hiçbir tereddüt yoktu. Ben ona kendimi sunmuştum ve o da bana kendini tamamen vermeye hazırdı.

Beni yatağa yönlendirdi ve ben sırtüstü uzanırken o da benimle birlikte uzandı. "Bunun nasıl yapıldığını bana göstermen gerekebilir. Daha önce hiç sevişmedim," diye fısıldadı. Dudaklarında küçük bir gülümseme, bakışlarındaysa savunmasızlık vardı.

Elimi yüzüne götürdüm. "Ben de daha önce seviştiğimi sanmıyorum. Bu şekilde hiç olmadı. En iyisi akışına bırakalım."

Beni yeniden öpmeden evvel ciddiyetle yüzüme baktı.

Okuma lambasının yumuşak ışığı altında birbirimizi yavaşça soyduk. Bakışları çıplak vücudumda gezinirken hiç utanç duymadım ve bir anlığına bu rahatlık beni şaşırttı. Ama sonra sebebini anladım: Kadın olmak böyle his olmalıydı. Benim de bu konuda asla bir fikrim olmamıştı.

Açık kalplerle ve sevgi dolu dokunuşlarla birbirimizi keşfe çıktık. Daha önce hiç sevişmediğimi düşünmekte haklı olduğumu gördüm. Şefkat doluydu, *müthiş* bir deneyimdi. Asla tatmadığım her şeydi.

Onun her bir zerresine dokunmak, vücudunu da tıpkı kalbini tanıdığım gibi tanımak istiyordum. İlk kez kendi rızamla bir erkeği keşfe çıkıyordum. Gözlerim tamamen açık, aklım âna odaklanmış hâldeydi çünkü buradan başka olmak istediğim hiçbir yer yoktu. Zevki tatmak ve birlikte olduğum kişiye tam bir güven duymanın verdiği heyecanı sonuna kadar yaşamak istiyordum.

Onu keşfetmeye ayaklarından başladım ve parmaklarım hafifçe parmaklarında gezinip bileklerine doğru çıkarken hafifçe güldü ve ben de gülümsedim. Ama o güldüğü için değil, neşe ve kahkahanın cinselliğin bir parçası olabileceğini bilmediğim için gülümsemiştim. Her şey yeni ve fevkaladeydi. Kendi tutkularımı keşfe çıktığım için değişik bir tür saygı duyuyordum. Bunu ben de hissedebiliyordum. Ama hiç tatmamıştım. Ah, hiç tatmamıştım.

Elim uyluklarında kayarken Gabriel'ın kahkahası inlemeye dönüştü. Oradaki kasları yoğururken dokunuşlarımın onu rahatsız etmediğinden emin olmak için yüzünü izliyordum. Onun sertleştiğini görüyor ve karşılığında ben de kasıklarımda bir ıslaklık hissediyordum.

Ellerim daha yukarı kaydı. Sert göğsünün sıcaklığını hissettim, geniş omuzlarına dokundum ve derin bir nefes alıp dudakları yeniden benimkileri buluncaya kadar parmak ucumu karın kaslarında gezdirdim.

Gabriel beni çevirdi ve sanki yeni keşfettiği bir hazineymişim gibi taşın içindeki güzelliklere hayat verme gücüne sahip o güzelim sanatçı ellerini tenimde gezdirdi. Bana da kendimi güzel, tapılası ve *seviliyormuş* gibi hissettiriyordu.

Her bir zerremi öpüyor, her yerime dokunuyordu. Sanki o beni, ben de onu tamir ediyormuşum gibi belli belirsiz bir his pey-

da oldu içimde. Ben çaresiz hâle gelip sırılsıklam olana ve onun yüzündeki yarı acılı ifade bana onun da aynı durumda olduğunu söyleyene kadar neredeyse saatlerce birbirimizi keşfettik.

İçime girdiğinde ikimiz de aynı anda inledik. Odanın loş ışığında gözlerimiz buluştu ve ilk karşılaşmamızda beni çok korkutan o bağlantı şimdi binlerce kat güçlenmişti.

Sadece yüzüne, gözlerini kapattığında kirpiklerinin yanaklarına düşen hilal şeklindeki gölgesine, dudaklarının aldığı hazla aralanışına ve ifadesindeki harika yoğunluğa odaklanmaya çalıştım. Başlangıçta yavaş bir şekilde ileri gidip gelişini ardından ritmini yakaladığında gittikçe hızlanışını seyretmeye çalıştım. Ama içimde gitgide artan haz öylesine kuvvetliydi ki beni zirveye doğru çıkarırken Gabriel'ın adını tekrar tekrar haykırarak kaybolmama neden olmuştu. Çarşafları sımsıkı kavradım ve başımı yastığa bastırdım.

"Evet, Eloise," dediğini duydum. "Evet," dedi inleyerek dağılmadan ve üzerime kapaklanmadan hemen önce. Boynuma doğru verdiği nefesi hızlıydı ve hâlâ birbirimizle bağlantılı olduğumuz noktadaysa hafif bir zonklama vardı.

Sonrasında onun kollarının arasında tembelce uzanırken ve parmakları hafifçe kolumda gezinirken içimden mutluluktan kahkahalar atmak geliyordu. Haklıydım: Vücudunun her bir parçası yalnızca benim için yapılmış gibiydi.

Gabriel'ın nefes alıp verişleri derinleşip düzene girerken bana tam da vermeyi vadettiği şeyi verdiğinin farkına vardım. Boynuma vuran nefesi sakinleştirici bir rüzgâr gibiydi, gülüşü güneş, dokunuşuysa tenime düşen binlerce gökkuşağıydı. Ve onu öyle çok seviyordum ki sanki kalbim patlayacak gibiydi.

20

Seni örten sevgiden bir battaniye olacağım.

Bayan Eloise, Nergis Bahçelerinin Hanımı

Gabriel

Gözlerimi yavaşça açtım ve uyku sersemi gerinirken birden önceki geceyi hatırladım. Ellie'nin bana gelişini, onu kapımda görmenin verdiği heyecanla kalbimin sevinçten uçuşunu, söylediklerini, duymayı beklediğim şeyi nihayet söyleyişini... *Seni istiyorum.*

Ellie yatağın kenarına oturmuş perdelerin arasından sızan şafağın ilk ışıklarını izliyordu. Bakışlarım sırtının kadınsı güzelliğinde, belinin kıvrımında ve ardından kalçalarında, yuvarlak hatlarında gezindi. Gecenin büyük bir bölümünü sevişerek geçirdiğimiz hâlde yeniden başlayan o hafif zonklamayı hissedebiliyordum.

"Gitme," derken sesim uykudan kalınlaşmıştı.

Arkasına döndü. Gözleri çaresizlik ve şefkatle doluydu, dudakları yaptığımız şeylerden dolayı şişmişti. Ve çok yumuşak görünüyordu; Tanrım, yumuşacıktı. Ve haklıydım, en güzel olduğu vakit sabahın ilk ışıkları üzerine vururkendi. Özellikle de önceki gece bu kadar çok sevildiğinde...

"Güneş doğmak üzere," dedi usulca, saçını omzunun üzerinden arkaya atarak. "Sırf ben buradayım diye bunu kaçırmanı istemiyorum."

Gülümsedim. "Perdeleri aç. Verandadan izlediğimiz gibi güneşin doğuşunu yataktan da izleyebiliriz."

Önce pencereye ve ardından da bana baktı. Sonra ayağa kalkıp perdeleri açtı ve evin hemen arkasındaki ormanın üstünden doğmak üzere olan güneşi içeri davet etti. Oda altın renkli ışıklarla yıkandı. Çıplak teni yanardönerli gibi görünüyordu. Bana dönüp örtülerin altına girdi ve altımda bacaklarını aralayıp kalçalarıma yer açarken gülümsedi. Yeni günü selamlarken beni bir kez daha vücuduna davet etti.

Artık ben de bir kadını bedenen, kalben ve ruhen sevmenin ne demek olduğunu biliyordum.

Hafta sonunu vücutlarımızı ve birbirimize zevk verecek şeyleri keşfederek geçirdik. Ona doymuyordum. Hem tatmin oluyor hem de kendimi sürekli aç hissediyordum. Cumartesi günü karnımızı doyurmak ve banyo yapmak dışında yataktan hiç çıkmadık. Ama pazar günü Ellie'nin egzersiz yapması ve koltuk değneklerinden kurtulmanın verdiği özgürlüğü tadabilmesi için yürüyüşe çıktık. Hafifçe topallıyordu fakat doktoru bunun zamanla azalacağını söylemişti.

Önceki hafta gittiğimizden farklı bir üstü kapalı köprüde yürürken el ele tutuştuk. Orada onu kenara çektim ve eski ahşap duvara yaslayıp öptüm. Kahkaha atıp öpücüğüme karşılık verdi ve sanki dünya durmuş da geriye yalnızca ikimiz kalmışız gibi hissettim.

Eve döndüğümüzde garaj yoluna park etmiş tanımadığım bir araba gördüğümde bir anda hülyalı hâlim sona erdi. Biz arabadan indiğimizde takım elbise giymiş iki adam dışarı çıkıp bize doğru yürümeye başladı. "Gabriel Dalton?" diye sordu sarışın, lacivert takım elbiseli olan elini uzatarak.

Adamla tokalaşırken başımla onayladım. "Evet."

"Ben Dedektif Cotterill."

Biraz kafam karışmıştı ama bunun Ellie'nin davasıyla ilgili olduğunu düşündüm. Bu yüzden Ellie yanıma geldiğinde onu

da tanıttım fakat ona göz ucuyla şöyle bir bakmakla yetindiler. "Size birkaç soru sormak istiyorduk."

Diğer adam arabanın etrafından yürüdü ve kendini Dedektif Barbosa olarak tanıttı. Dedektif Cottrill'e cevap vermeden evvel onunla da el sıkıştık. "Olur tabii. Ah, içeri buyurun."

Onları ön kapıdan içeri aldım ve oturma odasına yönlendirdim. "İçecek bir şey alır mıydınız?"

İkisi de istemediklerini söyleyip oturdu. Ellie'ye bir bakış attım, biraz gergin görünüyordu. "Konu Ellie'nin davasıyla mı ilgili acaba?"

Dedektif Cottrill başını iki yana salladı. "Hayır. Bu kasabada kaçırılan şu çocukla ilgili."

"Wyatt Geller mı?"

Dedektif Cottrill not defterinden başını kaldırıp bana baktı. "Onu tanıyor musunuz?"

"Onun hakkında konuşulanları duydum. Davasını yakından takip ediyordum."

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Anlıyorum. Davayı yakından takip etmenizin belli bir nedeni var mı?"

Kaşlarım çatıldı. Bir kolu kanepenin arkasında, bacak bacak üstüne atmış duran Dedektif Barbosa'yla ikisine baktım. "Eğer haberiniz yoksa ben de küçükken kaçırılmıştım."

"Evet, bunu biliyoruz."

Burada neler oluyordu böyle? "O zaman Wyatt Geller'ın başına gelenlerle neden bu kadar ilgili olduğumu da anlarsınız."

İkisi de cevap vermedi, onun yerine Ellie'ye döndüler. "Siz Eloise Cates misiniz?"

"Evet," diye mırıldandı Ellie oturduğu yerde bana doğru yaklaşarak. Koruyucu bir tavırla bir elimi dizinin üstüne koydum. Dedektif Cotterill bakışlarını tekrar bana çevirmeden evvel bir anlığına elime baktı. "Erkek kulübü olarak bilinen Platin İnci'de mi çalışıyorsunuz?" Her ne kadar bunu nazikçe dile getiriyor olsa da ona olan nahoş bakışları işi hakkındaki düşüncelerini açıkça ortaya koyuyordu. *Yargılayıcı pislik.* İçimi öfke kapladı.

"Çalışıyordum. Artık orada çalışmıyorum," diye cevap verdi Ellie.

"Bay Dalton'la orada mı tanıştınız?"

"Evet."

"Platin İnci'ye ne sıklıkla gidersiniz, Bay Dalton?"

"Artık gitmiyorum."

"Hımm," dedi kısaca. "Oradaki müdürle konuştuk." Not defterinin sayfasını çevirdi. "Rodney Toller. Bayan Cates'e kafayı taktığınızı ve birkaç kızın bundan oldukça huzursuz olduğunu söyledi. Sizi birkaç kez zorla dışarı çıkarmak zorunda kalmışlar."

Ellie başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil."

"Bu söylenenler doğru değil. Özür dilerim, dedektif, konu ne?"

"Sizin davanız ve Wyatt Geller davası arasında birtakım benzerlikler var. Nedenini bulmaya çalışıyoruz. Bunun neden kaynaklanıyor olabileceğini biliyor musunuz, Bay Dalton?"

"Davalarımız hangi açıdan benzermiş?"

"Bu bilgiyi şu an sizinle paylaşamayız. Ama sizin çoktan fark edip etmediğinizi merak ettik sadece."

Duraksadım. "Eğer o çocuğun kayboluşuyla ilgili bir şey bildiğimi ve bunu polisle paylaşmadığımı ima ediyorsanız..."

"Biz böyle bir şey söylemedik, Bay Dalton. Neticede sizi kaçıran adam öldü. Onu siz bıçakladınız, bu doğru mu?" Suratındaki ifadeye bakılırsa öyle olduğunu gayet iyi biliyordu. Kibirli pislik. Yanında oturan Dedektif Barbosa dişini karıştırıyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı ve bu durumun beni etkilediğini göstermemek için uğraşıyordum. Kafam karışmıştı ve bu davada bir şüpheliymişim gibi sorguya çekildiğim için üzgündüm. "Avukatıma ihtiyacım var mı?"

"Neden bir avukata ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsunuz?"

Tuttuğum nefesimi bıraktım. "Beni dinleyin, dedektif; Wyatt Geller soruşturmasıyla ilgili olarak haberlerde duyduklarımdan başka hiçbir şey bilmiyorum. Ve siz bana söylemediğiniz müddetçe benim davamla arasındaki benzerlikler hakkında tahminde bulunmak gibi bir niyetim de yok."

Dedektif Cotterill not defterini kapatıp elindeki kalemle birlikte ceketinin iç cebine koydu. "Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz, Bay Dalton, Bayan Cates," dedi ayağa kalkarak.

Hepsi bu muydu? Avuçlarımı kalçalarıma sürterek ben de ayağa kalktım. Dedektif Cotterill hareketlerimi takip etti, ardından bana gergin bir gülümsemeyle baktı. "Bize söylemek istediğiniz bir şey olursa aramaktan çekinmeyin." Dedektif Barbosa cebinden çıkardığı kartviziti elime tutuşturdu.

Dedektiflere kapıya kadar eşlik ettim, kısaca vedalaştıktan sonraysa kapıyı arkalarından kapattım.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Ellie kapının yanında durduğum yere doğru gelerek.

"Hiçbir fikrim yok." Ona baktım ve cesaret vermek ister gibi gülümsedim. "Sanırım soruşturmalarının açık kalan noktalarını tamamlamaya çalışıyorlardı." Yine de iki davanın benzediğini söylemeleri beni rahatsız etmişti. Nasıl? Ve neden? Hem şu an, şu dakika o küçük çocuk ne yaşıyordu? Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyordum. Ama buna engel de olamıyordum.

Çünkü zaten bunları çoktan yaşamıştım.

Her şeyi çoktan biliyordum.

21

Biz bir takımız.
Senin canın acırsa, benimki de acır.

Racer, Serçelerin Şövalyesi

Ellie

Polisten hiç haber almadan haftalar geçti. Her ne kadar bunu yapış şekilleri hoş olmasa da ve işin içine Platin İnci'yi karıştırmaları beni şaşırtıp utandırdıysa da Gabriel'ı sorgulayarak sadece işlerini yaptıklarını düşündüm.

Gabriel'a bir tür sapık gözüyle bakmışlardı ve hiçbir şey gerçeğin kendisinden bu kadar uzak olamazdı. Ben bile onu kulüpte ilk gördüğüm andan itibaren onun oraya ait olmadığını biliyordum.

Dedektifler Gabriel'ı tanınmaz hâle getirene kadar olayları çarpıtmışlardı. Bu beni öfkeyle ve onu savunma arzusuyla dolduruyordu. Ama bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu.

O benim için her şeydi. Eğer Gabriel'ın teninin altında kıvrılıp yatma şansım olsaydı bunu seve seve yapardım. Gözleri kapalı, dudakları zevkten aralanmış hâlde içimde olduğu anlar kendimi en tamamlanmış hissettiğim zamanlardı. Daha önce başka hiçbir kadın onun yüzüne bu ifadeyi yerleştirememişti. Güneş onun gözlerinde doğup gözlerinde batıyordu ve ona öyle âşıktım ki her saniyemi onunla birlikte geçirmek istiyordum. Çünkü yalnızca kollarında kendimi huzurlu hissediyordum.

Gabriel kendisine huzur ve sükûnet getiren her şeye sahipti.

İşi, gün doğumları, rüzgâr ve penceresine vuran yağmur damlaları. Ama benim bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu. Benim için bunların hepsi *oydu* ve benim *yalnızca* ona ihtiyacım vardı.

Gabriel onun evinde kalmamı istedi, ben de öyle yaptım. Sanırım bir noktadan sonra kendi daireme gitmem gerekecekti ama ilişkimiz öyle yeni, öyle muhteşemdi ki ondan bir an olsun ayrı kalmak istemiyordum. O kadar şanslıydım ki zaten beraber çalıştığımız için ayrı kalmam da gerekmiyordu.

Telefonun kulaklığını elime geçen her fırsatta yanıma alarak aramalara onun atölyesinden cevap veriyordum ve onu seyrediyordum. Ses onu rahatsız ediyorduysa bile bunu asla dile getirmedi. Almanya'daki bir kütüphane için yaptığı başka bir mimari parça üzerinde çalışıyordu. Ona bol yapraklı bir bant diyordu ve binanın ön yüzüne yerleştirileceğini söylüyordu. Girift sarmaşıklar, çiçekler ve kelebeklerden oluşan harika bir parçaydı. O kadar gerçek görünüyorlardı ki gözlerimi kısarsam kelebeklerin canlanıp kanatlarını çırpmaya başlayacaklarından neredeyse emindim.

Zaman zaman ofiste Dominic'le birlikte kalıyordum ve her ne kadar elimden geldiğince onu görmezden gelmeye çalışsam da bana karşı tavırları hâlâ soğuktu. Çoğu zaman o da beni görmezden gelse de kendimi savunmasız ve çaresiz hissetmeme neden oluyordu. Gabriel'a olan aşkım en savunmasız taraflarımı açığa çıkarmış gibiydi. Kendimi beklenmedik şekilde deşifre olmuş gibi hissediyordum. Ya da belki durum gerçekten de buydu. Belki bu yüzden bunu hararetle reddetmiştim. Ama şimdi... şimdi Gabriel'ın elleriyle yarattığı bir sanat eseri gibiydim. Her bir keskin kenar özenle yontulmuştu ve böylece daha önce sert bir kayanın içine hapsolmuş hassas noktalar dışarı çıkmıştı. Daha önceki işimde soyunmam çok ironikti. Üzerimdeki kıyafetlere rağmen kendimi hiç şimdiki kadar çıplak hissetmemiştim. Sanki artık tek bir keskin bakış bile kanımı akıtmak için yeterliydi.

Eskiden küçümsenmeye karşı dirayetliydim ama şimdi Dominic'in davranışları, bu zamana dek çektiğim bütün acıyı gün yüzüne çıkarmaya yetiyordu ve bu hatıralara karşı kendimi

koruyabileceğim bir kalkanım yoktu artık. Tamamen çıplaktım. Dominic bana bir pislikmişim gibi baktığında, striptiz yaparken bana seslendikleri her kelime kafamın içinde yankılanıyordu. *Değersiz fahişe, ucuz sürtük, küçük kevaşe.* Zihnimin içinde kapıları yıllardır aralanmamış olan daha derin, daha karanlık yerlere dokunuyordu. Bir daha hiç bulunmak istemediğim yerlere.

Dominic yüzüme bakmak yerine bana arkasını döndüğünde, sınıfta birbirine davetiye veren ama beni daima atlayan kızları hatırlamadan edemiyordum. Ve sanki bunlar yaşanmamış gibi davranmak, bazı şeyleri görmezden gelmek artık benim için çok zor oluyordu. Davet edilmek için gizliden gizliye ölüp bittiğimi, içten içe benden hoşlanmaları için can attığımı hatırladıkça tüm bunların içimde asla kapanmayan derin yaralar açtığını fark ediyordum.

Bu anı bile bana kendimi çirkin hissettirmeye ve içime kapanmama yetiyordu. Üzerime küçük gelen kıyafetlerim yüzünden mi yoksa utangaç olduğum ve ilk adımı atan ben olmadığım için mi beni dışladıklarını merak ediyordum. Hepsinden de beteri, beni koşulsuz sevmesi gereken kişinin beni sevmediğini ve istemediğini görebiliyorlar mıydı? Bir ebeveynin onayını bile alamayan biri olduğumdan haberdar mıydılar?

Bir gün birilerinin beni de doğum günü partisine davet edeceğini hayal ederdim. O davete gittiğimi, herkesin beni sevdiğini, arkadaşlarım olduğunu ve hayatın artık o kadar da acımasız olmadığını kurardım zihnimde.

Evden okula giderken bütün senaryoyu hayalimde canlandırır, hayal gücümü yol arkadaşım yapardım. Sonra birdenbire endişeye kapılırdım, günün birinde gerçekten bir partiye davet edilirsem hediye alacak parayı nereden bulacaktım? Oraya eli boş gidemezdim. Bu yüzden bir akşam babam kanepede sızdığında cüzdanından beş dolar çaldım ve parayla küçük bir makyaj seti aldım. Bazen sakladığım yerden o makyaj setini çıkarır ve onu seyrederdim. Bu, günün birinde bir doğum günü partisine davet edileceğime dair çocuksu umudumu yeşerten küçük bir semboldü. Günün birinde sevileceğimin umudunu...

Sonra babamın arkadaşı Cory bana o şeyi yaptı. Yataktan hâlâ onun gibi kokarak ve acı içinde çıkıp çekmecede sakladığım makyaj setini çıkardım. Aynanın önüne oturdum, kapağını açtım ve içindekileri yüzüme sürdüm. Gözkapaklarımı, yanaklarımı ve dudaklarımı tam da kendimi hissettiğim gibi aptal, gösterişli ve üzgün bir palyaçoya benzeyene kadar boyadım. Uzun süre aynada kendimi seyrettim ve uykum geldiğinde çarşafların kan içinde olmasına ya da yüzümdeki boyaların yastığıma bulaşmasına aldırış etmeden yatağa girdim. Tanrım, bu anı beni kızgın bir bıçak gibi kesiyordu. Haykırarak dizlerimin üstüne çökmek istiyordum. Bunları hatırlamak istemiyordum. Hepsini zihnimden uzaklaştırmak, unutmak ve içimde uyandırdıkları duyguları bir daha hissetmemek istiyordum. Bunun için yeterince güçlü değildim.

Dışarıda yürürken hafifçe Gabriel'ın arkasına saklanıyor ve onun, bu dünyada beni incitebilecek her şeyden koruyan bir kalkan olduğunu hayal ediyordum. Benim beyaz atlı şövalyemdi o. Belki de aşkın yapması *gereken* budur, diye düşündüm. Tüm katmanlarınızı soyup hassas noktalarınızı ortaya çıkarıyordu ki iyileşmenize yardımcı olsun. Sorun şuydu ki, ben nasıl iyileşmem gerektiğini bilmiyordum ve bu yüzden de kanamaya devam ediyordum.

Serin bir öğleden sonra hırkama sıkıca sarılarak Gabriel'ın atölyesine gittim. Arkamdan gelen rüzgâr beni atölyeye kadar takip etti, içeri girip kapıyı arkamdan sıkıca kapadım ve bir kahkaha attım. "Tanrım, dışarıda hava birdenbire soğudu."

Gabriel'ın elleri hâlâ çalıştığı parçasının üzerinde gezinirken başını çevirdi. "Bu akşam şömineyi yakmamız gerekecek."

Başımı salladım ve her zaman oturduğum sandalyeye geçip oturdum. Birkaç dakika boyunca benim vücudumda da bu şekilde gezinen, nazik ve maharetli ellerinin taşın üzerinde hareket edişini seyrettim.

William'ı yaparken onu seyretmek ve şu an onu izlemek oldukça farklıydı. O zaman ellerinin vereceği hissi yalnızca merak ediyordum. Şimdiyse onun çalışmasını izlemek içimi titreten bir mutlulukla dolmama neden oluyordu.

William'ın durduğu rafa baktım ve yerinde olmadığını görünce kaşlarımı çattım. "Gabriel, William nerede?"

Gabriel yaptığı işi bırakıp bana baktı. "Ha, bu sabah nakliye firması gelip onu aldı. Yeri çoktan hazırdı. Sanırım müzenin içi neredeyse tamamlanmak üzere."

Acı bir şaşkınlık donup kalmama neden oldu, damarlarımdaki akan kan buz kesti. "Bana söylemedin."

Gabriel tuhaf tuhaf bana baktı. "Sen kasabadaydın, George'a gelen malzemeleri almaya gitmiştin... Ellie, sen iyi misin?" Bana doğru yürümeye başladı.

Göğsüme öyle büyük bir kayıp hissi çöreklendi ki beni korkuttu. Kollarımı kendime doladım ve duygularımı dizginlemeye çalıştım. Tanrım, bu gülünçtü. O sadece bir heykeldi... sadece...

"Hey," dedi Gabriel nazikçe, beni oturduğum sandalyeden kaldırıp kollarının arasına alarak. "Üzgünüm, böyle bir tepki vereceğini tahmin edemedim. Özür dilerim."

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü göğsüne gömerek onda eridim. Beni *rahatlatan* ve *sakinleştiren* kokusunu içime çekip başımı salladım. "Hayır, ben... Ben özür dilerim," diye geveledim. "Neden bilmiyorum..."

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. Bakışlarında öyle bir anlayış vardı ki sanki nasıl hissettiğimi biliyor gibiydi. Her zaman biliyordu. "Vedalaşman için zaman fırsat tanımalıydım. Özür dilerim."

Yeniden başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. "Hayır, saçmalıyorum. Sanırım... sadece... ben sana âşık olurken William..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. *Hayata geliyordu* mu? *Doğuyordu* mu? William'ın bir tür bebek olduğunu mu düşünüyordum? Gabriel'a duyduğum aşkın fiziksel bir simgesi miydi? Derin bir nefes aldım. "Sen William'ı yaparken sana âşık oldum. O benim için özeldi." Yeniden gülmeyi denedim. Boğazımdaki yumru hâlâ orada olmasına rağmen bu defa kulağa daha doğal geliyordu.

"Bana âşık mısın?" Sesinde sıcacık bir merak gizliydi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Tanrım, bunu bilmiyor musun?"

Tebessümü öyle mutlu ve bir parça da utangaçtı ki kalbim göğsümde taklalar attı. Seviştiğimiz ve beni kollarının arasında sardığı onca gece kalbim onun için yanmasına rağmen bu kelimeleri ona hiç söylemediğimi fark ederek utandım. "Umuyordum ama senden duymak daha güzel."

Onu kendime çektim. "Ah, Gabriel. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Bunu ona hiç söylememiş olmam beni şaşkına çevirmişti ama bunun sebebi onu sevmemem değildi; sadece kelimeler ona olan sevgimi ifade etmekte yetersiz kalacağı içindi. *Sana tapıyorum? Sana hayranım? Sana ihtiyacım var? Sana bağlıyım?* Bunların hepsini karıştırıp nasıl iki küçük kelimenin içine sığdırabilirdiniz ki? Aşkın huzurlu ve yatıştırıcı olması gerekmiyor muydu? Ama benim Gabriel'a duyduğum aşk... çaresiz hissettiriyordu.

Kalbindeki yaratıcılığı, neşeyi ve onu saran tüm güzel şeyleri içine katarak öptü beni. Yine de içimde bir belirsizlik vardı. Aşk insana kendini bu kadar çaresiz *hissettirmemeliydi.* Öyle değil mi? Yoksa o kadar kusurluydum ki *sevmeyi* bile doğru düzgün beceremiyor muydum?

"Sanırım William'ı ziyaret edip ona büyük haberi vermeliyiz," dedi bana takılarak.

Burnumu çekip kahkaha attım ve biriken yaşların akmaması için gözlerimi kırpıştırdım. "Fransa'da mı?"

"Neden olmasın?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Demek istediğim, belki bir gün olur." William'ı burada istiyordum. Benimle birlikte. Ona istediğim zaman bakabilmek istiyordum. "Her neyse, bence zaten biliyordur. Bence bunu ilk bilen oydu."

"Ah, Ellie," dedi Gabriel nefesini vererek. "Seni seviyorum."

Kendimi onun güçlü kollarında daha iyi hissedinceye kadar bir müddet öylece durduk. "William'ı yerine koyduklarında bana bir fotoğrafını göndermelerini isteyeceğim, anlaştık mı?"

Başımla onayladım fakat içim yine acıyla doldu. William'ı orada görmek istemiyordum. Ve her ne kadar bunun saçma bir

düşünce olduğunun farkında olsam da onun yalnızlık çekip çekmediğini merak ediyordum. "Tamam."

"Tamam," diye fısıldadı. Eğilip önce gözkapaklarımı, sonra burnumun ucunu, ardından da ben küçük bir kahkaha atana kadar dudaklarımı öptü.

Kendimi toparladım ve Gabriel işinin başına dönünce bana bir bakış attı. "Kasabada her yıl festival oluyor. İnsanların ipin ucunda sallanan elmaları havada ısırmaya çalıştığı, traktör kasasına bindikleri festivallerden." Devam etmeden önce bir anlığına gözlerini önündeki işe çevirdi. "Festival bu hafta sonu. Gitmek ister misin?" Duraksadı. "Kasabadaki insanlarla biraz daha yakınlık kurmam gerektiği konusunu konuşmuştuk, biliyorsun. Bu iyi bir başlangıç olur diye düşündüm."

Başımı yana yatırdım. "Bence bu iyi bir fikir. Gitmeyi çok isterim."

Hafifçe gülümsedi. "Tamam, harika." Yeniden duraksadı ve bu kez kaşları çatıldı. Sessizce konuşmasını bekledim. "Bu sabah gazetede Wyatt Geller'la ilgili bir haber vardı ve benim de adım geçiyordu."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Adın nasıl geçiyordu?"

Başını salladı. "Onun davasıyla benimkisi arasında benzerlikler olduğunu ve benim sorgulandığımı yazmışlar."

Sanki pek önemli bir şey değilmiş gibi söylemişti ama Platin İnci'yle bir bağlantısı olmasaydı da polisin ona bu kadar düşmanca davranıp davranmayacağını merak etmeden edemedim. *Benimle* bir bağlantısı olmasaydı... Bunu düşünerek sustum. Midem bulanıyordu, başımı salladım. Tanrım, bir yanı Platin İnci'ye adım attığı güne pişman olmalıydı. Onunla olan ilişkim başını daha fazla derde sokar mıydı? Toplumda zaten belirsiz olan konumu benim yüzümden daha kötüye gider miydi? Kaşlarımı çatarken tırnağımın kenarındaki deriyle oynamaya başladım.

"Yapma," dedi Gabriel.

Gözlerim ânında onunkileri buldu. "Neyi yapmayayım?"

"Şu an düşündüğün şey her neyse, düşünme."

Yüzüme düşmüş bir tutam saçı uçuran derin bir nefes verdim. Dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamıyordum. "Nasıl bildin?"

Oturduğu tabureden bana gülümsüyordu. "Seni tanıyorum, Eloise." Sesinde öyle yoğun bir sevgi vardı ki bir anlığına nefesim kesildi ve içime bir sıcaklık yayıldı. Evet, beni tanıyor ve yine de seviyordu.

Ellerim iki yanıma düştü ve kabullenişle kafa salladım.

Eline masanın üzerinden bir alet aldı ama sonra duraksadı. "Ah, ayrıca Chloe birkaç günlüğüne buraya gelecek. Bana, hazırladığı tezi destekleyecek bazı testler yapacak. İlk başta bunun gerekli olmadığını düşündüğü için yapmamış ama şimdi fikri değişmiş," dedi omuz silkerek.

"Ah, tamam. Sana kâğıtları bizzat kendisinin getirmesi mi gerekiyormuş?"

"Yüz yüze uygulanması gereken bir test olduğunu söyledi." Bir dakika kadar duraksadı. "Bence burayı çok sevdi. Bu bölgeye bağlandığını düşünüyorum."

Onun asıl bağlandığı şeyin insanlar, özellikle de Gabriel olup olmadığını merak ettim ama bu kıskanç düşünceyi bir kenara ittim. Chloe'yi seviyor ve ona güveniyordum. "Tamam o zaman. Bütün kasaba halkına senin ne kadar mükemmel biri olduğunu gösterelim... Ağzınla elma yakalama yeteneğinin ne kadar gelişmiş olduğunu anlasınlar." Sırıttım. "Eğer benim gibi birinin kalbini kazandıysan herkesin kalbini kazanabilirsin."

Güldü ve kendimi çok daha iyi hissettim. Yine de William'ın bir gün önce durduğu noktaya baktığımda onu kaybetmiş olmanın getirdiği acı geri geldi; sanki William'la birlikte benim de bir parçam gitmiş gibiydi.

22

Umudunu kaybetme.
Gün doğmadan neler doğar.

Gölge, Lades Baronu

Ellie

Morlea Sonbahar Festivali'nin ilk sabahı hava taze ve serindi. Gabriel'ın yatağının beni saran sıcaklığından ayrılmak istememiştim. Onunla kasabaya gitme konusunda endişelerim vardı bu yüzden orada uzanıp bu konuyu kendime dert edinmektense kollarının arasından sıyrıldım ve duşa girdim.

Gabriel cam kapıyı kaydırıp bana katıldığında saçımı duruluyordum. Şaşkınlıkla güldüm ve ağzıma giren sular etrafa saçıldı. Ama o, ılık suyun altında vücuduma taparken çok kısa bir sürede kahkahalarım yumuşak inlemelere dönüşmüştü. Böylece beni mümkün olabilecek en muhteşem şekilde uyandırmış oldu.

Yırtık bir kot pantolon ve etek ucu dantelli bordo bir bluz giydim. Saçımı kuruturken fazladan özen göstererek Gabriel'ın sevdiği şekilde iri dalgalar hâlinde durmalarını sağladım. "Saçların," diye fısıldardı yatakta geçirdiğimiz zamanlarda, "içine kıvrılıp uyuyabilirim." Saçım açıkken ve buklelerim göğsüme dökülürken bakışları bana kendimi dünyadaki en güzel kadınmışım gibi hissettirirdi.

Saçımı yapıp banyodan çıktığımda Gabriel'ın gülümsemesi, görünüşüme harcadığım zamana değdiğini anlatıyordu. Beni

makyajlı da makyajsız da güzel bulduğunu ve hatta makyajsız tercih ettiğini biliyordum.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım, elini tuttum ve evden çıktık. Kasabaya giden on dakikalık mesafeyi arabayla katettikten sonra festival için ayrılmış çimenlik alana arabayı park ettik.

Kot pantolon, kazak, eldiven ve ince ceket giymiş birkaç çift, park yerinden festivalin olduğu alana doğru ilerliyordu. Patlamış mısır ve karamel kokusu rüzgârla burnumuza kadar geliyordu. Gabriel'ın elini tuttum ve içime tanıdık gelen bir heyecan yayıldı. Sanki bir zamanlar bu duyguyu yaşamıştım ve unutmuştum. *Mutlu bir beklenti,* hepsi buydu. Bu duyguyu yaşamayalı bu kadar uzun zaman olmuş muydu?

Gözlerim yanımızdan geçen insanlara bakan Gabriel'a kaydı. Bakışımı yakaladı ve her ne kadar ifadesinde gergin bir hava olsa da gülümsedi. Elini sıktım ve damarlarımda akan umuda tutundum. Belki her şey yolunda giderdi. *Lütfen her şey yolunda gitsin.*

Bir kadından gelen sevinç çığlığını duydum ve karşıya baktığımda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kollarını iki yana açmış koşarak bize doğru gelen Chloe'yi gördüm. Beni yakalayıp kucakladığında ve yeniden çığlık attığında şaşkınlıkla kahkaha attım. Ardından beni bıraktı ve Gabriel'ı de aynı şekilde kucakladı. Gabriel da kocaman bir sırıtışla ona karşılık verdi.

"Tanrım, günümüz daha muhteşem olabilir mi?" diye sordu geri çekilerek. Yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Saçının parlak bukleleri yüzünün etrafında dans ediyordu. Koyu renk kot pantolon ve beyaz bir kazak giymişti. Ayağında uzun kahverengi çizmeler vardı ve boynunun etrafına yeşil, turuncu ve sarı tonlarında bir fular bağlamıştı. Öyle şık ve zarifti ki bir moda dergisinin sonbahar sayısının kapağından fırlamış gibi görünüyordu.

Yarım saat önce kendimi iyi hissettiğim kıyafetime baktım. Birdenbire gözüme ucuz ve salaş görünmüştüm. Yeni kıyafetler almayı akıl edememiştim. Gabriel'ın arkasına saklanma isteğimi bastırmak için ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

"Tekrar çok teşekkür ederim, Gabriel. Söz veriyorum sadece bir saatini alacağım. Burada olmak için *bu* hafta sonunu seçtiğim için çok mutluyum. Bu harika." Eliyle etrafımızı saran stantları, gülümseyen insanları ve balkabaklarını işaret etti. "Sonbahar benim en sevdiğim mevsim."

Gabriel kıkırdadı. "Hiç sorun değil. Burada olmana sevindik. George'u görme fırsatın oldu mu?"

"Evet. Orada Dominic'le birlikte." Bakışları bir anlığına bana kaydı. Arkasını işaret edip el sallamadan önce ifadesi endişeliydi. Dominic'in adının geçmesiyle birlikte içimi bir huzursuzluk kapladı. Gabriel onun da burada olacağını söylememişti. Ama yüz ifadesine bakılırsa o da bu durumu ya bilmiyordu ya da kardeşinin gelip gelmeyeceğinden tam olarak emin değildi.

"Onlara buralarda olduğumuzu söyler misin?" diye sordu Chloe'ye. "Sevgilime balkabaklı ve baharatlı bir kahve alacağım."

Chloe sırıttı. "Tabii söylerim." Elini koluma koydu ve beni cesaretlendirmek istermiş gibi gülümsedikten sonra ortadan kayboldu.

"Dominic'in burada olacağından haberin var mıydı?"

Gabriel bana bakıp başını iki yana salladı. "Geleceğini söylemedi ama ikinizin arasının daha iyi olduğunu sanıyordum. Canını sıkmaya devam ediyor mu?" Kaşları çatıldı.

Başımı salladım. "Hayır. Sadece benden hoşlanmıyor."

Gözlerinin içine bakmam için çenemi parmağıyla yukarı kaldırdı. "Ellie, sorun sende değil onda. Kafasının içindeki şey her neyse bunu aşması gerek, tamam mı? Sana söz veriyorum. Sadece onun kafanın içine girmesine izin verme."

"Biliyorum. Vermeyeceğim," diye yalan söyledim. Etrafımızdan dolanan insanlara baktım ve birkaçının bize bakışlarını yakaladım. "Keşke daha hoş bir şey giyseydim. Alışveriş yapmam gerekirdi."

Tekrar kaşlarını çatıp kıyafetime baktı. "Çok güzel görünüyorsun."

Tırnağımın kenarıyla oynayarak ofladım. "Eşofman giyerken de çok güzel göründüğümü düşünüyorsun."

"Hey," dedi nazikçe ve ellerimi avuçlarının içine alarak tırnaklarımla oynamama engel oldu. "Bu da ne şimdi? Eğer isteseydin sana yeni kıyafetler alırdım."

Gözlerim ânında onunkileri buldu. "Senden bana yeni kıyafetler almanı istemiyorum."

Duraksadı. "O zaman kendin alırdın. Demek istediğim seni alışverişe götürürdüm."

Küçük, acınası, mızmız ve muhtemelen can sıkıcı olduğumu düşünerek başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. "Üzgünüm. Bugünün senin için iyi geçmesini istiyorum hepsi bu. Ama burada durmuş kendimden bahsediyorum. Gerçekten iyiyim, sadece biraz kafeine ihtiyacım var galiba. Balkabaklı ve baharatlı kahve kulağa çok iyi geliyor."

Gülümsedi fakat bakışlarında hâlâ bir parça endişe vardı. İçi rahat etsin diye daha kocaman gülümsedim ve elini tuttum. "Eğer kadınımın kafeine ihtiyacı varsa, o kafeini alır. Hadi."

Bana kahveden çok tatlıya benzeyen bir bardak balkabaklı ve baharatlı kahve aldı. Sırada beklerken yine çevredeki insanların bize baktıklarını fark etmiştim. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Gabriel, onu merak ettiklerini söyleyerek içimi rahatlatmaya çalışıyordu. Ama yine de dikkatlerin üzerimizde olması ve beni yargılıyor olabilecekleri düşüncesi keyfimi kaçırmaya yetiyordu.

Kahve-tatlılarımızı alıp etrafa konulmuş saman balyalarından birinin üzerine oturduk ve kahvelerimizi yudumlayıp gülüşürken kendimi daha iyi hissettim.

Birkaç dakika sonra Chloe'yle birlikte birkaç çiftin yanında ayakta duran George bizi görüp onlara katılmamızı için davet etti. Adamlardan birkaçını taş ocağından hatırlıyordum ve aileleriyle birlikte festivale geldiklerini anladım. "Oraya gidip selam vermek ister misin?" diye sordu Gabriel.

"Sen git," dedim başımı onlara doğru sallayarak. "Burada otu-

rup kahveyle şekerin kanıma karışmasını bekleyeceğim." Ona gülümsedim. Dürüst olmak gerekirse oturduğum yerden etrafı seyretmek çok keyifliydi ve şu an sohbet edecek havada değildim.

"Emin misin?"

"Evet," dedim ona omuz atarak. "Git ve geri döndüğünde bana öve öve bitiremediğin şu elma yakalama becerilerini göster."

Gabriel ayağa kalkarken kahkaha attı. "Anlaştık." Uzaklaşırken dönüp omuzunun üzerinden bana gülümsedi ve kalbimin teklemesine neden oldu. Onun gruba katılışını izledim ve dudaklarım hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Onun başkalarıyla etkileşime girdiğini, karşısındaki kişi konuşurken gösterdiği özeni ve içten gülümsemesini görmeye bayılıyordum. Bir de fark ettim ki her ne kadar Dominic benim varlığımın kardeşi için kötü olduğunu söylese de biz yakınlaştığımızdan beri Gabriel *daha* rahat görünüyordu.

Eskiden olduğunu söylediği ve herkesi kendine çeken özgüveni yüksek hâli geri gelmişti. Ve biliyordum ki eğer hayatı korkunç bir şekilde kesintiye uğramamış olsaydı hep öyle kalırdı. Okuldaki kızların koridorda onu gördüklerinde birbirlerinin kulaklarına fısıldadıkları, bir film karakterini andıran, hiç çaba göstermeden insanların kalbini kazanan ama yine de nazik ve eşsiz biri olurdu. Eğer başına gelenlerin hiçbirini yaşamamış olsaydı yine de ilgisini çeker miydim? Beni fark eder miydi? Hiç sanmıyordum ve bu, kalbimi acıtıyordu.

Gabriel'a heyecanla bir şeyler anlatan Chloe'ye baktım. Coşkulu hâlini kalabalık bir ortamda bu kadar uzaktan bile hissedebiliyor olmak beni gülümsetmişti.

Gabriel başını ona doğru eğdi, dikkatle dinlemeye başladı ve birkaç dakika sonra geri çekilip yüksek sesle kahkaha attı. Chloe de kahkahalar atıyordu. Sonra Gabriel'ı omuzlarından tutup bir şeyler söyledi ve daha da şiddetli güldüler. Birlikte öyle güzel, mutlu ve tasasızdılar ki... Bu, göğsüme bıçak gibi bir acının saplanmasına neden oldu.

"O kız ona âşık, bunu biliyorsun değil mi?"

Başımı hızla Dominic'in durduğu sol tarafa doğru çevirdim, o da Gabriel'la Chloe'yi seyrediyordu. Sözleri kalbimin hızlanmasına neden oldu ama ifadesinde hiçbir kötülük yoktu. Hatta... üzgün gibi duruyordu. *Neden?* Gabriel ve Chloe'nin birlikte olmalarını istediğini sanıyordum. Yutkundum ve kumral saçları neredeyse aynı tonda olan, kafa kafaya vermiş Chloe ve Gabriel'a baktım yeniden.

Chloe'nin Gabriel'a dokunmak için her fırsatı değerlendirişini, gözlerinin önce gruptan birilerine sonra yeniden Gabriel'a kayışını seyrettim. Tabii ki ona âşık olurdu. Onda, onu tanımayan birinin neredeyse açıklayamayacağı özel bir şeyler vardı. İyi kalpli, nazik, cömert ve yetenekliydi. Tanrım, *kim* ona âşık olmadan durabilirdi ki? "Biliyorum," dedim usulca.

Yeniden Dominic'e baktım. Kaba değil, düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu. Bakışlarının düşmanlıktan yoksun oluşu beni şaşırtmıştı. Bana ilk kez kınamadan bakıyordu. Sonra kendine gelmiş gibi göründü, sırtını dikleştirdi ve etrafına bakındı. "Çok acıktım, stantlardan birkaçına bakacağım. Sen bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim teklifine şaşırarak. Başını sallayıp arkasını döndü. Taş ocağındaki işçilerin aileleriyle birlikte duran Gabriel, Chloe ve George'a döndüm. Gabriel bakışlarımı yakalayınca gülümsedi ve el salladı. Ben de gülümseyerek kahvemi şerefine kaldırdım.

George bir şeyler söyleyince dikkatini tekrar gruba verdi. Yanlarından geçen bir çiftin Gabriel'a meraklı gözlerle baktığını gördüm. Gabriel söylenen bir şeye kahkaha atınca yanlarından geçen kadın da gülümsedi.

İşte ihtiyacı olan tam da buydu: Kasaba halkı, yanında rahat ettiği insanlarla birlikte onu en doğal hâlinde görmeliydi. Gerçekte kim olduğunu görmeleri ona âşık olmalarına yeterdi. Nasıl yetmesindi ki?

Gabriel yanımda otururken meraklı bakışlar üzerimizdeydi. Belli ki kasaba halkı Gabriel'a aşinaydı. Ama saman balyasının üzerinde tek başıma otururken tamamen görünmezdim.

Birkaç dakika kadar daha etrafımdaki kalabalığa baktım ve kendisi için çok ağır olan bir balkabağını kaldırmaya çalışan küçük bir çocuğun hâline güldüm. Yalpaladı ve babası kabağı ondan almadan evvel neredeyse yere yuvarlanacaktı. Düşmemesi için onu tutan babası kıkırdıyordu. Babasının gösterdiği şefkate ben de usulca güldüm.

Oturduğum yerin biraz ilerisindeki stantlardan birinde gürültücü bir grup oyun oynuyordu. Hep birlikte bağırdılar ve bakışlarım onlara kaydı. Kim oynuyorduysa kazanmış olmalıydı çünkü hep birlikte kutluyorlardı. Kazanan kişi sırıtarak geri döndüğünde ona yol açtılar ve o sırıtışı ânında tanıdım. Kanım buz kesti ve başım dönmeye başladı. O gece park yerinde bana saldıran adamlardan biriydi. Kefaletle serbest bırakılmıştı. *Ah, olamaz. Aman Tanrım.* Adını hâlâ bilmiyordum, öğrenmek için uğraşmamıştım. Aslına bakılırsa onların kim olduğunu bilmekle hiç ilgilenmiyordum.

Ayağa kalktım, öne doğru sendeledim ve tam arkamı dönmek üzereydim ki beni gördü. *Tanrım, ah Tanrım,* kendimi kötü hissediyordum. Az önce içtiğim kahve boğazıma kadar geldi. Olduğum yere kusmaktan korkarak elimi ağzıma kapattım.

İçgüdülerim bana kaçmamı, ne olursa olsun onu görmezden gelmemi söylüyordu. Ama adam eğildi ve yanında duran kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın doğrudan üzerime yürüdü. Gözlerimi kırpıştırdım ve dehşet içinde olduğum yerde donup kaldım. *Lütfen bunun olmasına izin verme, Tanrım. Lütfen burada olmasın.*

"Seni ahmak sürtük!" diye bağırdı kadın benden birkaç adım uzakta durarak. İnsanlar durup bize bakarken etraf birden sessizleşti. Gabriel'a baktığımda taş ocağındaki işçilerden birini dinlediğini gördüm.

Arkamı dönmeye yeltendim. Belki dönüp gidersem herkes kendi işine bakardı.

"Bana arkanı döneyim deme sakın," diye bağırdı. "Erkek arkadaşıma iftira atıp da bundan kurtulabileceğini mi sandın? Sırf

seni reddetti diye? Başına gelen şeyi sonuna kadar hak ediyorsun."

Ona böyle mi söylemişti? Ona asılmıştım ve ne?.. Reddetmek için bilincimi kaybedene kadar beni dövmek zorunda mı kalmıştı? Bu delilik karşısında neredeyse kahkaha atacaktım ama kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki gülümseyemedim bile.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve beni döven adam kadının yanına gelirken kendime sarıldım. "Gidelim. Onun yakınına yaklaşmamam gerekiyor."

Tanrı'ya şükür. Bakışlarım yeniden Gabriel'ın az önce durduğu noktaya kaydı ama bu kez orada değildi. Onun sesini duyduğumda omurgamdan aşağı bir endişe dalgası yayıldı. "Defolun gidin buradan." Kelimeler beni yerimden sıçratacak kadar yüksek sesle söylenmiş, sesindeki soğuk, emredici tını beni hazırlıksız yakalamıştı. Bana çok yakın bir mesafede, hemen arkamda duruyordu ve ben ona bakmak için dönerken ilerleyip önüme geçmişti.

"Gabriel, sorun yok," diye mırıldandım. Adamın kız arkadaşı hâlâ bana terbiyesizce şeyler söylemeye devam ediyordu. Ama Gabriel öne doğru yürüyüp adama saldıracakmış gibi durduğunda kadının sesini duymaz olmuştum. *Tanrım, olamaz. Ne yapmalıyım?*

"Dostum, sakın bana yaklaşayım deme," dedi adam geri doğru çekilerek. Kalabalığın arasında bizi izlemeyen insanlar da neler olduğuna bakmak için durunca etrafa bir sessizlik çöktü.

Uzaklaşmaya çalışan adam tökezledi fakat hemen kendini toparlayarak geri adım attı. Ellerini havaya kaldırdı. "Bu sadece bir tesadüftü," dedi. "Gidiyoruz."

"Eğer bunun Ellie'yi daha fazla incitmeyeceğini bilsem sana tam da ona yaptığın şeyi yapardım, seni mide bulandıran pislik torbası." Gabriel'ın yüzünü göremiyor ama sesindeki öfkeyi duyabiliyordum.

Ellerimle ağzımı kapattım. Parmaklarım ıslanana kadar ağladığımın farkında bile değildim.

"Hey, durun bakalım." Peşinde Dominic'le birlikte George da koşarak geldi. Gabriel'ı kollarından tutup adamdan uzaklaştırdılar. Chloe, eli ayağına dolaşmış bir hâlde onların hemen arkasından geldi.

Geri çekilen adam Gabriel'ı tuttukları için rahatlamışa benziyordu. Bana yaptıklarına rağmen o bir korkaktı. Eğer bunu daha önceden bilmiyor olsaydım da o saniye anlardım.

Korku ve utançla titriyor olsam da çok yakında bu adamla mahkemede yüzleşmek zorunda kalacaktım. Peki, bunu nasıl başaracaktım? Başarabileceğimi sanmıyordum. O kadar güçlü değildim ve *hiçbir zaman* o kadar güçlü olamayacaktım.

O anda fısıltılar ve dedikodular çalındı kulağıma.

"...bu çocukken de olmuştu, biliyorsun. O zamanı hatırladın mı?.."

"...iyi biri gibi görünüyor ama sonra birden saldırganlaşıyor..."

"...bazen kurbanlar caniye dönüşüyor. Buna dair yapılmış araştırmalar var..."

"Şu davada şüpheli olduğunu duymuş muydun?.."

"Yanındaki kız da kim? Diğer kızın ona ne dediğini duydun mu?"

Fahişe.

Sürtük.

Kevaşe.

Kafamın içindeki sesleri susturabilmek için başımı iki yana salladım. Yaşadığım şeyin korkunçluğu karşısında kendimi hasta hissediyordum.

Adam, kız arkadaşı ve yanındakiler küfürler edip yere tükürerek bizden uzaklaşırken Gabriel onu tutan Dominic ve George'un ellerinden kurtuldu. "Eğer bir daha onun yanına yaklaşacak olursan bu yapacağın son şey olur, seni hasta pislik," diye bağırdı Gabriel onların arkasından.

Kız arkadaşı dönüp bize ortaparmağını gösterdi fakat adam Gabriel'ın söylediklerini duymazdan gelerek kalabalığın arasına

karıştı. "Aman Tanrım, bu da neydi böyle?" diye fısıldadı Chloe. "Sen iyi misin?"

Başımı sarsakça salladım. Birkaç saniye boyunca Gabriel grubun kaybolduğu noktaya doğru bakmaya devam etti. Ardından da bana doğru dönüp kocaman bir nefes aldı. "Ellie, aman Tanrım, çok üzgünüm. Sen iyi misin?"

Başımı iki yana salladım. Bakışlarım etrafımızı çeviren, alçak sesle dedikodumuzu yapan ve bizi yargılayan kalabalığa kaydı. "Gidebilir miyiz? Sadece buradan gidebilir miyiz?"

Dominic, Gabriel'a döndü. "O adam da ki–"

"Ona saldıran adamlardan biri," diye cevap verdi Gabriel.

Boynumdan yukarı doğru tırmanan utanç dalgasını hissedebiliyordum. Yukarı doğru çıkıyor ve başımın dönmesine neden oluyordu. Vücudumu sanki onda eriyip kaybolmak istermişim gibi hafifçe Gabriel'a çevirdim.

Dominic'e bakmadım. Bakamadım. Eğer bakarsam yüzünde ne göreceğimi gayet iyi biliyordum. İfadesi bana, bunun *benim* hatam olduğunu söyleyecekti. Benim varlığımın Gabriel'ın hayatına acıdan başka bir şey getirmeyeceğini ve toplum tarafından daha da dışlanmasına neden olacağını söyleyecekti. "Gidebilir miyiz?" diye tekrar ettim. "Lütfen."

"Ellie..." diye mırıldandı Gabriel. Yanıma yaklaşarak yanağımdan akan bir damla gözyaşını parmağının ucuyla sildi. "Eğer böyle bir şeyin olacağını tahmin etseydim seni asla yalnız bırakmazdım."

"Bilemezdin. Benim de aklıma gelmezdi..." Yeniden başımı salladım.

"Gabriel, neden bugünlük ara vermiyorsunuz?" diye sordu George. "Ellie'yi eve götür, ayaklarınızı uzatın ve olanları unutun, olmaz mı?" Sanki bu durumdan daha fazla etkilenen kişi benmişim gibi doğrudan bana bakıyordu. Belki de öyleydim. Hatta öyle olduğumdan emindim.

"Tamam." Gabriel yüzüme düşen bir tutam saçı kenara çekerken hâlâ bana endişeli gözlerle bakıyordu. "Gidelim," dedi

Gabriel. George, Chloe ve Dominic'i başıyla selamladı ve beni kolumdan tutarak park yerine doğru yönlendirdi.

Eve dönüş yolculuğumuzu hayal meyal hatırlıyordum, o yüzden Gabriel'ın evinin önünde durduğumuzda oldukça şaşırdım. Daha birkaç dakika önce festivalde değil miydik?

İçeri girdik ve Gabriel beni bacaklarımı göğsüme çekip oturduğum kanepeye yönlendirdi. Yanıma oturup beni kollarının arasına çektikten sonra başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Olanlar için üzgünüm. Eğer durumu iyi idare etmeyi başaramadıysam çok özür dilerim." *Özür mü diliyordu? Bu felaketi onun başına açan bendim ve bunun için benden özür diliyordu.*

Başımı iki yana salladım. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Beni savunduğun için teşekkür ederim." *Yine.*

Kocaman bir nefes verdi. "Seni ölümüne savunurum, Eloise."

Ona bakabilmek için başımı geri attım. "Biliyorum." Bir anlığına dudağımı çiğnedim. Kendimi çok kötü hissediyordum. Suçluluk duygusu beni ele geçiriyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım. "Sadece çok üzgünüm."

"Ellie, kendini suçlama lütfen."

Bakışlarımı önüme çevirdim ve bana hakaretler eden kadın yeniden gözümün önüne geldi. "Neden kadınlar birbirlerine karşı bu kadar acımasızlar?" diye fısıldadım.

"Hepsi öyle değiller. Chloe öyle değil."

Evet, Chloe öyle değil. Bana sadece iyilik etmiş birinin ismini duymanın beni böyle kıskandırmasından utanıyordum. Bu bana kendimi kötü ruhlu biri gibi hissettiriyordu. "Evet."

Gabriel beni daha da yakınına çekti ve ben yaşananları kafamda yeniden canlandırırken bir süre sessizce oturduk. Bu sabah oraya öyle büyük bir umutla gitmiştim ki. Gabriel'ın gözlerine baktığımda içimi baş etmekte zorlandığım bir hüzün kaplıyordu. *Onun için asla yeterince iyi olamayacağım.* "Bugünün senin için iyi geçmesini istemiştim. Ben..."

"Hişşt, bunun bir önemi yok. Bu benim umurumda bile değil.

O insanlar... istediklerini düşünebilirler. Benim için önemli olan tek kişi *sensin.*"

Ona titrek bir gülümsemeyle baktım ve daha yakınına kayıp kollarımı beline doladım. "Sadece... Dominic haklıydı. Hak ettiğin gibi bir hayat yaşamalısın."

Kaşları çatıldı. "Bu da ne demek?"

"Eğer kaçırılmamış olsaydın yaşıyor olacağın hayatı yaşamalısın."

Konuşmadan evvel bir dakika kadar sessizliğini korudu. "Ben zaten hak ettiğim gibi bir hayat yaşıyorum, Eloise. İyisiyle kötüsüyle hayatım olması gerektiği gibi. Bütün gün evrenin benden çaldıklarını düşünerek de yaşayabilirdim ama söyler misin, bunun bana ne faydası olurdu? Bana verilen hayatı yaşıyorum. Hepimiz onu yaşıyoruz. Bunun haricindeki bir hayatın hayalini kurmak, çektiğimiz acıların bir sebebi olduğunu inkâr etmekten başka bir şeye yaramaz. Evet, acı çektim ama belki de... ama belki de bunun sebebi kendi davranışlarımdı ve şimdi bana zarar veren adam bir başkasını asla incitemeyecek. Bilemiyorum ve bunun cevabını aramaya çalışmıyorum. Sadece bu hayatın, *hayatımın,* gerçekten yaşamam gereken hayat olduğuna inanıyorum ve bu bana huzur veriyor."

Ona olan aşkım bir anlığına göğsümü öyle bir doldurdu ki neredeyse nefes alamadım. Gabriel öyle iyi, öyle iyimserdi ki sonucu ne olursa olsun ona sunulan her şeyi kabul etmeye hazırdı. Bu ona bahşedilmiş bir yetenekti. Bu, ruhunda taşıdığı nezakette ve ne olursa olsun mutluluğu seçme arzusunda saklıydı. Diğer herkes etrafını saran karanlığı görmeyi seçerken o ışığı görmeyi seçiyordu. Ve belki de Dominic haklıydı, onu sevenlerin onun kendisi için asla talep etmeyeceği şeyleri onun için gerçekleştirmesi gerekiyordu.

23

Ağlayabilirsin. Kalp, acısını ağlayarak dile getirir.

Gambit, Hırsızlar Kralı

Gabriel

Ellie her zamankinden daha kırılgan görünüyordu ve onun için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yok gibiydi.

Chloe beni teste sokmak için eve gelmişti ve Morlea'ya kadar geldiği mesafeyi düşününce onu bu kadar acele ettirdiğim için suçlu hissediyordum. Ama Ellie'nin bize olan bakışları beni endişelendiriyordu. Yüzünde bilmiş, üzgün bir ifade vardı, neredeyse acı bir kararlılığa benziyordu. Ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyor fakat iyi bir şey olmadığını seziyordum. Chloe'ye karşı bir şeyler hissettiğimi mi sanıyordu? "Seni seviyorum," diye fısıldıyordum ona defalarca. "Sadece seni." Bunu bakışlarımda göremiyor muydu? Kalbimin her atışında hissedemiyor muydu?

"Selam?" diye seslendi elinde bir kutuyla stüdyodan içeri giren George.

"Selam George." Dönüp sırtımı dikleştirdim ve omuzlarımı esnettim.

"İstediğin taşı getirdim." Kapının yanındaki masanın üzerine bıraktığı kutuyu işaret etti.

"Teşekkürler."

George gelip neredeyse bitirmek üzere olduğum işe baktı ve

elini taşın üzerinde gezdirdi. "Çok güzel. Bu kelebekler çok gerçek görünüyor."

Gülümseyerek omuzlarımı silktim. "Umarım beğenirler."

"Bayılacaklar." Duraksayarak arkasındaki masaya yaslandı. "Ellie nasıl?"

Hafifçe kaşlarım çatıldı. "Festivalden sonra mı demek istedin?"

"Evet ve genel olarak."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve içimi çektim. "Bilmiyorum, George. O çok... kırılgan görünüyor." Hafifçe yüzümü buruşturmadan edemedim. "Tam olarak nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum."

"Onu değiştirdin, Gabriel. Şimdi kim olduğunu anlamakta güçlük çekiyor." Beni incelerken endişeli görünüyordu. "Sensiz bir hiç olduğunu düşünmesinden korkuyorum. Onun bütün dünyası oldun."

Sözleri içimde yankılanırken derin bir nefes aldım. Canımı yakıyordu fakat doğruydu. Bir parçam onun bütün dünyası olmak *istiyordu* fakat daha mantıklı bir parçam bunun onun adına iyi olmadığını biliyordu. "Ne yapabilirim?"

"Nasıl yumruk atması gerektiği konusunda onu biraz cesaretlendirdim. Bunun onu bir parça da olsa güçlendireceğini düşündüm. Fakat ona yine gelmesini söylediğim hâlde bunu yapmadı. Sanırım oldukça meşguldü."

Meşguldü. Benimle. Gülümsedim fakat hüzünlü bir tebessümdü. Eve döndüğümde George'un bana nasıl yumruk atacağımı öğrettiği zamanı hatırladım. On beş yaşındaydım ve kum torbasının başında saatler geçirirdim. Dünyaya ya da kendime değil, o kum torbasına kafa tutardım. Ve bunun bana çok yardımı olmuştu. Fakat bu iyileşme sürecimin sadece küçük bir parçasıydı. "Başka ne yapabiliriz?"

Başını iki yana salladı. "Ah, Gabriel, bilseydim bunu sana söylerdim. Sadece... yıllar sonra eve döndüğünde nasıl olduğunu hatırla." Ayağa kalktı, arkasını dönüp kapıya doğru ilerlemeden evvel bana hafifçe gülümsedi.

"Teşekkürler, George," diye seslendim arkasından. Bir müddet durup eve döndüğüm zamanları düşündüm. Yalnız başıma kalmaktan hoşlandığımı, bu dünyada ait olduğum yeri yeniden keşfetmeye çalıştığımı ve bir zamanlar sahip olduğum her şeyden nasıl şüpheye düştüğümü anımsadım. Çok zordu ve yalnızdım ama Tanrım, bu gerekliydi. Olanları aşmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydım. İstese bile başkası benim yerime bunu yapamazdı.

İçimi çektim. Hayır, Ellie'nin yapması gereken şeyi ben onun yerine yapamazdım ama o süreçte onu sevebilirdim. Yapacağım şey de tam olarak buydu. Güce ihtiyacı olursa yanında kaya gibi sağlam duracaktım, rahatlamaya ihtiyaç duyarsa bir battaniye gibi onu saracaktım. Neye ihtiyacı varsa o olacaktım. Ama yine de bunda tehlikeli gelen bir şey vardı. İstediğim şey aşkımın onun değerini belirlemesi değil, Ellie'nin kendi değerini bulmasıydı. Öbür türlü asla gerçekten mutlu olamazdı. Sıkıntılı bir şekilde parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

Beni tamir edemezsin, bunu biliyorsun değil mi? demişti. *Hayır,* diye düşünmüştüm, *seni yalnızca sevebilirim.* Haklıydım. Yapabileceğim tek şey onu sevmekti.

Ertesi gün hava yağmurluydu ve gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Almanya'daki kütüphane için yaptığım yapraklardan oluşan bandın son dokunuşlarını yapıyordum. Ara sıra durup dışarıdaki yağmurlu havaya göz atıyordum. Kapı açıldı ve Ellie yüzünde bir gülümseme, kolunun altında bir paketle şemsiyesini kapatarak içeri girdi.

"Selam," dedi gülümseyerek.

"Selam. Dominic kasabaya gidip hırdavatçıya verdiğin siparişi getirdi."

"Ah, teşekkür ederim." Oraya bir şey sipariş ettiğim bile aklımdan çıkmıştı. "Sal'in nasıl olduğuyla ilgili bir şey söyledi mi?"

Kaşlarını çattı. "Dominic mi?" Başını iki yana salladı. "Dominic benimle fazla sohbet etmiyor." Yanakları hafifçe kızardı, kaşlarımı çattım. Dominic'in ona kötü davranıp davranmadığını sormuştum ve öyle bir şey olmadığını söylemişti fakat ona inanamamıştım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Sana aramızın iyi olduğunu söyledim. O sadece... ben etraftayken biraz sessiz."

Sessiz mi? Dominic mi? Bu kulağa pek doğru gelmiyordu. İç geçirdim. "Ellie, eğer gerekli olduğunu düşünürsen onunla konuşabilirim. İşyerinde kendini rahat hissetmelisin."

Gülümsedi fakat neşesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Onunla konuşmana ihtiyacım yok. Her şey yolunda. Gerçekten." Gülümsemesi daha da büyüdü. "Neredeyse bitirmek üzeresin gibi duruyor," dedi başıyla önümdeki parçayı işaret ederek.

"Evet. Bir iki saat sonra tamamlanacak." Ellie kutuyu açarken ben de önümdeki işe geri döndüm. Birkaç dakikalığına detaylara dalmıştım ki kafamı kaldırdığımda Ellie'yi kapakları açık olan malzeme dolabının önünde görünce şaşırdım.

O bana doğru dönerken sırtımı dikleştirdim. Afallamışa benziyordu. Bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Bunlar..."

Bakışlarım arkasındaki figürlere kaydı ve hangi dolabı açtığını ancak o zaman fark ettim. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm ve dolabın içinden çıkardığım heykelcikleri tek tek yanımızdaki masanın üzerine yerleştirdim.

Kocaman açtığı merhamet dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Onlar," dedi nefes nefese.

Bana hissettirdikleri duygulara izin vererek bir süre onları seyrettim. Sonra ilkini elime aldım. "Bunun adı Racer, kendisi Serçelerin Şövalyesi. Racer*, babamın bana verdiği bir takma addı. Birinci sınıfta bir yarış kazandıktan sonra bana bu şekilde seslenmeye başlamıştı. Bana gördüğü en hızlı çocuk olduğumu söylerdi. Bir şekilde bu ad üzerime yapışıp kaldı işte."

Donup kalmış gibi görünüyordu. Ağzı açık hâlde önce bana ve sonra önümüzde duran heykelciğe baktı. "Serçelerin Şövalyesi... Pencerenin önünde öten serçelere ithafen."

Hafifçe gülümsedim. "Evet." Heykelciğe, zırhına ve omuzunda tüneyen küçük kuşa baktım. "Gördüğün gibi, belli başlı sebep-

* (İng.) Yarışçı –*çn*

lerden dolayı o aralarında en yakışıklı olanı." Daha da kocaman gülümsedim. Bana bakıp gözlerini kırpıştırdı ve kahkaha attı.

"O... seni mi temsil ediyor?"

Bunu bir anlığına düşündüm. "Sanırım öyle, evet."

Racer'ı masanın üstüne bıraktım ve ikinci heykelciği aldım. Onun gülümseyen yüzüne baktım. "Bu, Gölge. Lades Baronu. Gölge bizim köpeğimizdi."

Duraksayıp dudağımı ısırdım. "Sanırım adını lades kemiğinden ilhamla koyma sebebim bahçeye kemik gömmeyi çok sevmesiydi. Ama ayrıca annem her Şükran Günü'nde mutfak penceresinin kenarına bir lades kemiği bırakırdı ve biz de Dominic'le birlikte onu ikiye ayırırdık. O dileği her zaman çok önemserdim."

Heykelciği masanın üzerine bırakırken bu anının getirdiği duyguyla gülümsedim. Dolapta sırasını bekleyen ve alaycı bir gülümsemeyle dudakları yukarı doğru kıvrılmış, bakışlarında hafif bir şeytanilik olan diğer heykelciğe uzandım. "Hırsızlar Kralı Gambit. Eskiden kardeşimle birlikte çizgi roman koleksiyonunu yapardık. Gambit benim X-Men'deki en sevdiğim karakterlerden biriydi. Gücü eşyaları kinetik enerjiyle yükleyip çevikliğini artırmak olan ve hipnotize eden bir çekiciliği bulunan eski bir hırsızdı." Onu da masanın üzerine koyarak sırıttım.

"Misafir odasındaki dolabın kapağında onun bir çıkartması var."

"Evet, o dolap çocukken benim odamdaydı."

Sıradaki heykelciği elime alıp onun bilge ve anaç yüzüne baktım. "Limon Güzeli Mereng Kraliçesi. Limon Güzeli babamın bizi küçükken balık tutmaya götürdüğü bir nehirdi. Kamp yapardık ve babam buna 'erkek erkeğe vakit geçirmek' derdi." Bu hatıra boğazıma bir yumrunun oturmasına neden oldu.

Ellie hâlâ hiç kımıldamadan duruyor ve beni büyük bir dikkatle seyrediyordu. "Limonlu mereng turtası senin en sevdiğin tatlı."

"Evet," dedim nefes vererek. "Annem özel günlerde benim için yapardı."

Son heykele bakınca birden gerildim. Gözlerim önce içinde küçük ekmek somunları, kılıçlar, taraklar ve kitaplar olan sepete kaydı. Ama tüm bunların bir önemi olmadığını biliyordum. Asıl en sona kalan heykelcik önemliydi ve o yüzden zaman kazanmaya çalışıyordum.

Yutkunarak Limon Güzeli'ni yerine yerleştirdim ve son kalan heykelciği çıkardım. Ellie'nin gözlerine baktım. "Leydi Eloise," dedim yumuşak bir sesle. "Nergis Bahçelerinin Hanımı." Bakışları elimdeki taş figürle benim aramda gidip gelirken kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Annemin çocuk kitapları koleksiyonu vardı. Bana Eloise adında bir kızın hikâyelerini okurdu. Babam baharda anneme nergis hediye ederdi. Bunlar onun en sevdiği çiçeklerdi. Annem nergisin çiçeklerin en mutlusu olduğunu söylerdi."

Elimdeki heykelciğe baktım. "Leydi Eloise, *o adam* aşağıya geldiğinde beni elimden tutup uzaklara götürürdü." Ellie şaşırıp kalmış hâlde bana bakıyordu. Sanki bir şeyi reddetmekle kafasının içinde oturtmak arasında gidip geliyormuş gibi başını hafifçe sallıyordu. "Sanırım... sanırım içlerinden en çok onu seviyordum çünkü en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda beni kurtaran oydu."

Yüz ifadesi şoktan kafa karışıklığına, hüzünden acıya dönüşen Ellie'yi seyrettim. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde çok derin bir acı gördüm. Elimi ona uzattım. "Bu yüzden miydi?" diye sordu kırılgan bir hâlde.

Kafam karışarak ona baktım. "Ne bu yüzden miydi?"

"Beni bu yüzden mi seviyorsun? *Bu heykel* yüzünden mi?" Başıyla önündeki heykeli işaret ederken gözünden bir damla yaş aktı. "Ah," dedi titrek bir nefes vererek, "şimdi her şey daha mantıklı geliyor."

"Tanrım, hayır, Eloise. Seni sen olduğun için seviyorum. Seni gerçek adını bilmeden çok önce de seviyordum."

"Ama..." Öyle yıkılmış görünüyordu ki içim parçalandı. Tanrım, asla böyle bir tepki vereceğini tahmin etmezdim. Benim için

ne olduğunu düşünüyordu ki... bir heykelciğin yaşayan versiyonu mu?

Heykelciği ona uzattım, ellerinin arasına bıraktım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Bu sadece bir biblo, Ellie. Bir taş parçası."

Ellerini bıraktım. Heykelciği incelemek için göz hizasına kaldırdı. Küçük kızın huzurlu gülümsemesine, uzun saçlarına ve elinde tuttuğu çiçeklere baktı. O en son yaptığım parça olduğu için en güzeli ve en detaylısıydı. Ellie'nin onu tutan elinin titrediğini görebiliyordum.

Boğazından küçük bir hıçkırık kaçtı, geriye doğru adım attı ve elinde tuttuğu heykelciği düşürdü. Sanki her şey gözlerimin önünde ağır çekimde gerçekleşiyordu. Ellie'nin gözleri kocaman açıldı ve adımını öne doğru atarak Leydi Eloise'i yakalamaya çalıştı. Aslında bir anlığına başardığını sanmıştım ama heykelciğin parmağına çarparak elinden daha da uzağa gitmesine ve yere daha hızlı düşüp yüzlerce parçaya ayrılmasına neden olmuştu. Olduğum yerde donup kaldım.

Ellie dehşet içinde bir çığlık atıp paramparça olmuş kızın önünde dizlerinin üstüne çöktü. "Ah, aman Tanrım. Ah, hayır. Gabriel, ben... çok özür dilerim. İstemeden oldu." Elleriyle yerdeki bütün parçaları süpürüp küçük bir yığın hâline getirdi. Elleri şimdi öyle kötü titriyordu ki parçaları bir araya toplamayı nasıl başardığını bile anlamıyordum.

Yanına çökmek için hareket ettim fakat aniden ayağa fırlayıp üzerinde plastik bir torba duran kapının yanındaki masaya gitti. Çabucak geri döndü ve yeniden yere diz çöküp parçaları poşete doldurmaya başladı. "Tamir edeceğim. Ben... ben... ben tamir edeceğim. Eğer..." Yeniden hıçkırdı.

İçine düştüğüm tuhaf trans hâlinden nihayet çıkıp kendime geldim. Onun hemen yanında dizlerimin üstüne çökerken gözlerimin önündeki sahne netleşmişti. "Ellie, aşkım, dur. Lütfen. Bunun bir önemi yok. Sorun değil."

Başını hızla iki yana salladı. "Önemi var. O..."

Onu kollarımın arasına çekip saçlarını okşadım. "Hişşt. Önemli değil," diye tekrar ettim.

"Hep böyle diyorsun. Her zaman her şeyi kabul ediyorsun. Ama önemi var. Var." Kocaman, titrek bir nefes aldı ve ağlamaya başladı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Çektiği acının derinliğine şahit olmak göğsümde ıstırabın yükselmesine neden oldu. Sadece kırılan bir bibloyla alakalı olamayacak kadar derin bir acıydı bu. Tanrım, ne yapmalıydım? Onun acısını nasıl azaltabilirdim? Saçını okşadım ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına öpücükler kondurdum. "Ellie, benim tatlı aşkım, kalbimi kırıyorsun."

Başını göğsüme gömdü ve daha şiddetli ağlamaya başladı. Benim yapabildiğim tek şeyse sakinleşene kadar onu kollarımda tutmak oldu. Çok uzun bir zaman sonra ayağa kalkması için ona yardım ettim. Poşeti göğsüne bastırarak kırık parçaları almakta ısrar etti. George'u arayıp Ellie'nin hastalandığını ve onu eve götüreceğimi söyledim.

Beni tamir edemezsin, bunu biliyorsun, değil mi?

Hayır, seni yalnızca sevebilirim.

O gece onunla sevişerek ona olan aşkımı göstermeye çalıştım. Onu kollarımın arasına aldım, karanlıkta kulağına sevgi sözcükleri fısıldadım ve o da bana sokulup ona sunduklarımı kabul etti. Ama sessizliği bana içine çekildiğini söylüyordu ve tek umudum sabah olduğunda yeniden bana dönmesiydi.

Ama nihayet sabah olup gözlerimi açtığımda onu berjeri pencerenin önüne çekmiş güneşin doğuşunu seyrederken bulmuştum. Koltuğa kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş güneşe bakıyordu. Dirseğimin üzerinde doğruldum. "Günaydın."

Oturduğu yerde bana doğru döndü. İfadesi hem yumuşak hem de hüzünlüydü. "Günaydın," diye fısıldadı.

"Orada ne yapıyorsun öyle?"

Dudağını ısırıp yüzünü bir saniyeliğine pencereye doğru döndü. Sonra ayağa kalkıp yatağa geldi ve kenarına oturdu. Yüz

ifadesi öyle büyük bir ıstırapla doluydu ki kalp atışlarım hızlandı. "Sanırım gitmem gerektiğini biliyorsun, Gabriel."

"Gitmek mi? Nereye?" Göğsüm panikle doldu ve doğrulup oturdum.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Bütün gece oturup düşündüm..."

"Ellie, eğer bu kırılan bibloyla ilgiliyse..."

Başını iki yana salladı. "Aslında pek değil. Demek istediğim sırf onunla aynı adı taşıdığım için beni sevmediğini biliyorum." İçini çekti. "Sadece sana bunu yapmaya devam edemem, Gabriel. *Kendime* bunu yapmaya devam edemem."

Boğazıma bir yumru oturdu. Dizlerimin üzerine oturup onu kollarımın arasına aldım. Reddetmedi, tam aksine kollarımda her zamanki gibi eridi. "Seni çok seviyorum," dedi nefes vererek. "Ve biliyorum, sen de beni seviyorsun ama nedenini sorgulamadan duramıyorum. Bunu çok denedim ve içim... *acıyor*. Öyle kaybolmuş hâldeyim ki kendimi burada bulabileceğimi sanmıyorum. Ve buna ihtiyacım var, Gabriel. Kendimi bulmaya ihtiyacım var. Sen olmadan da kim olduğumu bulmam gerek. Neye tutunup neyi bırakmam gerektiğini bulmalıyım."

"Tanrım, Ellie," dedim hıçkırarak. "Lütfen..." Onu daha da sıkı sardım. Panik ve ruhumu paramparça edecek kadar derin bir acı beni ele geçirmişti. *Kal. Atlatman için sana yardım etmeme izin ver. Bunu yalnız başına yapmak zorunda değilsin.* Bunları ona söylemek, gitmemesi için yalvarmak istiyordum ama bir şey beni durduruyordu. Sebebi belki George'la yaptığım konuşmaydı, belki de onun nasıl bir süreçten geçtiğini çok iyi bildiğim içindi. Muhtemelen her ikisi birdendi. Sözlerinde gerçeklik payı vardı ve içgüdüsel olarak biliyordum ki onu durdurursam bencillik etmiş olurdum. Ama Tanrım, canım acıyordu. Hem de çok acıyordu.

"Nereye gideceksin?" demeyi başardım hıçkırıklarımın arasından. *Sana yardım etmeden nasıl duracağım? İyi olup olmadığını merak etmeden nasıl hayatta kalacağım?*

Başını hafifçe salladı. Çıplak göğsümün onun gözyaşlarıyla

ıslandığını hissedebiliyordum. "Evime geri döneceğim. Oradan da... bilemiyorum."

"Oraya geri gitmek istemezsin, değil mi?"

Başını geriye yaslayıp bana baktı, gözleri yaşlarla ve şefkatle doluydu. "Hayır. Artık Crystal değilim. Bir daha asla o olamam. Başka bir iş bulacağım."

Yüksek sesle nefes verdim ve yanağından akan gözyaşlarını sildim. Bir süre sessiz kaldıktan sonra usulca konuşmaya başladı. "Hastane faturamı sen ödedin, değil mi?"

Cevap vermek için ağzımı açıp yeniden kapattım çünkü bu soruya hazırlıklı değildim ve sinirlenip sinirlenmeyeceğinden emin olamıyordum. Parmaklarını önce dudaklarımın üzerine koydu, sonra da beni öpebilmek için onları çekti. "Teşekkür ederim."

Rahatlayarak nefesimi bıraktım ve onun hediyemi kabul etmesinin asıl bana bir hediye olduğunu anladım. Ona olan aşkım öylesine yoğundu ki bütün vücudum titriyordu. "Geri gelecek misin?" Sesim sert bir fısıltı, kırık bir yakarıştı.

İfadesini hüzün kaplamıştı ve dudakları titriyordu. "Sanki..." Sözleri sanki ona fiziksel olarak acı çektiriyormuş gibi gözlerini sımsıkı yumdu. "Sanki hiç dönmeyecekmişim gibi hayatına devam etmelisin. Buna ihtiyacım var." Gözlerini açtığında yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. *Ezilmiştim.* Sanki ruhum ezilmişti.

Eğilip alnımı onunkine bastırdım ve bir süre birlikte nefes aldık. Ona yalvarmak istiyordum. Ona bağırmak ve yanımda kalması için yakarmak istiyordum. Beni bırakmaması için, bana geri dönmesi için yalvarmak istiyor fakat yapamıyordum. Onun için savaşmamamın asıl sebebinin onun iyileşmesini istemem olduğunu anlıyor muydu? "Bugünlük kal. Bugün benimle kalır mısın?"

Cevap vermeden önce gözlerimin içine baktı. "Olur." Öyle usulca cevap vermişti ki ağzından dökülen sözcük sesten çok bir nefes gibiydi.

Yatağa geri uzandık ve bir günlüğüne de olsa bütün dünyadan uzak kalmaya kararlı bir hâlde örtüleri üzerimize çektik.

Şiddetli fakat hüzünlü seviştik. Kısacık bir sabaha, bir ömre yetecek kadar dokunuş sığdırmaya çalıştık. Kendimi çaresiz ve kalbi kırık hissediyordum ama onun gitmesini engellemek bir anlamda onu hapsetmek demekti ve bu da benim asla yapmayacağım bir şeydi. Ve böylece acılarımızdan geçici olarak kaçıp birbirimizin sıcaklığında, birbirimizin kollarının arasında, ânın güzelliğinin içinde kaybolmayı seçmiştik. *Aşkımızın* içinde.

Konuşmadık. Konuşmak canımızı daha çok yakmaktan başka bir işe yaramayacaktı ve buna dayanabileceğimi sanmıyor, onun da buna maruz kalmasını istemiyordum. Nihayet kollarımın arasından uzaklaştığındaysa gitmesine izin verdim. Yatakta uzandım ve onun diğer odada eşyalarını toplamasını bekledim. Teninin sıcaklığı, saçlarının kokusu ve yaz gününde sanki pencereyi açmışım gibi hissettiren gülümsemesini çoktan kaybetmiştim.

Ağladığını duydum ve gözyaşlarını silen kişi ben olmak istedim. Ama bunun durumu yalnızca daha da kötüleştireceğini biliyordum. Aynı zamanda Ellie'nin mutluluğu bulması gerektiğini de biliyordum ve eğer bunu yalnız yapması gerektiğini düşünüyorsa onu durdurmam yanlış olurdu. Onun için doğru olanı yaptığımı bilerek biraz da olsa rahatlamaya çalıştım ama yapamadım.

Son iki haftadır paylaştığımız yataktan kalkarken midem düğümlenmişti. Önceki gece sandalyenin üzerine attığım kot pantolonumu giydim. Banyoyu kullandım ve dışarı çıktığımda Ellie elinde çantasıyla misafir odasından çıkıyordu. "George'u arayıp beni bırakmasını istedim," dedi.

Buna sevinmiştim çünkü onunla bir kez daha vedalaşmayı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ona kederle gülümsedim ve çantasını alarak ön kapıya doğru ilerledim. Öyle üzgündüm ki acıdan boğulacakmışım gibi hissediyordum.

Kapıyı açtığımda George'un kamyoneti çoktan dışarıdaydı fakat bize ihtiyacımız olan alanı tanımak için diğer tarafa park etmişti.

Kapının pervazına yaslandım. Onu yakalayıp kendime doğru

çekmemek ve kalması için yalvarmamak için ellerimi ceplerime soktum. "Seni özleyeceğim." Söylenebilecek tek şey buymuş gibi geliyordu. Ve suratındaki ifadeye bakılırsa bu iki kelimeye bütün kalbimi sığdırdığımın o da farkındaydı.

Gözümün önüne dökülen saçları geri çekti ve elini yanağıma koyup bana öyle büyük bir şefkatle baktı ki kendime yapmayacağıma söz vermiş olmama rağmen neredeyse yine de ona sarılacaktım. "Sen her zaman benim hayatımın aşkı olacaksın, Gabriel Dalton." Sonra arkasını döndü ve gitti.

Arkasından kapadığım kapıya yaslandım ve aşağı kayıp yere oturdum. Başımı ellerimin arasına alıp ıstırabın beni ele geçirmesine izin verdim.

24

Ne yaparsan yap, aşk ile yap.

Limon Güzeli Mereng Kraliçesi

Ellie

İlk birkaç gün ağlamaktan başka pek bir şey yapmadım. Apartman daireme geri dönmek sanki bu yer bir başka hayatta kalmış gibi gerçeküstü geliyordu. Sanırım bir bakıma öyleydi de.

Gabriel'ı terk etmenin acısı öyle keskindi ki zor baş ediyordum. Sanki vücudum ve ruhum bir kaya parçasının altında kalmış gibi hissediyordum. Etim, kemiğim ve ruhumun en derin yerleri bile acıyordu. İçten içe biliyordum ki yaptığım şey her ikimiz için de en doğrusuydu fakat bu, acı verici olmadığı anlamına gelmiyordu.

Çok korkuyor, kendimi inanılmaz derecede yalnız hissediyor ve bocalayacağımı biliyordum. Ama karanlıkta Gabriel'ın odasındaki pencerenin yanına oturmuş onun nefes alıp verişini dinlerken bunun tek başıma yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordum. Kaybolmuştum ve beni bu durumdan kurtarabilecek tek kişi yine bendim. Dünyayla yüzleşmek yerine hem fiziksel hem de duygusal olarak Gabriel'ın arkasına saklanmam her ikimiz için de adil olmazdı.

Ayrıca zamanlama daha farklı olsaydı onun Chloe'yi seçip seçmeyeceğini görmem gerekiyordu. Morlea Sonbahar Festivali'ndeki gibi birlikte hayal ettim onları. Çok güzel ve mutluy-

dular. Gabriel'ı böyle bir fırsattan mahrum bırakmanın bencilce olacağını içten içe biliyordum. Onun ruhunu ve kalbini seviyordum ve mutluluğu benim için her şeyden önce geliyordu. Onun için en iyisini istiyor ve bunun ben olup olmadığımı önemsemiyordum. Yine de Chloe'yi sevdiğini, ellerinin onun vücudunda gezindiğini, evlendiklerini ve kumral saçlı küçük güzel çocuklarının olduğunu hayal etmek istemiyordum. Gözlerimi sımsıkı kapayıp tüm bunları kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım çünkü bunları düşünmenin bana bir faydası yoktu.

Geri döner dönmez evsahibimi arayıp ona anlayışı için teşekkür ettim ve borcumu kapamak için ona postayla iki aylık bir çek gönderdiğimi haber verdim. Taş ocağındaki ofiste sadece üç hafta çalışabilmiştim ve arabamı tamirhaneden alıp başka bir iş bulana kadar yiyecek alacak param olduğundan emin olmalıydım. Ödemem gereken faturalar ve yeni bir iş aramam gerektiği düşüncesi yeniden tanıdık bir korku ve yalnızlık hissi duymama neden olmuştu ama bir şekilde çözmeye kararlıydım. *Yapmak zorundaydım, Tanrım, yapmak zorundaydım.* Gabriel bana sevilebilir taraflarım olduğunu göstermişti. Bu yanlarımı bulmayı ve belki de *kendimi* sevmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Bütün hayatım benden çekilip alınmıştı ve yaşamak için neye tutunmam ya da neyi bırakmam gerektiğini bilemiyordum. Kendimi yeniden nasıl toparlayacağımı hiç bilmiyordum. Bu yüzden de hayatımdaki tek sağlam şeye, yani Gabriel'a tutunmuştum. Ona duygusal olarak bağımlı hâle gelmiştim ve bunun her ikimiz için de sağlıklı olmadığını biliyordum. En küçük şey bile kendimden şüphe duymama, incinmeme ve belki gerçek bile olmayan özgüven eksiklikleri hissetmeme neden oluyordu. Sevgim onu esir etmişti ve ona böylesine büyük bir çaresizlikle tutunmam zamanla ona kendini hapsolmuş gibi hissettirecekti. Onu o kadar çok seviyordum ki bu hayatta ikinci kez tutsak olmasına müsaade edemezdim. Bunu zaten bir kez yaşamıştı. Ondan ayrılmak yaptığım en zor şey olsa da verdiğim karar doğruydu. Öyle olduğunu biliyordum.

Bu yüzden birkaç gün acımı yaşamak için kendime izin verdikten sonra kalkıp dairemi köşe bucak temizledim, pencereyi açtım ve serin sonbahar havasını içeri aldım.

Tamirhaneyi arayıp arabamı almaya gideceğimi haber verdikten sonra üç kilometrelik mesafeyi yürümek için spor ayakkabılarımı ve ceketimi giydim. Uyandığımda boynum tutulmuştu ve yürüdükçe daha da beter hâle geldi. Zaten biraz bacağım ağrıyordu, mesafe uzadıkça adımlarım da yavaşladı. Fakat tüm ağrılarıma rağmen egzersiz yapmak ve temiz havayı solumak harika geliyordu.

Tamirhanedeki küçük ofise girdiğimde Ricky masada oturuyordu. Kahve ve motor yağı kokusu hemen burnuma gelmiş ve içerideki sıcak hava ısınmamı sağlamıştı. Ricky beni görünce sıcacık bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Şuraya bakın hele, kim gelmiş? Harika görünüyorsun."

Ricky tezgâhın arkasından gelip beni hızlıca kucakladı. "Selam Ricky. Arabamı beklettiğin için teşekkür ederim. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Başını sallayıp masasına geri döndü ve çekmeceyi açıp ucunda benim adım yazan anahtarı çıkararak bana uzattı. "Babama geleceğini söylediğimde bana senden para almamamı söyledi. Zaten yeterince şey yaşadın."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Teşekkür ederim. Ah, ben... bunu kabul edemem..."

"*Edebilirsin*. Ciddiyim, babam fikrini değiştirmeden önce git buradan." Güldü ve kalbimi bir sıcaklık kapladı. Sanki içimden yayılan sıcaklığı hissedebilecekmişim gibi elimi kalbimin üstüne koydum.

"Teşekkür ederim, Ricky. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Ben... babana benim yerime teşekkür eder misin?"

"Tabii, ederim. Araban arka taraftaki park yerinde. Kendine dikkat et, tamam mı?"

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı salladım. "Edece-

ğim." Ve gerçekten edecektim. Ya da en azından elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Arabama binip kontağı çevirdiğimde motoru kolayca çalıştı. Başımı koltuğa yasladım ve minnet duydum. Ricky ve babasının benden almadıkları para şu an benim için çok önemliydi.

Eve dönüş yolunda kasabadan geçerken eskiden biraz fazla param olduğunda ara sıra uğradığım bir pedikür dükkânının camında on dolar yazan reklam tabelasını gördüm. Bu nadiren de olsa yaptığım bir müsriflikti. Şu an fazla param olmadığı kesindi fakat yine de arabamı yolun karşısına park ettim ve tutulan boynumu birazcık da olsa gevşetebilmek için omuzlarımı çevirdim. Tanrım, şu an ayaklarımı ılık suya sokup bir masaj koltuğunda oturmak kulağa harika geliyordu. Uzun süre dükkânın penceresine baktım. Sanki çölün ortasında yürürken yemyeşil bir vahayla karşılaşmış gibiydim.

Bir ihtiyaç olmadığı müddetçe şu an tek bir kuruş bile harcamamam gerekiyordu ama cebimde hiç beklenmedik bir şekilde fazladan iki yüz elli dolar vardı. Eminim Ricky ve babası paranın bir kısmını bir saatliğine kendimi şımartmak için harcamama alınmazlardı. Başka hiçbir şeye boşa para harcamayacaktım.

Karşıdan karşıya geçtim ve kalabalık dükkâna girdim. Lien Mai, yaşlı bir kadının takma tırnaklarında elektrikli bir alet kullanıyordu. Olduğu yerden bana selam verdi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Crystal. Pediküre mi ihtiyacın var?"

"Selam Lien. Evet ama oldukça meşgul gibisin."

"Sorun yok. Randevu iptal edildi. Sen otur lütfen." Başıyla sıranın sonundaki büyük siyah masaj koltuğunu işaret etti. *Ah, güzel cennet.* Uzun düz saçlarını ensesinde toplamış minyon bir kız ben yaklaşırken gülümsedi ve ayaklarımı sokacağım küveti ılık köpüklü suyla doldurmaya başladı. Koltuğa oturup düğmesine bastım ve geriye doğru yaslanıp ayaklarımı ılık suya sokarken mutlulukla iç geçirdim.

"Hangi renk?" diye sordu kız ojeleri kastederek.

Gözlerimi kapattım. "Hangisi olduğu umurumda bile değil. Sen birini seç."

Kız usulca kıkırdadı. "Buna ihtiyacın var, değil mi?"

Gözlerimi açmadan gülümsedim. "Evet."

Ayaklarıma ve baldırlarıma ölü deriyi arındırıcı krem sürdüğünde içimde öyle bir özlem yükseldi ki neredeyse nefessiz kalacaktım. Gabriel'ın tenimde gezinen güzel ellerini hayalimde canlandırdım ve ona duyduğum özlem bir anlığına öyle dayanılmaz bir hâl aldı ki neredeyse bir saniye daha dayanamayacaktım. Nefesime odaklandım ve birkaç dakika sonra en zor kısım geride kalmıştı, yeniden normale dönmeyi başardım. Kaslarım masaj koltuğunun mekanik ellerinde gevşerken dükkânın içindeki konuşmaları dinledim. Telefon durmadan çalıyordu ve bazen cevap verilse de çoğunlukla cevapsız kalıyordu. "Telefona bakacak kimseniz yok mu?" diye sordum ayaklarımın dibindeki taburede oturan kıza.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Lien işe birini almak istiyor ama çok meşgul."

Göğsüme bir heyecan dalgası yayıldı. "Benim telefonlara bakmakta deneyimim var."

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Öyle mi?" Ardından Lien'e döndü. "Lien, hanımefendi telefonlara bakma işine talipmiş."

Lien az önceki kadınla vedalaşıyordu ve ikisi birden durdu. Lien dik durmaya çalışıyordu. Az önce oturduğu yerden ayağa kalkınca on dört aylık falan hamile olduğunu fark ettim. Gözlerim kocaman oldu. "Öyle mi? İş mi istiyorsun, Crystal?" Oturduğum masaj koltuğunun yanına geldi ve bir eli belinde yanı başımda durdu.

"Evet. İsterim. Telefonlara bakma konusunda deneyimim var. Morlea'daki taş ocağında çalışıyordum. Oradan bir referans getirebilirim."

"Hımm. Tamam. Yarın yine gel de bir deneme yapalım."

İçime endişe doldu ama gülümseyip başımı salladım. Bunu yapabilirdim. En azından deneyebilirdim. Sanki fırsat ayağıma gelmiş de olması gereken buymuş gibi hissediyordum.

Lien yanımızdan uzaklaştığında kıza yeniden fısıldadım, "Kaç aylık hamile?"

"Sekiz haftası kaldı."

Şaşkınlıktan kesilen nefesimi içimde tutmayı başarmıştım. *Aman Tanrım.* Minik vücudunun şu ankinden daha fazla genişleyebilmesi imkânsız gibi görünüyordu.

Ertesi gün dükkâna geri döndüm. Oldukça heyecanlıydım ama aradan yaklaşık bir saat geçtikten sonra sistemi kavramıştım ve sanki aylardır orada çalışıyormuşum gibi mesaj alıp randevu oluşturabiliyordum. Dükkân meşguldü ve içeri sürekli girip çıkan oluyordu fakat üstesinden gelmiştim.

Gün ilerledikçe kendimi daha da başarılı hissediyordum. Lien saat üçte masama geldiğinde, arka taraftaki ofise gidip işe alma kâğıtlarını imzalamamı istedi. Sevinçten başım dönüyordu ve aklıma gelen ilk düşünce, *Gabriel'ı arayıp bunu ona anlatmalıyım,* oldu. Ama sonra gerçekler yüzüme çarparak hafifçe sendelememe ve hüzünle gözlerimi kapamama neden oldu. Lavaboya uğradıktan sonra eşyalarımı aldım ve Lien'in ofisi olan arka odaya gittim. "Lien, belgeleri doldurmadan evvel sana söylemem gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

"Şey, benim adım Crystal değil. Eloise. Kısaca Ellie."

Bir anlığına bana baktı, ardından da başını salladı. "Çok güzel. Zaten Ellie sana daha çok yakışıyor."

Gırtlağımdan küçük bir kahkaha yükseldi. Tanrım, ben de öyle umuyordum. Gerçekten.

25

İçimden bir ses seni sonsuza dek seveceğimi söylüyor.

Bayan Eloise, Nergis Bahçelerinin Hanımı

Ellie

Birkaç hafta içinde Lien Mai'nin Tırnak Salonu'ndaki işime tamamen adapte olmuş, neredeyse bütün salonu çekip çevirmeye başlamıştım. Sadece telefonlara bakmakla kalmıyor, aynı zamanda malzeme siparişi veriyor ve envanter tutuyordum. Salonun atmosferineyse bayılıyordum. Hem İngilizce hem de Vietnamca konuşmalar gün boyu etrafı sarıyor, gün göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor, gece yatağa yattığımda hareket edemeyecek kadar yorulmuş oluyordum.

Soğuk bir cuma gecesi birden uyandım ve yatağın içinde nefes nefese doğrulup oturdum. Yine karanlığın içinde koşup dururken annemin bana seslendiği rüyayı görmüştüm. Ama bu kez duvarlar üzerime gelmek yerine genişliyordu ve annem beni ileri gitmem için cesaretlendiriyordu. *O seni bekliyor,* dedi yeniden. O mu? Benim için tek *o,* Gabriel'dı.

Ama belki gerçekten de bekliyordu. Onunlayken de aynı rüyayı görmüştüm. Sadece... sanki yanlış tarafa koşuyordum ve sonunda kendimi onun tam karşısında ama aramızda bir duvar varken bulmuştum. Geri dönüp ona giden yolu bulmalı ve bu defa aramızda hiçbir şey olmadan ona ulaşmayı başarmalıydım. Böyle bir şey umut etmeli miydim bilmiyordum ama her

halükârda, yürüdüğüm yol beni çok zorluyordu. Yalnızca Gabriel için değil artık kendim için de geri dönmem gerekiyordu.

Gördüğüm rüyanın etkisinden kurtulamadığım için yeniden uykuya dalamadım. Titreyerek yataktan çıktım ve ısıtıcının derecesini birazcık yükselttim. Dışarıda hafifçe yağmur yağmaya başlamıştı ve birkaç dakika boyunca pencerenin önünde durup karanlığı seyrettim. Sokak lambalarının ışıkları aşağıdaki park yerinde oluşmuş su birikintilerine yansıyordu.

Arkamı döndüğümde Gabriel'dan getirdiğim fakat hâlâ boşaltmadığım çanta gözüme çarptı. İç geçirdim. Görünüşe bakılırsa oldukça küçük adımlar atabiliyordum ve bu da onlardan bir tanesiydi.

İçindeki eşyaları boşaltıp kirlileri sepete atarken elime bir şey çarptı. Şaşkınlıkla, yaşadığım acı yüzünden tamamen unuttuğum plastik poşeti çantadan çıkarıp göğsüme bastırdım. *Nergis Bahçelerinin Hanımı Bayan Eloise.* Tamir edilemeyecek kadar kötü görünüyordu. Ama belki... belki... Onu pencerenin hemen yanında duran küçük masanın üzerine koydum ve hemen köşede duran lambanın düğmesine basarak ışığı açtım. Banyodan bir el havlusu alıp çok dikkatli bir şekilde poşetteki parçaları üzerine boşalttım ve tanıdığım bir kısım olup olmadığını dikkatle inceledim. Evet, küçük bir ayak, bir çiçek buketi ve güzel yüzünün iki parçası vardı. *Umutlandım.*

Sandalyeye oturdum, çekmeceleri karıştırdım ve şimdi neden aldığımı bile hatırlamadığım küçük bir şişe yapıştırıcı buldum.

Çok yoğun duygular yaşıyordum ama en iyisinin en baştan başlamak olduğuna karar verdim. Böylece küçük ayağı elime alıp ondan başladım. Paramparça olmuş küçük biblonun ben olduğumu düşünmeden edemiyordum. Küçük parçaları birleştirmeye çalışırken ellerimle yaptığım bu işin kendim için uygulamam gereken tedavinin bir temsili olup olmadığını merak ettim. Bu yüzden sabahın ilk ışıkları yükselene kadar bu işi yapmaya devam ettim ve hayatım boyunca beni ezip paramparça eden şeyleri düşündüm.

CamScanner ile tarandı

Annemi düşünmek yaptığım en zor şeydi. Beni Brad'in yanında bıraktığı günü, o boşluğu, arkasından tuttuğum yasın ikinci bir deri gibi nasıl üzerime yapışıp kaldığını, acıyı, yalnızlığı, terk edilmişliği, yapayalnız ve korku içinde bırakılışımı hatırladım.

Ellerim parçaların üzerinde gezinip onları bulmaya çalışırken, doğru olan parçayı bulup bir yapboz gibi yerine yerleştirirken zihnim sürekli geçmişte geziniyordu. Ellerimin durmadan çalışması ve zihnimin yarı yarıya başka şeylerle meşgul olması bana kendimi güvende hissettiriyordu. Gabriel'ı, eve döndüğü ilk zamanlarda yaptığı işlerde onun da bu şekilde teselli bulup bulmadığını düşünmeden edemedim.

Düşüncelerimi durdurmaya ve kontrol etmeye çalışmadım. Kafamın içindeki sesleri susturmak için kendimi zorlamadım. Acının canımı yakmasına izin verdim. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Göremeyecek kadar çoğaldıklarındaysa kolumla gözlerimi siliyordum. Ama o gece bir kez olsun o masanın başından ayrılmadım.

O gün annemin ne kadar hasta ve *endişeli* göründüğünü hatırladım ve boğazıma öyle bir yumru oturdu ki neredeyse beni nefessiz bırakacaktı. Ama bırakmadı. Önümdeki işi yapmaya ve acı çekmeye devam ettim.

Onun yerinde olmak nasıl bir histi? Ölmek üzere olmak ve çocuğunu bir yabancıya emanet etmek zorunda kalmak ona nasıl bir çaresizlik yaşatmıştı? Brad'in bana o şekilde davranacağını bilmesi imkânsızdı. Anlaşılan o ki Brad'i neredeyse hiç tanımıyordu. Şansını denemişti ve bedelini ben ödemek zorunda kalmıştım. Ama bilemezdi. Çünkü sadece umudu vardı, başka da hiçbir şeyi yoktu.

Lütfen Tanrım, bana güç ver. Başka bir seçeneğim yok, başka bir seçeneğim yok.

"Ah, anneciğim," diye fısıldadım. Sesim tıpkı bir zamanlar terk edilen o küçük kız gibi çıkıyordu. "Seni affediyorum. Çektiğin acılar için ben de çok üzgünüm."

Brad, onun evine bırakılmamdan bir hafta sonra bana birile-

rinin verandasının altında annemin cesedini bulduklarını söylemişti. Yaralı bir hayvan gibi oraya kıvrılıp ölümünün gelmesini beklemişti. Brad haberi sıkıcı bir ses tonuyla vermiş ardından da onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi birasını yudumlamaya devam etmişti. Benimse içimde bir yerlerde kalbim tamamen kırılıp paramparça olmuştu.

Bir daha hiç kimse beni annem gibi vedalaşmadan terk ederek incitemesin diye etrafıma sert bir kabuk örmüştüm. Ama kabuk o kadar inceydi ki kolayca kırılabiliyordu.

Sonra da babamın beni kullanan arkadaşı Cory çıkıp gelmişti. *Bana tecavüz eden.* Daha önce bu kelimeyi kendime bile söylememiştim. Onu sevdiğimi sanmıştım çünkü uzun zaman sonra beni isteyen, beni fark eden ilk kişiydi.

Cory'ye olan duygularım farklı bir çaresizlik içeriyordu. Bağımlı bir aşktı fakat ben artık kalbimi hiç kimseye o şekilde vermek istemiyordum. Karşımdaki kişiye kalbimi bir bütün olarak sunmak istiyordum, belki parçalanmış ve yeniden birleşmiş bir kalpti ama yine de bir bütündü.

Yaptığım işe tam da gün doğarken baktım ve iki küçük ayağı bir araya getirmeyi başardığımı fark edip bir kahkaha attım. Hâlâ kayıp olan bazı küçük parçalar, toz hâline gelmiş kısımlar vardı ama şu an için her bir küçük ayak parmağı yerli yerindeydi. Bir yanım, kayıp olan o parçaları da seviyordu. Benim için onlar bırakılması gereken şeyleri; uzun süredir tutunduğum acıyı, öfkeyi, sefaleti ve kendimi suçlayışımı temsil ediyordu. Ve bu boşluklar da en az beni tamamlayan parçalar kadar önemliydi. Zafer kazanmışım gibi gülümsedim. Gözyaşlarımı silip ağrıyan sırtımı ve boynumu esnettim.

Panjuru açıp çok uzaktaki ufuktan yükselen ışığa baktım. Gabriel'ın uzun zaman önce bodrum katındayken boyalı camdan içeri sızan güneş ışığıyla ilgili anlattığı hikâyeyi hatırladım. Umudun böyle bir şey olduğunu düşündüğüm geldi aklıma. Umut, küçücük bir ışık huzmesiydi. İşte bu sabah benim için de durum aynen buydu.

Hayatım pedikür salonundaki işimden çıkıp küçük biblonun üzerinde çalıştığım bir rutine oturdu. Hafta sonlarımı genellikle günün ilk ışıklarına kadar kızın üzerinde çalışarak geçiriyordum. O sırada da hayatımı, yaşadığım acıları ve kalbimin paramparça olduğu tüm o zamanları düşünüyordum.

Çok yorucu ve zordu ama tıpkı Gabriel'ın seneler evvel sanatına tutunduğu gibi ben de anılarıma sanki beni su üzerinde tutan bir can simidiymiş gibi tutunmayı başardım. Ve bu şekilde sanki Gabriel yanımdaymış gibi hissediyordum. Tamamen yalnız değildim. Aslında ne kadar canım yanarsa yansın bazı açılardan o masanın üzerine eğilerek geceyi geçirmek beni en çok rahatlatan şey olmuştu.

Beni tamir edemezsin, demiştim Gabriel'a. Ve haklıydım. Çünkü kendimi ben tamir etmeliydim. Gabriel beni, bunun mümkün olduğuna beni inandıracak kadar çok sevmişti. *Beni tamir edilmeye değer olduğuma inandırmıştı.*

Sonbahar kışa döndü, günler gittikçe kısaldı ve dışarıdaki ağaçlar yapraklarını tamamen döktü.

Şükran Günü'nü ve Noel'i Lien Mai ve ailesiyle birlikte kutladım ve yanımda Kayla'yı da götürdüm. Davetlere de yüzümü güldüren o Vietnamca gevezelikler hâkimdi. İçimde yeni arkadaşlarımın getirdiği huzur ve sıcaklığın yanı sıra Gabriel'ın ne yaptığını merak ederken duyduğum acı dolu bir özlem de vardı.

Noel'den birkaç gün sonra bir haftadır kontrol etmediğim posta kutuma baktığımda, köşesinde George'un adresi olan bir Noel kartı buldum ve oldukça şaşırdım. Titreyen ellerimle zarfı açtım ve içinde kısa bir not yazılı olan kartı çıkardım.

Sevgili Ellie,

Umarım Noel'i kalbine huzur getirecek bir şekilde geçiriyorsundur. Seni özledik. Chloe, Noel için buraya geldi ve iki hafta kaldı. O da seni çok özledi. Sürekli aklımdasın, Elliecik, umarım iyisindir.

Sevgiler, George

Posta kutusundan aldığım kartı aksayarak merdivenleri tırmanırken okudum. Ardından kartı göğsüme bastırıp gözyaşlarıma engel olmak için gözlerimi sımsıkı kapadım ve nefesimi düzenlemek için en üst basamağa oturdum. Tanrım, onları o kadar çok özlemiştim ki bundan sağ çıkar mıyım bilmiyordum. *Chloe, Noel için buraya geldi.* Sırtıma bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum. Tabii ki buraya Gabriel için gelmişti. Üzerinde çalıştığı tez çoktan bitmiş olmalıydı ve bitmemiş olsa bile iki hafta boyunca Gabriel'a ihtiyacı olamazdı. Hayır, ziyareti tamamen kişisel olmalıydı.

Gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Canım öyle yanıyordu ki acısı ruhumun derinlerine işliyordu. Ama bunu kabul etmeliydim. Chloe ve Gabriel artık birlikte olabilirlerdi. Bunu ben istemiştim. Gabriel'a kendi kalbinin derinliklerini keşfetmesi için bir şans vermiştim.

Geri dönecek misin?

Sanki bir daha dönmeyecekmişim gibi yoluna devam etmen gerek.

Birkaç dakika daha orada oturmaya devam ettim ve gözyaşlarım buz gibi esen rüzgârla kurudu. Aşağı, park yerine baktığımda birkaç hafta önceki yoğun kar fırtınasından kalan karların bir kısmının hâlâ erimediğini gördüm. Sonra gözüme mor bir şey çarptı ve merakla başımı yana eğdim. Gözlerimi kısıp ne olduğunu anlamaya çalıştım ama çok uzaktaydı.

Merdivenlerden aşağı indim, karların arasında yürüdüm ve mor şeyin ne olduğunu anlayınca şaşkınlıkla derin bir nefes aldım.

Buzların arasında mor bir çiçek büyümüştü. "Bu nasıl olabilir?" diye mırıldandım parmağımı yapraklarında usulca gezdirerek.

Minnettarlık bir yara bandı değildir, Ellie. Deneyimlemek için hâlâ hislerine ihtiyacın var. Minnet bunu daha dayanılır kılan şeydir. Bazen günü atlatmanı sağlayan şey budur, bazen de sadece ânı geçirmene yardımı olur, hepsi bu.

Sözleri sanki kulaklarımda çınlıyordu ve gözlerimi kapatıp daha fazla gözyaşının akmasına engel olmaya çalıştım. Sonra yeniden çiçeğe baktım ve bir şekilde karanlıkta ve buz gibi soğukta açmayı başarmış olan bu narin çiçekte minneti ve *umudu* bularak ânın huzurunu kucakladım.

Yılbaşı akşamı Kayla'yla birlikte televizyon seyrederken çok fazla şampanya içtim ve neredeyse Gabriel'ı arayacakken kendime son anda engel oldum. Saat gece yarısını vurduğunda Chloe'yi öptüğünü hayal ettim ve öyle şiddetli ağladım ki Kayla ambulans çağırmasını isteyip istemediğimi sorarak bana kahkaha attırmayı başardı. Ardından biraz daha ağladım, sonra biraz daha güldüm ve yorgunluktan uyuyakaldım.

Ocak ayının üçünde Lien Mai sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdi ve mavi balonlarla hastaneye onu ziyaret etmeye gittim. Yatağının başucundaki sandalyeye oturdum, kundaktaki çocuğu kucağıma aldım, onun kusursuz yuvarlak yüzüne baktım ve James Allen Nyugen'e ânında umutsuzca âşık oldum.

"Bir gün senin de bebeğin olacak," dedi Lien. "Benimkini alamazsın." Ve ardından kahkaha atarak gözlerinde bilmiş bir ışıltıyla bana baktı.

Ben de güldüm. İşte tam o anda bebek parmağımı tuttu ve nefesim kesildi. "Ah, bak Lien. O da kabul ediyor."

Lien güldü. "Tamam, onu paylaşırız."

Ve bir bakıma öyle de oldu. İki haftalık doğum izninden sonra Lien, James'i haftanın iki günü annesi gelip onu alana kadar, yani dokuzdan öğlene kadar, dükkâna getiriyordu. James, havalandırması nispeten daha iyi olan arka ofiste bebek arabasında uyuyordu. Dükkândaki yoğunluk azaldığında fakat Lien hâlâ meşgulken

ofiste bebeğin yanında oturup onu biberonla besliyor, kusursuz güzellikteki çekik gözlerini seyrediyor ve siyah saçlarını okşuyordum. Onu öyle çok seviyordum ki canım acıyordu.

Arkadaşımın bebeğini sessizce beslerken pek çok şeyi düşünme fırsatım da oldu. Sanki aşk, tıpkı Bayan Eloise'i yapıştırırken yaptığım gibi, ihtiyacım olmayanı atmam ve geri kalanları saklamam için içimdeki her şeyi dikkatle ve yavaşça gün yüzüne çıkarıyordu.

Babama ne olduğunu öğrenmek isteyip istemediğimi düşündüm ve bunu bilmeye ihtiyacım olmadığına karar verdim. Kalbimi yeniden inşa etme sürecinde babam kayıp parçalardan çok küçük bir tanesiydi ve bu şekilde olmasından huzurluydum. Onun sevgisini kazanmayı çok istemiş, beni kabul etmesini arzulamıştım ama olmamıştı. Ve artık biliyordum ki, *inanıyordum ki,* bunun tek sorumlusu oydu, ben değildim.

James'i doyururken bu hayatta ne yapmak istediğimle ilgili de uzun uzun düşünme fırsatım oldu.

Sen ve hayallerin, demiştim bir keresinde Gabriel'a küçümseyerek.

Birkaç tane var, demişti yüzünde güzel gülümsemesiyle. *Senin de birkaç tane olduğundan eminim.*

İşin aslı şuydu ki benim hiçbir zaman hayalim olmamıştı. Hiçbir zaman hayal kurma cesareti gösterememiştim çünkü bana göre hayaller asla gerçekleşmezdi. Hayal etmek, asla gerçekleşmeyecek bir şey için umut etmek ve elde edemeyeceğimi bildiğim bir şeyi istemek çok *acı vericiydi.* Küçük bir kızken okuduğum kitaplardan ve genç bir kızken okuldan sonra kütüphanede okumak için saatler harcadığım hikâyelerden bile çok fazla hayalperestçe oldukları için vazgeçmiştim. Ama şimdi... Ama şimdi kalbimin ve aklımın güçlerini birleştirmelerine izin veriyor, birlikte el ele verip umudun ve hayallerin puslu topraklarında gezinmelerine müsaade ediyordum. *Her şeyi yapabilecek olsaydım bu ne olurdu? Ne yapmak isterdim?*

Annemi ve onu nasıl iyileştirmek istediğimi düşündüm. Onu

CamScanner ile tarandı

rahat ettirmek için nasıl her şeyi yapmaya hazır olduğumu hatırladım. Kollarımın arasındaki küçük, tatlı bebeği beslemenin bana nasıl huzur ve mutluluk getirdiğini düşündüm. Ve hemşire olup olamayacağımı merak ettim. İyi bir hemşire mi olurdum? Gerekli dersleri geçebilir miydim? Evde yaşadıklarıma rağmen okul hayatında daima başarılıydım. İyi notlar alırdım ve çok çalışarak lise diplomamı almayı başarmıştım. En azından o vardı elimde.

Tabii hemşirelik okuluna gitmek için para gerekliydi ve bende böyle bir para yoktu. İç geçirip hayalimi zihnimden uzaklaştırdım ve "gelecek planları" kategorisine ekledim. Açıkçası bu hayali gerçekleştirmem için bir mucize gerekiyordu.

Şubat ayında tam çantamı kapmış markete gitmek için evden çıkacakken o mucize gerçekleşti. Kapım çalındı ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. *Kim gelmiş olabilir ki?* Daireme beni ziyarete gelen tek kişi Kayla'ydı ve o da çalışıyordu.

Kapıyı açtığımda, küt kesilmiş turuncu saçları olan orta yaşlı bir kadın hafif gergin bir ifadeyle karşımda duruyordu. O kadar tanıdık gelmişti ki başımı yana eğdim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Boğazını temizledi. "Eloise Cates siz misiniz?"

"Evet."

Rahatlayarak nefesini verdi. "Ah, harika. Ben Mary Beth Hollyfield."

Hollyfield.

"Ah," dedim ben de nefesimi vererek. "Eee..." Geri çekildim. "Buyurmaz mısınız?"

Mary Beth başını salladı. "Hayır, yalnızca bir dakikam var." Aşağıdaki park yerinde motoru çalışır hâlde duran beyaz Honda Accort'a baktıktan sonra çantasını açıp içinden bir çek çıkardı. "Bu sizin için." Çeki bana uzattı.

Uzattığı çeki alıp kafam karışmış hâlde kaşlarımı çattım. Üzerine baktığımda benim ismim yazılı olan on bin dolarlık bir çek olduğunu görüp gözlerimi kırpıştırdım. "Bu benim değil," dedim çeki kadına geri vermeye çalışarak.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sizin. Sizin olmalıydı. Annem vasiyetinde size beş bin dolar para bırakmış. Öldüğünde hesabında olan paranın tamamı buydu. Emeklilik parasının neredeyse tamamını harcamıştı ve son birkaç yıldır da sosyal yardımlardan gelen birkaç kuruşla geçiniyordu." Mary Beth başını önüne eğdi ve yüzünden bir utanç ifadesi geçti. "Vasiyetine itiraz edip kazandık. Sanırım siz bu konuda bilgilendirilmediniz. Sizi bulmanın yolu yok gibi görünüyordu..."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır, sanırım bulamazdınız. Annem vefat etti... ve ben de şeye gittim..." Kelimeler dudaklarımda solup gittiler ve başımı salladım.

"Her neyse, bu durum beni hep rahatsız etmişti. Ben ve erkek kardeşim annemizin vasiyetini çiğnedik. Bu hep vicdanıma dokundu. Artık bunun için bir şey yapamam fakat birkaç ay önce adınızı gazetede gördüm. O günden beri de aklımdan çıkmadınız. Aradaki farkı nasıl kapatacağımı bilemediğim için paranın miktarını ikiye katladım. Bu şekilde, durumu düzelttiğimi annemin bilmesini umuyorum. Ama bu kadar uzun zamanımı aldığı için gerçekten üzgünüm." Üzüntüyle gülümsedi ve gitmek için arkasını döndü.

Önce elimdeki çeke ardından da Mary Beth'e baktım. "Teşekkür ederim," diye seslendim arkasından. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

Mary Beth durup bana doğru döndü. "Annem sizi çok seviyordu," dedikten sonra merdivenleri inmeye devam etti, aşağıdaki beyaz arabaya bindi ve gitti.

Apartman dairemin kapısını kapatıp sandalyeye otururken bacaklarım sanki jöleye dönmüş gibi hissediyordum.

O gün markete gitmedim. Onun yerine Bayan Eloise'in elleri üzerinde çalıştım ve aklımın kırmızı renkli buzlu şekerlerde, kirli yağ *yüzünden* fakat *ona rağmen* suyun üzerinde oluşan gökkuşaklarında gezinmesine izin verdim. Ama en çok da beni seven ve sadece bir kez de değil iki kez hayatımı kurtaran kadını düşündüm. Sonra Gabriel'ın yanı başında fazladan iki meleği

olmasıyla ilgili söylediklerini hatırladım. Belki benim de vardı ama bu zamana kadar onların nazik desteğini göremeyecek kadar acıyla doluydum.

Mary Beth Hollyfield uğradıktan yaklaşık bir hafta kadar sonra kapım ikinci kez çalındı. Geçen seferki ziyaretçime şaşırdıysam, bu seferki ziyaretçim karşısında yaşadığım duygu için başka bir sözcük bulmak gerekecekti: Dominic.

Kapıyı açtığımda şaşkınlıkla donakaldım. Kışlık bir palto giyip örgü bir bere takmıştı ve onu neredeyse tanıyamayacaktım. Elleri ceplerindeydi, ifadesiyse kararsız ve gergindi. Bir anlığına ona bakakaldım.

"Selam Ellie," dedi nihayet.

Belirsizlik içimi kapladı ve kaşlarımı çattım. "Dominic? Burada ne işin var?"

Omuzunun üzerinden arkasına bakıp birkaç saniye vakit kazandı. Sonra yeniden bana doğru dönüp nefes verdi. Buhar beyaz bir bulut hâlinde dışarı çıkıp buz gibi havaya karışarak kayboldu. "Konuşabileceğimizi umut ediyordum."

"Ne hakkında?"

"Dışarı gelir misin? Beni içeri davet etmeni beklemiyorum ama birkaç dakikanı ayırabilirsen... Biz, ah... merdivenlerde oturabiliriz."

Ona neredeyse cehenneme gitmesini söyleyecektim ki dudağımı ısırdım. Çok ezik, daha öncesine göre çok farklı görünüyordu ve gerçeği söylemek gerekirse ne söyleyeceğini duymak istiyordum. Çünkü Gabriel'la ilgili herhangi bir haber duymak için ölüyordum ama ona soramayacağımı da biliyordum. Her ne kadar bilmek istesem de beni duygusal olarak kötü etkileyebileceğini biliyordum ve bunu riske edemezdim. İleri attığım her bir adım için çok savaşmıştım. "Bekle bir dakika," diye geveledim ve içeri girip paltomu üzerime geçirdim. Kapıyı arkamdan çektim ve ellerimi cebime soktum.

Dominic bir alt basamağa oturdu ve ben de bir üst basamağa yerleşirken dönüp bana baktı. "Sana bir özür borçluyum."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak devam etmesi için ifadesizce bekledim.

Bir nefes daha verdi. "Sana karşı davranışım adil değildi, Ellie. Özür dilerim."

"Bu nereden çıktı şimdi? Ben gideli aylar oldu. Bunun farkına şimdi varmanı sağlayan şey ne?"

"Chloe. Chloe bunu fark etmemi sağladı."

Kaşlarımı çattım. "Chloe mi?"

Başını sallayıp hafifçe gülümsedi. "Evet, biz birlikte, ah, oldukça çok vakit geçirdik. O, Noel'i benimle geçirmek için buraya geldi." Hâlinden memnun ve biraz da utangaç görünüyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Chloe buraya... Dominic için mi gelmişti? *Ah.* Festival alanında Chloe'nin Gabriel'ı sevdiğini söylerken bakışları o yüzden mi hüzünlüydü? Chloe'ye âşık olduğu için mi? Chloe'nin Gabriel'a gösterdiği ilgi kardeşçe miydi? Ve *aslında* Dominic'e mi âşıktı? Bunun adil olup olmadığını bilmiyordum ama duyduğum rahatlama hissine engel olamadım. Aşkımı ondan söküp almışken, Gabriel'ın aşkı başka yerde bulamamış olmasına sevinmeli miydim?

Dominic sanki düşüncelerimin bir kısmını okumuş gibi cevap verdi. "Chloe, Gabriel'ı seviyor ama ona âşık değil. Sana böyle bir şey söylememeliydim. Bu yalnızca zalimce değil aynı zamanda yanlış da."

Başımı sallamadan evvel bir anlığına ona bakıp gözlerimi kırptım. "Bu... önemli değil."

"Hayır, önemli."

Hafifçe gülümsedim. "Peki, önemli. Chloe'yle ilişkiniz nasıl başladı?"

"Kardeşimin evinde yaşadığımız anlaşmazlıktan sonra ateş püskürerek bana geldi," dedi yüzünü buruşturarak. "Bir süre ona da sinirliydim." Başını salladı. "Ama suçlu olan biri varsa o da bendim."

CamScanner ile tarandı

Bir anlığına onu inceledim. İçten görünüyordu. Yüzündeki ifade alçakgönüllü, biraz da mahcuptu. Bir anlığına bana, ilk tanıştığımızda birine yakınlaşması için ona yardım etmemi isteyen Gabriel'ı anımsattı ve göğsümde keskin bir acı hissettim. "Ben... şey, özrün için teşekkür ederim. Seni bağışlıyorum, Dominic. Beni vicdan azabı çektiğin şeyler listesinden tamamen silebilirsin."

Duraksadı ve bakışları bir müddet yüzümde dolaştı. Huzursuz olarak bakışlarımı kaçırdım. "Yaptığım şeyi neden yaptığıma bir açıklık getirebilir miyim? Sana neden o kadar korkunç davrandığıma?"

Bakışlarımı yeniden ona çevirdim ve gözlerindeki umudu gördüm. "Tabii ki."

Usulca başını sallayıp önüne baktı. Böylece profiline baktım. Bu açıdan Gabriel'a çok benziyordu. Burnu, elmacıkkemikleri ve kulakları aynıydı. Ona bakmak bir an için canımı yaktı. Ama sonra yeniden bana baktı ve onları biricik kılan, yüzlerindeki bariz farkları gördüm.

"Kaçırıldığı gün Gabe'in yanındaydım. Muhtemelen bunu biliyorsundur ama bilmediğin şey, annem bana defalarca gitmememi söylediği hâlde yine de o sahipsiz arsaya gittiğim. Şımarık küçük bir çocuktum, annemi dinlemiyordum, bu yüzden o da beni bulması için arkamdan Gabriel'ı gönderdi." Derin bir nefes aldı ve usulca burnundan verdi. "O gün benim yüzümden oradaydı. Eğer annemi dinleseydim ve inatçı piçin teki olmasaydım kardeşim asla kaçırılmayacaktı."

Çenesini sımsıkı kapatışına, o günü anlatırken bakışlarında beliren kalp kırıklığına baktım. Onun paçayı bu kadar kolay sıyırmasını istemiyordum ama bazı şeylerin içten içe insanı nasıl kemirdiğini ve haksız yere başkalarına saldırmasına sebep olabildiğini de çok iyi biliyordum.

Seçim altı fazlasıyla dolu bir kelime, sence de öyle değil mi?

Ve evet, Chloe'nin kastettiği de işte tam olarak buydu. Kendi seçimlerimiz bile olsa üzerimizde öyle büyük bir ağırlıkları var-

dı, geçmişimizle öyle lekelenmişlerdi ki... Bunu benden daha iyi kim bilebilirdi?

"Böyle bir şey olacağını tahmin etmene imkân yoktu," dedim usulca. "Bu sadece korkunç bir tesadüftü. Sen sadece bir çocuktun. Kardeşinin zarar görmesini istemezdin."

Uzun uzun bana baktı. Başka tarafa bakmadan hemen evvel gözlerindeki minnettarlığı gördüm. "Evet, Chloe de öyle söylüyor. Bunu ben de biliyorum ama bu suçluluk duygusunu taşımaya devam ediyorum. Sanki hayatım boyunca bunun altında ezildim." Devam etmeden evvel bir süreliğine durdu. "Kaçırıldıktan sonra sanki ünlü olmuş gibiydi." Başını iki yana sallayıp yüzünü buruşturdu. "Başına felaket gelmiş bir ünlü fakat..." Yeniden duraksadı ve gözlerini kısıp uzağa baktı. "Ailem acıdan mahvolmuş hâldeydi ve herkesin hakkında tek konuştuğu kişi Gabe'di. Böylece ben de... arka planda kalmıştım."

"Kıskandın," diye mırıldandım, bütün dünyası altüst olan, korkmuş ve kafası karışmış sekiz yaşındaki oğlan çocuğuna acıyarak. Bunu anlayabiliyordum.

Başını salladı. "Evet. Kıskanmıştım, kalbim kırıktı ve suçluluk duyuyordum." Yeniden uzun bir nefes verdi. "Sanırım kaçırılmasından kendimi sorumlu tuttuğum, gördüğü ilgiyi kıskandığım ve görünmez olduğum için kendimden nefret ediyordum. Bu yüzden daha sonra onun hayatını geri alması konusunda kendimi sorumlu hissettim. Ve hak ettiği –yani benim ondan çaldığım– hayatı yaşaması için onu cesaretlendirirsem yanlışlarımı düzeltebilirim sandım. Ama bu çarpık bir kontrol anlayışına dönüştü. Sen geldiğinde... Şey, ne düşündüğümü zaten biliyorsun. Bunu açıkça dile getirmiştim."

Başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Sana hiç şans vermedim ve seni tanımadan yargıladım. Zaten incinmişken ben seni bir daha incittim. Seni uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım ve bu işe yaradı. Bu yüzden çok üzgünüm."

"Beni sen uzaklaştırmadın, Dom. İtiraf etmeliyim ki kalmamı da kolaylaştırmadın ama gitmek için kendimce sebeplerim var-

dı." Dominic o korkunç akşam beni öptüğünde oldukça sarhoş olmasına rağmen bunu bahane etmeye çalışmamıştı. Bu yüzden özrüne minnettardım.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Geri dönmen için sana ne söyleyebilirim?"

Ağır bir nefes verdim ve başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Şu an olmaz. Buraya kadar geldiğin için minnettarım." Gülümsedim. "Bu yaptığın çok cesurca. Seni gerçekten affediyorum. Ama üzerinde çalışmam gereken şeyler var ve bunun için çabalıyorum."

Başını salladı. "Bunu anlıyorum. Tanrım, eğer bunu anlayabilecek biri varsa o da benim. Ben de kendi üstümde çalışıyorum. Bunu bilmeni isterim."

"Teşekkürler, Dominic."

Bana gülümsedi. "Kendine dikkat et, tamam mı?" Ayağa kalktı ve ben de onu takip ettim.

"Evet, sen de. Hey, Dom?"

"Evet?"

Başımı yana eğdim. "Gabriel bir keresinde bana bir şey demişti. Yaşadığı hayatın yaşaması gereken hayat olduğuna inandığını söylemişti. O bir şeyler elinden zorla çalınmış ya da gasp edilmiş hissetmiyor. Yaşadığı acılara rağmen hayatından memnun. Ve bunu söylerken samimiydi, Dom. O bununla barışmış. Ve bence onu seven insanların da bununla barışması gerekiyor. Sadece onun için değil, bunu kendimiz için de yapmalıyız."

Bir anlığına sanki sözlerimi kafasının içinde döndürüyormuş gibi durup söylediklerimi değerlendirdi, ardından gülümsedi. "Bence haklısın. Hoşça kal Ellie."

"Güle güle Dominic."

O gece rüyamda yine karanlık bir sokaktaydım. Fakat bu kez kollarım iki yanıma açılmıştı ve gözlerimi kısıp baktığımda çok uzaktaki minicik ışık huzmesini görebiliyordum. *Devam et, aşkım. Neredeyse varmak üzeresin,* diye fısıldandığını duydum ve söylediğini yaptım.

İsmim söylendiğinde kalabalık duruşma salonuna bir sessizlik çöktü. Yerimi almak için öne çıktım. Önümdeki masanın üzerine kâğıtları yerleştirip kırışık kenarlarını düzeltirken ellerim hafifçe titriyordu. Derin bir nefes aldım ve kafamı kaldırıp avukatlarıyla birlikte en önde oturan üç adamla yüzleşmeden evvel kendime biraz zaman tanıdım. Her üçünün de sırasıyla tek tek gözlerinin içine bakmak için kendimi zorladım. Ama sadece hem kendini hem de arkadaşlarını ihbar eden siyah saçlı adam bakışlarıma karşılık vermişti. İfadesinden bir şey okunmuyordu ama bunun bir önemi yoktu. Onlardan bir şey beklemiyordum. Cezalarına etki etmek gibi bir niyetim yoktu, kararı mahkemeye bırakmıştım. Buraya gelmemin daha önemli sebepleri vardı.

Boğazımı temizledim ve önceki gece masama oturup yarı yarıya tamamlanmış taştan kız bir havluya sarılı hâlde kenarda dururken yazdığım sözlere baktım. "Birkaç ay önce, bugün yargılanan adamlar beni öyle şiddetli dövdü ki yaşayıp yaşamayacağımı bilmiyordum. Yüzümü tanınmayacak hâle getirdiler. Kaburgalarımı, bacağımı ve ruhumu kırdılar. Ve tüm bunları bir çöp konteynerinin arkasında yaptılar. Bunu özellikle dile getirmemin sebebi konuyla alakalı olmasıdır çünkü görüyorsunuz ya beni bir çöp olarak görüyorlardı ve gerçek şu ki ben de kendimi öyle görüyordum."

Derin bir nefes aldım ve kafamı kaldırıp baktığımda üçünün bakışlarının da benim üzerimde olduğunu gördüm. Hepsinin gözlerine tek tek baktıktan sonra yeniden okumaya devam ettim.

"Hak ettikleri cezayı çekmelerini istiyorum ama bugün buraya bunun için gelmedim. Kendim için geldim. Buraya geldim çünkü bir çöp olmadığımın farkına varmam için ölümle burun buruna gelmem gerekti. Ben kalbiyle, ruhuyla, acılarıyla ve pişmanlıklarıyla bir kadınım. Hatalar ve kötü seçimler yapmış olabilirim ama bunun için dayak yemeyi hak etmiyorum. Ve boş bir park yerinde kendi kanımın içinde ölmek üzere terk edilmeyi

de hak etmiyorum. Kullandığınız kelimelerin beni incitmesinin asıl sebebinin sizinle aynı fikirde olmam olduğunu anlamam için ölümle burun buruna gelmem gerekiyordu. Ama artık aynı fikirde değilim. Kendinizde bir kadını bilincini kaybedene kadar dövme hakkını nereden buldunuz bilmiyorum ama umarım bunu çözersiniz çünkü bu benim sorunum değil. Tekrar söylüyorum ki ben buraya sizin için değil kendim için geldim. Ben, kendim için buradayım."

Önümdeki kâğıdı katladım ve bana başıyla selam veren yargıcı selamladım. Dönüp mahkeme kürsüsünden aşağı indim. Dışarı çıktığımda rahatlayarak bir nefes verdim. Bu görevi başarmanın getirdiği gurur duygusuyla sırtımı duvara yasladım. Görevimi tamamlamıştım ve bu iş artık bitmişti.

Sağ tarafımdan gelen kapı sesi dikkatimi çekti ve saçları kır bir adamın dışarı çıktığını gördüm. Yürüyüşünde tanıdık gelen bir şey vardı ve bir an için onun George olup olmadığını merak ettim. Ama peşinden gitmemeye karar verdim. Bunun benden başkasıyla bir ilgisinin olmadığına karar vermiştim ve öyleydi.

26

Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?
Biliyor olmalısın. Bu senin tek şansın.

Racer, Serçelerin Şövalyesi

Gabriel

Bahar erken gelmişti. Ağaçlar tomurcuklandı ve yumuşayan topraktan çiçekler fışkırdı. Yeni sezon için taş ocağının yeniden açılmış olmasına minnettardım. Çoğu zaman öyle çok çalışıyordum ki düşünmeye fırsatım bile olmuyordu. Atölyeme gider ve ne üzerinde çalışıyorsam onda kendimi kaybederdim.

Ellie'yi öyle çok özlüyordum ki içimde sürekli acıyan bir yer vardı. Bayramlar gelip geçti ve kendimi öyle üzgün hissediyordum ki bu acıyı daha fazla kaldıramayacağımı sandım.

Kendini bütün dünyadan soyutladığı bir balonun içine saklamış ve kimseyle görüşmüyor muydu? Ya da daha beteri onun canını yakacak insanlarla mı beraberdi? Bir işi var mıydı? Yemek yiyor muydu? Bazen onu kontrol etmeyi öyle çok istiyordum ki içimden onunla ilgili her şeyi bilmek geliyordu. Sadece penceresinden yanan ışığa bakmak için yaşadığı apartmana kadar gitmeyi bile düşünmüştüm ama yapmadım. Eğer oraya kadar gidersem bir daha oradan asla ayrılamayacağımı biliyordum. Kendimi onun kapısında bulurdum ve onun bunu istemediğini biliyordum. Bu yüzden kendimi durdurdum.

Ama kahretsin ki bunu çok istiyordum. Öyle çok istiyordum ki bu duygu beni yavaş yavaş, içten içe kemiriyordu. İşte o zamanlarda sadece anda kalıyor, şükredecek ve beni acının her zaman bu kadar zor olmayacağına inandıracak bir güzellik buluyordum.

Sonbahar festivalinde yaşadığımız olay ve gazetelerin adımı anmaya devam etmesi yüzünden fısıltılar iyiden iyiye artmış olsa da kasabaya daha sık uğruyordum. Artık daha az umursuyordum ve bu da dedikodulara göğüs germemi kolaylaştırmıştı.

Martın sonlarında ılık bir günde hırdavatçı dükkânının önüne arabamı park ettim. Havada ıslak toprak ve ozon kokusu vardı. Ufukta toplanan fırtına bulutları yağacak olan yağmurun habercisiydi.

Kapıyı açtığımda üzerindeki zil çaldı. Dükkâna girdiğim gibi, içeriyi dolduran tanıdık yağ ve toz kokusu burnuma çarptı. Günlerden cumartesiydi ve dükkân kalabalıktı. İçerisi baharın gelmesiyle birlikte evlerinde ve bahçelerinde yeni projelere başlamaya hazırlanan müşterilerle doluydu.

Bir sipariş almaya gelmiştim. O yüzden kasada ödeme yapmak için sırada bekleyen diğerlerinin arasına katıldım. Beklerken de aklım kendi evimde yapmam gereken işlere kaydı. Arka bahçemi temizleyeceğime, ağaçları budayacağıma ve havalar ısınmadan evvel kuru otları yolacağıma dair kendi kendime söz vermiştim.

Kasada ödeme yapan adam Sal'in söylediği bir şeye güldü ve bütün vücudum buz keserek donup kaldım. Sanki küçük, karanlık bir tünelde ilerlemişim gibi yeniden o rutubetli bodrum katındaydım. Başımın üzerindeki ayak seslerini ve uzaktan gelen aynı tıkanık kahkahayı dinliyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım ve sanki az önce su dolu bir havuzun derinlerine dalmışım gibi kendimi bu hatıranın içinden çekip çıkardım.

Bu kahkahayı biliyordum.

Önümdeki müşterinin yanından eğilip kasadaki adama baktım. Altmışlı yaşlarda, uzun boylu, topuklarında metal mahmuzları olan kovboy çizmesi giyen ve kovboy şapkası takan

bir adamdı. Kafamdaki şapkanın altında kaşlarım çatılmıştı. Vermont'ta kim kovboy çizmesi giyerdi ki?

Onlarla süpürgeliklerimi çizeceksin. Duvarlara yakın yürümeyi bırak artık.

Sözler sanki kafama bir sopayla vurulmuş gibi bana çarptı ve geriye doğru sendeledim. Bunu söylemesi çok tuhaf gelmişti ve daha sonra neyi kastettiğini düşünmüştüm. Kastettiği şey *bu olabilir miydi?*

Hemen önümde duran adam arkasına dönüp bana bir bakış atıp kaşlarını çattı, ardından yeniden önüne baktı. Ah, Tanrım. Bu olabilir miydi? Beni kaçıran adamın, yani Gary Lee Dewey'in sadece bir kez ziyaretçisi olmuştu. Bu balgamlı kahkahayı, ayakkabılarının çıkardığı tuhaf sesi ve Gary'nin ona söylediklerini hatırlıyordum. Mutfak tam tepemdeydi ve lavabodan akan suyun sesini, kalorifer borularından aşağı gelen sohbetlerini duyabiliyordum. Başka birinin sesini duyduğuma çok şaşırmıştım ve yardım istemeye karar vermek biraz zamanımı almıştı. "Yardım edin! Yardım edin!" Bir kapı çarparak kapanmış ve sesler kesilmişti. Gelen her kimse beni duymadığını düşünmüştüm. Ama belki de beni duymuştu. Belki de benim orada olduğumu *biliyordu* ve o da Gary Lee Dewey gibiydi. Ya da onun gibi olmak istiyordu.

Ama Tanrım, bu sadece silik bir hatıradan başka bir şey değildi. Önemsizdi. *Sadece...*

Çizmeli adam Sal'e teşekkür etti ve arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Yanımdan geçerken üzerine sinmiş tütün kokusunu duydum, o korkunç öksürüğünün sebebi bu olmalıydı.

Kendime ikinci kez düşünme fırsatı tanımadan kararımı verdim ve beni fark etmemesi için dükkândan çıkamadan önce biraz oyalandım. Adam sıradan siyah bir kamyonete bindi. Park yerinden ayrılırken peşine düştüm.

Yol boyunca birkaç araba arkasından sürmeye dikkat ettim. Bir süre sonra hayatımın altı yılını sefil bir şekilde bodrumunda geçirdiğim evden yaklaşık on sokak kadar uzaktaki bir evin önünde durdu.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışarak arabayı birkaç sokak ileride yolun kenarına çektim. Polisi mi aramalıydım? Bir kahkaha, bir ayak sesi ve duyduğum birkaç kelime yetkililerin durumu kontrol etmesi için geçerli sebepler miydi? Evime gelen dedektiflerin beni sorguya çektikleri anı hatırladım ve kararsızlığım iyice arttı. Eğer bu durum düşündüğüm gibi çıkmazsa insanların gözünde daha da deli görünecektim.

Ama daha önce gururum için içgüdülerimi görmezden gelmiştim ve bunun bedelini Ellie bir çöp konteynerinin arkasında dayak yiyerek ödemişti. Yüksek sesle nefes verdim, motoru çalıştırdım ve adamın yaşadığını varsaydığım eve doğru yola koyuldum. Bu kez adamın kamyoneti evin önünde değildi. Belki garaja çekmiş olabileceğini düşündüm ama tam oradan geçerken kamyonetinden indiğini görmüştüm. Eve bir şey için gelmiş ve yeniden ayrılmış mıydı ya da burası onun evi değil miydi? "Tanrım," diye mırıldandım. "Biraz boş vaktin varsa bana yardımcı ol lütfen."

Evi geçip bir sokak öteye kamyonetimi park ettim ve elimden geldiğince normal görünmeye çalışarak geriye doğru yürüdüm. Caddenin diğer tarafında üstünde eşofman olan bir kadın yürüyordu. Yavaşlayıp onun beni geçmesine izin verdim ve sonra adamın az önce girdiği eve döndüm. Başımdaki şapkayı çıkarıp pantolonumun arka cebine soktum ve garaj penceresinden içeriyi gözetledim. İçerisi karanlıktı ve cam boyalıydı ama garaja park edilmiş bir araç olmadığını görebiliyordum. Rahatlayarak nefes verdim.

Diğer evle aralarında bir sıra ardıç ağacı vardı. Yan tarafa dolandım ve sık ekilmiş ağaçlar tarafından tamamen örtüldüm. İhtiyacım olan son şey evin etrafında dolanırken polise yakalanmaktı. Eğer şimdiye kadar Wyatt Geller davasında bir şüpheli olarak görülmüyorsam bile büyük olasılıkla böyle bir olaydan sonra görülürdüm.

Avlu çizgisinin hemen altında kalan kavisli, küçük pencere kuyuları vardı. Camları boyalı ve parmaklıklarla çevriliydi. Kal-

bim daha hızlı çarpmaya başladı. Sanırım bodrum katı pencerelerinde parmaklıkların bulunması görülmemiş şey değildi. Ama görüntünün boyalı camlarla birleşimi kanımı dondurmuştu.

Küçük, çakıl taşlı alana baktım ve içeriye sığıp sığmayacağımı hesaplamaya çalıştım. Sadece bodruma bir göz atmam gerekiyordu. Eğer hiçbir şey göremezsem buradan gidecek ve polisi arama fikrinden de vazgeçecektim. Polisi aramak için, uzun zaman önce duyduğum bir kahkaha ve içgüdülerimden daha fazlası gerekiyordu. Polisin bu tür şeyleri dikkate alıp almayacağından bile emin değildim.

Sokaktan geçen birileri ya da komşular tarafından görünmediğimden emin olduktan sonra bodruma bakmak için yere eğildim ve ellerimi gün ışığına karşı siper ederek boyalı camdan içeri görmeyi denedim. Çok karanlıktı ve bir şey görebilmek için alnımı parmaklıklara yaslamam gerekti.

Pencerenin diğer tarafında bir şey hareket etti. Yüzümü acımasız metale daha fazla bastırdım. Boyalı cam sanki Gary Lee'nin evindeki camın aynısıydı; ses geçirmez ve kırılmazdı. *Aman Tanrım. Tanrım.* Camın arkasında küçük ve çocuksu bir gölge hareket etti.

Hemen arkamdan gelen bir ses duydum ve sert bir şeyin kafama çarpmasıyla birlikte geriye doğru düştüm ve birdenbire her şey karanlığa gömüldü.

Dünya sanki etrafımda dönüyor, sisin içinden süzülen ışık ve renkler iğne batması gibi bir acıya neden oluyordu. İnleyip elimi başıma götürmeye çalıştım ama ellerim bağlıydı. Kendime gelmek için savaşıyordum, yaşadığım adrenalin patlaması beni içine düştüğüm karanlıktan hızla çıkarıyordu.

Gözlerimi açıp etrafıma baktım ve yattığım kanepenin ucuna ilişmiş oğlan çocuğunu fark ettim. Oldukça zayıf ve korkmuş görünüyordu. Gözlerim kocaman oldu. "Wyatt Geller?" Sesim çatlak çıkıyordu.

Onun da gözleri kocaman açıldı ve başını salladı.

Tam tepemizden gelen bir ses duydum. "Kahretsin, hemen buraya gel ve bu işi çözmeme yardım et. Bilgisayarımda polisin on beş dakika içinde kapına gelmesini sağlayacak kadar delil var." Telefonun diğer ucundaki kişinin konuşmasını dinliyormuş gibi durdu. "Bana ne söylediğini biliyorum. Onlardan kurtulacağım, sadece bana yardım et." Yeniden sessizleşti, sonra birkaç veda sözü geveleyip telefonu kapattı. Bir süre sadece sessizlik vardı, ardından yürümeye başladı ve kovboy çizmelerinin çıkardığı sesi tanıdım.

Alarma geçerek ellerimdeki bağı çekiştirdim. Başım ağrıdan zonkluyordu. Ayaklarım da bağlıydı ve sırtımı acıtan tuhaf bir pozisyonda kanepenin üzerine bırakılmıştım. Mümkün olduğunca doğruldum ve sonra ellerimdeki bağları çözmeyi denedim. "Yardımına ihtiyacım var," dedim Wyatt'a.

"Çok kısa bir süreliğine yukarıda olacağını söyledi. Sana yardım edersem hem beni hem de ailemi öldürür."

Korku damarlarımda gezinirken merdivenlere bir bakış attım. Daha önce buraya gelmiştim. *Tanrım, daha önce buraya gelmiştim.* Hızla çarpan kalbimi ve deli gibi özgür kalma arzumu bastırmaya çalıştım. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirdim ki burada kalma süremiz uzadıkça kaçma şansımız azalıyordu.

Yukarıdaki adam benim gelişime hazırlıksız yakalanmıştı ve özgür kalmak istiyorsak bu fırsatı lehimize kullanmalıydık. Eğer kullanmazsak eninde sonunda bir plan yapacak, yardımına birileri gelecek, sinirleri yatışacak, belki bunların hepsi birden olacak ve hiç şansımız kalmayacaktı. *Bunu biliyordum.* Bunu herkesten iyi biliyordum. Ya şimdi ya bundan altı yıl sonra bir şans yakalayacaktık ya da asla.

Bakışlarımı yeniden Wyatt'a çevirdim. "Eğer bana yardım etmezsen ikimizi birden öldürecek. Bu iplerden kurtulmam için bana yardım et ki ben de buradan kurtulman için sana yardım edebileyim."

Öyle şiddetli titriyordu ki dudakları bile sarsılıyordu. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum, Wyatt. Tanrım, inan bana, biliyorum. Ailen seni bekliyor. Brent ve Robin senin eve dönmeni çok istiyorlar. Bana yardım et, lütfen."

Annesiyle babasının ismini duymak dudaklarının daha da fazla titremesine ve gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. "Geri dönmeni istiyorlar," diye tekrar ettim. "Bana yardım et ki seni eve götürebileyim. Şimdi ya da asla, Wyatt. Bu bizim son şansımız. Lütfen."

O tereddüt ederken ben de nefesimi tuttum. Sonra merdivenlere son bir bakış atıp oturduğu yerden bana doğru kaydı. Rahatlayarak derin bir nefes verdim ve düğümleri çözebilmesi için ellerimi ona doğru uzattım. "Ben... ben bir izciydim. Düdüğümleri nasıl çözeceğimi biliyorum."

"Bu çok iyi, Wyatt. Bu harika. Lütfen, elini çabuk tut."

Sadece otuz saniyedir düğümleri çözmek için uğraşıyordu ki ayak sesleri yaklaşmaya başladı. Merdivenlerin başındaki kapı geriye doğru çarparak açıldı. Wyatt zıplayarak benden uzaklaşıp az önce büzüldüğü yere geri döndü ve ben de çabucak başımı çevirip sanki bilincimi yeni kazanıyormuşum gibi inlemeye başladım.

Kovboy çizmeli adam gelip önümüzde durdu. Şapkasını çıkarmıştı. "Uyanmışsın," dedi. Yüzü kıpkırmızıydı ve mavi gömleğinin koltuk altları terden ıslanmıştı.

"Kimsin sen?"

"Seni ilgilendirmez." Duraksadı. "Seni öldürmek zorundayım ve bunun için çok üzgünüm. Bu işe bununu sokmamalıydın, Tanrı'nın cezası." Döndü, parmaklarını seyrek, sarı-kır saçlarının arasından geçirdi ve birkaç dakika boyunca ileri geri yürüdü. Gevşeyen düğümü çözmek için deli gibi çabalıyordum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandı. Wyatt'a baktım, yüzü korkudan bembeyaz olmuş, yaslandığı yastıkların arasında kaybolup gitmek istiyormuş gibi duruyordu. Gözleri benimle adam arasında gidip geliyordu.

İpler gevşedi ve bir elimi çekip kurtardım. Adam bana döner

dönmez hareket etmeyi kestim. "Beni öldürecek misin?" diye zaman kazanmaya çalıştım cevabı çoktan biliyor olmama rağmen.

"Başka seçeneğim mi var?"

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Telefon ettiği diğer adam buraya gelmeden önce bir şeyler yapmalıydım. Ayaklarım bağlıyken bir adamın üstesinden gelme şansım vardı ama iki kişinin üstesinden gelme şansım olmayabilirdi. İşte o zaman beni bir daha ayılmamak üzere yeniden bayıltırlardı. Şimdi harekete geçmeliydim çünkü Tanrı şahidim ki Wyatt'in kaçış şansını elinden almaktansa ölmeyi yeğlerdim.

Kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışırken Eloise'i düşündüm. Odasının penceresine astığım prizma gökkuşakları oluşturduğunda yüzünde beliren gülümsemeyi, onlardan birini avucuyla yakalamaya çalışmasını hatırladım. *Eğer bu odadan çıkmayı başaramazsam, eğer geri gelip gelmeyeceğini öğrenemezsem sen yine de gökkuşaklarını yakalamaya devam et, Ellie. Onları ellerinde tut ve son nefesime kadar seni sevdiğimi bil,* diye fısıldadım kelimelerimin onun kalbine dokunmanın bir yolunu bulacağını umarak.

Aniden bir şimşek çaktı ve evi sallayarak hepimizi korkuttu. Adam dönüp pencereye baktı. İşte bu benim beklediğim fırsattı. İpi ellerimin arasına aldım ve bütün gücümle adamın üstüne atladım.

Bütün ağırlığımla ona çarpmamdan dolayı şaşkına dönen adam bağırdı ve sert bir şekilde yere düştük. Fakat benim hızımı vücuduyla keserek asıl darbeyi alan o olmuştu. Ayaklarım bağlı olduğu hâlde hızla dizlerimin üzerinde doğruldum ve elimdeki ipi boynuna doladım.

Bütün gücümü adamı boğmak için kullanırken, "Kaç!" diye bağırdım Wyatt'a. Yanımdan geçip merdivenlere doğru koşan Wyatt'ı göz ucuyla gördüm. Tanrım, lütfen kaçması için ona yardım et. Ama kaçıp kaçamadığını kontrol edemeyecektim. Altımdaki adamla ölüm kalım mücadelesi veriyordum. Ben bütün gücümle halatı boğazına bastırıp onu nefessiz bırakmaya çalışırken o da kurtulmak için elleriyle ipe asılıyordu. İri ve güçlüydü

ama ben de taş kaldırarak ve kanyonlarda yürüyüş yaparak kollarımda ve bacaklarımda sanki bu an için topladığım bütün gücü kullanıyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca dövüştük ve en azından Wyatt'a buradan kaçabileceği kadar vakit tanıyabilmiş olmak için dua ettim. Kollarım o kadar zorlanıyordu ki yorgunluktan titriyorlardı. Bir noktada, ani bir enerji patlaması yaşayan adam yukarı doğru bir hamle yaptı ve ben geriye düştüm. Bakışlarım kanepeye kaydı, Wyatt gitmişti. *Şükürler olsun, Tanrım, şükürler olsun.* Evden çıkmayı başarmış mıydı? Komşulara ulaşabilmiş miydi?

Wyatt'ın kurtulduğunu fark etmemle birlikte vücudum son bir kez daha harekete geçti. Genizden gelen bir sesle bağırdım ve bağlı olan ayaklarımı kendime doğru çekerek dizlerimle adamın yumuşak karnına vurmayı başardım. Gürültülü, çirkin bir ses çıkardı ve acıyla geri çekildi. Ama altından kaçmaya çalıştığımda yumruğunu kaldırıp yüzüme vurdu. Gözlerimin önünde ışıklar çaktı ve başımı beton zemine çarptım. Bir anlığına bilincimi yeniden kaybedeceğimi sandım ama kaybetmedim. Gücümü son damlasına kadar kullanarak gömleğinin yakasından yakaladım ve onu kendime doğru çektim, sonra onu yumruklamak için yan tarafa doğru ittim. Hareket hâlinde olduğumuz için yumruğum yarım yamalak ve etkisiz kaldı. Ama pes etmeyip yeniden yumruğumu salladım ve bu kez yüzünü tutturmayı başardığımda çıkan kemiğin kırılma sesiyle birlikte burnundan kan fışkırdı. Adam bağırdı ve aniden üst kattan gelen ayak sesleri duyuldu, kapı çarpılarak açıldı ve birileri merdivenlerden aşağı indi.

Aniden hemen yanı başımızda iki siyahi genç adam belirdi ve bağırarak adamı üzerimden aldılar. Ben yere düşüp nefes almak için mücadele verirken onlar da adamı tutuyorlardı.

"Çocuk iyi," dedi adamlardan biri bana bakarak. Yaşlı adam çaresizce ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Enerjisi tükenmişti ve belli ki daha fazla direnme isteği de kalmamıştı. Onu boğmaya çalıştığım yerde, boynunda kırmızı bir iz vardı ve ifadesi

kararmıştı. "Polis yolda." Bununla birlikte adam son bir kaçma girişiminde daha bulundu ama boşuna çabalıyordu. Onu tutan adamlar savunma oyuncusuna benziyordu. Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordum, küçük pencerenin diğer tarafından yağmurun sesi geliyordu.

Yanağımdan aşağı akan kanı hissedebiliyor ve tek gözümün şişmiş ve kapanmak üzere olduğunu biliyordum. Ama bu umurumda değildi. Yardım gelmişti. "Küçük çocuk iyi durumda," dedi adamlardan biri. "Kız arkadaşımın yanında."

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim, başparmağımı havaya kaldırdım ve bu yapabildiğim son şeydi.

Yattığım hastane odasının camına yağmur vuruyor ve koridordan gelen koşuşturma seslerini bastırıyordu. Arkamdaki yastığa yaslanmış, ilkyardım ekibinin beni bodrumdaki merdivenlerden yukarı taşıdığı andan itibaren ilk kez kendi düşüncelerimle baş başa kalmanın tadını çıkarıyordum. Sonradan evin sahibinin şu an yerel polis nezaretinde olan Neil Hardigan olduğunu öğrenmiştim.

Öğleden sonra Sal'in hurdavatçı dükkânına uğradıktan sonra olanlar aklımdan çıkmıyordu. Sanki tuhaf, yarım yamalak ve puslu bir rüyanın içindeymişim gibi olanlara hâlâ inanamıyordum. Diğer taraftan Wyatt Geller'ın şu an evinde ailesinin yanında olduğunu bilmek içimi sevinçle kaplıyordu. Bu sabah ziyaretime gelmişlerdi ve neredeyse konuşacak kelime bulamamışlardı. Annesi beni öyle sıkı kucaklamıştı ki yara bere içindeki vücudum acımıştı ama bunun bir önemi yoktu. *Oğullarını geri almışlardı.* Ben, aynı travmayı yaşayıp hastaneye kaldırıldıktan sonra ebeveynlerime kavuşacak kadar şanslı değildim ama Wyatt şanslıydı. O, bunu başarmıştı ve bunda benim de payımın olmasından mutluluk duyuyordum.

Hastaneye birlikte getirilmiştik ve daha sonra öğrendiğime göre Wyatt merdivenlerden koşarak yukarı çıkmış, ön kapıdan sokağa fırlamış ve bağırmaktan korkarak kollarını deli gibi sallamıştı.

Ve tüm bunlar tam da üç üniversite öğrencisi yolun karşısından yürüyerek evlerine giderken yaşanmıştı. Wyatt'ı gördüklerinde durmuşlar ve gruptaki kız onun yanında kalıp polisi ararken adamlar da bana yardım etmek için eve koşmuşlardı. Üçü birlikte onun yanına geldiğinde Wyatt nihayet konuşacak cesareti bulmuş ve onlara beni nerede bulacaklarını anlatmayı başarmıştı. "İyi adamın ayakları birbirine bağlı," demişti tekrar tekrar bir mantra gibi.

Tam Wyatt dışarıya koştuğu sırada evin önüne bir araba yanaşmış ama muhtemelen Neil Hardigan'ın çağırdığı adam üniversiteli çocukların ona doğru geldiğini görünce kaçmış. Polis, Neil Hardigan'ın bilgisayarındaki bilgileri ele geçirmişti ve diğer adamı kaçmak için eşyalarını toplarken yakalamışlardı.

Ayrıca polisin bana verdiği bilgiye göre, Neil Hardigan'ın bilgisayarında onu uzun süre hapse atacak bilgiler dışında, Gary Lee Dewey ve bölgedeki diğer pedofiller hakkında da bilgiler vardı. Gary evinde böyle bilgiler saklamıyordu ama Neil saklamıştı ve onun yakalanmasıyla birlikte polis büyük ikramiyeyi bulmuştu. Doğu Yakası'nda ikisinin de bağlantılı olduğu tüm adamlar yakalanıyordu.

Önceki gün polis beni sorgulamıştı ve haber kanallarının hastanenin önüne kamp kurduklarından dün akşam haberim olmuştu. Her şey hem çok gerçeküstü hem de fazlasıyla tanıdık geliyordu.

Kapı açıldı, George elinde bir paketle içeri girdi ve yatağımın başucundaki masanın üzerine bıraktı. Elini omuzuma koyup nazikçe sıktı. Onu ve Dominic'i önceki akşam çok kısa bir süreliğine görebilmiştim. Çok şaşkın ve sessizdiler, George gözlerinde yaşlarla, "Bu ikinci kez bir bodrum katından kaçıp hastaneye düşüşün. Bunu bir daha yapmamaya ne dersin?" demişti ve ben de gülerek bütün kalbimle kabul etmiştim.

"Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

Boynumu esnetirken yüzümü buruşturdum. "Buradan bir an evvel çıkmak istiyormuş gibi hissediyorum."

George gülümsedi. "Dışarıdaki hemşire doktorun taburcu kâğıtlarınla birlikte birkaç dakika içinde yanında olacağını söyledi."

Başımı sallayıp George'un masanın üstüne koyduğu pakete baktım. "Bu nedir?"

"Emin değilim. Hemşire senin için bırakıldığını söyledi."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Hımm." Paketi aldığımda üzerinde sadece ismimin yazılı olduğunu gördüm. O kadar hafifti ki içinde bir şey olup olmadığını merak ettim.

Kucağıma koyup kurdeleyi çözdüm, kaplı olduğu kahverengi kâğıdı yırttım. İçinden sade, beyaz bir kutu çıkmıştı. Kapağını dikkatlice açtım. En üstte ikiye katlanmış bir kâğıt duruyordu. Katlı olan kâğıdı açıp içindeki cümleyi tekrar tekrar okudum.

Güzelliklerin bulucusu ve ruhların kurtarıcısı Gabriel'a.

Notu kenara bırakırken kalp atışlarım hızlanmıştı. Üstteki fazladan kâğıdı kaldırıp pamukların arasına dikkatlice yerleştirilmiş şeyi nihayet buldum.

Nergis Bahçelerinin Hanımı Bayan Eloise. Onu elimde çevirip her yerini kontrol ederken hayretler içindeydim. Onu özenle parça parça, kıymık kıymık bir araya getirmişti. Kusursuz değildi ama tek parçaydı. Tepeden tırnağa her yerinde küçük çatlaklar ve kayıp minik parçalar vardı. Ama her nasılsa, eskisinden bile daha güzeldi.

Ellie. Tanrım, Ellie.

Bibloyu yumuşak yuvasına bıraktım ve notu elime geri aldım. Bakışlarım harflerin her bir kıvrımında gezindi. Bu, Ellie'nin el yazısıydı. Onun el yazısını daha önce hiç görmemiştim ama şimdi neye benzediğini biliyordum. Bütün açgözlülüğümle onu inceledim ve şimdiye kadar sahip olmadığım başka bir parçasına daha sahip olmanın getirdiği hazzı yaşadım.

"Ellie mi?" diye sordu George usulca.

Sadece başımla onayladım. Bir süre sonra kafamı kaldırıp ona baktım. "Ya geri dönmezse, George?"

George'un gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. O kadar uzun

süre suskunluğunu korudu ki soruma cevap verip vermeyeceğini merak ettim. "O zaman sende kalanlarda anlam ararsın," dedi en nihayetinde.

İçimi yakıcı bir acı kapladı. Ellie'ye karşı duyduğum aşk son yirmi dört saattir duyduğum sayısız duyguya karışmıştı. Bu bibloдan daha fazlasını istiyordum. Onu istiyordum. Onun gülüşünü, nezaketini, iç güzelliğini, aklını, yumuşacık tenini ve her gece benimkiyle sarmaş dolaş olan bedenini özlemiştim. Tüm bunlar olmadan o kadar uzun süre yaşamıştım ki... Sonra kısa bir süreliğine bunlara kavuşmuştum ve şimdi de dokunulmayı özlüyordum. Onun dokunuşunu... ve şu an, yanımda olmaması dayanılmayacak kadar acı vericiydi.

George omzumu tuttu ve onun varlığı kalbimi yatıştırırken başımı ellerimin arasına aldım. Ve ağladım.

27

Şimdi ya da asla. Tam kalbine nişan al.

Gölge, Lades Baronu

Derine daldır.

Gambit, Hırsızlar Kralı

Bütün gücünle, aşkım.

Limon Güzeli, Mereng Kraliçesi

Sana inanıyorum. Benim için, *bizim* için cesur ol.

Bayan Eloise, Nergis Bahçelerinin Hanımı

Gabriel

Nisan ayı röportaj ve tören fırtınalarıyla geçti. Wyatt ve ebeveynleriyle birlikte büyük televizyon kanallarından birine röportaj vermiştik. Wyatt'ın bakışlarındaki korku kaybolmuştu ve sanki milyonlarca yıl önce bodrumda gördüğüm çocuk o değilmiş gibiydi. Güçlü bir iradesi vardı ve iyi olacaktı. Ve eğer konuşmak için birine ihtiyacı olursa, ben her zaman müsaittim.

Kasabada benim için birkaç yemek düzenlemişlerdi ve bunları Morlea halkıyla kaynaşmak için yeni bir fırsat olarak değerlendirdim. Bir kahraman olarak anılmaktan hoşlanmasam da yine de yemeklere katıldım ve buna memnun da oldum.

Yine de olaylar yatışıp eski yaşantıma geri dönünce sevindim.

Dominic bir gün siyah bir köpek yavrusuyla bana sürpriz yapmıştı. Küçük köpeğin birileri tarafından taş ocağının yakınlarına terk edildiğini söylemişti ama hikâyesine asla inanmadım. Yalnızlık çektiğimi düşünüyordu ve belli ki bana bir arkadaş getirmişti. "Onu almak zorunda değilsin," demişti. "Sadece teklif ediyorum ama bu senin seçimin."

Söz konusu beni ve hayatımı yönlendirmek olduğunda artık böyle ihtiyatlı oluşuna gülümsemeden edememiştim. Geçmişte ne kadar baskıcı davrandığının ve bunun ilişkimize zarar verdiğinin farkına varmasına sevinmiştim. Ama aynı zamanda köpeği getirme sebebinin beni önemsemesi olduğunu da biliyordum. "Dom, benimleyken bu kadar dikkatli davranmana gerek yok. Geri durman gerektiği yerde ben sana söylerim, anlaştık mı?"

Başını sallayıp boğuk bir kahkaha attı. "Anlaşıldı, tamam."

Dikkatimi Dominic'le bana bakan ve bir evi olup olmadığını öğrenmek için bekleyen küçük köpeğe çevirmiştim yeniden. Sanırım bir arkadaştan zarar gelmezdi. Küçük, üzgün bakışlı köpek yavrusunu aldım ve ona Dusty adını verdim.

Dusty'nin tiz sesiyle havlamaya başladığı o bahar günü arka bahçemdeki kırık çiti tamir ediyordum. Yavaşça ayağa kalkıp şapkamı çıkardım ve terden ıslanmış saçlarımı düzelttikten sonra şapkamı yeniden başıma geçirdim.

Dusty bir kelebeği kovalıyor ve arka bahçemde yetişen nergislerin ortasında atlayıp zıplıyordu. Bir süre bu ânın tadını çıkardım. İçimde taşıdığım kaybın acısıyla, sarı çiçeklerin arasında koşuşturan köpek yavrusunun getirdiği huzur birbirine karışıyordu. Yaşam ne kadar da olağanüstüydü: İnsanın yüreğini burkan bir umutsuzluk ile muhteşem güzellikler birbirine karışıyordu. Ve çoğu zaman öyle bir iç içe geçiyorlardı ki ikisini birbirinden ayıramıyordunuz.

Dusty aniden kelebeğe olan ilgisini kaybetti ve diğer tarafa doğru koşmaya başladı.

Dönüp baktığımda Eloise'in evin ön tarafından bana doğru geldiğini gördüm.

Kalbim tekledi ve olduğum yerde donup kalırken nefesim titredi. Onun bir hayal, sanki bir anda havaya karışıp kaybolacak bir rüya olmasından korkarak gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum.

Ama hayır, gerçekti ve yaklaştıkça gülümsemesi de büyüyordu. Bir kolunda çanta, diğerinde kurdele bağlı küçük bir kutu tutuyordu. Üzerinde, yürüdükçe ayak bilekleri hizasında salınan uzun, yazlık bir elbise vardı. O güzel, bukalemunu andıran saçları açıktı ve göğsüyle sırtına dökülüyordu. Güneş üzerinde parlıyordu. Birdenbire onu sahne ışıklarının altında ilk gördüğüm anı hatırladım. Saçlarının rengi bana pencerenin önünde duran bir kavanoz balı hatırlatmıştı ve şimdi de aynı şeyi düşünüyordum. Ama bu defa gözlerinde daha önce hiç görmediğim sakin bir istikrar vardı.

"Selam," dedim nefes nefese, gelip karşımda durduğunda. Başımdaki şapkayı çıkardım ve hiç bakmadan alet çantasının durduğu yöne doğru fırlattım. Bakışlarım Ellie'nin yüzünde dolaşıyordu ve onu su gibi içiyordum. Kalbim bu ânın ve onun beklenmedik varlığıyla çarpıyordu.

"Selam," dedi çekingen ve tatlı bir gülümsemeyle. Ardından da artık bir soğutucu çanta ve turta kutusu olduğunu seçebildiğim şeyleri öne doğru uzattı. "Sana akşam yemeği pişirdim. Pesto soslu ve tavuklu makarnayla limonlu mereng turta." Gülümsemesi daha da büyüdü. "Mükemmele ulaşmadan önce iki deneme yapmam yetti. Sen haklıydın, eğer denersem yapabileceğim pek çok şey varmış." Dudağını ısırdı. "Bazen ikinci deneme daha kalıcı oluyor."

Göğsümden umut yüklü bir sevinç yükseldi ve kahkaha atıp başımı salladım. "Evet."

Dusty koşarak onun yanına geldi ve kuyruğunu sallayıp ayaklarının dibinde mutlu mutlu havlamaya başladı. Elindeki soğutucuyu çimlerin üzerine bırakıp turta kutusunu da üzerine

yerleştirdi. Gülerek yere eğildi, Dusty'nin başını ellerinin arasına alıp çenesini kaşıdı. "Selam. Sen de kimsin bakalım?"

Boğazımı temizledim. "İsmi Dusty. Dominic onu benim için almış."

"Dusty," diye mırıldandı, elini sırtında gezdirerek. "Ne güzel bir isim." Köpek yere yuvarlanıp kaşıması için ona karnını açtı. Ellie kahkaha atıp ayağa kalkmadan önce onu biraz daha sevdi. Yutkundum.

"Seninle ilgili çıkan bütün haberleri okudum. Ben..." Duraksayıp başını salladı ve gözleri yaşlarla dolarken uzağa baktı. "Hepsini sakladım. Wyatt'ın ailesiyle birlikte katıldığın televizyon programını izledim ve... Tanrım, yaptığın şeyi duyduğum zaman çok korktum. Korktum ama daha çok gurur duydum. Çok gurur duydum..." dedi dudaklarını yalayarak. Bana doğru bir adım attığında kelimeleri uçup gitmişti.

"Teşekkür ederim," dedim gerginlikten kaskatı kesilmiş hâlde. Sanki bir uçurumun kenarında durmuş bekliyor ve Ellie'nin bana uçacak mıyım yoksa düşecek miyim diye söylemesini bekliyordum. Buraya kalmak için gelip gelmediğini bilmiyordum ve içimde yeniden gideceği korkusu vardı. Çaresizlik ve özlem yüzünden göğsüm sıkışıyordu. *Bana uçacağımı söyle, Ellie. Lütfen.*

Başını salladı. "Sana anlatacak çok şeyim var. Sana annemi anlatmak istiyorum." Hafifçe gülümsedi ama dudaklarının yukarı kıvrılışında hüznün izleri vardı. "Sana ne kadar sevildiğimi ve o sevgiyi kaybetmenin beni nasıl binlerce parçaya ayırdığını anlatmak istiyorum."

Duraksadı. Başını yana yatırınca saçları bir omuzunda toplandı. "Sana hepsini anlatmak istiyorum. Ama en çok da asıl yapmam gereken dağılmakken sağlam durmak için ne kadar çok uğraştığımı anlatmak istiyorum. Senin sayende bunu yapacak cesareti buldum. Bunu tek başıma yapmam gerektiği ve sana acı çektirdiğim için üzgünüm."

Titrek bir nefes alıp bakışlarını bir anlığına önüne eğdi. "Hastanedeyken yanına gelmeyi o kadar çok istedim ki... ama hazır değildim ve seni görürsem bir daha senden ayrılamazdım. Bunu ne sana ne de kendime yapabilirdim."

"Eloise," dedim. Yaşadığım duyguların yoğunluğuyla sesim boğuk çıkıyordu. "Geri mi döndün?"

Şaşırmış gibi görünerek gözlerini kırpıştırdı. "Eğer beni hâlâ istiyorsan."

Homurdanarak nefes verdim ve onu kollarımın arasına çektim. Rahatlama ve minnettarlık vücudumun her bir parçasına ılık bir yaz güneşi gibi yayılmıştı. Kendimi güçsüz hissettim. "Seni istiyorsam mı? Tanrım, bunca zamandır seni bekliyordum ve sonsuza dek de bekleyebilirdim."

Bana daha çok sarılırken boğazından küçük bir hıçkırık döküldü ve yüzünü boynuma gömdü. "Seni sevmeyi değil bir dakika, bir saniye bile bırakmadım. Asla. Eğer izin verirsen seni sevmek istiyorum, Gabriel. Seni hak ettiğin gibi bir aşkla sevmek istiyorum."

"İzin verirsem mi? Tanrım, Eloise. Ben de seni seviyorum. Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Seni sonsuza dek seveceğim."

Bana gülümsedi ve başını sallamadan önce huşu dolu bir kahkaha attı. "Hâlâ üzerinde çalıştığım şeyler var. Sanırım her zaman olacak."

"Hepimiz öyleyiz, sevgilim. Her birimiz."

Başını geriye doğru yatırdı, dudaklarımı onunkilere değdirdim ve onu, sanki ilk kez öpüyormuşum gibi öptüm. Onun tadını yeniden tanımak, denesem bile asla adlandıramayacağım aynı tatlılığı yeniden keşfetmek için kendime zaman verdim.

"Bunca zaman hep benimleydin," diye fısıldadı öpücüklerinin arasından. "Senin aşkın, sözlerin ve bana hissettirdiklerin." Gülümseyerek yanaklarına, gözkapaklarına ve pürüzsüz alnına öpücükler kondurdum. "Bunu yapmak zorundaydım..." diye ağladı usulca, ben dudaklarımı yeniden onunkilerin üzerine ge-

tirirken. Yeniden hafifçe geri çekilmeden evvel dili dakikalarca benimkiyle dans etti. "Beni anlamanı istiyorum ki beni affedebilesin."

"Affedilecek bir şey yok." Ben onun boynunu öperken o da titrek bir nefes verdi.

"Sadece... yapmam gerekiyordu... Ah..." Nefes nefese bir kahkaha attı. "Tanrım, Gabriel, beni içeri götür."

Gülerek onu kucağıma aldım. Dusty ayağımın dibinde havlamaya başladı ve sanki evin yolunu göstermek istiyormuş gibi önden koşmaya başladı.

"Bekle, yemekler," diye güldü yeniden.

Turta kutusunun kurdelesiyle soğutucu çantanın sapını tutmak için eğildim ve bacaklarını tutan elime aldım. Ardından nergisleri ezmemeye özen göstererek eve doğru ilerledim.

İçeri girince elimdeki yemekleri dikkatlice mutfak tezgâhının üzerine koydum ve sonra Ellie'yi yatak odama götürerek yere bırakıp, "Üzgünüm, evlat, az sonra burada yaşanacakları görme iznin yok," diyerek kapıyı Dusty'nin suratına kapattım. Önce üzüntüyle inledi, ardından kapının önünden uzaklaşan patilerinin sesi duyuldu. Muhtemelen ayakkabılarımdan birini mahvetmeye gidiyordu ama o an bunu umursamadım.

Nihayet Eloise'le birbirimizden ayrıldığımızda uzuvlarımız bitkin düşmüştü. Kalp atışlarımız yavaşlayıp nefesimiz normale dönerken saçlarını okşayıp ona kalbimde sakladığım tüm sevgi sözcüklerini fısıldadım. Onu çok özlediğimi söyledim ve o da bana beni özlediğini söyledi.

Geçmişte yaşadığı acıları ve kalbindekileri döktü. Ama en çok da iyileşmek isteğinden bahsetti ve geçmişin kırgınlıklarını tek tek nasıl yeniden bir araya getirmeyi öğrendiğini anlattı.

"Bir keresinde," dedi parmak ucunu elmacıkkemiğimde gezdirerek, "bir kaya parçasının kum, basınç ve zamandan oluştuğunu söylemiştin." Elini yüzümden çekti ve göğsüme koydu. "Ben kumdum, dağılıp gitmem çok kolaydı. Sen basınç oluşturdun, Gabriel, beni bu arada tutan şey buydu; senin sevgin. Bana

olan güvenin benim de kendime bir şans tanımamı sağladı. Ve sonra bana en özverili hediyeyi sundun: Zaman. Böylece yeniden paramparça olup bir araya geldim."

Çıplak bedenlerimiz birbirine yaslanmış, odanın sessizliğinde uzanırken onun gözlerine baktım ve daha önce de içlerinde gördüğüm sarsılmaz gücü gördüm. Böyle bir şey mümkünse, ona daha da çok âşık oldum. Onu ilk gördüğüm an ruhumda yankılanan aynı fısıltıyı duydum: *O benim.*

Korumak için. Sevmek için.

Nihayet yatak odasından çıkıp mutfağa gittiğimizde limonlu mereng turtayı hemen yanı başında hiç pişmanmış gibi durmayan bir köpek yavrusuyla birlikte, tezgâhtan düşmüş ve kutusu parçalanıp dağılmış hâlde bulduk. Donup kalarak yatak çarşaflarını göğsüne bastırmış ve gülmekten iki büklüm olmuş Ellie'ye baktım. "Bir tane daha yapabilirim," dedi.

Üzerimde iç çamaşırımla, yerler turta kaplıyken onu kollarımın arasına alıp bir müddet dans ettim. Onu ruhumun en derinlerine ulaşan bir aşkla seviyordum. "Karım ol," diye fısıldadım kulağına.

Bana bakmak için geri çekildi. Bakışları sıcacıktı, dudaklarındaysa bir gülümsemenin ışıltıları vardı. "Limonlu mereng turta yapabildiğim için mi?"

Kahkaha attım. "Hayır ama onun da zararı olmaz."

O da gülüp kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Hemşirelik okuluna gidiyorum."

Başımı yana yatırdım. Şaşırmıştım ama mutluydum. "O zaman hem bir hemşire ol hem de karım."

Gülümsedi. "Bir süre daha beklememiz gerekmez mi? Kendimize biraz daha vakit tanımak iyi olmaz mı?"

"Benim daha fazla zamana ihtiyacım yok. Senin var mı?"

Başını yana eğdi, bakışları aşk ve içtenlikle doluydu. Sonra kafasını iki yana salladı. Yüz ifadesinde mutlulukla bir parça şaşkınlık vardı.

"Hayır," dedi. "Hayır." Elini yüzüme koydu ve şefkatle gü-

lümsedi. "Söz konusu ben olunca her zaman çok eminsin. Bunun için sana teşekkür ederim. Ben de kendimden emin olayım diye bana zaman tanıdığın için teşekkürler."

Kalbim sevgiyle dolup taşarken onu öptüm. Pencerenin diğer tarafında nergisler sarı bir örtü gibi etrafı kaplamışken, bu kez Eloise kollarımdaydı. Ve sanki kollarım yalnız ama yalnızca onun için yaratılmış gibiydi. Artık başkasına yaklaşmaya korktuğum onca yılın pişmanlığını taşımıyordum. Yalnızlığım ve korkum aslında farkında bile olmadan kendimi Eloise için saklamama neden olmuştu. O benim için ilk ve tekti. Onunla beraber geleceğimizi inşa edecektik ve uzun zamandan sonra ilk kez evime dönmüş gibi hissediyordum.

KAPANIŞ

Ellie

"Hey," diye fısıldadı Gabriel beni öpmek için eğilerek. "Seni uyutmadı mı?" Parmaklarının ucuyla kızımız Mila'nın ipek gibi yanaklarına dokundu. Aslında uyuyordu ama bu dokunuş içgüdüsel olarak yeniden emmeye başlamasına neden oldu. Birkaç kez emdikten sonra küçük ağzı yeniden gevşedi.

"Hayır," dedim gülümseyerek kızıma bakarken. Onu bütün kalbimle seviyordum. "Onu beşiğine yatırmaya hazır değildim ve güneş de doğmak üzereydi." İki gün sonra yarı zamanlı olarak işe geri dönecektim ve uyanık olduğum her saniyeyi evde ailemle birlikte geçirmek istiyordum. Her ne kadar hemşireliği seviyor olsam ve bu meslek beni daha önce hiç bilmediğim bir şekilde tatmin ediyor olsa da yeni doğmuş kızımla evde geçirdiğim son iki ay hayatımın en güzel zamanlarıydı.

Gabriel işini eve taşımış ve tıpkı onunla ilk kalmaya geldiğim zaman olduğu gibi garajda çalışmaya başlamıştı. O zamanlar kalbim de vücudum gibi iyileşiyorken onun yanında oturup güzel ellerinin taşa şekil verişini izlerdim. Ama şimdi, onu seyrederken kucağımda kızımızı tutuyor ve birlikte gelecek planlarımızdan, hayallerimizden bahsediyorduk.

Üstü kapalı köprülerde yürüyüşler yapıyorduk, toprak yollarda yavaşça bebek arabasını itiyorduk. Bebek uyurken biz de uyuyor, öğlenleri arka bahçede piknik yapıyor ve aramızdaki

battaniyenin üzerine yatırdığımız kızımızı, birlikte yarattığımız mucizeyi seyrediyorduk.

Gabriel yanımdaki sandalyeye oturdu ve ağaçların üzerinden yükselmeye başlamış güneşe baktı.

Işık. Umut.

"Belki akşam yemeği için kasabaya gideriz, olmaz mı?" diye sordu.

Gülümseyerek başımı salladım. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Onu almamı ister misin?"

Mila'yı bütün gün hiç yorulmadan tutabilirdim ama onu Gabriel'ın kucağında görmek çok hoşuma gidiyordu. Bu yüzden başımı sallayıp bebeği ona uzattım. Onu nazikçe kollarının arasına aldı, bakışları uyuyan yüzünde gezindi, onun gözlerindeki sevgi dolu ifadeyi içtim. Onları böyle görmek bazen içimi öyle büyük ve ani bir sevgiyle dolduruyordu ki derin bir nefes alıyor ve sanki ciğerlerim bu baskıyla iflas edecekmiş gibi hissediyordum. *Bu çok ezici bir sevgiydi.*

Gabriel elini bebeğin kafasındaki incecik saç tellerinde gezdirip bana gülümsedi. "Hâlâ seninkine benzediğini düşünüyorum," dedi saçlarının rengini kastederek.

"Kime benzediğini söyleyebilmek için birkaç tel saçının daha çıkmasını beklememiz gerekecek," dedim hafif bir kahkaha atarak. Böyle bir umut taşıdığı, yalnızca vücudumun, yüzümün ya da saçımın değil aynı zamanda kalbimin ve ruhumun da güzel olduğunu bana hissettirdiği için onu çok seviyordum.

O, beni tereddütsüz ve sarsılmaz bir aşkla seven adamdı.

Beni bitmez tükenmez şekilde sevmişti ve benim de kendimi sevmem için zaman tanımıştı bana.

Yeniden sağlamlaşmamı ve bir bütün hâline gelmemi beklemişti. Ve hepsinden önemlisi, eksik parçalarda gizli olan güzelliği bana o göstermişti.

Güneş ufukta yükselmeye devam ediyordu. Işıklarını dünyanın üzerine düşürüp karanlıkları aydınlatıyor ve tüm gölgeleri yok ediyordu. Bazen bu bana, dünya yalnızlık ve acıyla dolu olsa

da, aynı zamanda gökkuşakları, nergis bahçeleri ve taşlardan fırlayan meleklerle de dolu olduğunu hatırlatıyordu. Hayat, karşılaştıkları bütün zorluklara rağmen güneşe yüzlerini dönecek cesareti kendilerinde bulmayı başaran narin çiçeklerle doluydu. Ve en beklemediğimiz anlarda gerçekleşen mucizelerle. İyileşmenin de aslında tıpkı taşlar gibi yalnızca kum, basınç ve zamandan oluştuğunu öğreten, zor kazanılmış deneyimlerle doluydu.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâyeye hayat vermeme pek çok kişi yardım etti. Bunu siz olmadan başaramazdım.

En başta, hikâyenin ilk üç bölümünü okuyan ve beni yönlendirip cesaret veren Angela Smith'e teşekkür ederim. Bir hastane sandalyesinde oturmuş, Kindle'ında hikâyeyi okurken yüzünde oluşan ifadeyi asla unutmayacağım. Benim için her zaman vakit ayırdığın için teşekkür ederim.

Yönlendirmesi, paha biçilmez desteği ve insanları biraz daha ağlatmam konusunda beni zorladığı için Marion Archer'a teşekkür ederim.

Bana Karen'ın Bilgelik Kitabı'nı hediye eden Karen Lawson'a teşekkür ederim. O kitap olmadan bu işi asla başaramazdım.

Beta okurlarım Elena Eckmeyer, Cat Bracht ve Michelle Finkle'a teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz benim için çok değerliydi.

Detaylara gösterdiği büyük özen için Amy Pierpont'a özel teşekkürlerimi sunarım. Yayıma hazırlarken gösterdiğin dikkate sonsuza dek minnettar kalacağım. Senin geri bildirimlerin beni daha iyi bir hikâye anlatıcısı, çok daha iyi bir yazar hâline getirdi ve bu, kesinlikle saf bir yetenek.

Uzman görüşleriyle bu hikâyenin parlamasına yardımcı olan Madeleine Colavita'ya teşekkür ederim.

Bütün Forever Takımı, sizinle çalışmak harikaydı. İlk geleneksel yayım deneyimimi böyle güzelleştirdiğiniz için size teşekkür ederim.

Dünyadaki en iyi temsilci olan Kimberly Brower'a sonsuz şükranlarımı sunarım. Benim şampiyonum olduğun ve daima bütün cevaplara sahip olduğun için teşekkürler.

Ve bir sürü hikâye varken zamanınızı benim hikâyemi okumaya ayırdığınız için, kitaplarımı başkalarına tavsiye ettiğiniz için, sonsuz desteğiniz ve güzel mesajlarınız için siz okurlarıma teşekkür ederim.

Teşekkürler Mia'nın Çetesi. Benim için dünyalara bedelsiniz. Ve! Platin İnci orada doğdu! (Teşekkürler, Nelle Obrien.)

Tüm blog yazarlarına, Twitter ve Instagram'daki herkese ve tüm kitap gruplarına, yazılarınızla hikâyelerimi yaydığınız için; Tweetleriniz ve mesajlarınız, harika tanıtımlarınız ve muhteşem fotoğraflar için teşekkür ederim. Size minnettarım.

Ve eşime. Herkesten çok sana teşekkür ederim.

